

JUDITH McNAUGHT

REGATUL VISELOR

CAPITOLUL 1

— Un toast pentru ducele de Claymore și mireasa lui.

În condiții normale, acest îndemn pentru un toast de nuntă ar fi declanșat zâmbetele și ovațiile doamnelor elegante și ale domnilor reuniți în marea sală a castelului Merrick. Ar fi fost înălțate cupele cu vin și s-ar fi auzit numeroase toasturi în cinstea unei căsătorii atât de nobile și de grandioase ca aceea care avea să aibă loc aici, în sudul Scoției.

Dar nu azi. Nu la această nuntă.

La această nuntă, nimeni nu a ovaționat și nimeni nu și-a ridicat cupa. La această nuntă, toată lumea urmărea pe toată lumea și toată lumea era tensionată. Familia miresei era tensionată. Familia mirelui era tensionată. Oaspeții și servitorii și câinii de vânătoare din sală erau tensionați. Până și primul conte de Merrick, al cărui portret atârna deasupra căminului, părea tensionat.

— Un toast pentru ducele de Claymore și mireasa lui, repetă fratele mirelui și vocea lui răsună ca un bubuit de tunet în tăcerea nefirească, de mormânt, a sălii ticsite.

— Fie ca cei doi să se bucure împreună de o viață lungă și roditoare.

În mod normal, străvechiul toast stârnește o reacție previzibilă: mirele zâmbește întotdeauna cu mândrie, convins că a realizat ceva absolut minunat. Mireasa zâmbește pentru că a fost în stare să-l convingă de acest lucru. Oaspeții zâmbesc pentru că, în cadrul nobilimii, o căsătorie pecetluiește unirea a două familii importante și a două mari averi, ceea ce reprezintă în sine un motiv de sărbătorire și de debordantă bucurie.

Dar nu astăzi. Nu în cea de a paisprezecea zi a lunii octombrie, 1497.

Terminându-și toastul, fratele mirelui își înălță cupa și îi zâmbi încordat mirelui. Prietenii mirelui își înălțară cupele și zâmbiră fix spre familia miresei. Cei din familia miresei își înălțară cupele și își zâmbiră rece între ei. Mirele, singurul care părea imun față de ostilitatea din sală, își înălță cupa și îi zâmbi calm miresei, cu ochi în care zâmbetul nu ajunsese.

Mireasa nu se obosi să zâmbească nimănui. Părea furioasă și revoltată.

De fapt, Jennifer era atât de înnebunită, încât aproape că nici nu vedea lumea din jur. În clipa aceea fiecare fibră din ființa ei era concentrată asupra unui ultim, disperat apel către Dumnezeu, care, din lipsă de atenție sau de interes, o lăsase să ajungă în această tristă situație. „Dumnezeule”, strigă ea în tăcere, înghițind nodul de teroare care i se umfla în gâtleej, „Dacă ai de gând să faci ceva, atunci trebuie s-o faci repede, dacă nu, peste cinci minute o să fie prea târziu! Sunt sigură că merit ceva mai bun decât această căsătorie forțată cu un bărbat care mi-a răpit fecioria! Doar nu eu i-am oferit-o pe tavă, Tu știi bine asta!”

Dându-și seama de nebunia de a-l muștra pe Atotputernicul, Jennifer schimbă repede registrul, pledându-și cauza: „Nu Te-am servit întotdeauna cum se cuvine? Nu Te-am ascultat întotdeauna?”, șopti ea în tăcere.

„NU ÎNTOTDEAUNA, JENNIFER”, bubui vocea Domnului în mintea ei.

„Aproape întotdeauna,” recunosc Jennifer înnebunită. Am fost zi de zi la slujbă, exceptând dățile când am fost bolnavă, ceea ce s-a întâmplat rar și mi-am spus rugăciunile în fiecare dimineață și în fiecare seară. Aproape în fiecare seară, amendă ea repede, înainte de a putea fi din nou contrazisă de conștiința ei, „exceptând dățile când am adormit înainte de a se fi terminat. Și am încercat, sincer am

încercat să fiu tot ceea ce bunele surori de la mânăstire au vrut să fiu. Tu știi cât m-am străduit! Doamne, termină ea disperată, „dacă mă ajuți să scap din asta, niciodată nu voi mai fi încăpățânată sau impulsivă.”

„ASTA NU POT SĂ CRED, JENNIFER”, bubui Domnul, îndoit.

„Nu, jur,” îi replică ea serioasă, încercând să facă un târg. „O să fac tot ce vrei, o să mă întorc direct la mânăstire și o să-mi dedic viața rugăciunilor și... „

— Contractul de căsătorie a fost semnat. Chemați preotul, anunță lordul Balfour și respirația lui Jennifer se transformă în icnete sălbatice, panicate, în timp ce din minte îi zburară orice alte posibile sacrificii. „Doamne”, imploră ea în tăcere, „de ce îmi faci asta? Doar nu o să lași să mi se întâmple asta, nu?”

În sala cea mare se așternu tăcerea, în timp ce ușile se deschideau larg.

„BA DA, JENNIFER, O SĂ LAS.”

Mulțimea se dădu automat în lături, permițându-i preotului să intre și Jennifer simți că i se sfârșește viața. Mirele păși alături de ea și Jennifer se dădu brusc un centimetru în lături, în timp ce stomacul i se întorcea din cauza repulsiei și a umilinței de a-i suporta apropierea. Dacă ar fi știut măcar cum un gest necugetat putea sfârși în dezastru și disgrație. Dacă nu ar fi fost atât de impulsivă și de imprudentă!

Închizând ochii, Jennifer lăsă afară chipurile ostile ale englezilor și fețele ucigătoare ale rudelor ei scoțiene și înfruntă, în sufletul ei, adevărul sfâșietor: impulsivitatea și imprudența, cele două cele mai mari defecte ale ei, o aduseseră la acest crunt deznodământ – aceleași două defecte care o făcuseră să comită cele mai dezastruoase nebunii. Acele două defecte, combinate cu disperata dorință de a-l face pe tatăl ei să o iubească așa cum îi iubea pe fiii lui vitregi, erau responsabile de ruina în care-și adusese propria-i viață:

La cincisprezece ani, acestea o conduseseră să încerce să se răzbune pe fratele ei viclean și dușmănos, într-un fel care i se părea a fi onorabil și corect – adică acela de a îmbrăca pe furiș armura lordului Merrick și de a lupta apoi împotriva acestuia, pe câmpul de onoare. Această magnifică nesăbuintă i-a adus o severă scărmanăală din partea tatălui ei, chiar acolo, pe câmpul de onoare, și doar o infimă satisfacție de a-l fi doborât pe vicleanul ei frate de pe cal!

În urmă cu un an, aceleași porniri au făcut-o să se comporte astfel încât bătrânul Lord Balder și-a retras cererea în căsătorie, distrugând astfel visul atât de drag al tatălui ei de a uni cele două familii. În schimb, aceste trăsături au dus la pedepsirea ei prin trimiterea la mănăstirea din Belkirk unde, în urmă cu șapte săptămâni, devenise o pradă ușoară pentru armata pusă pe jaf a Lupului Negru.

Iar acum, din cauza tuturor acestor lucruri, era forțată să se mărite cu dușmanul ei; un războinic englez brutal, ale cărui armate îi asupriseră țara, un bărbat care o răpise, care o ținuse prizonieră. Răpindu-i fecioria și distrugându-i reputația.

Dar acum era prea târziu pentru implorări și promisiuni. Soarta ei fusese pecetluită în clipa în care, în urmă cu șapte săptămâni, fusese aruncată la picioarele bestiei arogante de lângă ea, oferită ca o potârniche pentru un festin.

Jennifer înghiți. Nu, înainte de asta, ea o pornise pe această cărare a dezastrului ceva mai devreme, în aceeași zi, când refuzase să țină seama de atenționarea că armatele Lupului Negru se aflau în apropiere.

Dar de ce ar fi trebuit să creadă asta, se întrebă Jennifer, apărându-se. „Se apropie Lupul!” era un strigăt de groază care se auzise aproape în fiecare săptămână, în ultimii cinci ani. Dar în ziua aceea, în urmă cu șapte săptămâni, strigătul fusese dureros de adevărat.

Mulțimea din sală se agita neîncetat, așteptând un semn din partea preotului, dar Jennifer era pierdută în amintirile ei din ziua aceea...

Fusese o zi neobișnuit de frumoasă pentru vremea aceea, cu cerul de un albastru vesel, cu aerul înmiresmat. Soarele strălucea deasupra mănăstirii, scaldându-i turnulețele gotice și arcadele grațioase într-o lumină aurie, puternică, radiind fericire deasupra adormitului sătuc Belkirk, care adăpostea mănăstirea, două prăvălii, treizeci și patru de căsuțe și o fântână comunală, din piatră, în centrul lui, unde se adunau sătenii în după-amiezele de duminică, așa cum făceau și atunci. Pe o colină mai îndepărtată, un păstor își păzea turma, în timp ce într-un luminiș nu departe de fântână, Jennifer se juca de-a baba-oarba cu orfanii pe care i-i dăduse în grijă stareța.

Și așa a început totul, în această tihnită atmosferă de râsete și relaxare. Ca și cum ar fi putut într-un fel schimba evenimentele retrăindu-le în mintea ei,

Jennifer închise ochii și dintr-o dată era din nou acolo, în poieniță, cu copiii, pe cap gluga babei-oarba.

— Unde ești, Tom Mac Givern? striga ea, bâjbâind cu mâinile întinse, prefăcându-se că nu putea localiza băiețelul de nouă ani care chicotea într-una și despre care urechile îi spuneau că se afla la doar un pas în dreapta ei. Zâmbind sub protecția glugii, își luă poza unui monstru „clasic”, ridicându-și brațele în față, cu degetele desfăcute ca niște gheare și începând să calce apăsat, strigând cu o voce adâncă, amenințătoare:

— Nu-mi poți scăpa, Tom Mac Givern!

— Ha! N-o să mă găsești, babă-oarbă, strigă acesta din dreapta ei.

— Ba da, o să te găsesc! — amenință Jenny întorcându-se apoi deliberat spre stânga, stârnind cascade de râsete din partea copiilor care se ascundeau după copaci și se ghemuiau în spatele tufișurilor.

— Te-am prins! strigă Jennifer triumfătoare, câteva minute mai târziu, repezindu-se asupra unui copil care alerga chicotind, prinzând în mâna ei o încheietură micuță. Fără respirație, râzând, Jenny își aruncă gluga să vadă pe cine prinsese, nepăsătoare la cascada de păr roșu, auriu, care i se revărsă peste umeri și brațe.

— Ai prins-o pe Mary! Mary e acum baba-oarba! strigau copiii, adunându-se în jurul ei.

Fetița de cinci anișori se uită în sus la Jenny, cu ochii ei cafenii mari și temători, cu trupul tremurând de groază.

— Te rog, șopti ea agățându-se de piciorul lui Jenny, n-nu vreau să port gluga... o să fie întuneric înăuntru. Trebuie să mi-o pun?

Zâmbind liniștitor, Jenny îi îndepărtă cu tandrețe părul de pe față.

— Nu, dacă nu vrei.

— Mi-e frică de întuneric, mărturisii inutil Mary, cu umerii ei înguști prăbușiți de rușine.

Ridicând-o în brațe, Jenny o îmbrățișa cu putere.

— Fiecare se teme de ceva. Uite, adăugă ea în glumă, eu mă tem de... de broaște.

Nesincera mărturisire o făcu pe fetiță să chicotească.

— Mie îmi plac broaștele! Nu mă sperie deloc.

— Vezi? Ești foarte curajoasă. Mai curajoasă decât mine! spuse Jenny lăsând fetița jos.

— Lady Jenny se teme de broaștele alea proaste, le spuse Mary copiilor, în timp ce alergau.

— Nu-i adevărat, strigă tânărul Tom, gata să sară în apărarea frumoasei Lady Mary care, în ciuda înaltului ei rang, era întotdeauna gata la orice – inclusiv să-și ridice poalele fustelor și să intre în iaz ca să-l ajute să prindă o broască-bou, grasă – sau să se cațere într-un copac, iute ca o pisică, să-l salveze pe micuțul Will căruia îi era frică să coboare.

Tom tăcu văzând privirea rugătoare a lui Jenny și nu mai comentă pretinsa ei teamă de broaște.

— O să-mi pun eu gluga, se oferi Tom voluntar, privind-o plin de adorație pe fata de șaptesprezece ani care purta costumul sobru al unei novice, dar care nu era călugăriță și care, cu siguranță, că nu se comporta ca o călugăriță. Cum, chiar duminica trecută, în timpul lungii predici a preotului, capul lui Lady Jenny căzuse în față și doar

tusea falsă a lui Tom, aflat în banca din spatele ei a trezit-o la timp ca să nu fie văzută de ochii vigilenți ai stareței.

— Este rândul lui Tom să o poarte, consimți Jenny prompt, dându-i acestuia gluga. Zâmbind, privi copiii țâșnind spre ascunzătorile preferate, apoi își luă testemelul și vâlul scurt pe care le scosese ca să facă pe baba-oarba. Cu gândul de a se duce la fântâna comună unde sătenii chestionau curioși câțiva membri ai clanului, care treceau prin Belkirk în drum spre casele lor, despre războiul împotriva englezilor care se purta la Cornwall, Jenny își ridică vâlul, cu gândul să și-l pună pe față.

— Lady Jennifer! Veniți repede – aveți vești! strigă de-o dată unul dintre săteni.

Cu voalul și testemelul uitate în mână, Jenny o rupse la fugă iar copiii, simțindu-i surescitarea, întrerupseră jocul și o luară și ei la fugă, după ea.

— Ce vești? întrebă Jenny cu sufletul la gură, cercetând cu privirea chipurile inexpresive ale grupului de nou veniți. Unul dintre aceștia făcu un pas în față, scoțându-și respectuos căciula și vârandu-și-o sub braț.

— Sunteți fiica lordului Merrick?

La auzului numelui Merrick, doi dintre bărbații de lângă fântână se întrerupseră brusc din activitatea lor de a scoate o găleată cu apă și schimbară între ei priviri uimite, cu gânduri ascunse, înainte de a-și coborî din nou, repede, capetele și de a-și ține fețele în umbră.

— Da, spuse nerăbdătoare Jenny, aveți vești de la tatăl meu?

— Da, my lady. Vine încoace, nu este departe în urma noastră, cu un grup mare de oameni.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Jenny respirând ușurată. Cum merg luptele în Cornwall? întrebă ea după o clipă, gata acum să-și uite grijile personale și să se dedice bătăliei pe care scoțienii o purtau la Cornwall, în sprijinul Regelui James și a lui Edward al V-lea, care aspirau la tronul Angliei.

Expresia acestuia răspunse întrebării lui Jenny, înaintea cuvintelor.

— Când am plecat, se terminase totul. La Cork și la Taunton părea că am câștigat, la fel și la Cornwall, până când a apărut diavolul însuși și a preluat comanda armatei lui Henric.

— Diavolul? repetă Jenny încet.

Bărbatul scuipă, ura contorsionându-i chipul.

— Da, diavolul, chiar Lupul Negru, arde-l-ar focul iadului, de unde-a venit.

Auzind pomenindu-se de Lupul Negru, două țărănci își făcură semnul crucii ca și cum ar fi vrut să alunge diavolul. Lupul Negru era cel mai urât și cel mai de temut dușman al Scoției, dar următoarele vorbe ale bărbatului le făcură să caște ochii, îngrozite:

— Lupul se întoarce în Scoția. Îl trimite Henric aici, cu o armată proaspătă. Să ne pedepsească pentru faptul că îl susținem pe Regele Edward. O să vedeți, o să fie morți și vărsare de sânge ca ultima oară, doar că mai rău. Clanurile se grăbesc să se întoarcă acasă, să se pregătească de luptă. Eu cred că Lupul o să atace mai întâi Merrick, înainte de alte locuri. Clanul vostru a făcut cea mai mare vărsare de sânge printre englezi, la Cornwall.

Spunând acestea, bărbatul își înclină politicos capul, își puse coiful și sări înapoi pe cal.

Micile grupuri de lângă fântână se îndepărtară și ele curând după aceea, luând-o de-a lungul drumului care traversa terenul întins, acoperit cu arbuști mărunți, ca să cotească apoi în sus spre dealuri. Totuși, doi dintre aceștia nu-și continuară drumul dincolo de cotitură. Odată scăpați de privirile sătenilor, întoarseră la dreapta, trimițându-și caii într-un galop grăbit, dispărând în pădure.

Dacă i-ar fi urmărit, Jenny i-ar fi zărit, poate, întorcându-se înapoi prin pădurea care se întindea chiar de-a lungului drumului din spatele ei. Dar ea era atunci ocupată cu infernul care se dezlănțuise printre cetățenii din Belkirk, sat care se afla, întâmplător, chiar pe drumul dinspre Anglia, spre castelul Merrick.

— Vine Lupul! Domnul să se milostivească de noi, strigă una dintre femei.

Un bărbat începuse să strige tot mai tare, cu spaimă în glas:

— În Merrick vrea să lovească. Pe stăpânul Merrick-ului îl vrea în fălcile lui, dar în drum o să devoreze Belkirk-ul.

Brusc, văzduhul se umplu de preziceri sumbre despre foc și moarte și măcel iar copiii se strângeau în jurul lui Jenny, agățându-se de ea, îngroziți. Pentru scoțieni, fie că erau nobili sau țărani de rând, Lupul Negru era mai rău decât diavolul însuși și mai periculos, pentru că diavolul era un spirit, în timp ce Lupul era din carne și sânge, Diavolul cu chip de om, o ființă monstruoasă, care le amenința existența, chiar aici, pe pământ. Era spectrul malefic la care apelau scoțienii ca să-și sperie copiii neascultători.

„O să te înhațe Lupul”, era amenințarea cu care își speriau copiii să nu se ducă în pădure sau să nu își părăsească patul în timpul nopții, sau când nu-i ascultau pe părinți.

Agasată de această isterie stârnită de ceva ce, pentru ea era mai curând o legendă decât un om, Jenny își ridică vocea, să se facă auzită peste toată zarva.

— Mai curând, strigă ea cuprinzând în brațe copiii terifiți care se înghesuiseră în jurul ei la prima pomenire a Lupului, o să se întoarcă la regele lui păgân, să-și poată linge rănilor pe care i le-am făcut noi la Cornwall, în timp ce-o să îndruge minciuni mărețe ca să-și exagereze victoria. Iar dacă nu va face așa, va alege un domeniu mai slab ca Merrick – unul pe care să aibă poate norocul să-l cucerească.

Cuvintele și tonul ei de dispreț amuzat făcură să se întoarcă multe priviri uimite spre chipul ei, dar nu doar simpla bravadă o făcuse pe Jenny să vorbească astfel: ea era o Merrick iar un Merrick nu accepta niciodată să se teamă de cineva. Îl auzise de sute de ori pe tatăl ei spunându-le asta fiilor lui vitregi și ea adoptase acest crez. Mai mult, sătenii îngrozeau copiii, ceea ce ea refuza să lase să se perpetueze.

Marry trase de fustele lui Jenny ca să-i atragă atenția și cu o voce mică, tremurată, o întrebă:

— Lady Jenny, tu nu te temi de Lupul Negru?

— Firește că nu! spuse Jenny cu un zâmbet larg, încurajator.

— Se zice că Lupul e cât un copac de înalt, interveni Tom plin de îngrozită venerație.

— Cât un copac! chicoti Jenny încercând să facă o glumă cu Lupul înconjurat de celelalte vietăți. Dacă așa este, atunci ar fi un adevărat spectacol să-l vezi încercând să încalce pe cal! Ar avea nevoie de patru paji să-l urce sus pe cal!

Aberația acestei imagini stârni câteva chicote printre copii, exact ce sperase Jenny.

— Cică, spuse micuțul Will scuturându-se elocvent, dărâmă zidurile cu mâinile goale și bea sânge!

— Ca să vezi! înseamnă că indigestia îl face așa de rău. Dacă apare în Belkirk, o să-i oferim în schimb o bere bună, scoțiană, spuse Jenny făcând cu ochiul.

— Tata zice, sări un alt copil, că e întotdeauna însoțit de un gigant, un Goliat pe nume Arik, care are cu el un satâr cu care măcelărește copiii...

— Am auzit că... întrerupse amenințător un alt copil.

Dar Jenny i-o tăie repede.

— Haide să vă spun ce am auzit eu. Cu un zâmbet destins, Jenny începu să-i conducă spre mănăstirea care se afla chiar imediat după cotitura drumului, improvizând repede.

— Eu am auzit că este atât de bătrân încât trebuie să-și mijească ochii ca să vadă, uite așa...

Și Jenny se schimonosi exagerat, ca cineva aproape orb care se uită în jur fără să vadă nimic și copiii chicotiră.

Înaintând, Jenny continuă cu aceleași glume deconectante și copiii intrară în jocul ei, adăugându-și propriile sugestii ca să-l facă pe Lup să pară absurd.

Dar în ciuda râsetelor și a aparentei veselii de moment, cerul se întunecase dintr-o dată sub un pâlț de nori grei care se apropiau în rotocoale și aerul devenise mușcător de rece, involburându-i lui Jenny pelerina, ca și cum natura însăși s-ar fi înfiorat la pomenirea unui asemenea diavol.

Jenny se pregătea să facă o altă glumă la adresa Lupului, dar se întrerupse brusc la vederea unui grup de bărbați din clanul ei, care dădeau cotul dinspre mănăstire, venind spre ea. O fată frumoasă, îmbrăcată ca și Jenny într-o rochie de un gri sumbru, cu un testemel alb și un voal scurt, cenușiu, de călugăriță novice, călărea în fața conducătorului grupului, așezată cu demnitate cu amândouă picioarele de o singură parte a șei, zâmbetul ei timid confirmându-i lui Jenny ceea ce deja știa.

Cu un strigăt înnăbușit de bucurie, Jenny se repezi înainte, apoi își controla impulsul nepotrivit cu o adevărată lady și se opri în loc. Ochii îi rămaseră lipiți de tatăl ei, apoi se întoarseră scurt spre ceilalți bărbați din clan, care priveau peste ea cu aceeași încrâncenată dezaprobare pe care i-o arătaseră de-a lungul anilor, de când fratele ei vitreg își lansase cu succes oribila lui poveste.

Trimițând copiii înainte, cu ordinul strict de a se duce direct la mănăstire, Jenny așteptă în mijlocul drumului pentru ceea ce i se păru o veșnicie, până când, în sfârșit, grupul se opri în fața ei.

Tatăl, care în mod evident făcuse un popas la mănăstirea unde se afla și Brenna, sora vitregă a lui Jenny, sări jos de pe cal, apoi se întoarse să o ajute pe Brenna să coboare. Jenny tremura de nerăbdare, dar preocuparea scrupuloasă pentru curtoazie și demnitate era atât de tipică marelui bărbat, încât Jenny încremeni cu un zâmbet crispat pe buze.

În sfârșit, el se întoarse complet spre ea, deschizându-și larg brațele. Jenny se ghemui în îmbrățișarea lui, strângându-l cu putere, bâlbâindu-se de surescitare.

— Tată, mi-a fost atât de dor de tine! Au trecut aproape doi ani de când nu te-am mai văzut! Ești bine? Arăți bine. Abia dacă te-ai schimbat în tot acest timp!

Desfăcându-i cu blândețe brațele din jurul gâtului său, lordul Merrick își îndepărtă ușor fiica, în timp ce privirea lui trecu peste părul ciufulit, obrații roșii și rochia teribil de boțită. Jenny se chirci în ea sub prelunga scrutare, rugându-se ca tatăl ei să aprobe ceea ce vedea și, de vreme ce acesta se oprise deja la mănăstire, ca raportul stareței să fi fost pe placul lui.

În urmă cu doi ani, comportamentul ei o trimisese la mănăstire; acum un an fusese și Brenna trimisă aici, pentru siguranță, câtă vreme lordul era plecat la război. Sub ferma îndrumare a stareței, Jenny ajunsese să-și aprecieze părțile bune și să-și depășească defectele. Dar în timp ce tatăl ei o inspecta din creștet până în călcâie, nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă acesta o vedea pe tânăra doamnă care devenise, sau tot pe fetișcana nesupusă care fusese în urmă cu doi ani. Ochii lui albaștri se întoarseră în sfârșit spre fața ei, zâmbind.

— Ai devenit femeie, Jennifer.

Inima lui Jenny începu să zboare; venind din partea taciturnului ei tată, un astfel de comentariu însemna un premiu important.

— M-am schimbat și în alte feluri, tată, promise ea cu ochii strălucind. M-am schimbat mult.

— Nu chiar așa de mult, fetița mea înălțându-și sprâncenele dese, albe, acesta se uită cu înțeles la voalul scurt și la testemelul care atârnavă uitate de vârful degetelor ei.

— Ah! făcu Jenny râzând și grăbită să se explice. M-am jucat de-a baba-oarba... cu copiii... și nu intrau sub glugă. Ai văzut-o pe stareță? Ce ți-a spus Mama Ambrose?

În ochii lui sobri scânteie râsul, dar replică sever:

— Mi-a spus că ai obiceiul să stai pe colina ta și să te uiți la cer, visând, ceea ce sună foarte cunoscut, fetiço. Și mi-a spus că ai

tendința să ațipești în timpul liturghiei, dacă preotul ține o slujbă mai lungă decât crezi tu c-ar trebui, ceea ce îmi sună la fel de cunoscut.

Lui Jenny i se prăbuși inima la ceea ce părea a fi o trădare din partea stareței pe care o admira atât de mult. Într-un fel, Mama Ambrose era ca un adevărat stăpân al propriului ei domeniu, controlând veniturile din partea fermierilor și animalele care aparțineau superbeii mănăstiri, prezidând la masă, de câte ori aveau oaspeți și ocupându-se de toate celelalte chestiuni, de la mirenii care lucrau pământul mănăstirii, la călugărițele care trăiau închise între zidurile înalte.

Brenna era îngrozită de femeia severă, dar Jenny o iubea, astfel încât aparenta trădare din partea stareței tăie adânc în inima ei.

Următoarele cuvinte ale tatălui ei, rostite cu severă mândrie, dădură uitării dezamăgirea.

— Mama Ambrose mi-a mai spus că pe umerii tăi se află un cap care-i face cinste chiar și unei starețe. A spus că ești o Merrick pur-sânge, cu suficient curaj ca să poți deveni conducătorul clanului. Dar nu o să ajungi acolo, o preveni el, spulberând cel mai drag vis al lui Jenny.

Lui Alexander, cel mai mare dintre cei trei frați vitregi ai ei, îi va reveni poziția care-i fusese promisă ei. Ceea ce nu ar fi fost atât de greu de suportat, dacă Alexander ar fi fost bun, sau cel puțin cinstit, dar el era un uneltitor mincinos și un trădător iar Jenny știa asta, chiar dacă tatăl ei și clanul ei nu vedeau. Din primul an când venise să locuiască la castelul Merrick, începuse să împrăștie povești despre ea, povești atât de calomnioase și de dezgustătoare, dar atât de inteligent concepute încât, după câțiva ani reușise să întoarcă tot clanul împotriva ei. Pierderea afecțiunii clanului încă o mai dorea cumplit. Chiar și acum, când se uitau prin ea ca și cum nu ar fi existat, Jenny trebui să-și impună să-i roage să o ierte pentru lucruri pe care nu le făcuse.

William, fratele mijlociu, era ca și Brenna, dulce și teribil de timid, în timp ce Malcolm, cel mai mic, era la fel de ticălos și de perfid ca Alexander.

— Stareța a mai zis, continuă tatăl ei, că ești bună și blândă dar că ai și temperament...

— Ah. În mod normal, Jenny s-ar fi bucurat, dar urmărind chipul tatălui ei, văzu cum acesta deveni mai aspru și mai tensionat decât îl văzuse vreodată. Chiar și glasul i se înăspri, spunând:

— Este bine că ai renunțat la firea ta sălbatică și că ai devenit tot ce ești acum, Jennifer.

Se opri, ca și cum nu ar fi putut sau nu ar fi vrut să continue și Jenny îndrăzni, încet:

— De ce, tată?

Inspirând lung, greu, tatăl ei spuse:

— Pentru că viitorul clanului va depinde de răspunsul tău la următoarea mea întrebare.

Cuvintele acestea răsunară în mintea ei ca sunetele unei goarne, amețind-o de surescitare și bucurie. „Viitorul clanului depinde de tine...?” Era atât de fericită, încât abia dacă-și credea urechilor. Era ca și cum s-ar fi aflat sus pe deal, privind spre mănăstire, visându-și visul ei iubit, cu ochii deschiși – acela în care tatăl ei venea mereu spre ea, spunându-i, „Jennifer, viitorul clanului depinde de tine. Nu de frații tăi vitregi. De tine.” Era ocazia pe care o visase ea ca să-i dovedească clanului tot ce putea și să-i recâștige afecțiunea. În acest vis cu ochii deschiși, era întotdeauna chemată să întreprindă un act de mare curaj, ceva măreț și periculos, cum ar fi să înlătore zidul castelului Lupului Negru și să-l captureze pe acesta cu mâinile goale. Dar indiferent cât de imposibilă ar fi fost misiunea ei, niciodată nu s-a îndoit, niciodată nu a ezitat o clipă, să accepte provocarea.

Jenny cercetă chipul tatălui ei, întrebându-l nerăbdătoare:

— Ce trebuie să fac? Spune-mi și o voi face! Voi face ori...

— Te măriți cu Edric MacPherson?

— Ceee? gâfâi îngrozita eroină din visele lui Jenny. Edric MacPherson era mai bătrân decât tatăl ei; un bărbat zbârcit, înfricoșător, care încă de pe când începuse să se transforme din fetiță în domnișoară, se uita la ea într-un fel care îi făcea pielea ca de găină.

— Te măriți sau nu, cu el? Sprâncenele roșcate, delicate ale lui Jenny se strânseseră împreună.

— De ce? întrebă eroina care nu pusese niciodată întrebări.

O privire stranie, îngrijorată, întunecă fața tatălui ei.

— Am mâncat bătaie la Cornwall, fetiço, am pierdut jumătate din oameni. Alexander a fost omorât în bătălie. A murit ca un adevărat Merrick, luptând până la ultima suflare, adăugă el cu tristă mândrie.

— Îmi pare bine că tu ești teafăr, tată, spuse Jenny incapabilă să simtă mai mult decât o scurtă undă de tristețe pentru fratele vitreg care-i făcuse viața un infern. Acum, ca de atâtea ori în trecut, își dori să existe ceva ce putea face ea, pentru ca tatăl ei să fie mândru de ea.

— Știu că l-ai iubit ca pe propriul tău fiu. Acceptându-i alinarea cu o scurtă mișcare a capului, acesta reveni la discuția începută.

— Au fost mulți cei care s-au opus să mă urmeze la Cornwall să lupte pentru cauza Regelui James, dar totuși clanurile m-au urmat. Nu este niciun secret pentru englezi că influența mea a adus clanurile la Cornwall iar acum regele englez vrea răzbunare. Îl trimite pe Lup în Scoția să atace castelul Merrick.

Nespusa durere îi ascuți glasul profund, când recunosc:

— Nu vom fi în stare, acum, să rezistăm asediului, nu, dacă nu ne va ajuta în luptă clanul MacPherson. MacPherson are destulă influență asupra altor douăsprezece clanuri, ca să le determine să ni se alătore și pe acestea.

Mintea lui Jenny alerga. Alexander era mort iar Lupul venea cu adevărat să-i atace căminul... Vocea răgușită a tatălui ei o smulse din amețală.

— Jennifer, pricepi ce îți spun eu? MacPherson mi-a promis ajutorul numai dacă îl accepți tu de bărbat.

Prin mama ei, Jenny era contesă și moștenitoarea unui mare domeniu care se învecina cu al lui MacPherson.

— Îmi vrea pământurile? spuse ea aproape plină de speranță, amintindu-și felul cumplit în care ochii lui Edric MacPherson îi cercetaseră trupul, în urmă cu un an, când se oprise la mănăstire ca să-i facă o „vizită de curtoazie”.

— Da.

— Nu i le putem da pur și simplu, în schimbul ajutorului său? se oferi ea disperată, gata, dornică, să sacrifice fără ezitare un întins domeniu pentru binele oamenilor ei.

— Nu ar accepta așa ceva! spuse tatăl ei mânios. Este o onoare să te lupți pentru neamul tău, dar el nu și-ar putea trimite oamenii să lupte într-o bătălie care nu este a lor și să accepte pământurile tale pentru el, drept răsplată.

— Dar dacă își dorește atât de mult pământurile mele, trebuie să existe o cale...

— El te vrea pe tine. Mi-a trimis vorbă la Cornwall. Privirea lui rătăci pe chipul lui Jenny, înregistrând schimbările uluitoare care transformaseră simplitatea copilăroasă, pistruiată, delicată, într-un chip de o frumusețe aproape exotică.

— Fetițo, tu ai acum înfățișarea mamei tale, care ațâță poftele unui bărbat bătrân. Nu ți-aș fi cerut așa ceva, dacă ar fi existat o altă posibilitate. Obișnuiai să mă implori să te fac stăpâna clanului, îi aminti el brutal. Spuneai că nu există nimic ce n-ai fi în stare să faci pentru clanul tău...

Stomacul lui Jenny se strânse într-o senzație de vomă la gândul că-și va încredința trupul, toată viața ei, în mâinile unui bărbat care-i stârnea o repulsie instinctivă, dar își înalță capul și întâlnește curajoasă privirea tatălui ei.

— Da, tată, spuse ea, încet. Trebuie să vin cu tine acum?

Mândria și ușurarea de pe chipul lui aproape că făcură să merite sacrificiul. Tatăl ei scutură din cap.

— Este mai bine să rămâi aici, cu Brenna. Nu avem cai de prisos și suntem grăbiți să ajungem la Merrick ca să ne pregătim de luptă. O să-i trimit vorbă lui MacPherson că ai fost de acord să te măriți cu el, apoi o să trimit pe cineva aici, după tine.

Când acesta se întoarse să încalece, Jenny cedă tentației cu care luptase în tot acest timp: în loc să rămână deoparte, intră printre șirurile de călăreți care fuseseră odinioară prietenii și tovarășii ei de joacă, în speranța că poate unii dintre ei au auzit-o dându-și încuviințarea să se mărite cu MacPherson și că acest lucru le va neutraliza îndărătnicia, se opri în dreptul calului unui roșcovan cu fața roșie.

— Bună ziua, Renald Garvin. Ce mai face soția ta? îl întrebă, zâmbindu-i ezitant.

Maxiliarele acestuia se încleștară, iar ochii lui negri trecură pe deasupra ei.

— Destul de bine, îmi închipui, spuse el mușcător. Jenny înghiți la neîndoielnică respingere din partea bărbatului care o învățase odinioară să pescuiască și care răsese împreună cu ea, când căzuse în apă repede.

Jenny se întoarse și se uită implorator la bărbatul din șirul de lângă Renald.

— Și tu, Michael MacCleod? Te mai doare piciorul?

Ochi albaștri, reci, îi întâlneau pe ai ei, ca să se îndrepte repede înainte.

Se duse spre călărețul din spatele acestuia, al cărui chip era plin de ură și își întinse mâna implorator, spunând cu o voce înecată, rugătoare:

— Garrick Carmichael, au trecut patru ani de când s-a înecat Becky a ta. Îți jur acum, așa cum ți-am jurat atunci, că nu am împins-o eu în râu. Nu ne certam, asta a fost o minciună inventată de Alexander ca să...

Cu chipul împietrit, Garrick Carmichael dădu pinteni calului și fără măcar să o privească, bărbații începură să treacă pe lângă ea.

Doar bătrânul Josh, armurierul clanului, își opri calul, lăsându-i pe ceilalți să treacă. Aplecându-se, își puse mâna bătătorită pe capul ei.

— Eu știu că spui adevărul, fetițo, o asigură el și absoluta lui loialitate îi aduse lui Jenny lacrimi în ochi, în timp ce privea în sus, în ochii lui blânzi, cafenii.

— E drept, ești plină de temperament, nimeni nu neagă asta, dar chiar și când erai de-o șchioapă îl țineai în frâu. Poate că Garrick Carmichael și ceilalți or fi fost ei prostiți de aerul angelic al lui Alexander, dar nu bătrânul Josh. Pe mine n-o să mă vezi plângând după el! Clanul o s-o ducă de departe mai bine cu tânărul William. Carmichael și ceilalți – adăugă el încurajator, o să-și revină când o știe că te măriți cu MacPherson pentru binele lor și al tatălui tău.

— Unde sunt frații mei vitregi? întrebă Jenny ca să schimbe subiectul, să nu izbucnească în lacrimi.

— Vin și ei, pe un alt drum. Nu știam dacă Lupul nu va încerca să ne atace în timpul marșului, așa că ne-am despărțit după ce am ieșit din Cornwall. Spunând acestea, o mai mângâie o dată pe creștet și dădu pinteni calului.

Ca într-o ceață, Jenny rămase stană de piatră în mijlocul drumului, privind-și clanul îndepărtându-se călare și dispărând după cotitură.

— Se întunecă, îi spuse Brenna cu glasul blând, plin de simpatie. Ar trebui să ne întoarcem la mănăstire.

Mănăstirea. Abia în urmă cu trei ceasuri plecase Jenny de la mănăstire, simțindu-se veselă și plină de viață. Acum se simțea – moartă.

— Ia-o înainte. Eu – eu nu mă pot întoarce acolo. Nu, încă. O să urc puțin pe deal.

— Stareța o să se îngrijoreze dacă nu ne întoarcem până se întunecă și nu mai e mult, spuse Brenna îngrijorată. Așa era întotdeauna, Jenny încalcând o regulă și Brenna supunându-i-se.

Brenna era bună, docilă și frumoasă, cu păr blond, ochi cafenii și dulce, ceea ce o făcea, în ochii lui Jenny, întruchiparea feminității. Totodată era timidă și sfioasă, pe cât era Jenny de impulsivă și de curajoasă. Fără Jenny nu ar fi avut nici cea mai mică aventură – și nici n-ar fi fost vreodată dojenită. Fără Brenna care să-și facă griji și să o protejeze, Jenny ar fi avut și mai multe aventuri, și ar fi avut parte de mai multe dojeni. Drept rezultat, cele două fete erau total devotate una alteia și încercau să se protejeze pe cât posibil de defectele fiecăreia.

Brenna ezită, apoi se oferi cu un ușor tremur în glas:

— Rămân cu tine. Dacă rămâi singură, o să uiți de oră și poți să picii în ghearele unui – urs, în întuneric.

În clipa aceea, perspectiva de a fi ucisă de un urs i se păru lui Jenny de-a dreptul îmbietoare, față de viața pe care o vedea înaintea ei, întunecoasă și plină de rele presentimente. În ciuda faptului că dorea cu adevărat, că avea nevoie să rămână afară ca să-și poată aduna gândurile, Jenny scutură din cap, știind că dacă vor face asta, Brenna o să moară de spaimă când va da ochii cu stareța.

— Nu, ne întoarcem.

Ignorându-i cuvintele, Brenna o apucă pe Jenny de mână și o luă la stânga, spre panta dealului care străjuia mănăstirea și pentru prima oară Brenna era cea care conducea, iar Jenny, cea care o urma.

În pădurea care se întindea de-a lungul drumului, umbrele se mișcau tainic, rămânând paralele cu poteca pe care urcau fetele.

Pe la jumătatea drumului pe panta puternic înclinată, Jenny se săturase deja să-și plângă de milă și făcu un efort herculean să-și ridice moralul.

— Închipuie-ți, începu ea uitându-se la Brenna, de fapt mi s-a oferit ocazia să fac un gest grandios și nobil – să mă mărit cu MacPherson, pentru binele poporului meu.

— Ești ca Ioana d'Arc conducându-și poporul spre victorie, consimți Brenna cu entuziasm.

— Exceptând faptul că eu mă mărit cu MacPherson.

— Și, că vei avea o soartă mai tristă decât a ei, termină Brenna încurajator.

La această remarcă deprimantă pe care o făcuse sora ei cu atâta entuziasm, ochii Jennei se dilatără de râs.

Încurajată de faptul că lui Jenny îi revenise abilitatea de a râde, Brenna căută altceva cu care să-i distragă atenția și să o înveselească. În timp ce se apropiau de culmea dealului, acoperită cu o pădure deasă, o întrebă brusc:

— Ce a vrut tata să spună când ți-a zis că „ai aerul mamei tale”?

— Nu știu, încep Jenny, sustrasă de senzația bruscă, neplăcută, că erau urmărite în întunericul care se lăsa. Întorcându-se și mergând cu spatele, se uită în jos, spre fântână și văzu că sătenii dispăruseră în căldura căminelor lor. Strângându-și pelerina în jurul ei, se înfiora sub vântul mușcător și adăugă, fără prea mult interes:

— Maica Stareță spune că aerul meu este ușor obraznic și că trebuie să mă apăr de efectul pe care o să-l am asupra bărbaților, când voi pleca de la mănăstire.

— Ce vor să însemne toate astea? Jenny dădu din umeri, neinteresată.

— Nu știu.

Întorcându-se și mergând din nou cu fața înainte, Jenny își aminti de testemul și de voalul din mână și începu să-și repună testemul.

— Ție cum îți par? întrebă ea aruncându-i Brennei o privire derutată. Nu mi-am văzut chipul de doi ani, decât când mi l-am surprins în apă. M-am schimbat mult?

— Ah, da, râse Brenna. Nici măcar Alexandru nu ți-ar mai putea spune că ești costelivă și ștearsă sau că părul tău este morcoviu.

— Brenna! o întrerupse Jenny, izbită brusc de propria ei indiferență. Suferi mult pentru moartea lui Alexander? Era fratele tău și...

— Nu mai vorbi despre asta, o rugă Brenna cu voce tremurândă. Am plâns când mi-a spus tata, dar au fost lacrimi puține și mă simt vinovată că nu l-am iubit cum ar fi trebuit. Nici atunci și nici acum. Nu am putut. Era atât de... de meschin. Este urât să vorbești rău despre morți, dar nu mă pot gândi la prea multe lucruri bune pe care să le spun despre el. Vocea i se pierdu și își strânse pelerina în jurul corpului, sub vântul umed, uitându-se la Jenny cu ochi imploratori, dorind să schimbe subiectul.

— Atunci spune-mi cum arăt, o invită Jenny, strângându-și repede, cu putere, sora în brațe.

Se opriră din mers, împiedicându-se de copacii deși care acopereau restul povârnișului. Un zâmbet leneș, gânditor, se întinse peste chipul frumos al Brennei în timp ce-și studia sora vitregă, ochii ei de culoarea alunei rătăcind pe chipul expresiv al lui Jenny, dominat de o pereche de ochi mari, de limpezimea cristalului albastru, sub sprâncene castanii, grațios arcuite.

— Ei bine, ești... ești chiar frumoasă!

— Bine, dar vezi ceva neobișnuit la mine? o întrebă Jenny gândindu-se la cuvintele Maicii Starețe, în timp ce-și punea testemelul pe cap și prindea în ace, deasupra, micul voal de lână.

— Orice ar putea face un bărbat să se poarte ciudat.

— Nu, stabili Brenna, care o privea pe Jenny cu ochii unei fete inocente, absolut nimic. Un bărbat ar fi răspuns cu totul altfel, pentru că deși Jennifer Merrick nu era frumoasă în înțelesul convențional, înfățișarea ei era în același timp șocantă și provocatoare. Avea o gură generoasă care invita la sărutat, ochi ca niște safire lichide care șocau și îmbiau, părul ca o mătase grea, roșie-aurie și un trup zvelt, voluptuos, făcut pentru mâinile unui bărbat.

— Ai ochi albaștri, începu Brenna binevoitoare, încercând să o descrie și Jenny chicoti.

— Și acum doi ani tot albaștri erau, spuse ea. Brenna deschise gura să răspundă, dar cuvintele se transformă într-un strigăt sugrumat

de mâna unui bărbat care i-o astupă, în timp ce începea să o târască în spate, la adăpostul des al copacilor.

Jenny se lăsă în jos, așteptând instinctiv un atac din spatele ei, dar prea târziu. Lovind din picioare și strigând împotriva mâinii înmănușate a unui bărbat, a fost ridicată în sus și cărată în pădure. Brenna fusese aruncată pe spinarea calului răpitorului ei ca un sac de făină, membrele ei confirmând faptul că leșinase. Dar Jenny nu era chiar atât de ușor de supus. În timp ce răpitorul ei fără chip o trânti pe spinarea calului, ea se aruncă într-o parte, rostogolindu-se liberă, aterizând pe iarbă și pământ, împingându-se în mâini și picioare, sub cal și reușind în sfârșit să se ridice. Răpitorul o apucă din nou și Jenny își vârî ghiilele în obrazul lui, răsucindu-se în strânsoare.

— Fir-ai tu să fii! sâsâi acesta încercând să o apuce de mâinile care se agitau. Jenny scoase un strigăt bun de înghețat sângele în vine și izbi cu toată puterea de care era în stare, nimerind cu cizma neagră, grea, de călugăriță novice, în fluierul piciorului acestuia. Cu un oftat de durere, bărbatul blond îi dădu o clipă drumul. Jenny o rupse la fugă și poate că ar fi reușit chiar să câștige distanță dacă nu i s-ar fi prins gheata în rădăcina groasă a unui copac și nu ar fi fost trântită cu fața la pământ, izbindu-se cu capul de o piatră, în timpul căderii.

— Dă-mi funia, spuse fratele Lupului cu un zâmbet lugubru pe față, uitându-se la camaradul său. Trăgându-i pelerina peste cap captivei aproape leșinate, Ștefan Westmoreland i-o înfășură apoi în jurul trupului, folosind-o ca să-i imobilizeze brațele de-a lungul acestuia, apoi luă funia pe care o legă bine de mijlocul lui Jenny. Terminând, ridică bocceaua umană și o aruncă fără reverență peste cal, cu fundul spre cer, apoi se aruncă în șa, în spatele ei.

CAPITOLUL DOI

— Lui Royce n-o să-i vină să creadă ce noroc am avut, îi strigă Ștefan călărețului a cărui prizonieră era și ea legată și aruncată peste șa. Închipuie-ți, fetele lui Merrick stând după pomul ăsta, gata de cules ca două mere de pe creangă. Acum nu mai avem de ce să studiem apărarea lui Merrick – o să capituleze fără luptă.

Legată fedeleș în închisoarea ei neagră, de lână, cu capul bubuindu-i și cu mijlocul lovindu-i-se de spinarea calului la fiecare lovitură din copite, numele „Royce” îi îngheță lui Jenny sângele în vine. Royce Westmoreland, contele de Claymore. Lupul. Poveștile cumplite pe care le auzise despre el nu i se mai păreau acum chiar atât de fanteziste. Brenna și cu ea fuseseră răpitate de niște bărbați care nu arătau nici un respect față de veșmintele ordinului Sfântului Alban, pe care le purtau ele, veșminte care indicau statutul lor de novice, călugărițe aspirante, care nu depuseseră încă jurământul. Ce bărbați sunt aceia care să se atingă de niște călugărițe, sau aproape-călugărițe, fără conștiință sau teamă de pedeapsă, omenească sau divină. Nici un bărbat nu ar face asta. Numai un diavol și discipolii săi ar avea această cutezanță!

— Asta a leșinat, spuse Thomas cu un zâmbet lasciv. Păcat că nu avem timp să ne probăm prada, deși, dac-ar fi după mine, eu unul aș prefera bucățica aia delicioasă pe care ai înfășurat-o în pătură, Ștefan.

— Din cele două, frumusețea e cea de la tine, răspunse Ștefan rece și oricum, nu probezi nimic până când nu decide Royce ce are de gând să facă cu ele.

Aproape sufocată de spaimă sub învelitoarea ei, Jenny scoase un sunet slab de protest, dar nimeni nu o auzi. Îl imploră pe Dumnezeu să-i trăsnească pe cei doi, doborându-i de pe cai, dar Dumnezeu nu păru să o fi auzit iar caii continuara să galopeze la nesfârșit, dureros.

Se rugă să i se arate un oarecare plan de evadare, dar mintea ei era prea ocupată, tulburând-o până la nebunie cu povești sumbre despre cumplitul Lup Negru: nu ține în viață prizonierii decât când vrea să-i tortureze. Râde când victimele lui urlă de durere. Le bea sângele...

Simți fiere în gât și începu să se roage, dar nu pentru evadare, pentru că în străfundul ei știa că nu exista nici o evadare. Se rugă în schimb ca moartea să vină repede și să nu facă de râs mândrul nume al familiei. Auzi vocea tatălui ei, în sala castelului Merrick, instruindu-și fiii vitregi, când aceștia erau mici: „Dacă este voia Domnului să muriți în mâinile dușmanului, atunci să muriți cu demnitate. Să muriți luptând ca niște războinici. Ca niște adevărați Merrick. Să muriți luptând...”

Cuvintele îi bântuiau mintea ceas după ceas, iară și iară și totuși, când caii încetinară și auzi în depărtare inconfundabilele sunete ale unei mari tabere, furia începu să-i depășească groaza. Era mult prea tânără ca să moară, își spuse ea și nu era cinstit! Și o să moară și buna Brenna și asta tot din cauza ei, a lui Jenny. Va trebui să i se înfățișeze bunului Dumnezeu cu această greutate pe conștiință. Și asta pentru că un căpcăun însetat de sânge bântuia țara, devorând totul în calea lui.

Inima care-i bubuia își dublă bătăile când caii opriră brusc. În jurul ei auzea doar zăngănit de metal pe metal, în mișcarea oamenilor, apoi însă auzi vocile prizonierilor, voci de bărbați care cerșeau patetic îndurare

— „Fie-ți milă, Lupule

— Milă, Lupule...”

Aceste cumplite incantații se transformară într-un adevărat strigăt în timp ce era smulsă de pe pe cal, fără pic de respect.

— Royce, stai acolo, ți-am adus ceva! strigă răpitorul ei.

Complet orbită de pelerina care-i fusese aruncată pe cap, cu brațele încă legate cu funia, fu aruncată peste umărul răpitorului. O

auzi pe Brenna alături de ea strigându-i numele, în timp ce erau purtate pe umăr.

— Fii curajoasă, Brenna, strigă Jenny, dar vocea îi era înăbușită de pelerină și știa că Brenna nu o putea auzi.

Jenny fu brusc coborâtă pe pământ și împinsă în față. Picioarele îi erau amorțite și se împiedică, alunecând greoi în genunchi. Să mori ca o Merrick. Să mori cu demnitate. Să mori luptând. Cuvintele i se plimbau prin minte în timp ce încerca zadarnic să se ridice în picioare. Deasupra ei, Lupul vorbea pentru prima oară și știu că vocea era a lui. Vocea era gravă, aspră – o voce venind direct din măruntaiele iadului.

— Ce-i asta? Ceva de mâncat, sper.

Se zice că mănâncă din carnea celor pe care-i ucide... Cuvintele micului Thomas îi reveniră în minte și o cuprinse furia auzind strigătul de groază al Brennei și strigătele de îndurare ale prizonierilor. Funia din jurul brațelor ei fu brusc desfăcută. Mânată de demonii gemeni ai mâniei și groazei, Jenny se ridică neîndemânatic în picioare, cu brațele luptându-se cu pelerina, arătând ca o stafie furibundă, care încearcă să scape de giulgiul ei. Și în clipa în care acesta căzu, Jenny își făcu mâna pumn și o lansă cu toată puterea spre uriașul demonic din fața ei, lovindu-l în maxilar. Brenna leșină.

— Monstrule! Barbarule! strigă Jenny și lovi din nou, dar de data asta pumnul îi fu prins într-o strânsoare dureroasă și ținut sus, deasupra capului ei.

— Diavole! strigă ea zbătându-se și aplicându-i o lovitură puternică în fluierul piciorului.

— Progenitura Satanei! Jefuitorul nevinova...!

— Ce nai...! bubui vocea lui Royce Westmoreland și întinzând mâna, își apucă atacatorul de mijloc, ridicându-l în aer, la un braț distanță. A fost o greșeală. Piciorul ei cu gheată lovi din nou,

nimerind direct în vintrele lui Royce, cu o putere care aproape că-l încovoie.

— Ticăloasă mică! tună acesta în timp ce surpriza, durerea și furia îl făcură să-i dea drumul, ca s-o prindă apoi de voal, apucând o mână de păr de dedesubt și trăgându-i capul pe spate.

— Potolește-te odată! răcni el.

Până și natura părea să-i dea ascultare; prizonierii își încetară implorările, zăngănitul metalelor încetă și peste luminișul imens se așternu o tăcere cumplită, nepământească. Pulsul îi alerga, scalpul o durea și Jenny strânse din ochi, așteptând lovitura pumnului puternic care în mod sigur avea să oucidă.

Dar aceasta nu veni.

Pe jumătate de teamă și pe jumătate cuprinsă de o curiozitate morbidă, deschise încetișor ochii și pentru prima oară îi văzu cu adevărat Fața. Spectrul demonic care se înălța deasupra ei aproape că o făcu să urle de groază: era uriaș. Enorm. Părul lui era negru și pelerina neagră se umfla în spatele lui, mișcându-se sinistru în bătaia vântului, ca și cum ar fi fost însuflețită. Lumina focului dansa peste trăsăturile lui bronzate, ca de vultur, aruncând umbre care-l făceau să arate cu adevărat satanic; focul strălucea în ochii stranii, încălzindu-i, până când începură să ardă ca niște cărbuni argintii, pe chipul răvășit, bărbos. Umerii lui erau masivi și largi, pieptul, incredibil de lat, brațele umflându-i-se de mușchi. O singură privire îi fu de ajuns lui Jenny să știe că omul ăsta era capabil de toate lucrurile cumplite care se spuneau despre el.

Să mori cu demnitate! Să mori ușor! Jenny își întoarse capul și-și înfipse dinții în încheietura lui groasă.

Îi văzu ochii strălucitori mărindu-i-se o clipită, înainte ca mâna lui să se ridice și să se oprească apoi în obrazul ei, cu o forță care-i izbi capul într-o parte și o trimise la pământ, în genunchi. Instinctiv, Jenny se strânse într-un ghem protector și așteaptă cu ochii strânși

lovitura de grație, în timp ce groaza striga prin toți porii trupului care tremura.

Vocea uriașului vorbi deasupra ei, de data aceasta și mai teribilă, pentru că era atât de controlată, încât șuiera de furie înăbușită:

— Ce dracu ai făcut? răbufni Royce spre fratele lui mai mic. Nu avem și fără asta destule probleme? Oamenii sunt terminați de foame iar tu aduci aici două femei ca să le stârnești și mai mult nemulțumirea.

Înainte ca fratele lui să deschidă gura, Royce se întoarse către celălalt bărbat, poruncindu-i aspru să-i lase singuri, apoi se uită necruțător spre cele două femei prăbușite la picioarele lui, una dintre el leșinată, cealaltă făcută ghem și tremurând atât de violent încât parcă ar fi fost apucată de un acces de convulsii. Fără să știe de ce, fata care tremura îl înfuria mai mult decât cea leșinată.

— Ridică-te! strigă el la Jenny, împingând-o cu vârful cizmei. Ai fost destul de curajoasă adineauri, acum ridică-te!

Jenny se forță și sprijinindu-se cu mâna de pământul de sub ea, se ridică jalnic în picioare, legănându-se fără echilibru, în timp ce Royce se întorcea din nou spre fratele lui.

— Aștept un răspuns, Ștefan!

— Și o să-ți dau unul, dacă încetezi să mai urlî la mine. Femeile astea sunt...

— Călugărițe! izbucni Royce, privirea lui întorcându-se brusc spre crucifixul care atârna de un șnur negru la gâtul lui Jenny, deasupra testemelului murdar și a vâlului strâmb. O clipă, descoperirea lui îl lăsă aproape fără replică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai adus călugărițe aici, ca să fie folosite drept târfe?

— Călugărițe! bâigui Ștefan, încremenit.

— Târfe! cârâi Jenny revoltată. Nu, omul ăsta nu putea fi chiar atât de necredincios încât efectiv să le dea pe mâna bărbaților, să fie folosite drept târfe.

— Te-aș putea omorî pentru prostia asta, Ștefan, așa că ajută-mă...

— O să simți altfel când o să-ți spun cine sunt, încep Ștefan smulgându-și privirea îngrozită de la crucifixul și hainele lui Jenny, anunțând cu reînnoită plăcere:

— În fața ta, fratele meu iubit, se află Lady Jennifer, iubita fiică mai mare a Lordului Merrick.

Royce se zgâi la fratele lui mai mic, iar pumnii i se deschiseră încet, în timp ce se întorcea să studieze cu dispreț fața plină de noroi a lui Jenny.

— Ori ai fost prostit, Ștefan, ori țara răsună de false rumori, pentru că se zice că fata lui Merrick este cea mai strălucită frumusețe de pe aici.

— Nu, nu am fost prostit. Chiar este fata lui, am auzit-o chiar pe ea spunând asta.

Apucându-i lui Jenny bărbia tremurândă între degetul mare și arătător, Royce se uită intens la chipul ei murdar, studiindu-l la lumina focului, în timp ce sprâncenele i se încruntau și buzele i se strâmbau într-un zâmbet posac.

— Cum poate cineva să spună că ești o frumusețe? Giuvaierul Scoției? spuse el cu sarcasm deliberat, insultător.

Royce văzu scăpărarea de furie pe care cuvintele lui o aprinse pe chipul lui Jenny când se smulse din strânsoarea degetelor lui, dar în loc să fie emoționat de curajul ei, îl cuprinse mânia. Orice era legat de numele de Merrick îl înfuria, făcând să clocotească în el dorința de răzbunare și o înșfacă din nou de obrazul palid, murdar și o trase înapoi spre el.

— Răspunde-mi! porunci el, cu o voce cumplită. În starea ei aproape de isterie, Brennei i se păru că Jenny accepta într-un fel insulta care i se cuvenea ei de drept și apucându-se de rochia lui Jenny, folosindu-se de ea ca de o proptea, reuși să se ridice într-o poziție verticală nesigură, apoi își lipi trupul de al lui Jenny, cu toată partea dreaptă, ca și cum ar fi fost două gemene unite la naștere.

— Nimeni nu îi spune astfel lui Jenny! cârâi ea când crezu că tăcerea prelungită a acesteia avea în mod sigur să-i aducă o pedeapsă din partea gigantului din fața ei.

— Mie... Mie mi se spune astfel!

— Tu cine naiba mai ești? întrebă el furibund.

— Ea nu e nimeni! izbucni Jenny uitând de cel de al optulea comandament, în speranța că Brenna ar putea fi eliberată dacă ar fi luată drept călugăriță și nu drept o Merrick. Ea nu este decât Sora Brenna, de la mănăstirea din Belkirk!

— Este adevărat? o întrebă Royce pe Brenna.

— Da! strigă Jenny.

— Nu, șopti Brenna, slab.

Strângându-și mâinile în pumni, pe laterale, Royce Westmoreland închise scurt ochii. Era ca un coșmar, își spuse el. După un marș forțat, nu avea adăpost, nu mai avea merinde și nu mai avea răbdare. Iar acum, mai avea și asta pe cap. Acum, nici măcar un răspuns cinstit de la două femei îngrozite nu era în stare să obțină. Era obosit, își dădu el seama, epuizat de cele trei zile și trei nopți fără somn. Își întoarse spre Brenna ochii sălbatici, aprinși.

— Dacă mai ai o speranță să supraviețuiești în următoarea oră, o informă el recunoscând-o corect drept cea mai ușor de intimidat dintre cele două și în consecință cea mai puțin în stare de a scorni vreo minciună, atunci o să-mi răspunzi acum, adevărul-adevărat. Privirea lui cruntă se înfipse în ochii ca aluna, măriți de groază, ai Brennei, țintuind-o.

— Ești sau nu, fiica Lordului Merrick?

Brenna înghiți și încercă să vorbească, dar nu reuși să împingă un cuvânt măcar, dincolo de buzele tremurânde. Încovoidu-se, în apărare, înclină capul ușor, confirmând. Mulțumit, Royce aruncă o privire ucigătoare spre scorpia îmbrăcată în hainele unei bune călugărițe și se întoarse să-i poruncească scurt fratelui său:

— Leagă-le și du-le într-un cort. Spune-i lui Arik să facă de gardă, să le protejeze de bărbați... Mâine le vreau pe amândouă vii, pentru interogatoriu.

Mâine le vreau pe amândouă vii, pentru interogatoriu... cuvintele reverberau în mintea torturată a lui Jenny, în timp ce zăcea în cort, pe jos, lângă biata Brenna, cu încheieturile de la mâini și picioare legate cu chingi de piele, privind în sus la cerul fără pic de nor, luminat de stele, printr-o gaură din vârful cortului. Oare ce fel de interogatoriu avea Lupul în minte, se întreba ea în timp ce epuizarea se dovedi, în final, mai puternică decât teama. Ce mijloace de tortură va folosi ca să obțină răspunsurile exacte și ce răspunsuri anume erau așteptate? Ziua de mâine, Jenny era sigură de asta, va însemna sfârșitul vieții lor.

— Jenny? Tu nu crezi, nu, că ne omoară mâine? șopti Brenna cu voce tremurată.

— Nu, minți Jenny încurajator.

CAPITOLUL TREI

Tabăra Lupului părea să revină la viață înainte ca ultimele stele să dispară de pe cer, dar Jenny nu dormise mai mult de o oră, toată noaptea. Tremurând sub apărarea subțire a pelerinei ei ușoare, privea în sus la cerul ca cerneala, cerându-i pe rând iertare lui Dumnezeu pentru nenumăratele ei nebunii și rugându-l să o cruțe pe sărmana Brenna de inevitabilele consecințe ale hotărârii ei prostești de a urca ieri seară pe deal.

— Brenna, șopti ea când mișcările bărbaților de afară deveniră mai zgomotoase, arătând că tabăra se trezise la viață, te-ai sculat?

— Da.

— Când o să ne pună Lupul întrebări, lasă-mă pe mine să răspund.

— Da, răspunse din nou Brenna, cu glas spart.

— Nu sunt sigură ce vrea el să știe, dar precis că este ceva ce nu trebuie să-i spunem. Poate că eu o să reușesc să ghicesc de ce pune o întrebare și astfel să știu când să-l induc în eroare.

Răsăritul abia începuse să striecie cerul cu rozaliu, când în cort intrară doi bărbați care le dezlegară, permițându-le doar câteva minute de intimitate în tufișurile din pădure, la marginea întinsului luminiș, înainte de a o lega la loc pe Jenna și de a o duce pe Brenna la întâlnirea cu Lupul.

— Așteptați, strigă Jenny când le înțelese intențiile. Sora mea nu... nu... nu se simte bine.

Unul dintre aceștia, un uriaș de vreo doi metri care nu putea fi decât legendarul colos numit Arik, îi aruncă o privire care-i îngheță sângele și ieși. Celălalt paznic continuă să o conducă pe Brenna și prin deschizătura cortului, Jenny observă privirile lascive pe care i le aruncau bărbații din tabără în timp ce aceasta trecea printre ei, cu mâinile legate la spate.

Jumătatea de oră cât lipsi Brenna i se păru lui Jenny o eternitate dar spre marea ei ușurare, Brenna nu arăta, la întoarcere, semne să fi suferit vreo cruzime fizică.

— Ești bine? Nu ți-a făcut niciun rău, nu? spuse Jenna când rămaseră singure.

Brenna înghiți, scutură din cap și izbucni brusc în lacrimi.

— Nu, plângea ea isteric, deși s-a înfuriat rău de tot pentru că nu – nu mă puteam opri din plâns. Eram atât de speriată, Jenny, iar el e atât de uriaș și de aspru și eu nu mă puteam opri din plâns, ceea ce nu f... făcea dec... cât să-l înfurie și... și mai tare.

— Nu plânge, gata, a trecut totul, minți Jenny ca s-o liniștească. Minciuna, își spuse ea în gând, începea să devină o nimica toată pentru ea.

Stefan trase prelata de la cortul lui Royce și intră.

— Dumnezeu mare, e o frumusețe, spuse el referindu-se la Brenna, care tocmai plecase. Păcat că e călugăriță.

— Nu este, izbucni Royce, iritat. A reușit, între două reprize de plâns să-mi explice că este „novice”.

— Asta ce mai e?

Royce Westmoreland era un războinic întărit în lupte, ale cărui cunoștințe rudimentare despre religie erau virtual inexistente. Lumea lui, încă de când era doar un copil, fusese milităria așa că traduse în termeni militari ce înțelesese el din explicația înlăcrimată a Brennei.

— Aparent, o novice este un voluntar care nu și-a terminat antrenamentul sau care încă nu a jurat credință stăpânului său.

— Crezi că spune adevărul?

Royce se strâmbă și mai trase un gât de bere.

— Este prea înspăimântată ca să mintă. De aceea, este prea înspăimântată ca să vorbească.

Ochii lui Ștefan se îngustară în semn de gelozie pentru fată sau de enervare că fratele său eșuase în a obține informații mai valoroase.

— Și prea frumoasă ca să o interoghezi cu mai multă asprime?

Royce îi aruncă o privire sardonică, dar gândul lui era la ceea ce îl frământa.

— Vreau să știu cât de fortificat este castelul Merrick, cât și disponerea domeniului său – orice putem afla, care să ne folosească. Altfel, o să trebuiască să faci drumul acela la Merrick, pe care l-ai început ieri. Adu-mi-o pe soră, spuse el cu mortală hotărâre, trântind cu zgomot pe masa improvizată pe căpriori, cana cu bere.

Când uriașul Arik intră în cort, pământul pârând să se cutremure la fiecare pas al lui, Brenna se trase în spate, îngrozită.

— Nu, nu mă duce din nou la el.

Ignorând-o complet pe Brenna, acesta se duse mai departe spre Jenny, o apucă de braț cu mâna lui enormă și o ridică în picioare. Legenda, își dădu seama Jenny ușor isterizată, nu exagerase mărimea toporiștii de luptă a lui Arik: mânerul acesteia era gros ca o buturugă.

Lupul făcea pași, agitat, în cortul lui imens, dar se opri brusc la intrarea lui Jenny, ochii lui metalici scrutând-o în timp ce ea stătea mândră în picioare, cu mâinile legate la spate. Deși chipul ei era intenționat inexpressiv, Royce era uluit să vadă în ochii ei albaștri, care se uitau disprețuitori într-ai lui, îngrijorare mascată. Îngrijorare – dar nici urmă de lacrimi. Își aminti, brusc, ce auzise despre fiica mai mare a lordului Merrick. Celei mai mici i se spunea „Giuvaerul Scoției”, dar legenda spunea despre cea din fața lui că era moștenitoarea rece, mândră, a unei zestre atât de bogate și a unei linii de sânge atât de nobile, încât nici un bărbat nu o putea atinge. Nu numai atât, se spunea despre ea că era o fată ștearsă, care respinsese singura cerere în căsătorie pe care se părea că o va primi vreodată și în consecință fusese trimisă de tatăl ei la mănăstire. Cu fața plină de noroi, era imposibil de spus acum cât de „ștearsă” era, dar în mod clar, nu avea frumusețea angelică a surorii ei și nici temperamentul acesteia. Cealaltă față plânsese lamentabil – asta însă se uita țintă în ochii lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar sunteți surori?

Bărbia ei se ridică și mai mult.

— Da.

Royce spuse, cu un glas disprețuitor:

— Ciudat. Sunteți surori bune? Întrebă el brusc, ca și cum ar fi fost contrariat. Răspunde-mi! izbucni el când fata se încăpățână să tacă.

Jenny, care era mult mai îngrozită decât arăta, se îndoi dintr-o dată că acesta avea de gând să o tortureze sau să o trimită la moarte, după acest interogatoriu care începuse cu întrebări nevinovate despre genealogia ei.

— Este sora mea vitregă, recunosc eu și o urmă de curaj sfidător îi învinse teroarea. Dar mi-e greu să mă concentrez, cu mâinile legate la spate. Este dureros și inutil.

— Ai dreptate. Picioarele tale ar trebui legate, spuse el cu deliberată cruzime, amintindu-și de lovitura primită în vintre.

Părea atât de furios încât un sentiment de amuzată satisfacție îi aduse lui Jenny un vag zâmbet pe buze. Royce îl văzu și nu-și putu crede ochilor. Bărbați în toată firea, războinici, tremurau în prezența lui, în timp ce fetișcana asta, cu bărbia ei mândră și încăpățânată, savura de fapt plăcerea de a-l înfrunța. Curiozitatea și răbdarea lui se evaporară brusc.

— Gata cu politețurile banale, spuse el aspru, apropiindu-se încet de ea.

Amuzamentul lui Jenny se evaporă și se retrase un pas, apoi se opri, impunându-și să fie tare.

— Vreau răspunsuri la întrebările mele. Câți oameni înarmați țin tatăl tău la castel?

— Nu știu, spuse Jenny simplu, după care rată efectul bravadei ei, făcând un pas înapoi.

— Tatăl tău știe că intenționez să vin spre el?

— Nu știu.

— Îmi pui răbdarea la încercare, o preveni el cu o voce amenințătoare. Ai prefera să-i pun întrebările astea surioarei tale?

Amenințarea avu efectul scontat; expresia ei disprețuitoare se transformă în disperare.

— De ce nu s-ar gândi că o să-l ataci? De ani de zile există zvonuri că o să faci asta. Acum, ai o scuză! Nu că ai avea nevoie de una! strigă Jennifer, înnebunită de groază când acesta începu din nou să se apropie de ea.

— Ești un animal! Îți face plăcere să ucizi oameni nevinovați!

Cum acesta nu negă faptul că îi făcea plăcere, Jenny se chirci în sinea ei.

— Acum că știi asta, spuse el cu o voce periculos de calmă, presupun că o să-mi spui câți oameni înarmați are tatăl tău?

Jenny calculă repede că trebuie să fi rămas cel puțin 500.

— Două sute, spuse ea.

— Nebună mică, proastă și încăpățânată! sâsâi Royce apucând-o de brațe și scuturând-o cu putere. Te-aș putea rupe în două cu mâinile goale și totuși continui să mă minți?

— Ce te aștepti să fac? strigă Jenny zvârcolindu-se, dar tot încăpățânată. Să-mi trădez tatăl, pentru tine?

— Nu ieși din cortul ăsta – îi promise el – până nu-mi spui tot ce știi despre planurile lui – de bună voie sau cu puțin ajutor din partea mea, care nu o să-ți facă prea mare plăcere.

— Nu știi câți oameni a strâns, strigă Jenny, neajutorată. Sincer. De doi ani nu l-am mai văzut pe tata, până ieri. Și nici înainte nu vorbea prea multe cu mine!

Luat prin surprindere de răspunsul acesta, Royce se uită la ea.

— De ce?

— Nu... nu îi plăceam, recunosc eu ea.

— Pot să înțeleg de ce, spuse el scurt, gândindu-se despre ea că era femeia cea mai încăpățânată pe care o cunoscuse vreodată. Care avea, totodată, observă el brusc, gura cea mai moale, cea mai tentantă pe care o văzuse el și foarte posibil, cei mai albaștri ochi.

— Nu ți-a vorbit și nu te-a băgat deloc în seamă în toți acești ani și totuși îți riști viața ca să-l protejezi de mine?

— Da.

— De ce?

Existau câteva răspunsuri, sincere și mai sigure, pe care i le-ar fi putut da Jenny, dar mânia și durerea îi amorțeau mintea. Spuse, simplu:

— Pentru că te disprețuiesc și disprețuiesc tot ce reprezintă tu.

Royce se uită la ea, prins undeva între furie, uluială și admirație pentru curajul ei disprețuitor, îi veni s-o omoare, ceea ce nu i-ar fi oferit răspunsurile pe care le vroia și deși gândul de a o sugruma îl atrase o clipă, acest lucru nici nu se punea în discuție. Oricum, cu cele două fete captive era posibil ca Merrick să capituleze fără luptă.

— Ieși afară, spuse Royce scurt. Nerăbdătoare să scape de prezența lui urâtă, Jenny se întoarse și o luă la fugă spre ieșire, dar cum prelata era coborâtă, se opri.

— Am spus să ieși! strigă Royce amenințător, când aceasta se întoarse spre el.

— Nu-mi doresc nimic mai mult dar totuși nu pot trece prin prelată.

Fără o vorbă, Royce se duse și ridică prelata, apoi, spre surpriza ei, se aplecă exagerat, imitând persiflativ o plecăciune.

— Servitorul dumneavoastră, doamnă. Dacă există ceva ce v-ar face prezența dumneavoastră aici mai plăcută, sper că nu veți ezita să-mi aduceți la cunoștință.

— Atunci dezleagă-mi mâinile, îi ceru Jenny, spre marea lui surpriză.

— Nu, izbucni Royce. Prelata căzu la loc, lovind-o și împingând-o într-o parte și Jenny se repezi afară furioasă și surprinsă, apoi scoase un strigăt înăbușit când o mână nevăzută se întinse și o apucă de braț, dar nu era decât unul din duzina de paznici postați afară, în fața cortului Lupului.

La vremea când Jenny se întoarse în cort, Brenna era cenușie de teama de a fi rămas singură.

— Jur, sunt cât se poate de bine, o liniști Jenny așezându-se cu greu pe jos.

CAPITOLUL PATRU

La intervale periodice, în valea în care își instalase Lupul tabăra în noaptea aceea, se aprindeau focuri. Stând în picioare în deschizătura cortului, cu mâinile legate la spate, Jenny studia gânditoare activitatea din jur.

— Brenna, dacă ar fi să evadăm...

— Să evadăm? Cum, pe Mama Preacurată, putem face asta? spuse sora ei, aproape fără glas.

— Nu sunt sigură, dar indiferent cum, trebuie s-o facem foarte repede, l-am auzit pe câțiva vorbind afară, ei cred că vom fi folosite ca să-l forțăm pe tata să capituleze.

— O să facă el asta? Jenny își mușcă limba.

— Nu știu. A fost o vreme – înainte ca Alexander să vină la Merrick – când oamenii mei ar fi preferat să-și depună armele decât să vadă că pățesc eu ceva. Acum nu mai știu.

Brenna simți nodul din gâtul surorii ei și deși dorea din suflet să o aline pe Jenny, știa că Alexander înstrăinase atât de mult clanul Merrick de tânăra lor stăpână, încât acestuia nu-i mai păsa câtuși de puțin de ea.

— Dar pe tine te iubesc, așa încât e greu de știut ce vor decide sau câtă influență va avea tata asupra lor. Totuși, dacă am evada repede, am putea ajunge la Merrick înainte de a fi decis ceva. Trebuie să facem asta.

Dintre toate obstacolele din calea lor, cel care o îngrijora cel mai mult pe Jenny era drumul efectiv înapoi spre Merrick, pe care-l aprecia cam la vreo două zile călare, de aici. Fiecare ceas petrecut pe drum era riscant; bandiții bântuiau peste tot și două femei singure erau considerate o pradă ușoară chiar și pentru niște bărbați cinstiți. Efectiv, drumurile nu erau sigure. Nici hanurile. Singurele adăposturi

sigure trebuiau căutate la mănăstiri și stareții, locul unde alegea să tragă orice călător respectabil.

— Problema este că nu avem nici o șansă de evadare cu mâinile legate, continuă Jenny cu glas tare, cu privirea spre tabăra activă. Ceea ce înseamnă fie că va trebui să-i convingem să ne dezlege, fie că va trebui să reușim să fugim în pădure în timpul mesei, când nu suntem legate. Dar dacă facem așa, absența noastră va fi descoperită de îndată ce vor veni să ia tăvile, când noi nu vom fi ajuns prea departe. Totuși, dacă asta o să fie singura noastră șansă în următoarele două zile cel mult, va trebui să riscăm, declară ea pe un ton vesel.

— Și ce-o să facem, odată scăpate în pădure? întrebă Brenna stăpânindu-și cu bravadă teroarea de a se afla singură în pădure, noaptea.

— Nu prea știu, presupun că o să ne ascundem undeva, până când vor renunța să ne mai caute. Sau poate c-ar trebui să-i păcălim, să-i facem să creadă că am luat-o spre est, în loc de nord. Dacă le-am putea fura doi cai, asta ne-ar crește șansele de a lua distanță față de ei, chiar dacă ne-ar fi mai greu să ne ascundem. Problema e să găsim o cale de a le face pe amândouă. Avem nevoie să fim în stare și să ne ascundem și să luăm distanță față de ei.

— Cum putem face asta? întrebă Brenna cu fruntea puternic încruntată într-un inutil efort de gândire.

— Nu știu, dar trebuie să încercăm ceva. Pierdută în contemplare, privea înainte fără să-l vadă pe bărbatul înalt, bărbos, care se opri să vorbească cu unul dintre cavalerii lui și o studia intens.

Focurile de armă se mai demoliseră și paznicul lor veni să le ia tăvile și să le lege la loc, fără ca ele să fi găsit încă o schemă acceptabilă, deși discutaseră mai multe variante excentrice.

— Nu putem rămâne aici ca niște pioni, acceptând să fim folosite în avantajul lui. Trebuie să evadăm, izbucni Jenny în noaptea aceea, în timp ce zăceau întinse pe jos, lipite una de alta.

— Jenny, te-ai gândit cumva la ce ne-ar putea face când... dacă, se corectă ea repede, ne va prinde?

După un moment de gândire, Jenny o liniști.

— Nu cred că o să ne omoare. Moarte, nu-i vom mai putea fi de nici un folos. Tata va insista să ne vadă înainte de a capitula și contele va trebui să ne arate – vii și respirând – altfel tata l-ar sfâșia în bucăți, spuse Jenny decizând că era mai bine, mai puțin înfricoșător să se gândească la el ca la contele de Claymore decât ca la Lupul.

— Ai dreptate, conveni Brenna și adormi pe loc. Dar mai trecură câteva ore până când Jenny reuși să se relaxeze suficient ca să facă și ea la fel pentru că, în ciuda bravadei și a aerului ei încrezător, era mai îngrozită decât fusese vreodată în viața ei. Era îngrozită pentru Brenna, pentru ea și pentru clanul ei și nu avea nici cea mai mică idee cum să evadeze. Știa doar că trebuiau să încerce.

În ce privește convingerea că răpitorul lor nu le-ar ucide dacă le-ar prinde, de asta era sigură; existau totuși și alte, de negândit, alternative bărbătești de a evita uciderea lor, ca să le pedepsească. În mintea ei reveni imaginea chipului întunecat, ascuns sub o barbă deasă, de cel puțin câteva săptămâni, și se cutremură amintindu-și ochii aceia ciudați, argintii, când o priveau aseară, cu flăcările focului reflectate în ei. Astăzi, ochii aceia fuseseră ca cenușiul furios al unui cer de furtună, dar existase o clipă când privirea coborâse pe gura ei și expresia din ochii aceia se schimbase, și această indefinită schimbare îl făcuse să arate chiar mai amenințător ca înainte. Probabil că barba îl făcea atât de înspăimântător, se încuraja ea, pentru că îi ascundea trăsăturile. Precis că fără barba aceea ar fi arătat ca orice alt bărbat în vârstă, de... treizeci și cinci de ani? De patruzeci? Ascultase povești despre el când era încă o fetiță de trei, patru ani, deci trebuia să fie foarte bătrân! Se simți mai bine, dându-și seama cât era de bătrân. Numai barba aceea îl făcea atât de fioros, se liniști ea. Barba și înălțimea aceea și ochii aceia stranii, argintii.

Veni dimineața dar Jenny încă nu găsisese un plan cu adevărat viabil, care să le satisfacă atât nevoia de viteză și cea de a se putea ascunde, cât și pe aceea de a evita să cadă în mâna bandiților, sau ceva și mai rău.

— Dacă măcar am avea niște haine bărbătești – spuse Jenny și nu pentru prima oară – atunci am avea mult mai multe șanse, atât să evadăm cât și să ajungem la destinația noastră.

— Nu putem, pur și simplu, să-i cerem paznicului nostru să ni le dea pe ale lui, spuse Brenna cu disperare, în timp ce spaima reușise să învingă până și placida ei dispoziție. Ce n-aș da să pot coase ceva, adăugă ea oftând, sunt atât de agitată încât nu pot sta locului. Crezi că paznicul mi-ar da un ac dacă l-aș ruga frumos?

— Greu de crezut, răspunse Jenny absentă, apucându-se de tivul rochiei în timp ce se uita afară la oamenii care tropăiau pe acolo, în hainele lor de luptă, zdrențuite. Dacă cineva ar avea nevoie de un ac și de ață, atunciăștia ar fi bărbații de afară, se gândea ea.

— Și apoi, ce ai putea coase cu... Jenny coborî glasul dar mintea ei mergea și abia își putu reține zâmbetul vesel de pe față, când se întoarse încet spre Brenna, spunându-i cu o voce intenționat degajată:

— Brenna, ai dreptate să-l rogi pe paznic să-ți dea un ac și ață. Pare un om destul de cumsecade și știu că te place. De ce nu-l strigi și nu-l rogi să ne dea două ace?

Jenny așteptă, râzând în sinea ei când Brenna se duse la prelată și-i făcu semn paznicului. O să-i spună ea Brennei de planul ei, dar nu acum; chipul Brennei ar trăda-o dacă ar trebui să mintă.

— Este un alt paznic, nu-l știu deloc pe ăsta, șopti Brenna dezamăgită, când paznicul se apropie de ea.

— Să-l trimit după paznicul nostru?

— Neapărat, spuse Jenny zâmbind.

Sir Eustache era cu Royce și Ștefan, studiind niște hărți, când fu informat de santinelă că doamnele îl roagă să vină la ele.

— Aroganța ei este fără margini! izbucni Royce referindu-se la Jenny. A ajuns să trimită paznicii să facă drumuri pentru ea și culmea, aceștia aleargă să-i îndeplinească poruncile. Controlându-și tirada, spuse scurt:

— Presupun că fața aia murdară, cu ochii albaștri, te-a trimis?

Sir Lionel chicoti și scutură din cap.

— Eu am văzut două fețe curate, Royce, dar cea care a vorbit cu mine avea ochii mai curând verzi, nu albaștri.

— Ah, înțeleg, spuse Royce sarcastic, nu aroganța te-a trimis fuga marș la mine, părăsindu-ți astfel postul, ci frumusețea. Ce vrea?

— Nu mi-a spus. Vrea să vorbească cu Eustace, așa mi-a zis.

— Du-te înapoi la post și rămâi acolo. Spune-i să aștepte, se răsti Royce.

— Royce, este vorba doar de două femei fără apărare, îi aminti cavalerul și pe deasupra și micuțe. Și nu ai încredere în nimeni să le păzească, în afară de Arik sau de unul dintre noi, spuse acesta referindu-se la cavalerii care constituiau garda personală de elită a lui Royce și care erau și prietenii lui de încredere. Le ții acolo legate și sub pază, ca și cum ar fi niște bărbați periculoși, în stare să ne învingă și să evadeze.

— Nu pot avea încredere în nimeni altcineva când e vorba de femei, spuse Royce abrupt, frecându-și absent ceafa. Am obosit să tot stau în cortul ăsta. Vin cu tine să văd ce vor.

— Vin și eu, spuse Ștefan.

Jenny îl văzu pe conte venind, pașii lui mari aducându-l repede spre cortul lor, cu două gărzi în dreapta și cu fratele lui în stânga.

— Ei? Ce mai e de data asta? o întrebă Royce pe Jenny intrând în cortul lor cu cei trei bărbați.

Brenna se frământă pe loc, panicată, cu mâna la inimă, cu fața, întruchiparea inocenței, când se grăbi să preia vina asupra ei.

— Eu... eu am trimis după el. După Sir Eustace, spuse, arătând cu capul în direcția gărzii.

Cu un oftat de nerăbdare, Royce își retrase privirea de la Jenny și se uită la proasta ei de soră.

— Și catadicsești să-mi spui mie de ce l-ai chemat?

— Da.

Era, de fapt, tot ce ar fi reușit să scoată vreodată de la ea, înțelese Royce.

— Foarte bine, atunci spune-mi.

— Eu... noi – Brenna îi aruncă lui Jenny o privire nefericită, apoi se lansă mai departe – noi... am vrea foarte mult să primim ață și ace de cusut.

Privirea lui Royce se întoarse surprinsă spre singura persoană capabilă să fi conceput vreun mod de a folosi acele spre propriul lui disconfort fizic, dar astăzi Lady Jennifer Merrick îi întoarse privirea fără îngâmfare, cu chipul spășit și Royce avu o ciudată senzație de dezamăgire că bravada ei se dezumflase atât de repede.

— Ace? repetă Royce, încruntând-se la ea.

— Da, răspunse Jenny cu un glas cu grijă modulată, care nu era nici provocator și nici supus, doar calm politicos, ca și cum și-ar fi acceptat cu calm soarta. Zilele sunt lungi și noi nu prea avem ce face. Sora mea, Brenna, a sugerat să ne petrecem timpul cosând.

— Cosând? repetă Royce dezgustat de el însuși pentru că le ținea legate și sever păzite. Lionel avea dreptate – Jenny nu era decât o femeie mignonă. O fată tânără, încăpățanată, nechibzuită, cu mai multă bravadă decât minte. O supraestimase pur și simplu pentru că nici un alt prizonier adus în fața lui nu îndrăznise să-l înfrunte.

— Unde vă închipuiți că vă aflați aici, în salonul reginei? izbucni el. Aici nu avem nimic din toate acele... Creierul lui se împotmoli încercând să caute denumirile drăcoveniilor ălor deasupra cărora femeile de la curte își petreceau ceasuri întregi, cosând cu fir de broderie.

— Gherghefe? se oferi Jenny. Ochii lui o scrutară cu dezgust.

— Mă tem că nu – nu avem gherghefe.

— Poate atunci măcar un cadru mic, pentru tighelit? adăugă ea, făcând ochii mari, cu inocență, în timp ce-și reținea râsul.

— Nu!

— Trebuie să existe ceva pe care să putem folosi acul și ața, adăugă repede Jenny, în timp ce acesta se întorcea să plece. O să înnebunim dacă nu facem ceva, zi după zi. Nu contează ce anume coasem. Precis că ai ceva ce trebuie cusut... Royce se întoarce în loc, cu un aer surprins și încântat și îndoit.

— Vă oferiți voluntare să cârpiți pentru noi? Brenna era întruchiparea nevinovată a șocului, la sugestia lui; Jenny încercă să o imite.

— Nu m-am gândit chiar la cârpit...

— Avem aici de cârpit pentru o sută de croitorese, vreme de un an, spuse Royce hotărât, decidând în clipa aceea că ele trebuiau să-și câștige pâinea și locul de dormit – atâta cât era – și cârpitul era forma ideală de a o face... întorcându-se spre Godfrey, spuse:

— Ocupă-te tu de asta.

Brenna arăta minunat de lovită la gândul că sugestia ei a putut avea drept rezultat ralierea efectivă cu dușmanul; Jenny făcea un efort serios de a-și păstra aerul de nefericire, dar în clipa în care cei patru bărbați se aflau suficient de departe ca să le poată auzi, își aruncă brațele pe după gâtul surorii ei și o îmbrățișa cu exuberanță.

— Tocmai am depășit două dintre cele trei obstacole în calea evadării noastre. Vom avea mâinile dezlegate și vom avea acces la deghizare, Brenna.

— La deghizare? încep Brenna, dar înainte ca Jenny să fie nevoită să-i explice, ochii ei se măriră a înțelegere și își cuprinse sora într-o a doua îmbrățișare, râzând încetișor.

— Haine bărbătești – chicoti ea – pe care ni le-a oferit chiar el.

În mai puțin de o oră, cortul lor se umplu de doi munți miniaturali de haine și de un al treilea de pături și mantale rupte, aparținând

soldaților. O stivă de haine aparținea exclusiv lui Royce și Stefan Westmoreland, cealaltă, cavalerilor lui Royce, dintre care, Jenny constatase cu ușurare că doi erau bărbați de dimensiuni medii spre mic.

Jenny și Brenna lucrară până târziu în noapte, strângând din ochi în lumina pâlpâitoare. Reparaseră deja hainele pe care le aleseseră să le îmbrace pentru evadare și le ascunseseră bine. Lucrau acum, cu zel, la stiva de haine care-i aparțineau lui Royce.

— Cât crezi că este ceasul? întrebă Jenny în timp ce cosea mărunț, unind bine manșetele cămășii acestuia. Alături de ea se aflau multe alte piese din garderoba lui, care primiseră la rândul lor modificări creative similare, inclusiv câteva perechi de pantaloni care fuseseră abil strâmțați la genunchi, pentru a face imposibil unui picior să treacă de acest punct.

— În jur de zece, răspuse Brenna rupând ața cu dinții. Ai avut dreptate – adăugă ea zâmbind în timp ce ridică în sus una dintre cămășile contelui, care avea acum brodate pe spate, în negru, un craniu cu două oase încrucișate – nu o să observe când o să se îmbrace cu ea. Jenna râse, dar Brenna căzu brusc pe gânduri.

— Mă gândeam la MacPherson, spuse Brenna și Jenny deveni atentă, pentru că sora ei era efectiv foarte inteligentă când reușea să-și înfrângă spaima.

— De fapt, eu una nu cred că trebuie să te măriți cu MacPherson.

— De ce spui asta?

— Pentru că tata îl va anunța fără doar și poate pe rege – poate chiar și pe papă – că am fost răpite de la mănăstire, iar asta va provoca un război atât de mare, încât regele James va trimite forțe la Merrick. O mănăstire este inviolabilă iar noi ne aflăm sub protecția ei. Și atunci, dacă regele James va veni în ajutorul nostru, nu vom mai avea nevoie de clanurile lui MacPherson, nu?

O sclipire de speranță străluci o clipă în ochii lui Jenny, dar dispăru la fel de repede.

- Eu nu prea cred că ne aflăm efectiv pe pământurile mănăstirii.
- Tata nu o să știe asta, așa că noi spunem că ne aflăm. Și cred că așa va spune toată lumea.

Cu sprâncenele încruntate, intrigat, Royce stătea în picioare în fața cortului său, cu privirea spre cortul mai mic de la marginea taberei, unde se aflau cele două femei ostatice. Eustace îl schimbase tocmai pe Lionel și făcea de pază.

Lumina slabă a lumânării, care se strecura între pânza cortului și pământ îi spunea lui Royce că femeile erau încă treze. Acum, în pacea relativă a luminii lunii, recunoscuse în sinea lui că o parte din motivul pentru care fusese mai devreme în cortul lor era curiozitatea. Din clipa în care aflase că Jennifer se spălase pe față, simțise o curiozitate de netăgăduit să o vadă. Acum descoperirea că era caraghios de curios în ceea ce privea culoarea părului ei. Judecând după sprâncenele ei arcuite, părul trebuia să fie castaniu sau roșcat, în timp ce sora ei era în mod clar blondă, dar Brenna Merrick nu-l interesa. Jennifer, da.

Aceasta era ca un puzzle ale cărui piese el trebuia să aștepte să le descopere pe rând și fiecare dintre acestea era mai surprinzătoare decât precedenta.

Era clar că auzise și ea neobișnuitele povești despre pretinsele lui atrocități și totuși nu era nici pe jumătate atât de îngrozită de el pe cât era majoritatea bărbaților. Asta era prima și cea mai intrigantă piesă a jocului – fata întreagă. Curajul ei și lipsa ei de frică.

Urmau apoi ochii – ochi enormi, care te captivau, de un albastru bogat, care-l ducea cu gândul la catifea. Ochi uluitori. Candizi și expresivi, cu gene lungi, roșietice-cafenii. Ochii ei îl făcuseră să-și dorească să-i vadă toată fața iar astăzi, când i-a văzut-o, nu-i venea să creadă că se spunea despre ea că era o femeie ștearsă. Nu era ceea ce se zice o frumusețe, dar nici „drăguță” nu era cuvântul potrivit pentru ea, dar când se uitase în sus la el, astăzi în cort, rămăsese încremenit. Pomeții obrajilor ei erau înalți și delicați, pielea era netedă ca

alabastrul, ușor rozalie, nasul, mic. În contrast cu aceste trăsături delicate, bărbia ei micuță avea o ascuțime care trăda în mod clar încăpățânarea și totuși, când a zâmbit, a putut jura că văzuse două mici gropițe.

Una peste alta, era un chip intrigant, ademenitor, în mod categoric, ademenitor. Și asta fusese înainte de a-și fi permis să-și amintească de buzele ei moi, generoase.

Smulgându-și gândurile de la buzele lui Jennifer Merrick, Royce își ridică privirea, uitându-se intrigat la Eustace. Înțelegând întrebarea nerostită, Eustace se întoarse puțin, astfel ca focul de tabără să-i lumineze trăsăturile și-și ridică mâna dreaptă ca și cum ar fi avut un ac delicat între cele două degete, apoi își mișcă brațul, lăsându-l să se înalțe și să se lase încetșor în jos, în mișcarea ondulată a cusutului.

Fetele coseau. Royce găsi ideea aceasta destul de greu de înțeles, având în vedere ora înaintată. Propria lui experiență cu femeile bogate era că acestea coseau anumite piese speciale pentru familiile și căminele lor, dar cârpitul îl lăsau pe seama servitoarelor. Presupuse, în timp ce încerca fără succes să descifreze conturul lui Jennifer, a cărei umbră se vedea prin pânza cortului, că femeile bogate coseau poate și ca să aibă ce face când se plictiseau. Dar nu la ora asta din noapte și nu la lumânare.

Cât de harnice erau fetele Merrick, își spuse el cu oarecare sarcasm și neîncredere. Ce drăguț din partea lor să vrea să-și ajute răpitorii, reparându-le îmbrăcămintea. Câtă generozitate.

Cât de al naibii de nepotrivit.

Mai ales în cazul lui Lady Jennifer Merrick, a cărei ostilitate o experimentase, deja.

Îndepărtându-se de cort, Royce începu să înainteze în zig-zag, printre oamenii lui epuizați, răniți în lupte, care dormeau pe pământ, înfășurați în mantalele lor. Apropiindu-se de cortul lor, răspunsul evident la subita lor nevoie de a avea ace și foarfece îl izbi dintr-o

dată, înjurând în timp ce iuțea pasul. Fără îndoială că fetele distrugeau hainele care le fuseseră date, își dădu el seama cu furie!

Brenna scoase un țipăt de îngrozită surpriză când Lupul dădu de-o parte foaia de cort care ținea de ușă și se aplecă să intre, dar Jenny abia dacă tresări și se ridică încet în picioare, cu o expresie politicoasă, bănuitoare, pe chip.

— Ia să vedem ce-ați făcut voi aici, izbucni Royce luându-și privirea de la Brenna care-și dusesse protector mâna la gât și uitându-se la Jenny.

— Arată-mi!

— Cum să nu, am început tocmai să lucrez la cămașa asta, spuse Jenny evaziv, punând cu grijă alături cămașa căreia tocmai îi cususe împreună mânecile. Întinzându-se spre stiva cu haine pe care intenționa să le îmbrace, ridică o pereche de pantaloni groși de lână și arătă spre peticul din față, frumos cârpit, ca să fie inspectat de Royce.

Total uluit, Royce se uită la cusătura mică, aproape invizibilă, pe care o făcuse aceasta. Mândră, îngâmfată, nedisciplinată și încăpățânată, recunoscă el pentru sine, dar și o cusătoreasă a naibii de pricepută.

— Trece de inspecția dumneavoastră, milord? Ne putem păstra slujbele, sire? spuse Jenny cu un vizibil ușor amuzament în glas.

Dacă ar fi fost altcineva decât prizoniera lui și mândra fiică a dușmanului său, Royce ar fi fost tentat să o ridice în brațele sale și să o sărute vârtos.

— Faceți o treabă excelentă, recunoscă el, cinstit. Dădu să plece, apoi se întoarse brusc, cu brațul ținând prelată de-o parte.

— Oamenii mei suferă de frig, în hainele lor rupte și nepotrivite pentru vremea rea care vine. Vor fi fericiți să știe că ceea ce au, până sosesc hainele de iarnă, este cel puțin purtabil.

Jenny prevăzuse posibilitatea ca Royce să-și da seama cât de periculoase ar putea fi ea și Brenna în mână cu niște foarfece și că acesta ar putea chiar veni în inspecție, așa încât pregătise pantalonii

tocmai ca să-l păcălească. Totuși, nu se așteptase să-i facă un compliment cinstit și se simți oarecum stânjenită acum, când Royce arătase că mai avea un dram de omenie în el.

După plecarea lui, amândouă fetele se prăvăliră înapoi pe zdrențe. Cu ochii pe stiva de pături din colț, tăiate fâșii, Brenna spuse cu ochii plini de teamă:

— Ah, Jenny, nu știu, dar eu nu m-am gândit la bărbații ăștia ca la niște... oameni.

Jenny nu-i mărturisi că și ea se gândise la fel și spuse, pentru amândouă:

— Ei sunt dușmanii noștri și dușmanii tatălui nostru și dușmanii regelui James.

În ciuda acestei convingeri, mâna ei ezită când se întinse după foarfecă, dar apoi își reveni, o înșfacă și tăie cu stoicism o altă pelerină, gândindu-se la cel mai bun plan de evadare, pentru a doua zi dimineața.

Mult după ce Brenna, epuizată, adormi, Jenny zăcu trează, gândindu-se la toate lucrurile care puteau merge bine, sau prost.

CAPITOLUL CINCI

Cristale de gheață acopereau iarba, strălucind sub primele raze de soare. Jenny se ridică încetișor, atentă să nu o trezească pe Brenna mai devreme decât era nevoie. După ce-și revizuisese sistematic toate alternativele, ajunsese la planul cel mai realist și se simțea aproape optimistă gândindu-se la șansele unei evadări reușite.

— Este timpul? șopti Brenna cu glasul sugrumat de spaimă, întorcându-se pe spate ca să o vadă pe Jenny deja îmbrăcată, sub hainele ei, cu pantalonii groși de stofă, cămașa bărbătească și vestonul pe care-l purtau dimineața, când paznicul le escorta în pădure, unde li se permiteau câteva minute de intimitate pentru necesitățile personale.

— Este timpul, spuse Jenny cu un zâmbet încurajator.

Brenna păli, dar se ridică și începu să se îmbrace cu mâini tremurătoare.

— Aș vrea să nu fi fost atât de lașă, șopti Brenna cu mâna pe inima care-i bubuia, în timp ce se întindea, cu mâna liberă, după vestonul din piele.

— Nu ești lașă, o liniști Jenny cu glas scăzut, tu îți faci doar prea multe griji, și asta cu mult înainte, pentru posibilele consecințe ale tuturor actelor tale.

De fapt, continuă ea, ajutând-o să-și înnoade la gât șnururile cămășii, ești chiar mai curajoasă decât mine. Pentru că dacă eu aș fi fost la fel de îngrozită ca tine de consecințe, nu aș fi avut niciodată curajul să fac ceva.

Brenna tăcu, dar surâsul ei preocupat era o apreciere tăcută a complimentului.

— Ai cascheta?

Cum Brenna încuviință din cap, Jenny se aplecă și-și luă cascheta neagră cu care își va ascunde în curând părul lung, pe care și-o ascunse acum în cingătoarea pantalonilor de sub fustă. Soarele se mai înălțase puțin, transformând cerul într-un cenușiu apos, în timp ce fetele așteptau momentul în care va apărea uriașul să le escorteze în pădure, rochiile lor largi, de călugăriță, ascunzând hainele bărbătești de dedesubt.

Clipa se apropia și Jenny își coborî vocea la o șoaptă, repetând pentru ultima oară planul, de teamă ca Brenna să nu uite, în panică, ce avea de făcut.

— Ține minte, fiecare clipă va conta, dar noi nu trebuie să părem că ne grăbim, altfel vom atrage atenția. Când îți scoți rochia, o ascunzi bine sub un tufiș. Speranța noastră de a evada este aceea ca ei să caute două călugărițe, nu doi băieți. Dacă dau de hainele noastre, ne vor prinde înainte de a fi părăsit tabăra.

Brenna dădu din cap, înghiți și Jenny continuă.

— De îndată ce scăpăm de haine, stai cu ochii pe mine și te miști încetișor printre tufișuri. Nu asculta la nimic altceva și nu te uita la nimic altceva. Când vor pricepe că am plecat, vor da alarma, dar pe noi nu ne interesează asta, Brenna. Să nu-ți fie teamă de gălăgie.

— Nu, spuse Brenna cu ochii mari deja, de spaimă.

— Noi rămânem în pădure și ne deplasăm în jurul graniței sudice a taberei, spre țărcul unde sunt ținuți caii. Căutătorii nu se vor aștepta ca noi să ne îndreptăm înapoi spre tabără, ne vor căuta în direcția opusă – intrând în pădure. Când ne apropiem de ocol, tu rămâi în pădure iar eu aduc caii. Cu puțin noroc, oricine stă de pază la cai va fi mai interesat să ne caute pe noi, decât caii.

Brenna dădu din cap și Jenny se gândi cum să formuleze mai bine ce mai avea de spus. Știa că dacă erau văzute, ea va fi cea care va trebui să creeze o diversiune pentru ca Brenna să reușească să scape, dar a o convinge pe Brenna să continue drumul fără ea, nu avea să fie un lucru ușor. Cu voce joasă, poruncitoare, Jenny spuse în final:

— Iar acum, în cazul în care vom fi separate...

— Nu! Nu. Nu ne putem separa, izbucni Brenna.

— Ascultă-mă! șopti Jenny atât de sever încât Brenna își înghiți protestul.

— Dacă vom fi despărțite, trebuie să cunoști restul planului, pentru ca eu să pot... să te prind din urmă, mai târziu. Când Brenna dădu din cap, fără chemare, Jenny îi luă într-ale ei mâinile umede și i le strânse cu putere, ca pentru a-i insufla propriul ei curaj.

— Nordul este spre dealul acela înalt – cel de dincolo de țarcul cailor. Știi la care mă refer?

— Da.

— Bine. După ce aduc caii și ne urcăm pe ei, rămânem în pădure, înaintând spre nord, până în vârful dealului. Odată ajunse acolo, coborâm luând-o spre vest, dar trebuie să rămânem în pădure. Când dăm de un drum, mergem paralel cu el, dar trebuie să rămânem tot timpul în pădure. Claymore va trimite probabil oameni să păzească drumurile, doar că aceștia vor căuta două călugărițe de la mănăstirea Belkirk, nu doi bărbați tineri. Dacă avem noroc, ne vom întâlni poate cu niște călători și ne vom alătura lor, ceea ce ne va ajuta să ne ascundem și ne va mări șansele de succes.

Brenna, mai este ceva. Dacă ne recunosc și se iau după noi, tu ții cât poți de repede direcția pe care ți-am spus-o iar eu o s-o iau în altă direcție, ca să-i îndepărtez de tine. Dacă se întâmplă așa, rămâi ascunsă cât poți. Nu sunt mai mult de cinci, șase ceasuri până la mănăstire, dar dacă eu sunt prinsă, tu trebuie să mergi mai departe fără mine. Nu știu unde ne aflăm acum. Presupun că imediat după granița cu Anglia. Tu călărești spre nord-vest și când ajungi într-un sat, întrebi care este direcția spre Belkirk.

— Nu te pot părași, spuse Brenna încet.

— Trebuie – ca să-i poți aduce pe tata și pe oamenii lui să mă salveze.

Chipul Brennei se luminează ușor când înțelese că în final avea să o ajute pe Jenny, nu să o abandoneze și Jenny îi zâmbi cu toată fața.

— Sunt sigură că sâmbătă ne vom afla la Merrick.

— La Merrick? izbucni Brenna. Nu ar trebui să rămânem la mănăstire și să trimitem pe cineva să-l anunțe pe tatăl nostru de cele întâmplate?

— Dacă vrei, tu poți rămâne la mănăstire iar eu o s-o rog pe Mama Ambrose să-mi dea o escortă ca să-mi pot continua drumul spre casă, undeva în cursul zilei de astăzi sau la noapte. Tata e convins că noi suntem ostatici aici, așa încât trebuie să ajung imediat la el, înainte de a accepta condițiile. În plus, precis că o să vrea să știe câți oameni se află aici, ce arme au, chestii dintr-astea, la care numai eu pot răspunde.

Brenna încuviință din cap, dar nu numai pentru asta dorea Jenny să se ducă personal la Merrick, și amândouă știau bine de ce. Mai mult ca orice, Jenny dorea să facă ceva pentru care tatăl și clanul ei să fie mândri de ea, iar aceasta era ocazia de aur. Când și dacă va reuși, dorea să fie acolo, să vadă asta cu ochii ei.

Pașii santinelei se auziră afară și Jenny se ridică în picioare, cu o privire politicoasă, chiar conciliantă. Brenna se ridică, arătând ca și cum avea să dea ochii cu moartea.

— Bună dimineața, spuse Jenny în timp ce Sir Godfrey le escorta spre pădure? Mă simt ca și cum nu aș fi dormit destul.

Sir Godfrey, un bărbat la vreo treizeci de ani, îi aruncă o privire ciudată – asta pentru că, își spuse Jenny, nu-i adresase până atunci nici un cuvânt politic; apoi înțepeni când privirea înghețată a acestuia păru să coboare în jos, de-a lungul hainelor ei, acum căptușite cu cele bărbătești.

— Ați dormit puțin, spuse el, evident conștient de eforturile lor nocturne, cu acul.

Pașii le erau înăbușiți de iarba udă, în timp ce Jenny mergea la dreapta acestuia iar Brenna, împiedicat, lângă ea.

Simulând un căscat, îi aruncă lui Godfrey o privire piezișă.

— Sora mea chiar se simte slăbită pentru că a stat atât de târziu. Ar fi tare bine pentru noi dacă ne-ați permite câteva minute să ne îmborsăvim la râu.

Fața lui adânc brăzdată, bronzată de soare, se întoarse spre ea, studiind-o cu un amestec de suspiciune și neîncredere, apoi Sir Godfrey încuviință din cap.

— Cincisprezece minute, spuse el și Jenny se simți în al nouălea cer, dar vreau să pot vedea tot timpul capul cel puțin a uneia dintre voi.

Rămase santinelă la marginea pădurii, cu profilul întors spre ele, cu ochii, Jenny știa bine, nu mai jos de capetele lor. Până acum niciunul dintre ei nu manifestase dorința lascivă de a le privi când erau parțial dezbrăcate și astăzi Jenny le era în mod special recunoscătoare.

— Fii calmă, îi porunci ea Brennei conducând-o direct la râu. Odată acolo, merse de-a lungul apei, îndreptându-se cât putu mai mult spre pădure, neîndrăznind să-i dea lui Sir Godfrey ocazia de a intra în pădure, pe urmele lor, apoi se opri în spatele unei ramuri joase de copac, aplecată deasupra unui desiș de tufișuri.

— Apa pare rece, Brenna, strigă Jenny, ridicând glasul ca să poată fi auzită de paznicul lor, care, astfel, să nu simtă nevoia să le urmărească prea îndeaproape. În timp ce vorbea, Jenny rămasă sub ramura copacului, își scoase cu grijă vâlul și testemul, făcându-i semn Brennei să facă la fel. Când cele două vâluri scurte fură înlăturate, Jenny se lăsă cu grijă jos, ținând vâlul deasupra capului, ca și cum capul ei ar fi fost în continuare în spatele lui și îl atârna pe ramura de deasupra ei. Mulțumită, merse încovoiată spre Brenna care-și ținea și ea vâlul deasupra capului, i-l luă din mâinile tremurânde și îl agăță cât putu de bine, de tufiș.

Două minute mai târziu cele două fete își ascuseseră bine hainele cenușii sub hățiş, făcând o movilită de frunze și rămurele deasupra

lor ca să le ascundă privirilor. Într-un moment de inspirație, Jenny vârî mâna sub movilită și își luă batista. Ducându-și un deget la buze, îi făcu Brennei un semn cu ochiul și merse repede, târâș, vreo cincisprezece metri în direcția opusă de cea în care intenționau să o ia. Oprindu-se doar cât să agațe batista albă de o ramură smulsă, ca și cum ar fi pierdut-o în efort, se întoarse și alergă spre Brenna.

— Asta ar trebui să-i păcălească iar nouă să ne lase mai mult timp, spuse ea. Brenna încuviință din cap, părând îndoită și plină de speranță totodată și cele două femei se uitară o clipă una la alta, verificându-și reciproc înfățișarea. Brenna întinse mâna, îi trase lui Jenny cascheta mai jos peste urechi, îi vârî dedesubt o șuviță roșcată, rătăcită și dădu mulțumită din cap.

Cu un zâmbet de satisfacție și încurajare, Jenny o luă de mână și o conduse repede în pădure, luând-o spre nord, rămânând în perimetrul taberei, rugându-se ca Sir Godfrey să le acorde cele cincisprezece minute promise și cine știe, poate chiar ceva mai mult.

Câteva minute mai târziu se aflau deja în spatele țarcului unde erau ținuți caii, ghemuite în spatele tufișurilor, ținându-și respirația.

— Stai aici și nu te mișca! spuse Jenny observând cu privirea imediata vecinătate, căutând santinela care cu siguranță fusese postată aici, la caii de luptă. O văzu dormind buștean pe jos, în capătul celălalt al țarcului.

— Paznicul doarme în post, șopti ea victorioasă, întorcându-se spre Brenna, apoi adăugă, încet:

— Dacă se trezește și mă prinde încercând să fur caii, urmează planul, mergând pe jos. Înțelegi? Rămâi în pădure și ia-o spre dealul din spatele nostru.

Fără să mai aștepte răspunsul, Jenny începu să înainteze pe brânci. La marginea pădurii se opri să se uite în jur. Tabăra era încă parțial adormită, amăgită de dimineața cenușie, cu cer acoperit, că era mai devreme decât în realitate. Caii erau aproape la un braț distanță de ea.

Santinela tresări doar o singură dată, în somn și Jenny apucă de căpăstru dogeai agitați și-i conduse spre funia care forma țarcul. Înălțându-se incomod în vârful picioarelor, ridică funia suficient ca să poată trece caii pe sub ea și în două minute îi dădu Brennei unul dintre animale și amândouă le mână ră repede adânc în pădure, cu zgomotul copitelor înfundat de stratul gros de frunze putrede, ude de roua dimineții.

Jenny își stăpânea cu greu zâmbetul triumfător în timp ce îndreptau caii spre un copac căzut pe care-l folosiră ca să încalece, apoi o porniră spre pantele abrupte din spatele lor. Se aflau încă în drum spre culmea înaltă, când începură să se înalțe spre ele sunetele slabe ale alarmei.

Zarva stârnită nu mai făcu necesară deplasarea lor în liniște și în strigătele oamenilor, fetele își împunseră deodată caii cu tocurile și aceștia se năpustiră înainte, prin desișul pădurii.

Amândouă erau călărețe experte și amândouă se adaptară repede călăritului încălecat. Totuși, lipsa șeilor era o frână, pentru că trebuiau să se țină tare cu genunchii, ceea ce caii de luptă considerau un semnal de mărire a vitezei și ele trebuiau să se agate de căpăstru ca să nu cadă. În fața lor se afla creasta înaltă după care, de cealaltă parte, se aflau poate un drum, mănăstirea și în final, domeniul Merrick. Se opriră o clipă pentru ca Jennifer să se poată orienta, dar pădurea obtura puținul soare existent și Jenny renunță, forțată să se orienteze după instinct.

Jennifer zâmbi, mângâind greabănul gros, mătăsos, al enormului cal de luptă pe care-l călărea și spuse:

— Brenna, mă gândesc la legendele despre Lup – despre calul său. Nu se spune că numele lui este Thor și că este cel mai iute cal de luptă? Și cel mai inteligent?

— Da, răspunse Brenna tremurând puțin în răsăritul rece, în timp ce caii începură să-și aleagă drumul prin pădurea deasă.

— Și nu se spune, continuă Jenny, că este negru ca păcatul și nu are decât o stea albă în frunte, ca semn de recunoaștere?

— Da.

— Și nu cumva calul de sub mine are o astfel de stea?

Brenna întoarse capul să se uite și încuviință.

— Brenna, spuse Jenny râzând încetișor, l-am furat pe Thor, calul negru al atotputernicului Lup!

Animalul își ciuli urechile când își auzi numele și Brenna uită de grijile ei și izbucni în râs.

— Acum înțeleg de ce era legat și ținut mai departe de ceilalți, adăugă Jenny veselă, purtându-și apreciativ privirea de-a lungul magnificului animal. Asta explică și de ce, când am pornit-o prima oară în galop ca să ne îndepărtăm de tabără, el era mult mai rapid decât calul tău și a trebuit să-l înfrânez. Aplecându-se în față, mângâie din nou grumazul animalului.

— Ce frumusețe ești, șopti ea fără nici un resentiment pentru cal, numai pentru fostul lui proprietar.

Godfrey stătea în fața cortului lui Royce, cu vocea lui gravă răgușită de furie, cu gâtul gros, bronzat, înroșit de jenă.

— Royce, femeile au... au... fugit, cam acum trei sferturi de ceas, Arik, Eustace și Lionel le caută în pădure.

Royce se opri din gestul de a se întinde după o cămașă, cu chipul aproape comic de neîncredere, în timp ce se uita la cel mai destoinic și de temut cavalier al său.

— Ce au făcut? spuse el, pe chip cu un zâmbet neîncredător, amestecat cu un început de enervare. Vrei să-mi spui, izbucni el smulgând furios cămașa din stiva de haine pe care le cărpiseră ostaticile noaptea trecută, că te-ai lăsat păcălit de două fete naive?

Royce își vârî un braț pe mânecă, apoi se uită furios, nevenindu-i să creadă, la deschizătura mânecii care refuza să se despartă pentru ca pumnul lui să poată trece prin ea. Înjurând sălbatic în barbă,

smulse o alta, îi cercetă manșeta să se asigure că era necusută și-și vârî brațul în ea. Dar mâneca se desprinse de restul cămășii și căzu înapoi, ca fermecată.

— Jur pe Dumnezeu, scui pă Royce printre dinți, că în clipa în care o să pun mâna pe vrăjitoarea cu ochi albaștri, o s-o... Azvârlind cămașa cât colo, se duse la un cufăr, scoase o cămașă nouă de acolo și și-o trase pe el, prea furios ca să-și termine propoziția. Întinzându-se automat după sabia scurtă și-o prinse la brâu și trecu furios pe lângă Godfrey.

— Arată-mi unde le-ai văzut ultima oară, spuse el răstit.

— Aici, în pădure, spuse Godfrey ducându-l spre locul unde atârnav de ramuri cele două văluri. A... nu... nu este necesar să audă și ceilalți asta, nu?

Un zâmbet scurt sclipi în ochii lui Royce în timp ce-i aruncă o căutătură piezișă uriașului de lângă el, înțelegând dintr-o dată că mândria lui Godfrey suferise o gravă lovitură și că acesta spera că totul va rămâne doar între ei.

— Nu este nevoie să sunăm alarma, spuse Royce, picioarele lui uriașe purtându-l de-a lungul malului apei, cu privirea scrutând printre copaci și prin tufișuri.

— Nu o să ne fie prea greu să le prindem.

După o oră nu mai era chiar așa de sigur de asta și amuzamentul fu înlocuit de mânie. Avea nevoie de femeile astea, ostatice. Ele erau cheia care îi va deschide porțile castelului lui Merrick, poate fără vărsare de sânge și pierderea unor oameni valoroși.

Cei cinci bărbați periară împreună pădurea, îndreptându-se spre est, crezând că una dintre fete își pierduse batista în goana ei, dar când nu găsiră nicio urmă dincolo de locul respectiv, Royce ajunse la concluzia că probabil una dintre fete – afurisita aia cu ochii albaștri, fără îndoială – avusese sclipirea de spirit de a agăța cârpa aia acolo, ca să-i îndrepte în mod deliberat spre o pistă falsă. Era absurd – incredibil. Dar, aparent, adevărat.

Cu Godfrey de o parte și cu un aprig Arik de cealaltă, Royce trecu pe lângă cele două văluri cenușii și le smulse furios de pe ramuri.

— Sunați alarma și formați o echipă care să cerceteze fiecare bucățică din pădurea asta, ordonă el trecând prin dreptul cortului fetelor. Fără îndoială că se ascund prin tufișuri. Pădurea asta este atât de deasă încât poate că am și trecut pe lângă ele.

Mai bine de patruzeci de oameni formară o linie continuă, începând să pieptene pădurea, pornind de la marginea râului și înaintând încet, căutând sub fiecare tufiș și buștean. Minutele deveniră un ceas, apoi două, până când în final se făcu după-amiază.

Stând pe malul pârâului unde fuseseră văzute ultima oară fetele, Royce scruta dealurile acoperite de păduri dese, dinspre nord, expresia lui devenind tot mai dură cu fiecare clipă care trecea fără ca ostaticile lui să fie găsite. Vântul se întetise și cerul era acoperit.

Se apropie Ștefan, atunci întors dintr-o expediție de vânatoare, în care pornise noaptea trecută. Urmând îngrijorat privirea lui Royce îndreptată spre cel mai înalt deal dinspre nord, spuse:

— Am auzit că fetele au fugit în dimineața asta. Chiar crezi că au ajuns până acolo?

— Nu au avut timp mergând pe jos, răspunse Royce, cu vocea răgușită de mânie. Dar am trimis oameni să cerceteze drumul, în cazul în care au ales calea mai lungă, din jurul dealului. Au întrebat toți trecătorii pe care i-au întâlnit, dar nimeni nu a văzut două femei tinere. Un sătean a văzut doi tineri urcând călare dealul, atâta tot.

— Oriunde ar fi, vor pierde direcția, pe dealurile acelea nu e destul soare ca să-l folosească pentru orientare. În plus, ele nu știu unde se află, ca să știe încotro s-o apuce.

Ștefan rămase tăcut, scrutând cu ochii dealurile îndepărtate, întorcându-se apoi brusc spre Royce.

— Adineauri, când am intrat în tabără, m-am întrebat dacă nu cumva ai decis să pleci singur la vânatoare, azi-noapte.

— De ce? întrebă Royce.

Stefan ezită, știind că Royce prețuia puternicul cal negru de luptă, pentru loialitatea și enormul lui curaj, mai mult poate decât pe unii oameni. De fapt, comportamentul lui Thor pe câmpul de luptă devenise aproape la fel de legendar ca acel al stăpânului său. O renumită doamnă de la curte se plânsese odată prietenelor ei că dacă Royce Westmoreland i-ar acorda jumătate din atenția pe care i-o acordă calului ăluia afurisit, s-ar considera norocoasă. Iar Royce replicase, cu sarcasmul lui cunoscut, că dacă doamna ar avea jumătate din loialitatea și inima calului său, ar lua-o de nevastă.

Iar în tabără nu exista nici un om care să fi îndrăznit să scoată calul lui Royce afară din țarc, pentru un scurt galop. Ceea ce însemna că altcineva o făcuse.

— Royce...

Royce se întoarce, simțind ezitarea din glasul fratelui său, dar privirea îi fu atrasă brusc spre terenul din dreptul lui Ștefan, unde frunzele și crengile formau o nefirească ridicătură, la baza unui tufiș. Un al șaselea simț îl făcu să dea cu vârful cizmei în ridicătură, și atunci văzu, inconfundabilul cenușiu sumbru al veșmintelor de călugăriță. Aplecându-se, se întinse și trase de haine, exact în clipa în care Ștefan adăugă:

— Thor nu este în țarc, cu ceilalți cai. Probabil că l-au luat fetele, fără știrea pazei.

Royce se îndreptă încet, cu fălcile încleștate, în timp ce se uita la hainele aruncate acolo, cu vocea ascuțită de furie.

— Noi am căutat două călugărițe care mergeau pe jos. Ar fi trebuit să căutăm doi bărbați scunzi, călare pe calul meu. Înjurând în barbă, Royce se întoarce pe călcâie și o luă spre țarcul în care erau ținuți caii. Trecând prin dreptul cortului fetelor, aruncă hainele cenușii, părăsite, prin deschizătura acestuia, cu un gest furios și dezgustat și o rupse la fugă, cu Ștefan în urma lui.

Paznicul uriașului țarc își salută stăpânul și se dădu înapoi, cuprins de spaimă, când Lupul întinse mâna și îl apucă de veston, ridicându-l cu picioarele în aer.

— Cine a făcut de pază dimineață, la răsăritul soarelui?

— Eu... eu, milord.

— Ți-ai părăsit cumva postul?

— Nu! Milord, nu! strigă omul, știind că pedeapsa pentru asta, în armata regelui, era moartea.

Royce îl aruncă dezgustat într-o parte. Peste câteva minute, un grup de doisprezece oameni, cu Royce și Ștefan în frunte, galopau de-a lungul drumului, îndreptându-se spre nord. Când ajunseră la dealurile abrupte care se aflau între tabără și drumul nordic, Royce opri brusc calul, strigând ordine.

Presupunând că femeile nu au avut nici un accident sau nu au pierdut direcția, Royce știa că acestea coborâseră deja de partea cealaltă și urcaseră următoarea coastă. Chiar și așa, trimise patru oameni cu ordinul de a căuta dealurile, dintr-o parte într-alta.

Cu Ștefan, Arik și ceilalți cinci oameni rămași, Royce înfipse pintenii în cal, pornind în galop. După două ceasuri ocoliseră dealul și o porniră spre drumul nordic. O bifurcație ducea spre nord-est, cealaltă, spre nord-vest. Încruntându-se nesigur, Royce le făcu semn oamenilor să oprească, gândindu-se pe ce cale ar fi putut-o lua femeile. Dacă acestea nu ar fi avut prezența de spirit să lase batista aia nenorocită în pădure ca să-și inducă în eroare urmăritorii, ar fi luat-o cu toți oamenii lui spre nord-vest. Dar așa, nu putea ignora posibilitatea ca ele să fi ales în mod deliberat un drum care că le fi ajutat să câștige o jumătate de zi de mers. Royce știa că asta le-a fi costat timp, dar le conferea siguranță. Totuși, se îndoia că fetele știau care era direcția bună spre casa lor. Se uită la cer; mai rămăseseră cel mult două ore de lumină. Drumul spre nord-vest părea să o ia, în depărtare, sus, pe dealuri. Drumul cel mai scurt era totodată și cel mai dificil de traversat noaptea. Două femei, îngrozite și vulnerabile,

deși îmbrăcate în bărbați, ar alege cu siguranță drumul cel mai sigur și mai ușor, chiar dacă era mai lung. Hotărându-se, îl trimise pe Arik cu restul oamenilor să cerceteze o întindere de douăzeci de mile din acest drum.

Pe de altă parte, își spunea Royce furios în timp ce-și mâna calul spre drumul spre nord-vest, făcându-i semn lui Ștefan să-l urmeze, vrăjitoarea aia arogantă, uneltitoare, cu ochi albaștri, era în stare să se fi aventurat singură pe dealuri, noaptea. Asta e în stare să aibă curaj să facă orice, își spuse el cu furie crescândă, gândindu-se cât de politicoș îi mulțumise el pentru hainele reparate noaptea trecută, și cât de dulce de gentilă fusese ea, acceptându-i mulțumirile. Nu cunoștea frica. Nu, încă. Dar când o să pună mâna pe ea, o s-o învețe ce înseamnă. O s-o învețe să-i fie frică de el.

Fredonând veselă în sinea ei, Jenny mai adăugă ceva vreascuri la focul pe care-l aprinsese folosind cremenea care i se dăduse ieri să-și aprindă lumânările pentru cusut. Undeva în pădurea deasă din jur, un animal urla înfricoșător la luna care se înălța, iar Jenny fredona și mai decisă, ascunzându-și instinctivul fior de groază sub un zâmbet larg, încurajator, ca să o liniștească pe sârmana Brenna. Amenințarea ploii trecuse, lăsând în urmă un cer negru, înstelat, luminat de o lună rotundă, galbenă, pentru care Jenny era profund recunoscătoare. Ploaia era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acum.

Animalul urlă din nou și Brenna își strânse mai mult în jurul trupului pătura calului, întrebând-o în șoaptă pe Jenny, fixând-o cu ochi încrezători:

— Jenny, ce-am auzit acum este ceea ce cred eu? Ca și cum cuvântul ar fi fost de nerostit, îl formă doar, cu buzele palide.

Jenny era convinsă că erau mai mulți lupi, nu doar unul.

— Te referi la bufniță? improviză ea, zâmbind.

— Nu a fost o bufniță, spuse Brenna și Jenny se chircoli alarmată când un acces de tuse urâtă o cuprinse pe sora ei, lăsând-o fără suflu.

Sensibilitatea la plămâni, care o supărase pe Brenna aproape tot timpul, de mică, revenise în noaptea aceasta, agravată de frigul umed și de spaima ei.

— Chiar dacă nu a fost o bufniță, spuse Jenny cu blândețe, niciun prădător nu se va apropia de focul ăsta – știu asta. Garrik Carmichael mi-a spus într-o noapte, când ne întorceam toți trei de la Aberdeen și zăpada ne-a obligat să campăm. A făcut un foc și ne-a spus asta, lui Becky și mie.

În clipa aceea, pericolul de a menține focul o îngrijora pe Jenny aproape la fel de mult ca și pericolul lupilor. Un foc mic, chiar și în pădure, putea fi văzut de la mare distanță și cu toate că se aflau la câteva sute de metri de drum, nu putea scăpa de sentimentul că următorii lor încă le mai puteau găsi.

Încercând să-și uite grijile, își strânse genunchii la piept, își sprijini bărbia de ei și arătă spre Thor.

— Ai văzut vreodată în viața ta un animal așa magnific ca acesta? La început am crezut că o să mă arunce de pe el, azi-dimineață când l-am încălecat, apoi însă a părut că înțelege urgența noastră și s-a liniștit. Și tot timpul, asta este cel mai ciudat, părea că știe ce vreau de la el, fără măcar să trebuiască să-l impulsionez sau să-l ghidez. Închipuie-ți încântarea tatei, la întoarcerea noastră, că nu doar am scăpat din ghearele Lupului, dar am făcut-o chiar în spinarea calului său!

— Nu poți fi sigură că e calul lui, spuse Brenna părând cuprinsă de teamă la gândul de a fi furat un cal de mare valoare și faimă.

— Firește că e al lui! declară Jenny mândră. Este exact cum vorbesc menestrelii despre el, în cântecele lor. În plus, se uită la mine ori de câte ori îi pronunț numele.

Ca să ilustreze, Jenny îi spuse încet numele și calul își înălță capul magnific, uitându-se la ea cu ochi atât de inteligenți, încât păreau omenești.

— El este! spuse Jenny jubilând, dar Brenna păru să se chircească la gândul acesta. Spuse în șoaptă, studiind cu ochii ei mari, cafenii, zâmbetul curajos, hotărât al surorii ei:

— Oare de ce ai tu atât de mult curaj, iar eu, atât de puțin?

Jenny spuse, chicotind ușor:

— Pentru că Domnul nostru este un Dumnezeu corect și de vreme ce tu ai primit atâta frumusețe, a vrut să-mi ofere și mie ceva, în schimb.

— Ah, dar... Brenna se opri dintr-o dată când superbul cal negru își ridică brusc capul și necheză puternic în noapte.

Ridicându-se în picioare, Jenny se repezi la Thor, punându-și mâna pe botul acestuia ca să-l facă să tacă.

— Repede – stinge focul, Brenna! Cu pătura. Cu inima bubuindu-i, Jenny își ciuli urechile așteptând zgomotul călăreților, simțindu-le prezența chiar dacă nu-i putea încă auzi. Spuse frenetic:

— Ascultă-mă. În clipa în care eu mă urc pe Thor, dă drumul calului tău, trimițându-l în – goană în pădure, în direcția asta, apoi aleargă aici și ascunde-te după copacul ăsta căzut. Nu te mișca de acolo și nu scoate niciun sunet, până nu mă întorc.

În timp ce vorbea, Jenny se ajută de o buturugă și se urcă în spinarea lui Thor.

— Îl scot pe Thor în drum și o iau în sus, pe urcușul acela. Dacă diavolul ăla de conte este acolo, o să alerge după mine. Și Brenna, adăugă ea fără suflu, întorcându-l deja pe Thor spre drum, dacă mă prinde și nu mă întorc, îndreaptă-te spre mănăstire și urmează planul nostru, trimite-l pe tata să mă salveze.

— Dar... șopti Brenna, tremurând de spaimă.

— Fă asta! Te rog! o imploră Jenny și-și porni calul în galop prin pădure, spre drum, făcând în mod deliberat cât mai mult zgomot ca să înlăture orice urmăritor din direcția Brennei.

— Acolo! îi strigă Royce lui Ștefan arătând spre umbra întunecată care gonia spre culmea înaltă, dând apoi pintonii cailor, luând-o la

goană spre drum, în urmărirea calului și călărețului. Când ajunseră în dreptul locului unde campaseră fetele, mirosul trădător al focului proaspăt stins îi făcu pe Royce și Ștefan să se oprească brusc.

— Cercetează tabăra, strigă Royce, pornind deja mai departe, în galop. Poate o găsești acolo pe fata mai mică.

— La naiba, dar știe să călărească! își spuse Royce aproape în admirație, cu privirea fixată pe silueta mică, aplecată mult pe grumazul lui Thor, în timp ce încerca, fără succes, să păstreze distanța de trei sute de metri dintre ei. Royce știu instinctiv că era Jenny, nu timida ei soră – la fel cum știa că în fața lui galopa Thor. Thor alerga din tot sufletul lui, dar nici măcar viteza galantului armăsar negru nu putea recupera timpul pierdut ori de câte ori Jennifer refuza să îl lase să sară vreun obstacol mai mare, făcându-l să-l ocolească. Fără șta îi era greu să rămână în echilibru, dacă-l lăsa să sară prea sus.

Royce redusese distanța dintre ei la cincizeci de metri și se apropia repede, când Thor viră brusc afară din poteca pe care se afla și refuză să sară peste un copac căzut, un semn sigur că simțise pericolul și încerca să se protejeze pe el și pe călăreț. Un strigăt de alarmă și groază țâșni din gâtlejul lui Royce, când privi în noapte și își dădu seama că dincolo de copacul căzut nu mai era altceva decât o prăpastie adâncă și golul.

— Jennifer, nu! urlă el, dar ea nu îi luă în seamă atenționarea.

Îngrozită până la isterie, Jennifer aduse calul înapoi, îl struni și își vârî tocurile în flancurile lui lucioase.

— Dă-i drumul! strigă ea și după o clipă de ezitare, calul uriaș își strânse sub el picioarele din spate și se lansă într-un salt puternic. Un strigăt omenesc sfâșie noaptea, aproape în aceeași clipă în care Jenny își pierdu echilibrul și alunecă de pe calul în salt, rămânând o clipă agățată de coama lui deasă, înainte de a se prăbuși cu zgomot în ramurile copacului căzut. Apoi se auzi un alt sunet – bufnitura

cumplită a unui animal uriaș plonjând pe o pantă abruptă și rostogolindu-se spre moarte.

Jenny se cățara nesigură din hățișul ramurilor, când Royce coborî de pe calul lui și veni alergând spre stâncă. Jenny își dădu părul din ochi și văzu acum că la câteva picioare în spatele ei nu mai era altceva decât un gol negru, apoi își îndreptă privirea spre răpitorul ei, dar acesta se uita în jos, cu maxilarele încleștate. Era atât de vlăguită și dezorientată, încât nu protestă când Royce o apucă de braț într-o strânsoare dureroasă și o trase cu el, coborând panta abruptă.

Pentru o clipă, Jenny nu înțelese ce vroia acesta, apoi mintea i se limpezi puțin. Thor! își căuta calul! Jenny mătură sălbatic cu privirea terenul accidentat rugându-se ca, printr-o minune, magnificul animal să fi scăpat teafăr. Îl văzu în aceeași clipă cu Royce, forma nemișcată, neagră, zăcând doar la câțiva metri mai încolo, la picioarele unui bolovan care-i întrerupsese căderea și-i fracturase gâtul.

Royce îi eliberă brațul împingând-o și Jenny rămase în loc, paralizată de remușcări și durere, uitându-se la superbul animal pe care-l ucisese cu neîndemânarea ei. Ca într-un vis, îl privea acum pe cel mai de temut războinic englez îngenunchind cu un picior lângă sârmanul lui cal mort, mângâindu-i încetișor blana neagră, lucioasă și spunând cuvinte pe care nu le putea auzi prea bine, cu o voce răgușită.

Ochii i se încețoșară de lacrimi, dar când Royce se ridică și se întoarse brusc spre ea, panica se alătură tristeții. Instinctul îi spuse să fugă și se întoarse să o ia la goană, dar nu fu destul de iute. Royce o prinse de păr și o trase înapoi, înfigându-și cu cruzime degetele în scalpul ei. Cu ochii lucioși, însuflețiți de ură, îi spuse sălbatic:

— Să fii blestemată! Calul ăsta pe care l-ai omorât a avut mai mult curaj și mai multă loialitate decât majoritatea oamenilor! A avut atât de al naibii de mult din amândouă, încât te-a lăsat să-l trimiți la moarte.

Durerea și groaza de pe chipul palid al lui Jenny erau aproape palpabile, dar fără nici un efect pentru răpitorul ei, care o strânse mai tare, mai dureros de păr, trăgându-i și mai mult capul pe spate.

— A știut că dincolo de copac nu era decât un hău și te-a prevenit, după care te-a lăsat să-l trimiți la moarte!

Ca și cum nu mai putea avea încredere în forța lui de stăpânire, îi dădu brusc drumul la păr, ca să o apuce de încheietura mâinii, trăgând-o brutal pe drumul în sus, afară din prăpastie. Abia atunci își dădu Jenny seama că o luase jos cu el doar ca să o împiedice să-i fure celălalt cal. Doar că ea fusese atât de răvășită încât nici măcar nu se gândise la asta, deși i se oferise oportunitatea. Acum începea să-și revină în simțiri și în timp ce el o urca pe spinarea calului, apăru o altă ocazie. Exact în clipa în care contele dădu să-și ridice piciorul peste spinarea calului, Jenny se întinse brusc spre hățuri, reușind să-i smulgă unul, din mâini. Planul ei eșua pentru că Royce se urcă fără efort pe calul în alergare, petrecându-și apoi brațul pe după talia ei, într-o strânsoare care o lăsă fără aer.

— Mai încearcă o singură dată ceva, îi șopti el în ureche cu o furie atât de puternică încât Jenny se făcu mică, și o să te fac să regreti cât o să trăiești! Mă înțelegi? Royce își sublinie întrebarea strângând-o și mai tare.

— Da! spuse Jenny fără suflă și acesta își slăbi încetișor apăsarea pe coșul pieptului.

Ghemuită în spatele copacului căzut unde o instruiseră Jenny să rămână, Brenna îl privea pe Ștefan Westmoreland îndreptându-se spre luminiș, cu calul ei. Din locul unde se afla nu vedea decât picioarele animalului, pământul pădurii și în clipa în care acesta descăleca, picioarele bărbatului. Brenna decise înnebunită că ar fi trebuit să alerge mai adânc în pădure, dar dacă ar fi făcut asta, poate că s-ar fi rătăcit. În plus, Jenny îi spusese să rămână locului iar Brenna o asculta întotdeauna, în astfel de situații, pe Jenny.

Picioarele bărbatului îl aduseră mai aproape. Acesta se opri lângă foc, răscolind cu vârful cizmei cărbunii aproape stinși și Brenna simți instinctiv că ochii lui scrutau tufișul întunecat după care se ascundea. Bărbatul se mișcă brusc, venind spre ea și pieptul începu să i se înalțe și să coboare în spasme de groază, în timp ce plămâni i se luptau pentru aer. Astupându-și gura cu mâinile, încercă să-și înăbușe accesul de tuse care o cuprinsese, în timp ce se uita, cu spaimă înghețată, la vârfurile cizmelor care se aflau la doar câțiva centimetri de ale ei.

— Gata acum, tună vocea puternică în micul luminiș, haide, ieși afară, milady. Ne-ai oferit o vânătoare pe cinste, dar acum vânătoria s-a terminat.

Sperând că era o capcană și că de fapt el nu știa că ea se afla acolo, Brenna se ghemui și mai mult în ascunzătoarea ei.

— Foarte bine, oftă bărbatul, înseamnă că trebuie să mă aplec să te scot eu de acolo. După care se aplecă brusc și într-o clipă o mână uriașă pătrunse printre ramuri, bătând în jur și închizându-se, în final, pe sânul Brennei.

Un strigăt indignat de groază i se împotmoli în gât când mâna acestuia se deschise, apoi se închise înapoi la loc, ca și cum ar fi încercat să identifice ce anume găsisse. Când în sfârșit identifică, își smulse mâna înapoi, o clipă șocat, apoi o lansă din nou, o apucă pe Brenna de braț și o trase afară.

— Ei, ca să vezi, spuse Ștefan fără să zâmbească, s-ar părea că am dat peste o zână a pădurii.

Brenna nu avea destul curaj ca să se lupte cu el sau să-l muște, așa cum făcuse Jenny cu fratele lui, dar reuși totuși să-i arunce o privire încruntată când o ridică pe calul ei și încalecă apoi pe al lui, ținând în mână frâiele ambilor cai.

Când ieșiră din pădure în drum, Brenna se rugă în gând ca Jenny să fi scăpat, apoi se întări ca să se uite în sus, pe drumul spre culme. Inima îi sări din piept când o văzu pe Jenny venind călare spre ea, în

fața Lupului Negru, pe calul acestuia. Ștefan își aduse calul să meargă în pas, alături de Royce.

— Unde e Thor? întrebă el dar expresia ucigașă de pe chipul lui Royce îi răspunse înaintea vocii.

— E mort.

Royce își continuă drumul tăcut, cu buzele lipite, devenind tot mai furios cu fiecare clipă care trecea, în afara cumplitei dureri pe care o resimțea pentru dispariția lui Thor, era obosit, flămând și teribil de enervat că o fată tânără (pe Brenna o considera în mod corect, nevinovată) cu părul roșu (acum știa asta) reușise să păcălească o santinelă experimentată, de temut, să întoarcă cu susul în jos o jumătate de armată și să-l forțeze pe el să-și petreacă o zi și o noapte ca să o prindă din nou. Dar ce-l înfuria cel mai mult era voința ei de neînfrânt, spinarea ei dreaptă și modul ei sfidător. Era asemenea unui copil răsfățat care nu recunoștea că a greșit, tăvălindu-se pe jos și plângând.

Când intrară în tabără, capetele se întoarseră să-i privească, cu chipurile relaxate, dar nimeni nu fu atât de prost încât să-i aplaude. În primul rând evadarea în sine era un motiv de jenă, nu de bucurie, dar faptul că ostaticile mai erau și femei pe deasupra, era ceva de neconceput. Era umilitor.

Royce și Ștefan călăriră spre țărcul cailor și Royce descăleca, apoi o trase neceremonios pe Jenny după el. Aceasta se întoarse să o ia spre cort, apoi își stăpâni un strigăt de durere când Royce o smulse înapoi spre el.

— Vreau să știu cum ai scos caii din țărc fără să te vadă santinela.

Toți bărbații din apropiere păzură dintr-o dată tensionați și se întoarseră spre Jenny, așteptându-i răspunsul. Până atunci se comportaseră ca și cum ar fi fost invizibilă, dar acum aceasta se chirci sub privirile lor intense, sfredelitoare.

— Răspunde-mi!

— Nu a fost nevoie să-i scot pe furiș, spuse Jenny cu câtă demnitate și calm reuși să adune. Santinela ta era adormită.

O flacăra de dureroasă neîncredere licări în ochii furioși ai lui Royce, dar chipul îi rămase inexpresiv când îi făcu semn lui Arik. Uriașul blond, cu toporișca de luptă în mână, o porni printre oameni, îndreptându-se spre paznicul vinovat. Jenny urmărea tabloul în desfășurare, întrebându-se ce avea să pățească bietul om. Sigur, știa că va fi pedepsit pentru indisciplină în timpul serviciului, dar pedeapsa nu o să fie cumplită. Sau da? Nu avea să știe asta, pentru că Royce o apucă de braț și începu s-o tragă după el.

În timp ce Royce mărșăluia cu ea traversând tabăra, Jenny putea simți privirile ostile, furioase, ale fiecărui soldat și cavaler prin dreptul căruia trecea, își bătuse joc de ei, fugind și scăpându-le. Acum o urau pentru asta și ura lor era atât de virulentă încât parcă-i ardea pielea. Până și contele părea mai furios pe ea ca înainte, își spuse Jenny aproape alergând, încercând să țină pasul cu el ca să nu-i smulgă brațul din încheietură.

Preocuparea față de furia lui fu brusc depășită de o calamitate și mai apropiată, Royce Westmoreland o ducea spre cortul lui, nu spre al ei.

— Nu intru acolo! strigă ea smulgându-se spre spate. Înjurând în barbă, contele întinse mâna și o ridică pe umăr ca pe un sac cu făină, cu fundul în sus, cu părul lung căzând până la pulpele lui. Râsete și aplauze lascive izbucniră în tabără în timp ce bărbații erau martori la umilirea ei și Jenny se înecă aproape de furie și de neputință.

În cort, Royce o trânti pe grămada de blănuri de pe jos, apoi rămase să o privească în timp ce ea se chinuia să se ridice în poziție șezând, apoi în picioare, cu ochii pe el, ca un animal mic, încolțit.

— Dacă te atingi de mine te omor, jur, strigă ea dându-se mintal înapoi din fața furiei care-i transformase lui Royce chipul în oțel și ochii, în săgeți argintii.

— Să mă ating de tine? repetă el cu sarcastică satisfacție. Ultimul lucru pe care-l stârnești acum în mine este pofta. O să stai în cortul ăsta pentru că este deja foarte păzit și nu trebuie să mai irosesc timpul altor oameni să-l păzească pe al tău. Mai mult, acum te afli în mijlocul taberei, iar dacă decizi să fugi, oamenii mei te vor omorî. Este clar?

Jenny se uită la el dar rămase într-o tăcere de piatră și refuzul ei arogant de a se supune voinței lui îl înfurie și mai mult pe Royce. Pumnii i se încheștară, dar își înfrânse pornirea și continuă:

— Un singur lucru dacă mai faci ca să mă enervezi pe mine sau pe oamenii mei, și îți voi face viața un infern. Mă înțelegi?

Privind chipul acela dur, sinistru, Jenny crezu pe deplin că așa ar face.

— Răspunde-mi! îi porunci el cu glas ucigător, înțelegând că acesta era deja dincolo de orice putere de stăpânire, Jenny înghiți și dădu din cap.

— Și... reîncepu Royce dar se opri brusc, ca și cum nu ar mai fi fost sigur pe puterea lui de stăpânire, ca să continue. Întorcându-se, smulse o carafă cu vin de pe masă și dădu să bea din ea, când Gawin, pajul lui, intră în cort. Ținea pe brațe păturile pe care le luase mai devreme din cortul fetelor – pături pe care vroia să le dea oamenilor, când văzuse că acestea fuseseră ciopârțite, nu cârpite. Chipul băiatului era întruchiparea furiei și a neîncrederii.

— Ce naiba mai e și cu tine? izbucni Royce cu carafa la jumătatea drumului spre gură.

Gawin își ridică spre stăpânul lui chipul tânăr, indignat.

— Păturile, sire, spuse el întorcându-și privirea acuzatoare spre Jenny. Le-au ciopârțit, în loc să le cârpească. Și așa le-ar fi fost destul de frig oamenilor doar cu păturile astea ca să se învelească, dar acum...

Inima lui Jenny începu să bubuie de cea mai autentică teroare când contele puse carafa înapoi pe masă, foarte încet și foarte grijuliu. Vorbi și glasul lui era o șoptă răgușită, zgâriind de furie.

— Vino aici.

Scuturând din cap, Jenny se retrase un pas.

— Nu faci decât să-ți agravezi situația, o preveni el când ea se mai dădu un pas înapoi.

— Am spus vino aici.

Jenny s-ar fi aruncat mai curând de pe o stâncă. Prelata cortului era ridicată, dar nu avea unde să fugă; oamenii se adunaseră acolo din clipa în care Royce o cărase în cort, așteptând desigur să o audă plângând și cerând îndurare.

Royce i se adresă pajului său, fără să-și ia de pe Jenny privirea ca pumnalul.

— Gawin, adu ace și ață.

— Da, milord, spuse Gawin și se duse într-un colț, de unde se întoarse cu acestea. Le puse pe masă apoi se dădu înapoi, în timp ce Royce ridică zdrențele care fuseseră odată pături și întinzându-i-le roșcatei care le distrusese, îi spuse cu o voce nefiresc de calmă:

— O să le cârpești pe toate la loc.

Trupul i se relaxa și Jenny se uită la răpitorul ei cu un amestec de uluială și ușurare. După ce-l făcuse să-și piardă o zi și o noapte alergând după ea, după ce-i omorâse calul acela superb și îi distrusese hainele, singura pedeapsă pe care se gândise să i-o aplice era aceea de a cârpi la loc păturile distruse. Asta să-i facă viața un infern?

— Nu vei dormi cu o pătură pe tine până când nu le repari pe toate la loc, ai înțeles? adăugă el, cu vocea la fel de moale și de tăioasă ca oțelul lustruit.

— Până când nu le va fi cald oamenilor mei, ție îți va fi frig.

— În... înțeleg, spuse Jenny cu voce tremurată. Atât de reținut era comportamentul lui – atât de părintesc – încât nu-i trecu prin cap că acesta nu terminase cu ea, încă. De fapt, în timp ce se apropia, cu

mâna întinsă spre fâșiile de stofă din mâna lui, lui Jenny îi trecu prin minte gândul că zvonurile exageraseră cu mult brutalitatea lui, un gând care i se zdruncină o clipă mai târziu.

— Au! strigă ea când mâna lui mare se rezezi ca un șarpe în atac și se închise peste încheietura mâinii ei întinse, smulgând-o în față cu o forță care-i scoase aerul din piept și-i dădu capul pe spate.

— Afurisită mică și răsfățată, izbucni el. Cineva ar fi trebuit de copil să scoată mândria asta din tine. Dar cum nimeni n-a făcut o, o s-o fac eu...

Mâna lui se ridică și Jenny își acoperi capul cu brațul, crezând că vroia să-i dea o palmă peste obraz, dar mâna uriașă care se aștepta să o lovească, îi îndepărtă doar brațul.

— Ți-aș frânge gâtul în două dacă te-aș lovi așa. Eu am în minte altă țintă.

Până ca Jenny să reacționeze, Royce se așeză și cu o mișcare fluidă, o luă și o trânti peste poala lui.

— Nu! gâfâi ea zvârcolindu-se îngrozitor, furios de conștientă de prezența bărbaților de afară, care-și ciuleau urechile să audă.

— Să nu îndrăznești! strigă ea aruncându-se cu toată greutatea spre podea. Royce își petrecu piciorul peste ale ei, imobilizând-o între coapsele lui și ridicând mâna.

— Asta, spuse el în timp ce mâna i se lansă cu forță asupra fundului ei, este pentru calul meu. Jenny număra loviturile printre valurile de durere, mușcându-și buza până la sânge, în efortul de a-și sugruma hohotele de plâns, în timp ce mâna lui se ridica și cobora cu forță, iară și iară.

— Asta este pentru spiritul tău distructiv... pentru fuga ta prostească... pentru păturile pe care le-ai stricat...

Cu gândul să dea în ea până când va plânge și-l va implora să se oprească, Royce continuă până când începu să-l doară palma, dar chiar dacă ea se zvârcolea nebunește ca să-i evite mâna, nu scoase nici un sunet. De fapt, dacă tot trupul nu i-ar fi zvâcnit spasmodic de

fiecare dată când mâna lui o pleznea peste fund, s-ar fi întrebat dacă ea simțea ceva.

Royce ridică din nou mâna, apoi ezită. Fesele ei se încordară, anticipând lovitura, trupul i se tensiona, dar tot nu scoase nici un sunet. Dezgustat de el și privat de satisfacția de a o fi făcut să plângă și să cerșească îndurare, o aruncă din poală și se ridică, uitându-se în jos, la ea, cu respirația iuțită.

Chiar și acum încăpățânarea ei, mândria ei de neclintit refuzau să-i permită să zacă prăbușită la picioarele lui. Sprijinindu-se cu mâna de pământ, se ridică încet, clătinându-se, până când reuși să stea dreaptă în fața lui, ținându-și pantalonii în talie. Stătea cu capul aplecat ca să-și ascundă fața de privirea lui, dar în timp ce o privea, ea se scutura, încercând să-și îndrepte umerii care-i tremurau. Părea atât de mică și de vulnerabilă, încât Royce simți o undă de remușcare.

— Jennifer... strigă el.

Capul ei se ridică atunci și Royce încremeni de surpriză și nedorită admirație în fața imaginii care i se arăta. Stând acolo ca o țigancă sălbatică, furioasă, cu părul revărsându-se în cascade de jur împrejurul ei ca niște flăcări aurii și cu ochii ei imenși, albaștri, vii de ură și de neascunse lacrimi, aceasta ridică încet mâna... o mână care ținea pumnalul pe care reușise să i-l smulgă din cizmă, în timp ce el o bătea.

Și în această ireală clipă, în timp ce ea ridica pumnalul lui, gata să lovească, Royce Westmoreland își spuse că era cea mai magnifică creatură pe care o avusese el vreodată; un înger sălbatic, frumos, al răzbunării, cu pieptul ridicându-i-se și coborând cu furie, în timp ce își înfrunta curajoasă dușmanul care se înălța deasupra ei. O rănise și o umilise, își dădu seama Royce, dar nu-i frânsese acest spirit de nesupus. Dintr-o dată, Royce nu mai era sigur dacă vroia într-adevăr să i-l frângă. Încet și fără emfază, întinse mâna.

— Dă-mi pumnalul, Jennifer.

Ea îl ridică mai sus – țintind, își dădu seama Royce, direct spre inima lui.

— Nu o să-ți mai fac nimic rău, continuă el calm, în timp ce tânărul Gawin se apropia pe furiș, în spatele ei, cu chipul cumplit, pregătindu-se să apere viața stăpânului său.

— Și nici, adăugă Royce apăsător, ca o comandă adresată lui Gawin, prea zelosul meu paj, care în clipa asta se află în spatele tău, gata să-ți taie gâtul dacă faci o mișcare.

În furia ei, Jenny uitase de pajul din cort – uitase că băiatul fusese martor la umilirea ei! Revelația aceasta erupse în ea ca un vulcan.

— Dă-mi pumnalul, spuse Royce întinzând mâna spre ea, convins acum că i-l va da. Și i l-a dat. Pumnalul tăie aerul cu viteza luminii, ațintit direct spre inima lui. Doar reflexele rapide l-au ajutat să-i schimbe direcția cu brațul, apoi să-l răsucescă și să-l smulgă din strânsoarea ei puternică și chiar și așa, când o trase spre el și își petrecu brațul pe după ea, imobilizând-o la trupul lui, sângele strălucitor, roșu, se prelingea deja din tăietura adâncă pe care ea reușise să i-o facă de-a lungul obrazului, lângă ureche.

— Vrăjitoare mică însetată de sânge! spuse el încet, sălbatic, toată admirația pentru curajul ei dispărând când simți sângele curgându-i pe față.

— Dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi omorât pentru asta!

Gawin se holba la rana stăpânului său cu o furie care i-o depășea pe a lui Royce și când băiatul se uită la Jenny, în ochii lui era moarte.

— Chem paza, spuse el aruncându-i lui Jenny o ultimă privire ucigătoare.

— Nu fi prost! sări Royce. Vrei să se afle în tabără și apoi în țară că am fost înjunghiat de o călugăriță? Teama de mine, de legenda mea, este cea care îi înfrânge pe dușmanii noștri înainte chiar de a ridica arma spre mine!

— Vă cer iertare milord, spuse Gawin. Dar pe ea cum o s-o opriți să vorbească, în clipa în care o să-i dați drumul?

— Să-mi dai drumul? spuse Jenny revenindu-și din transa ei indusă de groază, la vederea sângelui provocat de ea. Ai de gând să ne dai drumul?

— Într-un final, dacă nu o să te omor înainte, izbucni Lupul, împingând-o de lângă el cu o forță care o trânti lată peste zdrențele din colțul cortului. Înșfacă apoi carafa cu vin fără s-o scape din ochi și bău prelung, cu ochii la acul gros de pe masă, pus lângă ață.

— Găsește un ac mai subțire, îi porunci el pajului. Jenny rămase locului, uluită de cuvintele și de acțiunile lui. Acum că îi revenea rațiunea, nu-i venea să creadă că nu o ucisese pe loc, pentru că încercase să îl omoare. Prin minte îi alergau cuvintele lui, „Teama de mine, de legenda mea, este cea care îi înfrânge pe dușmanii noștri înainte chiar de a ridica arma spre mine.” Undeva într-un colțișor întunecat din mintea ei, ajunsese deja la concluzia că Lupul nu era chiar așa de rău cum spunea legenda despre el, dacă ar fi fost doar pe jumătate atât de rău pe cât se spunea, ar fi fost deja torturată și molestată. În schimb, el avea de gând să le dea drumul, ei și Brennei.

Când Gawin se întoarse cu un ac mai mic, Jenny avea aproape un sentiment caritabil pentru bărbatul pe care încercase să-l omoare cu câteva minute în urmă. Nu putea și nu-l va ierta pentru faptul că abuzase fizic de ea, dar consideră, cinstit, că erau chit, acum că-i rănise atât trupul cât și mândria, așa cum i le rănise el pe ale ei. Stând acolo și privindu-l cum bea din carafă, decise că cel mai bun și mai înțelept lucru de acum înainte era să facă tot posibilul ca să nu-l provoace să-și schimbe decizia de a le trimite înapoi la mănăstire.

— O să trebuiască să vă rad barba, sire, spuse Gawin, altfel nu o să pot vedea rana, ca să o cos.

— Atunci rade-o, bombăni Royce. Nu știi să coși nici când vezi. Am cicatrice peste tot, ca să-ți demonstrez asta.

— Ce păcat că v-a tăiat chiar pe față, conveni Gawin și o clipă Jenny avu sentimentul că încetase să mai existe pentru ei.

— Era așa și așa destul de crestată, adăugă Gawin pregătind un cuțit ascuțit și apă pentru ras.

Trupul băiatului îl ascundea pe Lup de ochii ei când acesta se apucă de treabă și în timp ce minutele se scurgeau încet, se trezi aplecându-se ușor, într-o parte și într-alta, teribil de curioasă să vadă ce față fioroasă se ascundea după barba lui deasă, neagră. Sau ascundea o bărbie care trăda slăbiciune? se întreba ea aplecându-se mai mult spre stânga, încercând să vadă ceva. Mai mult ca sigur că ascundea o bărbie slabă, decise ea, aplecându-se acum atât de mult spre dreapta încât aproape că își pierdu echilibrul încercând să vadă pe lângă paj.

Royce nu uitase de prezența ei și nici nu avea încredere în ea, acum că se dovedise suficient de curajoasă ca să încerce să-l omoare. Urmărind-o cu coada ochiului, o vedea aplecându-se de o parte și de alta și-i spuse ironic pajului:

— Mișcă-te mai într-o parte, Gawin, ca să-mi poată vedea fața înaintea să se răstoarne ca o sticlă, încercând să vadă pe după tine.

Jenny, care se aplecase mult spre dreapta, nu-și putu recăpăta echilibrul suficient de repede ca să pretindă că nu se uita la el. Roșeața i se urcă în obraji și-și smulse privirea de la chipul lui Royce Westmoreland, dar nu înainte de a-și fi făcut uluitoarea impresie că Lupul era considerabil mai tânăr decât crezuse ea. Mai mult, nu avea o bărbie slabă. Bărbia lui era puternică, pătrată, cu o gropiță ciudată, mică în mijloc. Dar mai mult de atât nu putea spune nimic.

— Haide, haide, nu fi rușinoasă, o încuraja Royce sarcastic, dar vinul puternic pe care-l băuse îi îmblânzise mult temperamentul. În plus, găsea uluitoare și amuzantă trecerea ei rapidă de la o asasină cutezătoare la o fetișcană curioasă.

— Uită-te bine la fața în care tocmai ai încercat să-ți sculptezi inițialele, o îmboldi el urmărindu-i profilul superb.

— Trebuie să vă cos rana asta, milord, spuse Gawin, încruntându-se. Este adâncă și s-a umflat și o să fie și așa destul de urâtă.

— Încearcă să nu mă faci hidos pentru Lady Jennifer, spuse Royce sardonice.

— Sunt pajul vostru, milord, nu cusătoreasă, răspunse Gawin cu acul și ața deasupra tăieturii despicate care începea lângă tâmpla stăpânului său și urma linia obrazului.

Cuvântul „cusătorească” îi reaminti dintr-o dată lui Royce de împunsăturile curate, aproape invizibile, pe care le făcuse Jenny reparând niște pantaloni de lână și îi făcu semn lui Gawin să se dea în lături, întorcându-și capul spre captiva lui.

— Vino aici, îi spuse lui Jenny cu voce calmă, care sună totuși autoritar.

Nedorind să îl mai provoace, cu atât mai puțin să-l facă să-și schimbe gândul de la eliberarea lor, Jenny se ridică și se supuse îngrijorată, ușurată totuși că nu mai ședea pe fundul care îi pulsa dureros.

— Vino mai aproape, insistă el când Jenny se opri suficient de departe ca să nu o poată atinge.

— Mi se pare firesc să trebuiască să repari tot ce distrugi. Coase-mi fața.

În lumina celor două lumânări, Jenny văzu despicătura pe care i-o făcuse pe obraz și vederea cărnii sfâșiate, adăugată la gândul de a o străpunge cu acul o făcu aproape să leșine. Își înghiți bila urcată în gât și șopti prin buzele uscate:

— N... nu... pot.

— Poți și o s-o faci, stabili Royce implacabil. Cu o clipă în urmă începuse să se îndoiască de înțelepciunea de a o lăsa în apropierea lui cu acul, dar văzându-i groaza când ea și-a privit opera, nu mai avea nicio reținere. De fapt, își spuse el, obligând-o să continue să se uite la rană – să o atingă – era ca o pedeapsă!

Cu vizibilă neplăcere, Gawin îi dădu acul cu ață iar Jenny îl luă cu mâna care-i tremura, ținându-l deasupra feței lui Royce, dar abia în

clipa în care ea se pregătea să-l atingă, Royce îi opri mâna și spuse cu o voce rece, amenințătoare:

— Sper că nu ești atât de proastă încât să faci acest chin și mai inutil dureros?

— Nu. Nu, spuse Jenny, abia auzit. Mulțumit, Royce întinse carafa de vin spre ea.

— Uite, bea mai întâi ceva. Asta o să-ți liniștească nervii. Otravă dacă i-ar fi oferit atunci, spunându-i că o să-i liniștească nervii și Jenny ar fi luat-o, atât de nefericită era la perspectiva muncii care o aștepta. Așa că luă carafa și bău trei lungi înghițituri, se înecă, apoi mai bău ceva. Și ar mai fi băut, dacă nu i-ar fi luat contele carafa din mâna încleștată.

— Prea mult, o să-ți încețoșeze vederea și o să te faci neîndemânatică. N-aș vrea să încerci să-mi coși urechea. Haide, acum treci la treabă, spuse el sever.

Întorcându-și capul, Royce îi oferă obrazul spre îngrijire, în timp ce Gawin stătea la umărul lui Jenny, atent ca aceasta să nu-i facă vreun rău.

Niciodată nu mai străpunsese Jenny carne de om cu acul și în timp ce împingea vârful acestuia în pielea umflată, nu-și putea suprima complet geamătul de protest și de stare de rău. Urmărind-o cu coada ochiului, Royce încerca să nu tresară, de teamă ca ea să nu observe și să leșine.

— Pentru un asasin ai un stomac uluitor de slab, remarcă el încercând să-și distragă lui, gândul de la durere și ei, gândul de la treaba asta sângeroasă.

Mușcându-și buza, Jenny vârî din nou acul în carne. Culoarea îi dispăru din obraji și Royce încercă din nou să o distragă.

— Ce te-a făcut să crezi că ai chemare pentru călugărie?

— Eu... eu nu m-am gândit, spuse ea, gâfâind.

— Atunci ce căutai la mănăstirea din Belkirk?

— Tata m-a trimis acolo, spuse ea înghițindu-și greața provocată de cumplita ei activitate.

— Pentru că ei crede că ești menită să fii călugăriță? Întrebă Royce neîncrezător, urmărind-o cu coada ochiului. Înseamnă că el vede un alt aspect al firii tale decât mi-ai arătat mie.

Asta aproape că o făcu să râdă, observă el urmărind-o cum își mușca limba, în timp ce culoarea îi revenea în obraji.

— De fapt, recunosc ea încet, cu vocea ei moale uluitor de lirică acum, când nu era furioasă sau în gardă, presupun c-ai putea zice că m-a trimis acolo tocmai pentru că a văzut în mine aceeași parte a firii mele, pe care ai văzut-o tu.

— Adevărat? Și ce motiv ai avut ca să fi încercat să-l omori pe el? Întrebă Royce.

Părea atât de sincer iritat, încât Jenny nu-și putu suprima complet un zâmbet. În plus, de ieri nu mâncase nimic și vinul greu circula liber prin sângele ei, relaxând-o și încălzind-o până în vârful degetelor de la picioare.

— Ei? insistă Royce studiind gropița minusculă care i se formase în colțul gurii.

— Nu am încercat să-mi omor tatăl, spuse ea ferm, făcând o nouă împunsătură.

— Și atunci ce-ai făcut ca să fi meritat să fii trimisă la mănăstire?

— Printre altele, am refuzat să mă mărit cu cineva – într-un fel.

— Adevărat? spuse Royce sincer surprins când își aminti că auzise de fata mai mare a lui Merrick când fusese ultimă oară la curte. Zvonul care circula atunci spunea că aceasta era o femeie ștearsă, înfumurată, rece și o fată bătrână prin vocație. Își încorda mintea ca să-și amintească cine de fapt i-o descriesese astfel. Exact, Edward Balder, contele de Lochlordon, un emisar de la curtea regelui James, vorbise astfel despre ea. Dar de fapt toți ceilalți pe care i-a auzit pomenind de ea în acele rare ocazii ale lui, spuseseră același lucru. O

fată bătrână ștearsă, înfumurată, rece. Dar se mai spunea ceva, ce nu-și putea aminti pe moment.

— Câți ani ai? o întrebă el abrupt, întrebarea o uimi și păru să o deranjeze.

— Șaptesprezece ani și două săptămâni, recunosc eu mai curând fără voie, remarcă Royce.

— Atât de bătrână? spuse el cu buzele curbate într-un amestec de amuzament și compasiune. La șaptesprezece ani puteai greu spune despre o fată că era bătrână, deși majoritatea se măritau între paisprezece și șaisprezece ani. Își spuse că Jenny era considerată în mod exagerat o fată bătrână.

— Înseamnă că tu ai ales să fii fată bătrână? Jena și negarea licăriră în ochii ei albaștri, adânci și Royce încercă să-și amintească ce altceva se mai spunea despre ea la curte. Nu-și putea aminti nimic, doar că se spunea că sora ei, Brenna, avea un chip a cărui frumusețe umbrea soarele și stelele. Royce se întrebă de ce să prefere oare un bărbat o blondă firavă, palidă, acestei mândre fete ispititoare, apoi își spuse că el însuși prefera în general confortul unei blonde angelice, una în particular.

— Ai ales să fii fată bătrână? întrebă el așteptând înțelept ca aceasta să mai facă o împunsătură, înainte de a folosi cuvântul care o făcu să tresară.

Jenny mai făcu o împunsătură, apoi o alta și o alta, încercând să se distanțeze de neobișnuita revelație că Royce era un bărbat frumos, viril. Da, era frumos, recunosc eu cinstit, deși era o descoperire uluitoare. Proaspăt ras, avea o frumusețe bărbătească, aspră, care o luase prin surprindere. Avea maxilarul pătrat, bărbia tăiată, pomeții obrajilor, proeminenți și mari. Dar ce era total dezarmant, era ultima ei descoperire: Conte de Claymore, care stârnea groaza în inimile dușmanilor numai la auzul numelui său – avea cele mai dese gene pe care le văzuse ea vreodată! Ochii îi zâmbiră, gândindu-se cât de intrigati vor fi toți cei de acasă când le va oferi *această* informație.

— Ai ales să fii fată bătrână? repetă Royce ușor nerăbdător.

— Presupun că sunt, de vreme ce tata m-a prevenit că mă va trimite la mănăstire dacă ratez singura cerere în căsătorie, strălucită și potrivită, pe care se pare că o voi primi vreodată.

— Cine te-a cerut în căsătorie? întrebă Royce, intrigat.

— Edward Balder, Conte de Lochlordon. Nu te mișca! îi porunci ea cu revoltător curaj când Royce tresări, surprins. Să nu mă acuzi pe mine că n-am făcut o treabă bună, dacă te miști sub ac.

Această muștrare atât de aspră din partea unui năpârstoc de fată care mai era, pe deasupra și prizoniera lui, îl făcu aproape pe Royce să râdă cu glas tare.

— Câte afurisite de împunsături mai ai de gând să faci? Nu a fost decât o amărăță de tăietură, contracara Royce.

Ofensată că aparent acesta aprecia atacul ei îndrăzneț doar un mic inconvenient, Jenny se dădu înapoi și se uită la el.

— Este o tăietură imensă, urâtă și nimic mai puțin! Royce deschise gura să comenteze, dar privirea îi fu atrasă de sânii ei care se profilau impudic pe sub materialul cămașii. Ciudat că nu observase până acum cât de amplu dotată era, sau ce mică talie avea, sau cât de frumos i se rotunjeau coapsele. Dar, își spuse el apoi, nu era nimic ciudat în asta, de vreme ce purtase până acum rochiile acelea fără formă, de călugăriță iar până mai în urmă cu câteva minute fusese prea furios pe ea ca să observe măcar cu ce era îmbrăcată. Iar acum că observase, și-ar fi dorit să nu fi observat nimic. Pentru că observând toate astea, își aminti acum, al naibii de bine, cât de încântător de bombat fusese fundul ei. Dorința începu să se strecoare în el și Royce se foi stânenit în scaun.

— Haide, termină-ți treaba, spuse el dintr-o dată.

Jenny observă brusca lui îmbufnare dar o puse pe seama toanelor, aceleași toane care acum îl făceau să pară un diavol monstruos, iar în clipa următoare, aproape ca un frate. În ce o privea pe ea, trupul ei

era aproape la fel de imprevizibil ca și toanele lui. Acum câteva minute fusese rece ca gheața, în ciuda focului care ardea în cort. Acum parcă lua foc în cămașa ei! Oricum, prefera să restaureze atmosfera aproape prietenoasă de care se bucuraseră în ultimele momente, nu pentru că și-l dorea prieten, ci pur și simplu asta o făcea să se teamă mai puțin de el. Spuse, tatonând:

— Ai părut surprins când am pomenit numele contelui de Lochlordon.

— Am fost, spuse Royce păstrându-și aerul reținut.

— De ce?

Nu vroia să-i spună că Edward Balder era probabil răspunzător de zvonurile oarecum nejuste care circulau în toată Londra despre ea. Având în vedere că Balder era un păun vanitos, nu era chiar de mirare că, în rolul de pretendent respins, a reacționat ponegrind numele femeii care îl respinsese.

— Pentru că este bătrân, spuse Royce, în sfârșit.

— Și mai e și urât.

— Și asta-i adevărat. Oricât ar fi vrut, Royce nu-și putea imagina cum un tată iubitor putea încerca să-și mărite fata cu un desfrânat bătrân. Tocmai din cauza asta, nu putea crede că tatăl ei intenționase efectiv să o țină încuiată într-o mănăstire. Fără îndoială că Merrick o trimisese la mănăstire doar pentru câteva săptămâni, să o învețe obediența.

— Cât ai stat la mănăstirea din Belkirk?

— Doi ani.

Căscă gura, apoi se controla și și-o închise la loc. Fața îl durea ca naiba și dispoziția lui începu dintr-o dată să se schimbe.

— Este clar că tatăl tău te consideră la fel de încăpățânată, de greu de stăpânit, de refractară și de irațională, ca și mine, spuse el pe un ton iritat, tânjind după o gură de vin.

— Dacă aș fi fiica ta, cum te-ai simți? îl întrebă Jenny indignată.

— Blestemat, spuse el hodoronc-tronc, ignorând privirea ei rănită. În două zile mi-ai opus mai multă rezistență decât am întâmpinat la ultimele două castele pe care le-am cucerit.

Cu privirea plină de mânie, punându-și mâinile în șolduri, Jenny spuse:

— Nu asta te-am întrebat. Dacă aș fi fost fiica ta și dacă aș fi fost răpită de dușmanul tău de moarte, cum ai fi vrut tu să mă port?

Uluit o clipă, Royce se uită la ea, gândindu-se la întrebare. Ea nici nu cochetase cu el și nici nu-l implorase. Încercase, în schimb, tot ce i-a stat în puteri ca să-l păcălească, să evadeze și să-lucidă. O lacrimă nu vărsase, nici măcar în timpul bătăii severe pe care i-o aplicase. După care, când el crezuse că ea plângea, plănua de fapt să-l înjunghie. Îi trecu din nou prin cap că de fapt era incapabilă să plângă, dar acum era preocupat să și-o închipuie fata lui, o ființă nevinovată, răpită din siguranța unei mănăstiri.

— Vără-ți ghearele înapoi, Jennifer, ți-ai atins scopul, spuse el scurt.

Jenny acceptă victoria cu o înclinare grațioasă din cap, de fapt, cu mult mai multă grație decât recunoscuse Royce.

Era pentru prima dată când Royce o vedea zâmbind cu adevărat și efectul pe chipul ei era de-a dreptul uluitor. Zâmbetul veni încet, răsărind în ochii ei până când aceștia începură efectiv să scânteieze, apoi coborând spre buzele generoase, împlânzindu-le la colțuri, până când începură să se despartă, lăsând să se vadă dinții de un alb perfect și două gropițe care îl provocau din colțurile gurii moi.

Poate că Royce i-ar fi zâmbit înapoi, dar surprinse expresia disprețuitoare de pe chipul lui Gawin și își dădu seama că se purta ca un cavaler curtenitor în fața prizonierului său – care mai era pe deasupra, fiica dușmanului său. Și mai mult ca orice, femeia a cărei activitate distructivă însemna că mulți dintre oamenii lui vor tremura în noaptea asta de frig, fără pături care să le ofere puțină căldură. Făcu un semn scurt cu capul spre grămada de zdrențe.

— Acum culcă-te. Măine poți să începi să repari răul pe care l-ai făcut cu păturile.

Această bruschețe alungă zâmbetul de pe fața ei și Jenny se dădu un pas înapoi.

— Și ce-am spus rămâne spus, adăugă el mai furios pe sine decât pe ea. Până când nu repari toate păturile, dormi neacoperită.

Înălțându-și bărbia într-o poză arogantă, cu care începuse să se obișnuiască din partea ei, Jenny se întoarse, ducându-se spre blănurile care-i serveau lui Royce drept pat. Se mișca, observă acesta, cu grația unei curtezane, nu ca o călugăriță.

Jenny se întinse pe blănuri și Royce stinse lumânările; peste câteva momente, contele se întinse lângă ea trăgând blănurile peste el, să-i țină de cald. Brusc, căldura confortabilă a vinului începu să o părăsească pe Jenny și mintea ei începu să rememoreze fiecare ceas epuizant al acestei zile nesfârșite, de la răsăritul timpuriu, când plănuiise împreună cu Brenna evadarea, până în urmă cu câteva ore, când bărbatul de lângă ea o prinsese din nou.

Privind în sus, în întuneric, retrăi scena cea mai zguduitoare dintre toate, cea pe care încercase să o uite, în tot acest timp. Îl văzu în fața ochilor pe Thor, în toată splendoarea lui magnifică, lansându-se fără efort prin pădure, alergând de-a lungul culmii, sărind obstacol după obstacol, apoi îl văzu zăcând mort lângă stânca aceea, cu blana lui lucioasă strălucind în noapte.

Lacrimi i se strânseseră în ochi; inspiră cutremurat, o dată și încă o dată, încercând să și le rețină, dar durerea pe care o resimțea pentru curajosul animal era mai puternică.

Royce, care se temea ca nu cumva să adoarmă înaintea ei, îi auzi respirația grea și apoi o scurtă inspirație dubioasă. Era evident că simula plânsul, în speranța că îl va îmbuna și o va lăsa sub blănuri. Se întoarse pe o parte și cu o mișcare ușoară îi prinse fața și i-o întoarse spre el. Ochii ei sclipeau în lacrimi.

— Plângi de frig? spuse el neîncrezător, încercând să-i vadă chipul la lumina slabă a cărbunilor care mureau în micul foc din mijlocul cortului.

— Nu, spuse ea răgușit.

— Atunci de ce? întrebă el fără să priceapă ce oare ar fi putut în final să-i înfrângă mândria și să o facă să plângă. Bătaia pe care ți-am aplicat-o?

— Nu, șopti ea, cu ochii înlănțuiți într-ai lui. Calul tău.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Jenny, acest răspuns era ultimul așteptat și cel mai dornic să-l audă. Într-un fel, știind că ea regreta pierderea inutilă a calului său îi făcea parcă mai puțin dureroasă această pierdere.

— A fost cel mai frumos animal pe care l-am văzut vreodată, adăugă ea cu glasul răgușit. Dacă aș fi știut că luându-l în dimineața asta îl duceam la moarte, aș fi stat aici până când – până când aș fi găsit o altă cale.

Uitându-se în sus, în ochii umbriți ai contelui, Jenny îl văzu înfiorându-se când își luă mâna de pe obrazul ei.

— A fost un miracol că ai căzut, altfel ați fi fost amândoi morți, spuse el aspru.

Întorcându-se pe o parte, Jenny își îngropa fața în blănuri, șoptind cu o voce spartă:

— Nu am căzut. El m-a aruncat. Toată ziua am sărit cu el peste obstacole mai înalte. Știam că puteam sări ușor peste copacul acela, dar când a făcut saltul, s-a dat în același timp înapoi, fără motiv și eu am căzut în spate. M-a scuturat de pe el, înainte de a sări.

— Jennifer, Thor are doi fii care-i seamănă aidoma, spuse Royce cu aspră blândețe. Unul dintre ei este aici, celălalt, la Claymore, unde este antrenat. Deci nu este complet pierdut pentru mine.

Captiva lui inspiră tremurat și spuse simplu, în întuneric:

— Mulțumesc.

Un vânt mușcător vuia prin valea luminată de lună, cuprinzând soldații adormiți în îmbrățișarea lui rece, făcându-i să dârdâie convulsiv, în timp ce toamna își făcea intrarea timpurie, lipsită de grație, jucându-se dea iarna. În cortul lui, Royce se întoarse sub blănurile călduroase și simți nefamiliară atingere a unui braț ca gheața pe brațul lui.

Deschise un ochi și o văzu pe Jennifer tremurând deasupra blănurilor, trupul ei micuț strâns ca într-o minge, cu genunchii la piept, încercând să păstreze căldura. La drept vorbind, Royce nu era chiar atât de anesteziat de somn încât să nu știe ce făcea și nici nu uitase că-i interzisesese acesteia căldura păturilor până când nu le repara pe cele tăiate. Și, ca să fie cât se poate de corect, în timp ce-i studia preocupat silueta tremurândă, se gândi la soldații lui loiali care tremurau mult mai tare afară, fără un cort deasupra capului. Astfel încât nu exista nici o justificare pentru ce avea Royce să facă: lăsându-se pe un cot, se întinse mult peste Jennifer și apucă de teancul gros de blănuri, apoi le trase în sus și peste ea, înfășurând-o în ele, până când acestea formară o ridicătură călduroasă în jurul ei.

Se lăsă din nou pe spate și închise ochii, fără remușcări. În fond, oamenii lui erau obișnuiți cu greul și cu elementele naturii. Jennifer Merrick nu era.

Aceasta se mișcă, cuibărindu-se mai adânc în blănuri și cumva fundul ei ajunsese să se sprijine pe genunchiul ridicat al lui Royce. În ciuda barierei izolatoare dintre ei, mintea lui începu instantaneu să-i reamintească de toate delicioasele attribute feminine care se aflau atât de aproape de el. Dar Royce alungă aceste gânduri. Jennifer avea acea rară abilitate de a fi în același timp o fetiță nevinovată și o zeiță cu părul de aur – un copil care-i putea șfichiui temperamentul cu viteza unei rămurele și o femeie care putea alina chiar și durerea, cu un șoptit „îmi pare rău”. Dar, femeie sau copil, nu îndrăznea să o atingă pentru că, într-un fel sau altul el va trebui să-i dea drumul, căci altfel va trebui să renunțe la toate planurile pe care și le pregătise cu grijă

pentru un viitor ce va avea să fie al lui, în mai puțin de o lună. Că tatăl lui Jennifer era sau nu de acord, asta nu mai era, de fapt, problema lui Royce. Într-o săptămână, două cel mult, fie i-o va înapoia tatălui ei, dacă el va capitula în condiții care vor fi agreeate de Henric, fie chiar lui Henric, dacă tatăl ei refuza. Ea era acum proprietatea lui Henric, nu a lui Royce iar el nu-și dorea complicațiile care s-ar ivi, dintr-o direcție sau alta, dacă s-ar culca cu ea.

Contele Merrick făcea pași în fața focului din mijlocul sălii, cu chipul contorsionat de furie, ascultând sugestiile celor doi fii ai săi și a celor patru bărbați pe care îi considera cei mai buni prieteni și neamuri.

— Nu putem face nimic, spuse Garrick Carmichael, până când regele James nu ne trimite întăririle pe care l-ai rugat să ți le asigure, când i-ai spus că Lupul ți-a răpit fetele.

— Atunci îl putem ataca și distruge pe ticălos, izbucni fiul lui cel mai mic, Malcolm. Acum s-a apropiat mult de granițele noastre, nu mai este vorba să măرشăluim până la Cornwall, să ne uzăm înainte de a începe lupta.

Intervenii calm William, băiatul mai mare.

— Care e diferența cât de aproape se află sau câți oameni avem? Este o nebunie să-i atacăm înainte de a le fi eliberat pe Brenna și pe Jenny.

— Și cum, pentru numele lui Dumnezeu, putem face asta? izbucni Malcolm. Fetele sunt oricum ca și moarte, spuse el fără sentiment. Altceva decât să ne răzibunăm, nu avem ce face.

Cu mult mai mic de statură decât fratele său și tatăl lui vitreg, și mult mai calm și mai domolit – William își înlătură de pe frunte părul castaniu și se aplecă înainte, în scaunul lui, privind în jur.

— Chiar dacă regele James ne trimite suficienți oameni ca să-l zdrobim pe Lup, nu vom elibera fetele. Vor fi ucise în timpul luptei – sau asasinate, imediat după declanșarea ei.

— Încetează să mai comentezi planurile câtă vreme nu ai tu unul mai bun! izbucni contele.

— Cred că am, spuse William calm și toate capetele se îndreptară spre el. Nu putem scoate fetele de acolo cu forța, dar prin înșelăciune, am avea șanse. În loc să trimitem o armată împotriva lui, permite-mi mie să iau câțiva oameni. Ne vom îmbrăca în negustori, sau călugări, sau altceva și vom urmări armata Lupului, până când ne vom putea apropia de fete. Jenny, spuse el cu mândrie, o să înțeleagă imediat, o să-și dea seama și o să fie atentă la noi.

— Eu insist să atacăm! izbucni Malcolm, dorința lui de a se înfrunța din nou cu Lupul depășind atât motivul cât și aproape inexistenta grijă pentru cele două surori ale sale.

Amândoi tinerii se întoarseră spre tatăl lor, în așteptarea deciziei acestuia.

— Malcolm, spuse contele mândru, ăsta ești tu, îți place să înfrunți inamicul – să te răzbuni, fără să te gândești la consecințe. O să ai ocazia să ataci când Jamie ne va trimite întăriri. Dar acum – spuse el uitându-se la William cu o sclipire de respect crescut – planul fratelui tău este cel mai bun pe care-l avem.

CAPITOLUL ȘASE

În următoarele cinci zile, Jenny începu să recunoască rutina armatei aflată în repaus. Dimineața, imediat după răsăritul soarelui, bărbații se sculau și se antrenau cu armele, câteva ceasuri, făcând să răsunе terenurile și valea toată de zgomotul continuu, discordant, al săbiilor pe scuturi, al paloșelor pe paloșe. Arcașii Lupului, a căror îndemânare era legendară, practicau și ei zilnic, adăugând zbârnâitul arcurilor, la zângănitul metalului pe metal. Chiar și caii erau zilnic scoși și instruiți, călăreții lor galopându-i cu viteză, în atacuri simulate asupra unor falși dușmani, încât sunetele de luptă continuau să bubuie și să răsunе în urechile ei mult după ce oamenii se opreau pentru masa de prânz.

Așezată în cortul lui Royce, cosând la pături, Jenny asculta nesfârșita larmă încercând fără succes să-și alunge grijile. Nu-și putea imagina cum va supraviețui armata tatălui ei când va fi încolțită de „mașina de război” adusă la perfecțiune de Lup și nici nu se putea împiedica să nu-și facă griji la gândul că citadela Merrick nu va fi pregătită pentru un astfel de asalt. Apoi grijile i se întorceau spre Brenna.

Din noaptea evadării lor ratate, nu o mai văzuse decât scurt, o singură dată. Ștefan, fratele mai mic al contelui răspundea de ea și o ținea în cortul lui, așa cum contele de Claymore își asumase responsabilitatea față de Jenny; totuși, contele le interzisese fetelor să fie împreună. Jenny îl întreba mereu de siguranța Brennei și acesta îi răspundea, aparent sincer, că era bine și că era tratată de fratele ei ca un oaspete.

Punându-și lucrul de-o parte, Jenny se ridică și se apropie de prelata ridicată a cortului, tânjind să iasă afară. Vremea era frumoasă pentru începutul lui septembrie – cald în timpul zilei, deși frig,

noaptea. Garda de elită a Lupului – cincisprezece bărbați a căror unică responsabilitate era Royce, nu armata, exersa călare, în capătul îndepărtat al terenului și cu toate că Jenny tânjea să iasă afară, în soare, chiar și acest lucru îi era interzis de către răpitorul ei a cărui atitudine față de ea devenea tot mai dură cu fiecare zi care trecea. Cavalerii, mai ales Sir Godfrey și Sir Eustace, care înainte fuseseră aproape politicoși cu ea, o tratau acum ca pe un dușman a cărui prezență erau obligați să o suporte. Brenna și cu ea îi duseseră de nas și niciunul dintre ei nu părea să vrea să uite sau să treacă cu vederea acest lucru.

Cu o seară înainte, după masă, Jenny adusese din nou vorba despre ce o durea cel mai tare.

— Aș vrea să-mi văd sora, îi spusese ea contelui, încercând să facă față dispoziției lui distante.

— Atunci încearcă să mă rogi, nu să mă anunți asta.

Jenny se îmbățoșă la tonul lui, se opri ca să-și cântărească poziția dificilă și importanța atingerii țelului ei și după o vizibilă ezitare, acceptă, înclinând capul și spunând dulce:

— Foarte bine, atunci. Mi-aș putea vedea sora, my lord?

— Nu.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? explodă Jenny uitându-și o clipă poziția ei delicată.

Ochii lui Royce scânteiară de râs. Realitatea era că îi făcea plăcere să stea cu ea, deși luase hotărârea să o țină cât mai departe de el, fizic și mental.

— Pentru că, așa cum ți-am mai spus, ai o influență proastă asupra surorii tale. Dacă n-ai fi fost tu, ei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap sau nu ar fi avut curajul să evadeze. Iar fără ea, tu nu te poți gândi să o faci.

Lui Jenny îi veni să-i spună niște cuvinte care i-ar fi zgâriat urechile, dar asta nu ar fi făcut decât să o împiedice să-și atingă scopul.

— Presupun că nu o să mă crezi, dacă îți dau cuvântul meu de onoare că nu o să încerc să evadez.

— Chiar vrei să faci asta?

— Da. Iar acum, îmi pot vedea sora?

— Nu. Mă tem că nu, îi replică el politicoasă.

— Mi se pare uluitor, declară ea pe un ton de sus, ridicându-se încet, cu regal dispreț, că nu ești sigur că o întregă armată de englezi nu poate păzi două biete femei. Sau poate cruzimea te face să mă refuzi?

Royce își strânse buzele dar nu spuse nimic și imediat după cină ieși din cort și nu se mai întoarse decât mult după ce Jennifer adormise.

A doua zi dimineață, Jenny rămase uimită să o vadă pe Brenna condusă spre cort. Hainele cenușii pe care le îngropaseră lângă pârâu erau prea murdare ca să mai fie purtate și Brenna era acum înveșmântată într-o tunică, pantaloni și cizme înalte, moi, evident împrumutate de la unul dintre paji.

După ce o îmbrățișa fierbinte, Jenny își trase sora jos, lângă ea și era gata să se lanseze într-o discuție despre o posibilă evadare, când privirea îi căzu pe o pereche de cizme bărbătești, vizibile între baza cortului și sol. Cizme cu piteni auriți, pe care aveau dreptul să-i poarte doar cavalerii.

— Cum te simți, surioară? întrebă Brenna îngrijorată.

— Foarte bine, răspunse Jenny, întrebându-se care dintre cavaleri se afla afară, deși, indiferent cine era, primise ordin să asculte ce vorbeau fetele. Brusca, o idee îi străfulgera mintea și Jenny adăugă, încet:

— De fapt, dacă aș fi știut cât de bine aveam să fim tratate aici, nu aș mai fi încercat evadarea aceea imposibilă.

— Ce? răspunse Brenna uluită.

Jenny îi făcu semn să tacă, apoi îi cuprinse capul între palme și i-l întoarse, cu privirea spre cizmele negre de afară. Spuse, într-o șoaptă abia auzită:

— Dacă i-am putea convinge că nu mai vrem să evadăm, vom avea șanse mult mai mari să reușim asta. Brenna, trebuie să plecăm de aici înainte ca tata să capituleze. Dacă face asta, o să fie prea târziu.

Brenna dădu din cap în semn că a înțeles și Jenny continuă:

— Știu că nu am simțit deloc asta când am fost capturate, dar ca să-ți spun adevărul, mi-a fost cumplit de frică singură pe dealuri, în noaptea în care am încercat să evadăm. Și când am auzit urlatul lupului...

— Lup! Parcă ziceai că a fost o bufniță! strigă Brenna.

— Nu, dacă mă gândesc mai bine, sunt aproape sigură că a fost un lup cumplit! Dar adevărul este că aici suntem în siguranță – nu vom fi nici omorâte și nici molestate, așa cum am crezut la început, deci nu mai există nici un motiv să riscăm să încercăm din nou să evadăm și să ne găsim singure drumul spre casă. Foarte curând, într-un fel sau altul, tata o să ne elibereze.

— Ah, da, așa zic și eu, strigă aproape Brenna, când Jenny îi făcu semne să-și dea acordul cu voce sonoră.

Așa cum sperase Jennifer, Ștefan Westmoreland care stătuse de pază afară, în fața cortului, raportă cele auzite. Royce ascultă cu considerabilă surpriză, dar logica din spatele aparentei voințe a lui Jenny să se resemneze în captivitate părea de necontestat. Logică părea și dorința lui Jennifer de a aștepta liniștită în captivitate și la fel erau și motivele pe care i le dăduse surorii ei, pentru această decizie.

Și astfel, în ciuda unei oarecare rețineri instinctive, Royce porunci reducerea santinelor din jurul cortului său de la patru la una, iar această santinelă era Arik, a cărui misiune era în exclusivitate asigurarea pazei captivelor. Abia dăduse acest ordin, că Royce se pomeni oprindu-se ori de câte ori avea ocazia, să se uite spre cortul său – întotdeauna așteptându-se să vadă o hălăciugă de păr roșu-

auriu încercând să se strecoare afară. Când trecură două zile și Jenny rămase ascultătoare în cort, reveni și asupra celui alt edict și o anunță pe Jenny că i se permitea să petreacă zilnic o oră cu sora ei. Pentru ca apoi să se îndoiască de înțelepciunea acestei decizii.

Jennifer, care era cât se poate de conștientă de motivația acestor schimbări, își jură să exploateze orice altă ocazie pentru a-i întări contelui încrederea greșită în ea, amăgindu-l astfel să relaxeze și mai mult paza.

În seara următoare, soarta îi oferi ocazia cea mare și Jenny se grăbi să profite de ea: ieșise tocmai afară din cort, cu Brenna, cu gândul de a-i spune lui Arik că ar dori să se plimbe puțin mai departe decât doar în jurul cortului, zona în care li se permisesese să facă mișcare, când Jenny deveni dintr-o dată conștientă de două lucruri: primul era că Arik și garda Lupului Negru se aflau la o distanță de mai bine de douăzeci și cinci de metri mai încolo, ocupați cu o gălceavă care se iscase între bărbați; al doilea era că, departe mult, în stânga ei, contele se întorsese ca să le urmărească pe Jennifer și pe Brenna.

Dacă nu ar fi știut că era urmărită, Jenny poate că ar fi încercat să fugă în pădure, împreună cu Brenna, dar cum își dăduse seama că el le-ar fi observat imediat, făcu ceva cu mult mai bun: atentă să lase impresia că ignora faptul că erau observate, Jenny își petrecu brațul pe după al Brennei și arătă spre Arik, apoi se îndepărtă de pădure, menținându-se ascultătoare în perimetrul cortului, așa cum li se spusese să facă. Făcând astfel, Jenny îi cree lui Royce, cu abilitate, impresia că și fără pază poate fi crezută că nu încearcă să evadeze.

Schema funcționa magnific. În noaptea aceea, Royce, Ștefan, Arik și paza Lupului se întruniră să discute ridicarea taberei, a doua zi și începerea marșului de treizeci de mile spre nord-est, spre castelul Hardin, unde armata se va odihni, în așteptarea întăririlor care aveau să sosească de la Londra. În timpul discuțiilor și a cinei care urmă, comportamentul lui Royce Westmoreland față de Jenny deveni galant.

— Nu vor mai exista nici un fel de restricții în ceea ce privește vizitele la sora ta.

Jenny, care se pregătea tocmai să se așeze pe teancul de blănuri, se opri în mijlocul acțiunii, uimită de neobișnuita amabilitate din tonul lui și își ridică privirile spre el. O cuprinse o senzație ciudată, inexplicabilă dar palpabilă, la vederea chipului mândru, aristocratic. Era ca și cum acesta încetase să se mai gândească la ea ca la un dușman și o ruga să facă la fel și nu știu cum să reacționeze.

Uitându-se în ochii aceia argintii, fără fund, instinctul o preveni că dacă i-ar oferi un armistițiu, l-ar putea face și mai periculos decât fusese până acum, ca dușman al ei, dar mintea ei respinse această noțiune, pentru că nu avea logică pentru ea. În mod clar, ar putea numai să profite dintr-o prietenie de suprafață între ei și la drept vorbind, chiar îi plăcuse atmosfera destinată creată în timp ce-i cosea rana, acum câteva nopți.

Deschise gura să-i mulțumească pentru ofertă, dar se opri. I se păru o trădare să-i mulțumească răpitorului ei pentru îngăduință, să pretindă că totul era iertat și că erau, mă rog, prieteni. Mai mult, deși se simțea ușurată că în aparență reușise să-l facă să aibă încredere în ea, se simțea rușinată pentru înșelătoria și duplicitatea la care recursese pentru asta. De mic copil, Jenny fusese deschisă și cinstită, comportament care o adusesese adesea în conflict cu tatăl ei și care în final o făcuse să-și provoace fratele vitreg la un duel de onoare, mai curând decât să încerce să-l bată cu propriul joc al acestuia, duplicitatea. Cinstea și franchețea ei o aduseseră, drept pedeapsă, la mănăstire. Și totuși, aici fusese obligată să recurgă la înșelătorie și cu toate că eforturile îi fuseseră răsplătite iar cauza ei merita totul, se simți oarecum rușinată pentru ceea ce făcea. Mândria, cinstea și disperarea purtau în ea un război și conștiința ei era asaltată în această încăierare.

Încercă să se, gândească ce ar face Mama Ambrose în această situație, dar pur și simplu nu-și putea imagina pe nimeni care, în

primul rând, ar putea-o răpi pe stareță, sau să o trântescă pe un cal asemenea unui sac cu grăunțe și toate celelalte lucruri pe care le suportase Jenny de când se afla aici.

Dar un lucru era sigur, Mama Ambrose se purta just cu toată lumea, indiferent cât de provocatoare erau împrejurările.

Contele îi oferea lui Jenny un armistițiu, chiar un fel de prietenie, putea vedea asta în căldura din ochii lui; o putea auzi în blândețea vocii lui adânci, baritonale. Nu putea, nu îndrăznea să-i refuze încrederea.

Viitorul clanului depindea de posibilitatea ei de a evada – sau de a fi salvată, pentru că, în mod sigur vor încerca să facă asta înainte de a capitula. Iar în acest scop, Jenny avea nevoie de libertate în tabără, cât se putea. Indiferent de sentimentul de rușine, nu-i putea refuza armistițiul oferit. Și nici nu-i putea refuza prietenia, fără să riște să-i piardă încrederea. Putea, cel puțin, să-i întoarcă această prietenie cu oarecare sinceritate și onestitate.

Decizând acest lucru după o lungă perioadă de tăcere, Jenny se uită la conte, își ridică bărbia și-i acceptă oferta de armistițiu cu o neintenționat de rece înclinare a capului.

Mai curând amuzat decât enervat de ceea ce interpreta greșit ca „regala” ei acceptare a îngăduinței sale, Royce își încrucișa brațele peste piept și-și sprijini coapsa de masă, cu sprâncenele arcuite, amuzat. În timp ce Jennifer se așeză printre blănuri, strângându-și picioarele sub ea, spuse:

— Jennifer, pe când erai la mănăstire, nu ți s-a spus să eviți cele șapte vicii?

— Sigur că da.

— Inclusiv mândria? șopti el distras de lumina lumânărilor, care strălucea în şuvițele părului ei revărsat în cascade pe umeri.

— De fapt, eu nu sunt mândră, răspuse Jenny cu un zâmbet răpitor, înțelegând că acesta se referea, fără îndoială, la întârziata, mai curând nepoliticoasa ei acceptare a armistițiului. Am multă

voință, poate. Și sunt încăpățânată. Și îndărătnică. Dar nu, cred că nu sunt mândră.

— Zvonurile și propria mea experiență cu tine mă fac să cred contrariul.

Tonul lui o făcu pe Jenny să râdă și Royce fu captivat de bucuria molipsitoare, de frumusețea râsului ei. Nu mai auzise până atunci muzica râsului ei și nici nu mai văzuse strălucirea acestuia în ochii ei. Așezată pe o grămadă de blănuri luxuriante, râzând în sus, spre el, Jennifer Merrick era un spectacol de neuitat. Își dădu clar seama de asta, așa cum știi că existau toate șansele să o găsească și pe ea la fel de irezistibilă dacă s-ar așeza acum lângă ea. Ezită, privind-o, rememorând în tăcere toate motivele pentru care trebuia să rămână acolo unde se afla – și apoi, cu un scop cu grijă tănuit, făcu exact contrariul.

Întinzând mâna, luă două cupe și carafa cu vin de pe masă, de lângă coapsa lui și le aduse pe toate trei la teancul cu blănuri. Turnând vin în carafe, îi oferi ei una.

— Ți se spune Jennifer cea mândră, știai asta? o întrebă el zâmbind în jos, spre chipul ei fermecător.

Neștiind că se afunda cu viteza fulgerului într-un teritoriu periculos, necunoscut, Jenny ridică din umeri, cu ochii dansând voioși.

— Presupun că ăsta este doar un zvon, drept rezultat al întâlnirii mele cu Lordul Balder. Ție ți se spune „Urgia Scoției” și se zice că tu omori copiii și le bei sângele.

— Adevărat? spuse Royce scuturându-se exagerat, în timp ce se așeza jos, lângă ea. Pe jumătate glumind, adăugă:

— Nici o mirare că sunt *persona non grata* în cele mai bune castele ale Angliei.

— Chiar așa? întrebă ea intrigată și încercând să-și învingă o bruscă și absurdă pornire de compasiune. Putea fi *Urgia Scoției*, dar

lupta pentru Anglia și i se părea cumplit de nedrept ca proprii lui oameni să-l respingă.

Ridicându-și cupa, Jenny sorbi câteva înghițituri ca să-și potolească nervii, apoi coborî pocalul greu, studiindu-l pe Royce în lumina lumânărilor de seu de pe masa din capătul celălalt al cortului. Tânărul Gawin se afla în partea opusă, părând scufundat în nesfârșita sarcină de a lustrui armura stăpânului său, cu nisip și oțet.

Decise că nobilimea engleză era cât se poate de ciudată, pentru că în Scoția, bărbatul de lângă ea ar fi fost considerat un erou extrem de frumos și binevenit în orice castel unde ar fi existat o fată de măritat! Adevărat, exista o oarecare aroganță întunecată în el; contururile dure, aspre ale maxilarului și bărbiei sale trădau o determinare de granit și o autoritate implacabilă, dar în ansamblu avea un chip frumos, masculin. Era imposibil să-i ghicești vârsta; o viață petrecută în vânt și soare săpase riduri la colțurile ochilor și șanțuri în jurul gurii. Presupuse că era mult mai în vârstă decât arăta de fapt, de vreme ce nu-și amintea să fi existat o vreme în viața ei, când să nu fi auzit de faptele Lupului. Brusc, își spuse că era foarte ciudat că acesta își petrecuse viața în lupte și nu se gândise să se însoare și să aibă urmași care să-i moștenească toate bogățiile pe care precis că trebuia să le fi strâns.

— De ce ai decis să nu te căsătorești? spuse ea dintr-o dată, ca apoi să nu-i vină să creadă că a întrebat așa ceva.

Chipul lui Royce trăda uluirea când înțelese că, la douăzeci și nouă de ani aceasta îl privea, evident, ca fiind trecut de mult de vârsta posibilității de a se mai căsători. Refăcându-și expresia, o întrebă amuzat:

— Tu de ce crezi că nu am făcut asta?

— Pentru că nu te-a vrut nici o doamnă potrivită? se aventură ea curajos, privindu-l pieziș cu un zâmbet impertinent, pe care Royce îl găsi al naibii de irezistibil.

În ciuda faptului că primise nenumărate astfel de oferte, Royce zâmbi vag.

— Presupun că îți închipui că este prea târziu pentru mine?

Jenny confirmă din cap, zâmbind.

— Se pare că amândoi suntem destinați burlăciei.

— Ah, dar tu ești o fată bătrână ca urmare a dorinței tale, ori aici este diferența dintre noi. Savurând enorm momentul, Royce se lăsă într-un cot, studiindu-i obrajii rozalii din cauza vinului.

— Unde crezi am greșit eu?

— Nu pot ști asta, firește. Dar presupun, continuă ea după un moment de ezitare, că pe câmpul de luptă nu prea ai ocazia să întâlnești doamne potrivite.

— Adevărat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții aducând pacea.

— Singurul motiv pentru care nu există pace este pentru că tu o întrerupi mereu, cu asediile tale blestemate și cu interminabilele tale lupte. Englezii nu pot suporta asta la nesfârșit, îl informă ea sever.

— Adevărat? o întrebă el sec, bucurându-se de inteligența ei la fel cum se bucurase de râsul ei, puțin mai devreme;

— Categorie. Tu și armata ta abia v-ați întors din luptele cu noi, la Cornwall ...

— La Cornwall luptam pe pământ englez, îi reaminti el blând, pentru că iubitul tău Rege James – care, apropo, are întâmplător o bărbie slabă – ne-a invadat pe noi, în încercarea de a-l urca pe tron pe soțul verișoarei lui.

Jenny ripostă, indignată:

— Ei bine, Perkin Warbeck este, întâmplător, regele de drept al Angliei și regele James știe asta! Perkin Warbeck este fiul de mult pierdut al lui Edward al IV-lea.

— Perkin Warbeck, o contrazise Royce plat, este fiul de mult pierdut al unui barcagiu flamand.

— Asta este doar părerea ta.

Cum Royce părea să nu mai vrea să comenteze pe această temă, Jenny aruncă o privire furișă spre fața lui aspru cizelată.

— Regele James are cu adevărat bărbia slabă? izbucni ea.

— Da, confirmă Royce zâmbindu-i.

— În sfârșit, noi însă nu comentam înfățișarea lui, spuse ea cu aroganță, digerând informația despre regele ei, despre care se spunea că era frumos ca un zeu. Noi discutăm despre nesfârșitele tale războaie, înainte de noi, te-ai luptat cu irlandezii, apoi...

Royce o întrerupse cu un zâmbet ironic:

— M-am luptat cu irlandezii pentru că ei l-au încoronat rege pe Lambert Simel și apoi ne-au invadat pe noi, în încercarea de a-l pune pe tron în locul lui Henric.

După cum vorbea el, lăsa să creadă că Scoția și Irlanda greșeau și ea efectiv nu se simțea suficient de informată ca să dezbată cum trebuia chestiunea aceasta. Spuse, cu un oftat:

— Presupun că nu există nici o îndoială pentru ce te afli acum aici, atât de aproape de granița noastră. Aștepți să-ți sosească mai mulți oameni, după care Henric vrea să te trimită în Scoția, să-ți porți luptele tale sângeroase împotriva noastră. Toți din tabără știu asta.

Decis să ghideze conversația înapoi, spre topica relaxată dinainte, Royce spuse:

— După câte-mi amintesc eu, discutăm despre inabilitatea mea de a-mi găsi o soție potrivită și nu despre scopul bătăliilor mele.

Fericită de schimbarea subiectului, Jenny reveni deliberat la subiectul precedent. După un minut, spuse:

— Precis că ai fost la curtea lui Henric și ai cunoscut doamne, acolo?

— Așa este.

Jenny își sorbi vinul într-o tăcere gânditoare, studiind bărbatul înalt, aplecat lângă ea, cu un picior ridicat, cu mâna odihnindu-se comod pe genunchi, cât se poate de în elementul lui într-un cort pe câmpul de luptă. Totul la el trăda războinicul. Chiar și acum, în

repaus, trupul lui emana forța prădătorului; umerii lui erau incredibil de lați, brațele și pieptul umflate de mușchi sub tunica de lână bleumarin, iar mușchii de la picioare și coapse se conturau clar prin pantalonii grei de lână neagră, deasupra cizmelor înalte. Ani de zile de purtat armura și de mânuit paloșul îl întăriseră pentru luptă, dar Jenny nu-și putea închipui că o astfel de viață îl putea avantaja când se afla la curte, sau măcar pregăti ca să se potrivească cu oamenii de acolo. Deși ea nu fusese niciodată la curte, auzise fel de fel de povești despre opulența de acolo și despre sofisticarea celor care o populau. Brusc, își dădu seama cât de cumplit de nelalocul lui trebuia să arate și să se simtă acest luptător, într-un astfel de loc.

— Tu... tu nu te simți în largul tău cu oamenii de la curte, nu? se aventură ea ezitant.

— Nu chiar, spuse Royce distras de miile de emoții care dansau în ochii ei expresivi.

Recunoașterea lui îi înmuie inima bună, pentru că Jenny știa mai bine decât oricine cât de umilitor și de dureros este să nu te simți la locul tău tocmai printre oamenii care dorești cel mai mult să te accepte. I se părea greșit, injust, ca acest bărbat care își risca zilnic viața pentru Anglia să fie respins de proprii lui oameni.

— Sunt convinsă că greșeala nu îți aparține, spuse ea miloasă.

— Atunci unde crezi că se află? întrebă el cu un zâmbet vag în colțurile gurii frumos modelate. De ce nu mă simt eu confortabil la curte?

— Vorbim despre sentimentele tale când te afli în preajma doamnelor sau a bărbaților? întrebă ea simțind o bruscă dorință de a-l ajuta, rezultatul în parte a milei, în parte a vinului puternic și în parte, a reacției la privirea lui deschisă, neclintită.

— Dacă este vorba de doamne, aș putea să te ajut eu, se oferii ea. Ai... ai primi niște sfaturi?,

— Te rog, neapărat. Reținându-și un zâmbet, Royce își îndulci expresia într-o admirabilă imitare a celei mai sincere gravități.

— Spune-mi cum să mă descurc cu doamnele când sunt la curte, astfel încât data viitoare să am atâta succes încât una dintre ele să mă accepte ca soț.

— Oh, nu-ți pot promite că vor dori să se mărite cu tine, izbucni ea fără să se gândească.

Royce se înecă cu vinul și-și șterse picăturile din colțul gurii.

— Dacă intenția ta era să-mi întărești încrederea în mine, spuse el cu glasul încă sugrumat de râs, atunci faci o treabă proastă, doamna mea.

— Nu am vrut să spun... sincer, eu am... se bâlbâi Jenny nefericită.

— Poate că ar trebui să facem schimb de sfaturi, continuă el plin de bunăvoință. Tu îmi spui cum dorește să fie tratată o doamnă cu o educație aleasă, iar eu o să-ți atrag atenția asupra pericolelor de a demola încrederea în sine a unui bărbat. Hai, mai bea puțin vin, adăugă el cu blândețe, întinzând mâna în spatele lui, după carafă și mai turnând puțin în cupa ei. Se uită peste umăr la Gawin și imediat după aceea pajul lăsă jos scutul pe care-l lustruia și părăsi cortul.

— Haide, continuă-ți sfaturile, sunt nerăbdător să le aud, spuse Royce, după ce ea mai sorbi puțin din vin. Să presupunem că mă aflu la curte și am intrat tocmai în salonul reginei. În jurul ei se află câteva doamne frumoase iar eu sunt decis ca una dintre ele să devină soția mea...

Cu ochii măriți de șoc, Jane sări:

— Fără nici cea mai mică preferință, nu? Royce își lăsă capul pe spate și râse cu atâta putere, încât sunetul neobișnuit făcu trei oameni din garda lui să intre în goană în cort să vadă ce se întâmplă. Făcându-le scurt semn să iasă, Royce se uită la nasul ei obraznic, care se mai încrețea încă dezaprobator și își dădu seama că tocmai se prăbușise într-un abis fără precedent, în aprecierile ei. Înăbușindu-și un nou acces de veselie, spuse cu rușinată pocăință:

— Am spus clar că doamnele erau toate frumoase, nu?

Expresia ei se limpezi și zâmbi, confirmând cu o înclinare a capului.

— Asta este adevărat. Dar uitasem că frumusețea este ceea ce contează cel mai mult, pentru un bărbat.

— La început, asta este ce contreză cel mai mult, o corectă Royce. Bine, fie. Ce trebuie să fac, acum că am... identificat obiectul intențiilor mele matrimoniale?

— Ce ai face tu, în mod normal?

— Tu ce crezi că aș face?

Jenny își încreți sprâncenele delicate și amuzamentul îi apărură în colțurile gurii ei generoase, în timp ce îl studia, gândindu-se la răspuns.

— Pe baza celor ce știu eu despre tine, nu pot decât să presupun că o vei ridica în poala ta, încercând să-i obții acordul, prin bătaie.

— Vrei să spui că nu așa trebuie procedat? spuse Royce cât se poate de serios.

Jenny văzu umorul care îi juca în ochi; izbucni în râs și Royce auzi parcă muzica umplându-i cortul.

— Doamnele... adică doamnele cu o educație aleasă, au idei foarte clare despre modul în care doresc să fie tratate de bărbatul care le cucerește inima, lămuri Jenny după un minut, cu o privire care implica fără echivoc faptul că experiențele lui anterioare fuseseră cu femei de o altă categorie.

— Și cum anume visează o doamnă cu educație aleasă să fie tratată?

— Cavalereste, desigur. Dar e mai mult decât atât, adăugă ea cu o privire melancolică în ochii de safir. O doamnă dorește ca atunci când cavalerul ei intră într-o încăpere plină de lume, să nu aibă ochi decât pentru ea. Să fie orb la orice altceva, în afara frumuseții ei.

— În cazul acesta îl paște pericolul iminent să se împiedice de propria lui sabie, sublinie Royce neînțelegând că Jennifer vorbea despre propriile ei vise.

Aceasta îi aruncă o privire plină de mustrare, adăugând cu emfază:

— Și îi place să creadă că el are o natură romantică, ceea ce, evident, nu ai tu!

— Nu, dacă a fi romantic înseamnă să-mi bâjbâi drumul prin încăperi ca un orb, glumi el. Dar continuă – ce altceva le mai place doamnelor?

— Loialitate și devotament. Și cuvinte, mai ales cuvinte.

— Ce fel de cuvinte?

— Cuvinte de dragoste și de tandră admirație, spuse Jenny visătoare. O doamnă vrea să-l audă pe cavalerul ei spunându-i că o iubește mai presus de orice și că pentru el, ea este frumoasă. Vrea ca acesta să-i spună că ochii ei îi amintesc de mare sau de cer și că buzele ei îi amintesc de petalele unui trandafir...

Royce o studia cu gura căscată.

— Tu chiar visezi ca un bărbat să-ți spună asemenea lucruri?

Jennifer pâli ca și cum ar fi palmuit-o, dar păru să ignore totul.

— Chiar și fetele șterse au vise, milord, sublinie ea cu un zâmbet.

— Jennifer, spuse Royce brusc, amuzat și ros totodată de remușcări, tu nu ești ștearsă. Tu ești... Și mai atras acum de ea, o studie minunându-se de înfățișarea ei, dar ce-l atrăgea la ea era ceva mai mult decât fața sau trupul ei; Jennifer Merrick avea o aură de bunătate care îl încălzea, un spirit mândru care îl provoca – și o iradiere care îl atrăgea spre ea cu o forță din ce în ce mai mare.

— Tu nu ești ștearsă.

Jennifer chicoti fără ranchiună și-și scutură capul.

— În niciun caz nu încerca să-ți amețești doamna visurilor tale flatând-o cu asemenea cuvinte mincinoase, milord, pentru că nu o să ai succes!

— Dacă nu-mi pot supune doamna prin bătaie și nici nu o pot îmbrobodi cu vorbe, răspuse Royce preocupat de gura ei roz, presupun că va trebui să mă bazez pe unica mea pricepere...

Își lăasă ultimul cuvânt să plutească în aer, până când Jenny nu-și mai putu reține curiozitatea fascinată.

— La ce pricepere te referi?

Ochii lui scânteiară și spuse cu un zâmbet răutăcios:

— Modestia mă împiedică să spun.

— Nu fi rușinos, spuse Jenny atât de curioasă, încât nici nu-i văzu mâna care se ridicase spre umărul ei.

— Ce faci atât de bine, încât o doamnă să-și dorească să se mărite cu tine pentru asta?

— Eu cred că mă pricep foarte bine la... la sărutat, spuse Royce, cu mâna curbându-i-se pe umărul ei.

— La să... sărutat! izbucni ea dându-se repede înapoi. Este de necrezut că vrei să te fălești cu asta în fața mea!

— Nu mă făleam, contracara Royce rănit. Vroiam doar să mă crezi că sunt cu adevărat foarte bun la așa ceva.

Jenny încercă disperată să, lase impresia că îl dezaproba cu fermitate, dar eșua lamentabil; buzele îi tremurau de râs, la gândul că „Urgia Scoției” se mândrea nu cu îndemânarea lui la lansarea lănciei sau la spadă ci la sărutat!

— Să presupun că ideea asta îți stârnește râsul? comentă Royce.

Jenny scutură din cap cu atâta convingere încât părul îi căzu pe umeri, dar ochii îi dansau de amuzament.

— Este... este nostim, spuse ea sufocându-se de râs, că nu pot accepta, în mintea mea imaginea asta despre tine.

Fără să o prevină, mâna lui se ridică și se arcui în jurul brațului ei, trăgând-o ferm spre el.

— Atunci de ce să nu apreciezi singură? îi propuse el delicat.

Jenny încercă să se dea înapoi.

— Nu fi prost! Nu așa putea – nu pot! Brusc, nu-și mai putu smulge privirile de la buzele lui. Te cred bucuroasă pe cuvânt. Bucuroasă!

— Nu, simt că trebuie să-ți dovedesc.

— Nu este nevoie, strigă ea disperată. Cum ți-aș putea aprecia priceperea, dacă nu am mai fost niciodată sărutată, în viața mea?

Această recunoaștere nu-l făcu pe Royce decât să o dorească și mai mult, el care era obișnuit cu femei a căror experiență în pat rivaliza cu a lui. Buzele i se curbară în zâmbet, dar mâna se strânse mai tare pe brațul ei, trăgând-o inexorabil mai aproape, în timp ce își ridica cealaltă mână spre umărul ei.

— Nu! spuse Jenny încercând inutil să se smulgă.

— Insist.

Jenny se întări pentru un fel de necunoscut de ea asalt fizic; în gâtlejul ei își făcu loc un scâncet de groază, dar în clipa următoare își dădu seama că nu avea de ce să se teamă. Buzele lui erau reci pe ale ei și surprinzător de catifelate, în timp ce se frecau ușor de gura ei închisă. Încremenită, cu mâinile pe umerii lui, ținându-și trupul rigid departe de al lui, rămase imobilă, în timp ce pulsul începea să i se întetească și ea încerca cu disperare să savureze plăcerea de a fi sărutată, păstrându-și totuși sângele rece.

Royce scăzu presiunea mâinilor, atât cât să-i permită să-și îndepărteze buzele apăsate de ale lui.

— Poate că nu mai sunt atât de bun cum credeam odată, spuse el ascunzându-și cu grijă amuzamentul. Pot jura că mintea ta lucra tot timpul.

Iritată, alarmată și profund confuză, Jenny lupta totuși cu disperare să nu se împotrivescă sau să nu facă ceva ce ar fi putut distruge echilibrul fragil al tentativei lor de împrietenire.

— A... adică? întrebă ea acut conștientă de faptul că trupul lui puternic era acum întins practic pe și lângă ea, cu capul pe blănuri, în cel mai desfrânat mod.

— Adică tu crezi acum că sărutul nostru a fost ceva la care să viseze doamnele cu educație aleasă?

— Te rog, dă-mi drumul.

— Credeam că vroiai să mă ajuți să înțeleg ce le face plăcere doamnelor cu educație aleasă, ca tine.

— Săruți foarte bine! Exact așa cum visează doamnele să fie sărutate! strigă Jenny cu disperare, dar Royce se uită doar la ea cu o expresie îndoită, refuzând să-i dea drumul.

— Efectiv nu mă simt sigur pe mine, glumi el urmărind micile scânteii de furie din ochii albaștri, incredibili.

— Atunci exersează pe altcineva!

— Din nefericire, Arik nu mă atrage, spuse Royce și înainte ca ea să poată aduce o altă obiecție, schimbă brusc tactica, spunând amabil:

— Constat totuși că dacă amenințările cu pedeapsa fizică nu au efect asupra ta, am descoperit până la urmă, ce anume are.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pe viitor, când vreau să te fac să mă ascuți, pur și simplu te sărut, ca să te conving. Țasta e un lucru care văd că te îngrozește.

Imaginea cu ea sărutată – fără îndoială în fața oamenilor lui – ori de câte ori se împotriva, o alarmă cumplit. Sperând că vorbind calm, rezonabil, în loc să protesteze cu aprindere, îl va putea convinge să renunțe la pretenția lui, spuse:

— Nu teamă simt eu, mai curând o lipsă de interes. Royce îi apreciea trucul cu un amestec de admirație și amuzament, dar acest lucru nu făcu decât să-i amplifice inexplicabila insistență de a-i simți reacția.

— Adevărat? spuse el blând, cu privirea acoperită de gene grele fixată pe buzele ei. În timp ce vorbea, mâna i se curbă în jurul capului ei, apăsându-l inexorabil în jos, centimetru cu centimetru, până când răsuflarea lui caldă se amestecă cu a ei și privirile li se înlănțuiră insistent, știind că ochii cenușii îi capturează pe cei îngroziți, de un albastru ademenitor, făcându-i ostatici, în timp ce-și apropia buzele de ale ei. Jenny simți ca un cutremur în tot sistemul ei nervos și

închise ochii, iar buzele lui începură să se miște pe ale ei, explorând cu atenție și posedare fiecare curbă delicată și contur tremurător.

Royce îi simți buzele lăsându-se moi, involuntar, îi simți brațele tremurânde cedând, sânii venind să se odihnească pe pieptul lui, bătăile puternice ale inimii. Mâna care-i ținuse apăsată gura de a lui își slăbi presiunea în același timp în care buzele o crescură pe a lor. Rostogolind-o pe spate, se întinse deasupra ei, sărutând-o tot mai intens, plimbându-și mâna încet pe laterala ei și pe coapsă. Își strecură vârful limbii prin crăpătura buzelor ei, forțând pătrunderea, insistând ca acestea să se despartă și când în sfârșit se întâmplă așa, limba îi plonja în dulceața gurii și se retrase încet, apoi plonja din nou, imitând actul pe care începuse să și-l dorească cu periculoasă determinare. Jenny ofta sub el, devenind ca o stană, dar apoi, brusc, întreaga tensiune se scurse din ea, în timp ce o cutremurătoare explozie de plăcere se revărsa în trupul ei. Total neștiutoare față de felul de pasiune încinsă pe care o trezea Royce în ea, deliberat, competent, Jenny se simți contaminată de aceasta, sedusă, până la a uita că era răpitorul ei. Acum era iubitul, aprins, persuasiv, blând, doritor. O cuprinse un sentiment de tandrețe și cu un geamăt surd de neajutorată capitulare, își îndoi mâna pe după gâtul lui, mișcându-și buzele pe ale lui cu ardoare crescândă.

Gura lui Royce deveni tot mai insistentă, limba lui cerând, lovind, în timp ce mâna îi aluneca neîncetat în sus pe corsajul ei, mângâindu-i sânii, apoi din nou în jos, dezlegându-i cureaua și strecurându-se pe sub tunica ei. Jenny simți mângâierea fermă, alunecătoare, a mâinii lui bătătorite pe sânul gol, în același timp în care buzele ei erau cuprinse într-un sărut devorator.

Gemu sub asaltul senzual și în Royce explodă dorința când îi simți carnea umflându-se sub palma lui, sfârscul înălțându-i-se mândru spre el. Își frecă ușor degetele înainte și înapoi pe excrescența impudică, apoi o prinse între degete, frecând-o între ele. Simți pe gură oftatul ei de plăcere șocată, în timp ce degetele îi săpau convulsiv în umerii lui

și îl săruta adânc, ca și cum ar fi vrut să-i întoarcă plăcerea pe care i-o oferea el.

Uluit de dulceața înnebunitoare a răspunsului ei, Royce își îndepărtă gura de a ei, privind în jos la fața aprinsă, contaminată de plăcere, continuând să-i mângâie sânul, spunându-și că într-o clipă o va lăsa în pace.

Femeile cu care se culcase el nu vroiau, niciodată să fie seduse sau mânuite cu delicatețe. Ele vroiau violența și puterea care făceau parte din legenda lui. Ele vroiau să fie cucerite, supuse, luate cu forța, folosite – de Lup. Numărul femeilor care-l implorau în pat „lovește-mă”, era prea mare ca să-l mai țină minte. Îi fusese atribuit rolul de cuceritor sexual, rol pe care-l acceptase de-a lungul anilor, dar cu tot mai dese simptome de plictiseală și, în ultima vreme, de dezgust.

Royce își luă încetișor mâna de pe sânul ei umflat, poruncindu-și să o lase în pace, să pună capăt la ceea ce începuse, să pună capăt acum. Știa că fără îndoială, mâine va regreta că a lăsat lucrurile să meargă atât de departe. Dar își spuse că dacă tot avea să regrete, atunci de ce să nu aibă ceva substanțial de regretat? Și cu o oarecare idee pe jumătate formată de a-și permite și lui și ei încă puțin din plăcerea pe care se părea că o găsiseră amândoi în noaptea aceasta, Royce se aplecă și o sărută, în timp ce-i deschidea și-i înlătura tunică. Privirea îi coborî, rămânând fascinată de banchetul ispititor care i se oferea. Sâni minunați, rotunzi și plini, în vârf cu sfârcuri rozalii, întăriți în muguri duri, de dorință, înfiorându-se sub privirea lui; pielea ei era moale ca smântâna, strălucind în lumina focului, neatinsă ca zăpada proaspăt căzută.

Inspirând adânc, să se liniștească, își smulse privirile de la sâni spre buze, apoi spre ochii ei care fermecau, în timp ce-și desfăcea tunică, înlăturând-o din drum, pentru ca astfel să poată simți ridicăturile mari, albe, presate pe pieptul lui gol.

Deja adusă aproape într-o stare de insensibilitate de căldura săruturilor lui, a privirii lui și a vinului, Jenny se uita cu privirea

încețoșată la linia fermă, senzuală a buzelor lui, urmărindu-le cum coborau asupra a lor ei. Închise ochii și lumea începu să se învâртеască în timp ce gura lui i-o lua pe a ei cu o foame nestăvilită, despărțindu-i buzele și strecurându-și limba între ele. Gemu de plăcere când mâna lui îi luă sânul, forțându-i-l în sus, ținându-l acolo, în timp ce-și cobora încet pe el pieptul dezgolit, asprit de păr și apoi greutatea lui se lăsa peste ea. O acoperi aproape cu trupul lui, trasând săruturi senzuale de la gura ei spre ureche, gâdilându-i ceafa sensibilă cu vârful limbii, apoi explorându-i sânii minunat, până când Jenny începu să se zvârcolească sub el.

Royce își întoarse gura de-a lungul obrazului, spre buze și începu o seducție lentă, erotică iar Jenny începu în curând să geamă încet, în gâtlej. Buzele lui despărțite le acoperiră pe ale ei, forțându-le să se deschidă mai mult, până când îi captură limba ca și cum ar fi vrut să-i sugă dulceața, apoi i-o dădu pe a lui și Jenny îi reluă instinctiv mișcările și când făcu asta, sărutul deveni sălbatic. Limba lui se împletea cu a ei, mâinile lui îi intrau adânc în păr și Jenny își încolăci brațele pe după gâtul lui, pierdută într-un sărut care putea cutremura pământul.

Partea de jos a trupului lui se ridică, picioarele lui i le despărțiră pe ale ei și se strecură între ele, obligând-o să devină vibrant conștientă de rigida lui duritate care se presa plină de înțeles între pulpele ei. Devastată de foamea primară a pasiunii lui, se agăță de el, înfrânându-și un strigăt de dezamăgire când acesta își smulse gura dintr-a ei, apoi oftă surprinsă când și-o coborî pe sânii ei. Buzele i se închiseră pe un sfârc, ciugulindu-l cu delicatețe, apoi intensificându-și strânsoarea, trăgându-l mai tare, până când spinarea ei se arcui și fiecare părticică a trupului îi fu cuprinsă de valuri șocante de pură plăcere. Și chiar când își spunea că nu mai poate îndura, el insistă mai mult, smulgându-i un geamăt înfundat. În clipa aceea Royce se opri, întorcându-și fața să savureze celălalt sân cu aceeași atenție, în timp

ce ea își plimba degetele prin părul lui des, negru, ținându-i incoștientă capul apăsat asupra ei.

Când simți că sigur o să moară de plăcere, Royce își lăsa greutatea în mâini, ridicându-și pieptul de pe ea. Aerul rece pe pielea ei încinsă, combinat cu absența cărnii lui pe ea, o scoase puțin din starea de euforie incoștientă în care o adusese el. Jenny deschise cu greu ochii și-l văzu stând deasupra ei, mângâindu-i cu ochi fierbinți sânii cu sfârcurile mândru întărite de limba și buzele și dinții lui.

Panica, întârziată, letargică, o cuprinse în sfârșit pe Jenny, în timp ce forța coapselor lui doritoare trimiteau prin ea valuri de dorință. Royce dădu să-și aplece din nou capul spre ea și terifiantă că prelungise atât de mult clipa aceasta, scutură disperată din cap.

— Te rog, șopti ea gâfâit. Dar el se ridica deja, cu trupul tensionat, în alertă. O fracțiune de secundă după aceea, un paznic strigă de afară:

— Vă cer scuze, milord, s-au întors oamenii. Fără un cuvânt, Royce se rostogoli și se ridică în picioare, aranjându-și repede hainele și ieși afară din cort. Într-o ceață de dorință întreruptă și confuzie, Jenny îl privi plecând, apoi luciditatea începu, încet-încet, să-i revină. O cuprinse o rușine furibundă când se uită în jos și-și văzu hainele răvășite. Le trase la loc, plimbându-și o mână tremurândă prin părul într-o sălbatică dezordine. Ar fi fost cât se poate de rău dacă ar fi forțat-o să-i cedeze, dar el nu a făcut asta. Ca și cum ar fi fost vrăjită, ea se alăturase dornică, frenetică, propriei ei seducții. Șocul a ceea ce făcuse, aproape făcuse, îi cuprinse trupul cu un tremur nestăpânit, dar când încercă să dea vina pe el, conștiința refuză să facă asta. Începu să se gândească înnebunită la lucruri pe care le-ar putea spune, sau face, la întoarcerea lui, pentru că oricât de naivă era, știa instinctiv că el o să vrea să continue de unde o părăsise și inima începu să-i bubuie de teamă, nu de el, ci de ea însăși.

Trecură minute, apoi un ceas și teama ei se transformă în mirare și într-un târziu, într-o epuizare binecuvântată. Ghemuită în blănuri,

ochii i se închiseră, apoi se deschiseră brusc, după ceasuri mai târziu, ca să-l găsească stând în picioare, deasupra ei.

Îngrijorată, îi cercetă trăsăturile dure, implacabile, mintea ei amorțită de somn înregistrând că „iubitul” părăsise cortul și asemenea ei, nu mai arăta nici o dorință de a-și continua seducția.

— A fost o greșeală, spuse el plat, din partea amândurora. Nu o să se mai întâmple.

Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă din partea lui și în timp ce Royce se întorcea ieșind repede din cort, afară în noapte, presupuse că aceasta trebuia să fie forma lui de a-și cere scuze pentru cele întâmplate. Buzele i se desfăcură într-o mirare tăcută, apoi își închise repede ochii, în clipa în care în cort intră Gawin care se întinse pe jos, pe salteaua lui de paie, aproape de intrare.

CAPITOLUL ȘAPTE

La răsăritul soarelui, corturile au fost demontate și pădurea se umplu de zgomot continuu, în timp ce cinci sute de mii de cavaleri, mercenari și paji ieșeau din vale, urmați de carele grele care scârțâiau sub greutatea bombardelor, a mortierelor, a berbecilor de luptă, a catapultelor și a întregului echipament și alimente necesare în timpul asediului.

Pentru Jenny care călărea alături de Brenna, din greu păzite de cavaleri înarmați, de ambele părți, lumea deveni o ceață ireală de zgomot, de praf și de confuzie interioară. Nu știa încotro se îndreptau, sau unde anume se afla, sau nici măcar cine mai era ea. Era ca și cum întreaga lume clocoțea și fiecare se schimbbase, într-un fel. Acum, Brenna era cea care îi arunca lui Jenny zâmbete de încurajare, în timp ce Jenny, care crezuse despre ea că era o persoană inteligentă, se pomeni căutând – tânjind după o privire din partea lui Royce Westmoreland!

L-a văzut de câteva ori, în timp ce venea călare prin dreptul ei și era ca și cum și devenise un străin. Urcat pe un cal uriaș, negru, de luptă și îmbrăcat într-un negru sinistru, de la cizmele înalte la mantaua care se drapa pe umerii lui puternici și flutura în spatele lui, acesta era cea mai înspăimântătoare și mai puternică siluetă pe care o văzuse Jenny vreodată – un străin ucigaș, hotărât să-i distrugă familia, clanul și tot ce-i era ei drag.

În noaptea aceea, întinsă lângă Brenna, uitându-se în sus, la stele, încercă să nu se gândească la oribilul turn de asediu care-și arunca amenințătoarea-i umbră peste pajiște, turnul care în curând va fi montat pentru asediul zidurilor vechi ale cetății Merrick. Îl întrezărise înainte printre copacii din vale, dar nu știuse ce reprezenta. Sau poate că efectiv nu a vrut să-și confirme temerile.

Acum însă abia dacă se mai putea gândi la altceva și se agăța cu disperare de presupunerea Brennei că Regele James ar putea trimite forțe care să-i ajute clanul în această bătălie. Și în tot acest timp, o parte din ea refuza să creadă că va avea loc o bătălie. Poate pentru că nu-și putea închipui cu adevărat că bărbatul care o sărutase și o atinsese cu atâta tandrețe pasională chiar intenționa să se întoarcă complet de la ea, să-i măcelărească familia și clanul. Partea naivă, bună a inimii ei nu-i permitea să creadă că bărbatul care a glumit și a râs cu ea cu o seară înainte, poate fi capabil de așa ceva.

Dar apoi, nici nu putea crede că noaptea trecută a existat cu adevărat. Noaptea trecută el fusese un iubit tandru, persuasiv, insistent. Astăzi era un străin în stare să uite de existența ei.

Royce nu uitase de existența ei – nici măcar în cea de a doua zi a drumului. Amintirea felului cum se simțise ea în brațele lui, dulceața săruturilor și a mângâierilor ei șovăielnice îl ținuse treaz două nopți la rând. Toată ziua de ieri, în timp ce călărea printre coloanele oamenilor săi, se pomenea căutându-i privirile.

Chiar și acum, în timp ce călărea în fruntea armatei sale și-și strângea ochii în soare, încercând să aprecieze timpul, râsul ei muzical îi răsuna în minte. Scutură din cap ca și cum ar fi vrut să scape de el dar dintr-o dată iat-o acolo, uitându-se la el cu zâmbetul acela al ei...

— De ce crezi tu că am decis să nu mă însor, spusese el?

— Pentru că nu te-a cerut nici o doamnă potrivită? îl tachinase ea.

Îi auzi chicotul înfundat când încercase să pară reprobatoare: să nu încerci cumva să-ți amețești doamna viselor tale cu vorbe flatante stângace, milord, pentru că nu o să prea ai succes...

După câte știu eu despre tine, nu pot presupune decât că o să-ți trântești doamna în poală și o să încerci să o supui prin bătaie...

Nu-și putea închipui că o scoțiancă naivă putea avea atâta spirit și curaj. Royce încerca să se amăgească,. Spunându-și că această

fascinație tot mai mare, această obsesie pentru ostatică lui era doar rezultatul dorinței pe care o aprinsese în el în urmă cu două nopți, dar știa bine că nu doar dorința îl ținea încătușat: spre deosebire de majoritatea femeilor, Jennifer Merrick nu a fost nici dezgustată și nici flatată la gândul că era purtată spre pat de un bărbat al cărui nume era asociat cu pericolul și moartea. Răspunsul timid, pasionat pe care îl trezise în ea în urmă cu două nopți, nu datora nimic fricii; se născuse din tandrețe și din dorință. Deși cunoștea toate zvonurile care circulau despre el, se oferise totuși mângâierilor lui cu inocentă dulceață. Și acesta era motivul pentru care nu și-o putea scoate din minte. Sau poate, își spuse el amar, ea se amăgise pur și simplu cu gândul că, în ciuda reputației, era de fapt cavalerul virtuos, nepătat, galant, din visurile ei. Această posibilitate, că tandrețea și pasiunea ei fuseseră rezultatul unei autoamăgiri de fetiță naivă, era atât de dezgustător, încât Royce renunță să se mai gândească la ea, decidând ferm să o uite.

La amiază, exact când Jennifer se trântise pe iarbă alături de Brenna să se împărtășească din rația obișnuită de carne ațoasă de vânat și o bucată de pâine veche, îl văzu pe Arik apropiindu-se. Acesta se opri chiar în fața lor, cu picioarele în cizme plantate la nici un metru și spuse:

— Vino.

Obișnuită deja cu aparenta lipsă de dorință a uriașului blond de a vorbi mai mult decât era nevoie, Jenny se ridică. Brenna dădu să facă același lucru, dar Arik întinse mâna.

— Nu tu.

Cu mâna încheștată pe brațul lui Jenny, o duse printre sutele de oameni care se așezaseră pe iarbă să-și mănânce festinul spartan, apoi o conduse spre pădurea de lângă drum, oprindu-se în locul unde cavalerii lui Royce păreau să facă de gardă, după copaci.

Sir Godfrey și Sir Eustace se dădură în lături, cu fețele lor în mod obișnuit amabile, acum împietrite și Arik o împinse înainte, cu o mișcare ușoară, care o trimise împleticindu-se într-un luminiș micuț.

Răpitorul ei stătea pe jos, cu umerii largi rezemați de un copac, cu genunchii ridicați, studiind-o în tăcere. Renunțase la manta în căldura zilei, rămânând doar într-o tunică maron, simplă, cu mâneci lungi, pantaloni groși, maronii și cizme. Nu mai arăta așa de mult ca un spectru al morții și distrugerii cum i se păruse ieri și Jenny simți o absurdă tresărire de fericire pentru faptul că, era clar, nu uitase de existența ei.

Totuși, mândria o împiedică să-și arate emoția. Pentru că habar nu avea cum ar trebui să se poarte sau să simtă, Jenny rămase pe loc, reușind chiar să-i susțină privirea fixă, până când tăcerea lui intenționată o scoase din sărite. Încercând să-și păstreze tonul politicos, convențional, spuse:

— Presupun că m-ai chemat?

Din cine știe ce motiv, întrebarea ei îi aduse lui Royce un zâmbet ironic, în ochi.

— Ai dreptate.

Frustrată de tonul lui ciudat, ironic, Jenny așteptă și spuse apoi:

— De ce?

— Ei da, iată întrebarea.

— Purtăm... purtăm o conversație? întrebă Jenny și spre completa ei confuzie, Royce își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs bogat, gutural, care răsună în luminiș.

Chipul ei era oglinda unei adorabile confuzii și Royce redeveni serios, fiindu-i milă de inocența care-l făcuse să râdă, dar și să o dorească mai mult decât în ultimele două nopți. Făcu un gest spre cuvertura albă, întinsă pe jos. Pe ea se aflau câteva bucățele din același vânat și pâine din care începuse și ea să mănânce, împreună cu puțină brânză și câteva mere. Royce spuse, calm:

— Îmi face plăcere compania ta. Dar m-am gândit și că o să fie mai plăcut pentru tine să mănânci aici, cu mine, decât în câmp deschis, înconjurată de mii de soldați. M-am înșelat cumva?

Dacă el nu ar fi spus că îi făcea plăcere compania ei, Jenny poate că i-ar fi adus la cunoștință că se înșela cu desăvârșire, dar se simțea dezarmată de vocea aceea profund irezistibilă care îi spunea că de fapt îi era dor de ea.

— Nu, recunosc ea, dar din mândrie și din prudență nu se așeză jos lângă el. Luând un măr roșu, strălucitor, se așeză pe o buturugă, mai departe de atingerea lui, dar după câteva minute de conversație oarecare, începu să se simtă total relaxată și cu inimă ciudat de ușoară, în compania lui. O clipă nu se gândi că acest fenomen ciudat era rezultatul eforturilor lui deliberate de a o face să se simtă în siguranță față de avansurile lui, sau să o facă să uite modul brutal și nepolitic în care pusese capăt preliminarilor lor de dragoste de acum câteva nopți, de teamă ca ea să nu-i respingă abrupt următoarea încercare.

Royce știa exact ce făcea și de ce făcea asta, dar își spunea că, în cazul în care reușea, printr-un miracol divin, să-și țină mâinile departe de ea până când o va trimite fie tatălui ei, fie regelui său, atunci eforturile nu au fost zadarnice, pentru că lua acum un prânz foarte plăcut și oarecum prelungit, într-un luminiș intim.

După câteva minute, în mijlocul unei discuții impersonale despre cavaleri, Royce se pomeni dintr-o dată că se gândește aproape cu gelozie la fostul ei pretendent și spuse brusc:

— Că tot vorbim de cavaleri, ce s-a întâmplat cu al tău?

Jenny mușcă din măr, cu o expresie contrariată.

— Cu al meu, ce?

— Cavalerul tău... Balder. Dacă tatăl tău dorea această căsătorie, cum l-ai convins pe Balder să nu insiste?

Întrebarea păru să o deconcerteze și ea și cum ar fi tras de timp ca să compună un răspuns, își aduse picioarele lungi la piept și își

petrecu mâinile în jurul lor, apoi își sprijini bărbia pe genunchi și își ridică spre el ochii albaștri, strălucitori, în care juca râsul. Cocoțată pe buturuga aceea, era incredibil de atrăgătoare, își spuse Royce, o încântătoare nimfă a pădurilor, cu părul lung, ondulat, îmbrăcată într-o tunică bărbătească și pantaloni. O nimfă a pădurilor! mai urmează să-i compună sonete despre frumusețea ei, stârnind încântarea tatălui ei, ca să nu se mai gândească la bârfele de la curțile ambelor țări!

— Întrebarea asta a fost prea grea pentru tine? spuse el, cu vocea aspră, de enervare pe el însuși. Să încerc să formulez una mai ușoară?

— Ce natură nerăbdătoare ai, răspunse ea serioasă, câtuși de puțin speriată de tonul lui.

Cuvintele ei erau însoțite de o privire reprobatoare, de fată cu educație aleasă, încât Royce chicoti, în pofida dorinței lui.

— Ai dreptate, recunosc el zâmbind spre revoltătoarea femeie-copil care îndrăznise să-l mustre pentru defectele lui.

— Iar acum, spune-mi de ce s-a retras bătrânul Balder?

— Foarte bine, dar este necavaleresc din partea ta să mă descoși despre chestiuni care sunt atât de intime – ca să nu spun teribil de jenante.

— Jenante pentru cine? întrebă Royce ignorându-i eschiva.

— Pentru mine. Lordul Balder a fost indignat. Știi – explică ea cu zâmbitoare candoare – nu l-am mai văzut din seara în care a venit la Merrick să semneze contractul de căsătorie. A fost o experiență cumplită, spuse ea cu un aer amuzat și oripilat, în același timp.

— Ce s-a întâmplat? insistă Royce.

— Dacă-ți spun, promite-mi să nu uiți că nu eram decât o fetiță de paisprezece ani – plină de vise despre minunatul tânăr cavaler a cărui soție aveam să fiu. În mintea mea știam exact cum trebuia să arate. Jenny zâmbi cu tristețe, gândindu-se în urmă.

Trebuia să fie blond și tânăr și firește, cu un chip minunat de privit. Să aibă ochi albaștri și o ținută princiară. Totodată trebuia să

fie suficient de puternic ca să ne poată proteja avutul, pentru copiii pe care avea să-i avem, într-o bună zi.

Jenny îi aruncă lui Royce o privire tulburată.

— Așa arăta speranța mea secretă și în apărarea mea, trebuie spus că nici tata și nici frații mei vitregi n-au suflat o iotă din care să pricep că Lordul Balder arăta altfel.

Royce se încruntă, prin minte trecându-i o clipă imaginea vanitosului Balder.

— Și iată-mă acolo, intrând în sala mare a castelului Merrick, după ce petrecusem ceasuri întregi în camera mea, exersându-mi mersul.

— Ți-ai exersat mersul? izbucni Royce cu vocea încărcată de un amestec de amuzament și neîncredere.

— Cum să nu, răspunse Jenny veselă. Vezi tu, vroiam să-i arăt viitorului meu stăpân o imagine perfectă a mea. Nu trebuia nici să mă reped în sală părând prea nerăbdătoare dar nici să intru prea încet, lăsând impresia că mă împotriveam. Era o dilemă enormă, să decid cum aveam să pășesc, ca să nu mai vorbesc de cum aveam să mă îmbrac. Eram atât de disperată încât efectiv m-am consultat cu frații mei vitregi, Alexander și Malcolm, ca să am părerea lor masculină. William, care este un dulce, nu venise încă acasă, cu mama mea vitregă.

— În mod sigur te-au pus în temă în legătură cu Balder.

Privirea din ochii ei îi spuse altceva, dar totuși nu era pregătit pentru junghiul ascuțit de milă pentru ea, când Jenny scutură din cap.

— Dimpotrivă. Alexander mi-a spus că se temea că ținuta pregătită de mama mea vitregă nu era suficient de frumoasă. A insistat să mă îmbrac cu rochia verde și să o decorez cu perlele mamei. Ceea ce am făcut. Malcolm a sugerat să port într-o parte un pumnal cu giuvaeruri, pentru ca astfel să nu mă simt copleșită de ilustra prezență a viitorului meu soț. Alex a spus că părul meu arăta prea comun și morcoviu și că trebuia prins în sus, sub un voal auriu și

prins cu o fundă cu safire. Apoi, după ce m-am îmbrăcat cum au vrut ei, m-au ajutat să practic mersul...

Ca și cum loialitatea o împiedica să prezinte o imagine puțin flatantă a fraților ei, zâmbi cu toată fața și spuse cu o voce decis încurajatoare:

— Desigur, ei se amuzau pe socoteala mea, așa cum fac frații cu surorile lor, dar eu eram prea amețită de vise, ca să observ.

Royce văzu adevărul din spatele cuvintelor ei și recunoscuse maliția fără suflet din gluma lor. Simți dintr-o dată o nevoie puternică să-și înfigă pumnul în mutrele fraților ei, doar așa, pentru „amuzament”.

Jenny continuă, cu fața veselă acum, ca și când râdea de ea însăși:

— Eram atât de preocupată ca fiecare detaliu să fie așa cum trebuia, încât chiar am întârziat să cobor să-mi întâlnesc viitorul soț. Când în sfârșit am ajuns jos, am defilat de-a lungul sălii exact cu viteza potrivită, pe picioare care tremurau nu doar din cauza nervozității, ci din cauza greutateii perlelor, rubinelor, safirelor și a lanțurilor de aur de la gât, de la încheieturile mâinilor și de la brâu. Trebuia să fi văzut privirea de pe chipul bieteii mele mame vitrege când a văzut cum eram îmbrăcată. Efectiv era o etalare țipătoare, crede-mă, râse Jenny inconștientă de furia care creștea tot mai mult în Royce, pe măsură ce ea continua.

— Mama mea vitregă mi-a spus după aceea că arătam ca un cufăr cu giuvaeruri cățarat pe picioare, chicoti Jenny. Nu a spus-o cu răutate. De fapt, chiar îi era milă de mine, se grăbi Jennifer să adauge repede, când văzu expresia neagră de furie a răpitorului ei.

Când tăcu, Royce o întrebă:

— Dar sora ta Brenna, ea ce a spus? Ochii lui Jennifer se încălzire de dragoste.

— Brenna o să găsească întotdeauna un cuvânt bun de spus despre mine, indiferent cât de șocante ar fi greșelile mele, sau cât de revoltătoare, purtarea. Mi-a spus că „străluceam ca soarele și stelele și

luna”. Jenny izbucni într-o cascadă de râs și se uită la Royce cu ochii sclipind veseli.

— Ceea ce și făceam, străluceam, vreau să spun.

Cu vocea răgușită de sentimente pe care nici nu le putea înțelege și nici reține, Royce se uită la ea și spuse încordat:

— Sunt femei care nu au nevoie de giuvaeruri ca să strălucească. Tu ești una dintre ele.

Jennifer căscă gura uluită și se uită la el:

— Acesta a fost un compliment?

Profund enervat că îl redusese efectiv la a emite galanterii, Royce scutură repede din umeri și spuse:

— Eu sunt soldat, nu poet, Jennifer. A fost doar o constatare. Continuă-ți povestea.

Rușinată și contrariată, Jennifer ezită, apoi alungă a nu știu câta lui schimbare de dispoziție, scuturându-se în gând. Mai mușcând din măr, spuse vesel:

— Oricum, Lordul Balder nu împărtășește lipsa ta de interes pentru bijuterii. Adevărul este, continuă ea râzând, că îi ieșiseră aproape ochii din cap – atât de fermecat era de strălucirea mea. De fapt, era atât de orbit de vulgara mea etalare, încât mi-a privit doar în trecere chipul, înainte de a se întoarce spre tatăl meu și de a spune:

— O iau.

— Și doar așa, pur și simplu, i-ai fost încredințată? întrebă Royce, încruntându-se.

— Nu „doar așa”, pentru că eu aproape că am leșinat, atât de șocată am fost de prima mea privire asupra înfățișării iubitului meu. Tata m-a prins înainte să mă prăbușesc și m-a ajutat să mă așez pe o banchetă, lângă masă, dar nici după ce m-am așezat și am început să-mi recapăt cunoștința, nu-mi puteam smulge privirile de la înfățișarea Lordului Balder! În afară de faptul că era mai bătrân ca tata, era slab ca un băț și purta...

Vocea ei trenă și Jenny ezită, nesigură.

— Nu ar trebui să-ți spun restul.
— Spune-mi totul, îi porunci Royce.
— Totul? răspunse Jennifer ca un ecou, stânjenită.
— Absolut totul. Jennifer oftă.
— Foarte bine. Dar nu este o poveste frumoasă.
— Ce purta Lordul Balder? insistă Royce începând să zâmbească.
— Ei bine, purta... umerii îi tresăltară voioși și șopti...purta părul altuia!

Din pieptul lui Royce răsună un râs adânc, bogat, care acompanie trilurile muzicale ale lui Jennifer.

— Abia îmi reveneam în simțiri din asta, când am observat că mâncă cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Îi auzisem pe frații mei mai devreme, în timp ce mă ajutau să mă îmbrac, glumind între ei despre dorința Lordului Balder de a avea anghinare la fiecare masă. Mi-am dat seama dintr-o privire că obiectele acelea prăjite, cu aspect jalnic, stivuite pe platoul Lordului Balder trebuiau să fie mâncarea care se numea anghinare, iar asta a fost ceea ce a dus la izgonirea mea din hol și la plecarea lui Balder.

Royce, care intuisese deja de ce mânca Balder leguma aceea despre care se spunea că mărește potența, luptă să-și păstreze o expresie gravă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă rog, eu eram foarte nervoasă, de fapt, revoltată, de perspectiva de a mă mărita cu bărbatul acela cumplit. Era, cu adevărat, coșmarul oricărei fete de măritat, nu visul ei și studiindu-l în timpul mesei, am simțit cea mai nepotrivită cu o doamnă nevoie de a-mi vârî pumnii în ochi și de a urla ca un copil mic.

— Dar desigur, n-ai făcut asta, ghici Royce zâmbind, amintindu-și spiritul ei de nestăpânit.

— Nu, dar ar fi fost mai bine dacă aș fi făcut-o, recunosc eu cu un zâmbet însoțit de un oftat. Ce am făcut, a fost mult mai rău. Nu suportam să mă uit la el, așa că mă concentram asupra anghinarei pe

care nu o mai văzusem niciodată până atunci. Îl priveam înfulecându-o, întrebându-mă ce era și de ce mânca așa ceva. Malcolm a observat la ce mă uitam și atunci el mi-a spus de ce mânca Lordul Balder chestia aia. Și asta a fost ceea ce m-a făcut să chicotesc...

În ochii ei mari înota amuzamentul și cu umerii scuturându-i-se de râs, Jenny spuse:

— La început am reușit să ascund asta, dar apoi am înșfăcat o batistă și mi-am apăsat-o pe buze, dar eram atât de copleșită încât chicotele s-au transformat în râs. Am râs și am râs și râsul meu era atât de contagios încât până și biata Brenna a început să râdă. Râdeam amândouă în pumni, până când tata ne-a dat afară din sală, pe mine și pe Brenna.

Ridicându-și ochii veseli spre Royce, spuse râzând:

— Anghinare! Ai auzit vreodată ceva mai absurd? Cu un efort suprem, Royce reuși să pară încurcat.

— Doar nu crezi că anghinarea este benefică pentru performanțele unui bărbat?

— Eu... ăă... Jennifer se înroși când în sfârșit își dădu seama cât de neadecvată era experiența ei, dar era prea târziu ca să se mai întoarcă, iar pe deasupra era și curioasă.

— Tu crezi asta?

— Categorical nu, răspuse Royce direct. Toată lumea știe că prazul și alunele ajută în asemenea situații.

— Prazul și! izbucni Jenny derutată, apoi văzu mișcarea ușoară a umerilor lui largi, care îi trăda râsul și scutură din cap, în semn de zâmbitoare dojana.

— Oricum, Lordul Balder a decis – imediat – că nu existau suficiente giuvaericele pe pământul ăsta, care să merite să mă ia de nevastă. Câteva luni mai târziu am comis o altă greșeală de neiertat, continuă ea privindu-l acum mai serios pe Royce și tata a decis că aveam nevoie de o mână mai puternică să mă îndrume, decât cea a mamei mele vitrege.

— Ce „greșeală de neiertat” ai mai comis de data asta?

Jenny redeveni serioasă.

— L-am provocat deschis pe Alexander ca fie să-și retragă toate lucrurile pe care le spusese despre mine, fie să se întâlnească cu mine pe câmpul de onoare – în cadrul unei competiții locale care se ținea în fiecare an, în apropiere de Merrick.

— Iar el a refuzat, spuse Royce cu sobră tandrețe.

— Desigur. Ar fi fost dezonorant pentru el să facă asta. În plus, eu eram fată, aveam doar paisprezece ani iar, el, douăzeci. Dar mie nu mi păsa de mândria lui pentru că era, nu era foarte drăguț, termină ea atenuat, dar în cele câteva cuvinte era un munte de durere.

— Și ți-ai răzbunat vreodată onoarea? întrebă Royce, cu o necunoscută durere în piept.

Jenny dădu din cap, cu zâmbet vag îndurerat, pe buze.

— În ciuda poruncii tatălui meu de a nu mă apropia de câmpul de onoare, l-am convins pe un armurier să-mi dea armura tatălui meu și în ziua competiției, fără ca nimeni să știe că eram eu, am intrat călare pe câmp și l-am înfruntat pe Alexander, care se distinsese de multe ori în concursuri.

Royce simți cum îi îngheață sângele în vine, imaginându-și-o galopând pe câmp, înaintând în atac spre un bărbat adult, purtând o lance în mână.

— Ai avut noroc că ai fost doar doborâtă de pe cal și nu ucisă.

Jenny chicoti.

— Alexander a fost cel doborât de pe cal. Royce se zgâi la ea în totală confuzie.

— Tu l-ai doborât pe el?

— Într-un fel, zâmbi ea. Știi, chiar în clipa în care a ridicat lancea ca să mă lovească, eu mi-am ridicat viziera și am scos limba la el.

În momentul șocant de tăcere care a precedat explozia de râs a lui Royce, Jenny adăugă:

— Și el a alunecat de pe cal.

Dincolo de luminiș, cavalerii și pajii, mercenarii și arcașii se opriră din activitățile lor și se uitară spre pădurea unde râsul contelui de Claymore se ridica deasupra copacilor.

Când în sfârșit își recapătă suflul, Royce o privi cu un zâmbet tandru, plin de admirație.

— Strategia ta a fost strălucitoare. Eu te-aș fi ridicat la rangul de cavaler chiar acolo, pe loc.

— Tata nu a fost chiar așa de entuziast, spus ea fără ranchiună. Îndemânarea lui Alex la turniruri era mândria clanului – un lucru la care eu am uitat să mă gândesc. În loc să mă ridice la rangul de cavaler chiar acolo, pe loc, tata mi-a aplicat o papară pe care probabil că o meritam. După care m-a trimis la mănăstire.

— Unde te-a ținut doi ani, îi reaminti Royce cu glas înduioșat.

Jenny se uita la el peste mica distanță care îi separa, în timp ce în ea i se revela, încet, o uimitoare descoperire. Bărbatul despre care oamenii spuneau că este un necioplit, un barbar brutal, era ceva cu totul diferit: era un bărbat capabil să resimtă o acută înțelegere pentru o fetiță nebună – iar asta se afla acolo, în liniile îmblânzite ale feței lui. Vrajită, cu ochii luați prizonieri de privirea lui hipnotică, de argint, îl privi ridicându-se și venind decis spre ea. Fără să își dea seama ce făcea, Jenny se ridică și ea, încet, în picioare. Șopti, cu fața întoarsă în sus, spre el:

— Eu cred că legenda te descrie în mod fals. Toate lucrurile pe care se spune că le-ai făcut, nu sunt adevărate, șopti ea încetișor, cercetându-i chipul cu ochii ei frumoși, ca și cum i-ar fi putut privi în suflet.

— Sunt adevărate, o contrazise Royce scurt, în timp ce imagini ale nenumăratelor lui bătălii sângeroase se perindau în mintea lui, în toată urâtenia lor lugubră, cu câmpurile de luptă acoperite cu cadavrele propriilor lui oameni și ale dușmanilor săi.

Jenny nu cunoștea nimic din amintirile lui negre și inima ei bună respingea auto-proclamata lui vinovăție. Ea știa doar că bărbatul care

stătea în fața ei se aplecase deasupra calului său mort, cu durere și suferință pe chipul lui luminat de lumina lunii; răsese cu înțelegere la povestea ei prostescă despre cum se îmbrăcase ea să-și întâmpine cavalerul caraghios.

— Eu nu cred, murmură ea.

— Crede! o preveni el. O parte din motivele pentru care Royce o dorea, era aceea că în clipa în care a atins-o, ea nu l-a distribuit în rolul cuceritorului bestial; dar totodată, nici nu vroia să o lase să se înșele și să îl distribuie în alt rol, acela al cavalerului ei, în armura strălucitoare a virtuții.

— În cea mai mare parte este adevărat, spuse el simplu.

Ca într-o ceață, Jenny era conștientă că el se întindea spre ea; îi simți mâinile închizându-se în jurul brațelor ei ca niște cătușe catifelate, trăgând-o mai aproape, îi văzu gura coborând încet spre ea. Și în timp ce privea în ochii aceia senzuali, cu gene grele, un scânteietor instinct protector o atenționa că se adâncea prea mult. Panicată, Jenny își întoarse fața o fracțiune de secundă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, respirând gâfâit, ca și cum ar fi alergat. Netulburat, Royce o sărută în schimb pe tâmplă, plimbându-și buzele calde de-a lungul obrazului ei, trăgând-o mai aproape, ducându-și buzele în jos, de-a lungul coloanei sensibile a gâtului, în timp ce Jenny se lichefia pe dinăuntru.

— Nu, spuse ea respirând tremurat, întorcându-și mai mult fața într-o parte, și, fără să-și dea seama ce făcea, se agăță de tunica lui, în timp ce lumea începea să se învârtă.

— Te rog, șopti ea în timp ce brațele lui se strângeau mai tare și limba îi aluneca spre ureche, senzual, explorând lenș fiecare curbă, făcând-o să se cutremure de dorință sub mâinile care i se plimba în sus și în jos, pe spinare.

— Te rog, oprește-te, spus ea cu durere.

Drept răspuns, mâna lui alunecă mai jos, proptindu-se pe șira spinării, ca să-i forțeze trupul spre un contact intim cu coapsele lui

dure, o declarație elocventă că el nu putea și nu vroia să se oprească. Cealaltă mână a lui alunecă spre ceafa ei, mângâind-o senzual, obligând-o să-și ridice capul pentru sărut. Inspirând tremurat, Jenny își întoarse fața în tunica lui de lână, refuzându-i tandra insistență. Când făcu asta, mâna de pe ceafă se strânse într-un gest de abruptă comandă. Nemaiputând ignora nici dorința, nici comanda lui, Jenny își ridică încet capul ca să primească sărutul.

Mâna lui se afundă în părul ei des, ținând-o captivă în timp ce gura i-o apuca pe a ei într-un sărut total, devorator, care o trimise în vârtej într-un întuneric fierbinte unde nu mai conta nimic decât gura lui seducătoare, plină de dorință și mâinile pricepute.

Copleșită de propria ei tandrețe și de sexualitatea lui primară, potentă, Jenny îi hrăni foamea, buzele ei întredeschise primind cu tot sufletul invazia limbii lui. Se lăsă pe el și îl simți gemând pe gura ei, în timp ce mâinile îi coborau posesiv de-a lungul spinării și a coapselor și a sânilor, apoi oprindu-se mai jos, trăgând-o cu putere spre excitația lui rigidă. Neajutorată, Jenny se topi lipită de el, gemând în timp ce sâni i se umflau să-i umple palmele. Se simți cuprinsă de flăcări când mâna lui își forță drumul între talie și pantalonii ei grei, coborând mai jos, prinzându-i fesele și mișcând-o mai aproape de duritatea palpitană a bărbăției lui, strivind-o de el.

Jenny se simțea pierdută între sălbatic de erotica senzație a mâinii lui apăsate pe pielea ei goală și evidentă proeminență a dorinței lui, apăsând-o insistent. Strecurându-și mâinile în sus, pe pieptul lui și le încolăci pe după gât și se predă singură plăcerii, stimulând-o, împărtășind-o, glorificând-o, în geamătul pe care Royce nu și-l putu reține.

Când își smulse în sfârșit gura dintr-a ei, o ținu lipită la pieptul lui, cu respirația răgușită și repede. Jenny închise ochii, cu brațele în continuare încolăcite pe după gâtul lui, cu urechea presată de bătăile rapizi ale inimii lui, simțindu-se purtată între pacea totală și o bucurie stranie, delirantă. De două ori o făcuse el să simtă lucruri

minunate, teribile, excitante. Dar astăzi, o făcuse să simtă altceva: o făcuse să simtă că era necesară și prețuită și dorită, ori acestea erau acele trei lucruri pe care tânjise să le simtă de când își amintea ea.

Ridicându-și fața de pe pieptul lui tare, mușchulos, încercă să-și înalțe capul. obrazul i se frecă de stofa moale, maronie a tunicii lui și chiar și simpla atingere a pielii de hainele lui îi ameți simțurile. În sfârșit, reuși să-și ridice capul și se uită la el. Pasiunea mocnea încă în ochii aceia fumurii. Liniștit, fără emfază, Royce îi spuse:

— Te doresc.

De data aceasta nu mai exista nici o îndoială asupra înțelesului cuvintelor lui și răspunsul ei veni șoptit, fără premeditare, ca și cum i se născuse dintr-o dată în inima și nu în mintea ei.

— Suficient de tare ca să îmi dai cuvântul că nu o să ataci Merrick?

— Nu.

Royce pronunțase cuvântul fără emoție, fără ezitare, fără regret și fără enervare; refuzase la fel de ușor cum ar fi refuzat o masă pe care nu o vroia.

Acel singur cuvânt o lovi ca o scufundare într-o apă înghețată; Jenny se retrase și mâinile lui căzură de pe ea.

Într-o ceață de șoc și rușine, își mușcă adânc buza de jos și se întoarse, încercând, ca paralizată parcă, să-și aranjeze părul și hainele, când ce dorea mai mult era să fugă din pădurea asta, de tot ce se întâmplase aici, înainte de a-se îneca cu lacrimile care aproape o sufocau. Nu era atât faptul că el refuzase ce-i oferea ea. Chiar și acum, în toată nefericirea ei, își dădea seama că ceea ce îi ceruse ea era o nebunie, o imposibilă nebunie. Ceea ce o rănise atât de insuportabil era cruzimea, ușurința cu care înlăturase el tot ce încercase ea să-i ofere, onoarea ei, mândria ei, trupul ei, sacrificând tot ce fusese învățata să prețuiască, să toate valorile în care credea.

Începu să iasă din pădure, dar vocea lui o opri în loc.

Royce spuse, pe un ton de implacabilă autoritate, pe care ajunsese să o deteste:

— Jennifer, restul drumului vei călări alături de mine.

— Aș prefera să nu, spuse ea plat, fără să se întoarcă. Mai bine se îneca decât să-l lase să vadă cât de mult o rănise, așa încât adăugă poticnindu-se:

— Mă păzesc oamenii tăi... am dormit în cortul rău, dar Gawin a fost mereu acolo. Dacă o să mănânc cu tine și o să călăresc alături de tine, ei vor... interpreta greșit... lucrurile.

— Ce gândesc oamenii mei nu are importanță, răspuse Royce, dar nu acesta era întregul adevăr și el știa asta. Tratând-o în mod deschis pe Jenny ca pe „oaspetele” lui, avea să piardă repede în fața oamenilor loiali, obosiți, care luptaseră alături de el. Și nu întreaga armată îl asculta din loialitate. Printre mercenari se aflau hoți și asasini, bărbați care-l urmau pentru că le umplea burțile cu pâine și pentru că se temeau de consecințe, în cazul în care nu l-ar mai fi ascultat. Dar fie că erau cavaleri loiali sau mercenari de rând, cu toții credeau că era dreptul lui Royce, datoria lui să o umilească, așa cum merita să fie umilit dușmanul.

— Sigur că nu contează, spuse Jenny cu amărăciune, în timp ce întreaga forță a capitulării ei în brațele lui o lovi cu umilitoarea ei claritate.

— Nu reputația ta va fi terfelită, ci a mea. Pe un ton de calmă finalitate, Royce stabili:

— Vor crede ce le place lor să creadă. Când te întorci la calul tău, spune-i escortei să te conducă în față.

Fără un cuvânt, Jennifer îi aruncă o privire de total dispreț, își înalță bărbia ieșind din luminiiș, legănându-se cu o inconștientă grație regală, pe picioarele ei zvelte.

În ciuda faptului că nu-i aruncase decât o privire de o secundă înainte de a ieși din pădure, Jenny înregistrase lumina aceea ciudată din ochii lui și zâmbetul indefinibil care îi juca în colțurile gurii. Ea nu avea idee ce se ascundea în spatele acestuia, ea știa doar că

zâmbetul lui o făcu să se înfurie și mai mult, până când furia îi eclipsă nefericirea.

Dacă Stefan Westmoreland sau Sir Eustace sau Sir Godfey ar fi fost acolo să-i vadă privirea, i-ar fi putut spune ce prevestea aceasta iar explicația lor ar fi supărat-o pe Jenny și mai mult decât era deja: Royce Westmorland arăta așa cum arăta când era pe cale să facă față unei provocări deosebite, cum ar fi cucerirea unui castel dorit, pe care să și-l păstreze apoi pentru el. Privirea aceea spunea că nu se va lăsa doborât de soartă sau de opoziție, însemna că el contempla deja cu plăcere, victoria.

Fie că oamenii le surprinseseră într-un fel, printre copaci, îmbrățișarea, fie pentru că o auziseră râzând împreună cu el, oricum, în timp ce Jenny se îndrepta înțepată spre calul ei, fu supusă privirilor chiorâșe, atotștiutoare ale acestora, lucru care depăși orice fusese obligată să îndure, de la răpirea ei.

Royce ieși fără grabă din pădure și se uită la Arik.

— O să călărească împreună cu noi.

Se duse spre calul pe care i-l ținea Gawin și automat, toți cavalerii se îndreptară spre caii lor, sărind în șei cu ușurința celor care și-au petrecut aproape toată viața pe cai. În spate, restul armatei veni în urma lor, ascultând un ordin înainte de a fi fost dat.

Cu toate acestea, ostatica lui alese în mod flagrant să nu se supună ordinului care îi fusese dat și nu i se alătură în fruntea coloanei când aceasta începu, să înainteze. Royce reacționa cu admirație amuzată față de curajul ei în această revoltă impetuoasă, apoi se întoarse spre Arik și-i spuse, înăbușindu-și un chicot:

— Du-te și adu-o aici.

Acum, că în sfârșit ajunsese la decizia de a o avea și nu mai era frământat de lupta din el, împotriva dorinței, Royce se afla într-o excelentă stare de spirit. Găsi cât se poate de atrăgătoare perspectiva de a o îmblânzi și de a o câștiga în drumul lor spre Hardin. La Hardin, se vor bucura de luxul unui pat moale și de o deosebită intimitate;

între timp, se va bucura de plăcerea imensă a companiei lui Jenny, pentru restul zilei și în timpul nopții.

Nici o clipă nu-i trecu prin minte că blânda, inocenta seducătoare care capitulase în brațele lui de fiecare dată când o cuprinsese, care îi întorsese pasiunea cu atâta dulceață înnebunitoare, ar putea să nu mai fie chiar atât de ușor de îmblânzit. Cum în bătălii era de neînvins, ideea de a fi înfrânt acum, de o fată a cărei atracție pentru el era aproape la fel de mare ca a lui pentru ea, nici nu merita să fie luată în considerație. El o dorea, o dorea mai mult decât ar fi crezut vreodată că este posibil și intenționa să o aibă. Nu în condițiile ei, desigur, dar era dispus să facă niște concesii – concesii rezonabile care, pe moment, păreau să se îndrepte vag spre blănuri superbe și bijuterii, cât și spre respectul la care era îndreptățită, ca amanta lui, din partea tuturor celor care îl serveau.

Jenny îl văzu pe uriaș călărind decis spre spatele coloanei, în aceeași clipă în care își aminti râsul pe care-l văzuse pe chipul lui Royce când îl părăsise și furia care o cuprinsese îi făcu să-i bubuie capul.

Mânându-și calul într-un cerc strâns, Arik opri brusc, foarte aproape de ea și ridică rece din sprâncene. Jenny înțelese cu furioasă limpezime că acesta îi ordona în tăcere să vină împreună cu el spre fruntea coloanei. Dar ea era prea furioasă ca să se lase intimidată. Simulând că nu înțelesese motivul prezenței lui, își întoarse intenționat capul și începu să discute cu Brenna.

— Ai observat că... începu ea, dar se întrerupse tresărind, când Arik întinse mâna și apucă frâiele calului ei.

— Ia mâna de pe calul meu! izbucni ea trăgând de frâiele micuței iepe cu destulă forță ca să-i ridice botul spre cer. Calul se răsuci și dansă într-o parte, confuz și Jenny își întoarse furia tot mai mare spre emisarul involuntar al dușmanului ei.

Cu ochii la Arik, trase înapoi de frâul stâng.

— Ia-ți mâna de pe frâie!

Ochi lui albastru – deschis o privire cu indiferență rece, dar cel puțin acum fu nevoit să vorbească și Jenny savura minora victorie.

— Vino!

Îl sfredeli cu ochii ei rebeli, ezită și apoi, știind că acesta era în stare să o forțeze să-l urmeze, izbucni:

— Atunci fii te rog amabil și pleacă din drumul meu.

Mila pe care o avu de străbătut până în fața coloanei a fost, poate, cel mai umilitor eveniment din viața tinerei Jenny. Până astăzi fusese ținută departe de privirile majorității oamenilor sau dacă nu, era mereu flancată de cavaleri. Acum, capetele bărbaților se întorceau când trecea prin dreptul lor și ochi lascivi îi sfredeleau silueta delicată, în timp ce ea își continua drumul. Se făceau comentarii despre persoana ei, despre forma ei în general – comentarii de natură atât de personală, încât Jenny era tentată să dea bice iepei și să o pornească în galop.

Când ajunse la Royce, în fruntea coloanei, acesta nu se putu împiedica să nu-i zâmbească ispititoare tinere frumuseți care se uita la el cu atâta mândră sfidare; arăta exact ca în seara în care îl înjunghiase cu propriul lui pumnal.

— Se pare, o tachina el, că am căzut oarecum în dizgrația ta.

— Ești... îi răspunse ea cu tot disprețul pe care reuși să-l imprime tonului ei, ești... incalificabil.

Royce chicoti.

— Chiar atât de rău?

CAPITOLUL OPT

Târziu a doua zi, la vremea când se apropiau de Hardin, Royce nu se mai simțea chiar atât de bine dispus. În loc să se bucure de umorul ei așa cum sperase, se văzu călărind alături de o tânără femeie care răspundea comentariilor lui tachinatoare sau observațiilor lui serioase cu o privire inexpresivă, politicoasă, destinată să-l facă să se simtă ca un bufon de curte, cu clopoței la pălărie. Astăzi, Jenny schimbase tactica. Acum, în loc să-l trateze cu tăcere, răspundea oricărei remarci a lui punându-i întrebări despre lucruri pe care el nu putea și nu vroia să le comenteze cu ea – cum ar fi ziua plănuită de el pentru atacarea cetății Merrick, numărul luptătorilor pe care intenționa să-i ia cu el și cât mai avea de gând să o țină prizonieră.

Dacă intenția ei era de a-i ilustra cât mai clar cu puțință că era victima unei forțe brutale iar el era această brută, atunci își atinsese scopul. Dacă intenția ei era să-l enerveze, atunci începea să aibă și în acest caz, succes.

Jennifer nu era inconstientă că reușise să-i distrugă acest drum, dar nu era atât de încântată de succesul ei pe cât presupunea Royce. De fapt, în timp ce privea dealurile stâncoase, după un semn al vreunui castel, Jenny aproape că nu mai simțea decât epuizarea cauzată de eforturile pe care le făcea în încercarea de a-l înțelege pe enigmaticul bărbat de lângă ea și de a-și înțelege propriile reacții față de el. Conteii îi spusese că o dorea și era evident că o dorea suficient de mult ca să tolereze două zile de grosolănie din partea ei, lucru oarecum flatant pentru mândria ei rănită. Pe de altă parte, nu o dorea chiar atât de mult, încât să nu-i sacrifice rudele sau căminul.

Mama Ambrose o prevenise asupra „efectului” pe care îl putea avea asupra bărbaților; evident, decise Jenny, înțeleaptă stareță vroia să spună că „efectul” ei îi putea face pe aceștia să se comporte ca niște

nebuni plini de ură, tandri, brutali, imprevizibili – totul în intervalul unui ceas. Oftând, Jenny renunță să mai încerce ceva din asta. Ea nu vroia decât să se întoarcă acasă, sau înapoi la mănăstire, unde cel puțin știa la ce să se aștepte de la oameni. Aruncă pe furiș o privire în spate și o văzu pe Brenna angajată într-o conversație plăcută cu Ștefan Westmoreland care devenise escorta ei din clipa în care Jenny fusese obligată să călătorească în față, cu fratele lui. Faptul că Brenna se afla în siguranță și părea mulțumită era singura rază de lumină în sumbrele previziuni ale lui Jenny.

Chiar înaintea amurgului, în fața lor apărură castelul Hardin. Situat sus, în vârful unui deal înalt, se înălța ca o cetate imensă, întinzându-se în toate direcțiile, cu zidurile din piatră spartă luminate de soarele la apus. Lui Jenny i se strânse inima; cetatea era de cinci ori mai mare decât Merrick și părea inexpugnabilă. Deasupra celor șase turnuri rotunde ale castelului fluturau steaguri de un albastru strălucitor, anunțând că stăpânul castelului era așteptat acolo, spre seară.

Caii lor tropăiră de-a lungul podului basculant și servitorii se repeziră în curtea interioară a castelului ca să ia caii de căpăstru și să se facă utili pentru noii sosiți. Contele se întoarse și o coborî pe Jenny de pe micuța ei iapă, apoi o escortă înăuntru. Se apropie de ei un bărbat mai în vârstă, gârbovit, probabil majordomul, presupuse Jenny și Royce începu să emită ordine:

— Spune să se pregătească niște gustări pentru mine și pentru...

În fracțiunea de secundă în care Royce se gândea care este termenul corect pe care să-l folosească pentru Jenny, bătrânul majordom aruncă o singură privire felului în care era îmbrăcată aceasta și expresia lui disprețuitoare transmitea concluzia la care ajunsese: Târfă.

— ... Pentru oaspetele meu, decise Royce.

Să fie confundată cu una din târfele care călătoreau cu armatele era, clar, ultima jignire pe care o putea suporta Jennifer. Smulgându-și privirea mortificată din scrutarea bătrânului, se prefăcu că studiază

sala imensă, în timp ce contele își continua ordinele. El îi spusese că Regele Henric îi dăruise recent Castelul Hardin și că nu a mai fost niciodată aici. În timp ce privea în jur, ochii ei de femeie observară dintr-o privire că, deși Hardin era un castel uriaș, era prost întreținut. Scoarțele din trestie nu mai fuseser schimbate de ani de zile, de tavanul înalt, căptușit cu lemn atârnavu pânze de păianjeni ca niște draperii groase, cenușii, iar servitorii erau neîngrijiți.

— Ai vrea să mănânci ceva? o întrebă Royce întorcându-se spre ea.

Într-un efort mândros, zdrobitor, de a-l lumina pe bătrânul majordom – și întregul lui personal de servitori neîngrijiți – că ea nu era. Ceea ce părea să fie, Jennifer se întoarse spre contele și îi răspunse cu răceală:

— Nu, nu aș vrea. Aș vrea să fiu condusă într-o cameră, de preferat una mai curată decât sala aceasta și aș vrea să fac o baie și să capăt niște haine curate, dacă este posibil ceva din toate astea, în această – această grămadă de pietre.

Dacă Royce nu ar fi observat privirea pe care i-o aruncase majordomul lui Jennifer, ar fi reacționat mai dur la cuvintele și la tonul ei, dar pentru că o observase, își păstră controlul. Întorcându-se spre majordom, spuse:

— Condu-o pe Contesa Merrick în camera ei, cea de lângă a mea.

Iar lui Jennifer îi spuse, rece:

— Peste două ore să coborî aici, pentru cină. Orice recunoștință pe care ar fi putut-o avea pentru că îi folosise în mod deliberat titlul, fu ștearsă de revolta ei când auzi care avea să fie camera ei.

— O să cinez în camera mea, în spatele ușii încuiate, sau deloc, îl informă ea.

Această ultimă sfidare publică, total inacceptabilă, în fața celor cincizeci de servitori care se uitau la ei, îl convinse în sfârșit pe Royce că era nevoie de niște represalii mai severe, pe care le oferii fără ezitare. Spuse, cu o voce calmă care nu accepta compromisul și care

era în total dezacord cu duritatea pedepsei pe care se pregătea să o rostească:

— Jennifer, până când dispoziția ta se va îmbunătăți, s-a încheiat cu vizitele la sora ta.

Jennifer păli și Brenna, care tocmai era escortată în hol de Ștefan Westmoreland îi aruncă o privire rugătoare mai întâi lui Jenny, apoi bărbatului de lângă ea. Spre mirarea lui Jennifer, Ștefan interveni.

— Royce, edictul tău este o pedeapsă la fel de mare și pentru Lady Brenna, care nu a făcut nimic...

Ștefan se întrerupse la privirea de înghețată, dezaprobare, pe care i-o aruncă fratele lui.

Proaspăt îmbăiat și bărbierit, Royce se așeză la masa din sala imensă, împreună cu fratele și cavalerii lui. Servitorii așezaseră pe masă platouri pline cu tocană de căprioară apoasă, care se răcea deja. Cu toate acestea, Royce nu era preocupat de mâncarea fără nici un gust; el privea spre scara îngustă care cobora în spirală dinspre dormitoarele de sus, încercând să se decidă dacă să urce sau nu acolo și să le târască jos pe cele două femei, pentru că, într-o uluitoare dovadă de personalitate, Brenna alesese, evident, să se alăture rebeliunii surorii ei și ignorase anunțul servitorilor că masa era servită.

— Se pot descurca și fără să mănânce, decretă Royce în final și-și înșfacă pumnalul pentru mâncat.

Mult după ce mesele improvizate pe căpriori au fost demontate și depozitate la pereți, Royce rămase în hol uitându-se la foc, cu picioarele ridicate pe un scaun. Intenția lui de dinainte de a se culca cu Jennifer în noaptea aceasta se pierduse în noianul de probleme și decizii care îi ocupaseră atenția chiar din clipa începerii mesei. Se gândea acum să urce sus, la ea, în ciuda orei târzii, dar în starea în care se afla probabil că ar fi fost în stare să o supună prin forță

brutală, nu seducând-o cu blândețe. Dar după ce trăise plăcerea minunată a reacției ei în brațele sale, când și ea dorise acest lucru, nu-i surâdea să se mulțumească cu mai puțin.

Godfrey și Eustace intrară în sală, relaxați și zâmbitori după o noapte petrecută cu femeiuștele robuste din castel și gândurile lui Royce se întoarseră pe loc spre chestiuni ușor diferite. Uitându-se la Godfrey, spuse:

— Instruiește santinelele de la poartă să rețină pe oricine solicită să intre și să mă anunțe.

Cavalerul încuviință dând din cap, dar pe chipul lui frumos se citea deconcertarea, când spuse:

— Dacă te gândești la Merrick, el nu poate aduna o armată și să ajungă aici în mai puțin de o lună.

— Nu mă aștept la un atac. Mă aștept la un știu ce fel șmecherie. Dacă Merrick atacă Hardin, riscă să-și vadă fetele ucise în timpul luptei, fie accidental, chiar de unul din oamenii lui, fie – o să spună el – de către noi. Cum un atac este de neimaginat în aceste circumstanțe, nu va avea altă variantă decât să încerce să scoată femeile de aici. Dar ca să facă asta, va trebui mai întâi să-și introducă oamenii lui, aici. I-am poruncit majordomului să nu angajeze nici un servitor în plus, decât dacă se știe în mod clar că vine din sat.

Când cei doi cavaleri confirmară din cap, Royce se sculă brusc și o porni spre scara de piatră din capătul celălalt al holului, apoi se întoarse, ușor încruntat.

— A făcut sau a spus cumva Ștefan ceva care să vă lase impresia că începe să fie interesat de fata mai mică?

Cei doi cavaleri – amândoi mai în vârstă decât Ștefan – se uitară unul la altul și apoi la Royce, scuturându-și capetele, în semn negativ.

— De ce întrebi? răspunse Eustace. Royce spuse sec:

— Pentru că a sărit în apărarea ei în după-amiaza asta, când am poruncit ca femeile să fie separate.

Scuturând din umeri acceptă opinia prietenilor săi și se îndreaptă spre dormitorul lui.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi dimineată, înfășurată într-o cămașă de noapte din lână crem, moale, Jennifer se uita afară pe fereastra îngustă a dormitorului ei, rătăcind cu privirea peste dealurile împădurite, dincolo de zidurile castelului. Mutându-și privirea spre curtea de dedesubt, observă zidurile groase care o înconjurau, căutând un fel de drum de evadare... semnele unei porți ascunse. Trebuia să fie una; la Merrick exista una montată în zidul exterior, ascunsă în spatele unor tufe mari; din câte știa ea, toate castelele aveau una, pe care locuitorii lor o puteau folosi pentru evadare, când dușmanul penetra zidurile de apărare, în ciuda convingerii ei că trebuia să existe o astfel de ușă, nu putea vedea nici un semn de așa ceva, sau nici măcar, o spărtură în zidul de zece picioare grosime, prin care Brenna și cu ea s-ar fi putut strecura afară. Ridicându-și privirea, urmări santinelele care se mișcau fără încetare de-a lungul drumului de pe zid, cu ochii asupra drumului și a dealurilor înconjurătoare. O fi fost el personalul domestic murdar și indolent, necesitând imperios să fie direcționat și instruit, dar contele nu ignorase apărarea castelului, își spuse ea îngândurată. Toți paznicii erau alerți și postați la intervale de douăzeci de picioare.

Contele îi spusese că tatăl ei a fost anunțat că ea și cu Brenna erau captivetele lui. În acest caz, pentru tatăl ei nu era nici o problemă să vină la Hardin cu o armată de cinci mii de oameni. Dacă el intenționa să le salveze, atunci Hardin nu se afla la o distanță mai mare de două zile călare – sau de cinci zile în marș – de la Merrick. Dar cum, Dumnezeu, va fi în stare tatăl ei să le salveze dintr-un castel atât de incredibil de fortificat, ea nu putea nici măcar începe să-și imagineze. Ceea ce o readuse la aceeași problemă care o înnebunea: de ea depindea să se găndească la o cale de evadare.

Stomacul îi ghiorăi, amintindu-i că nu mâncase nimic de dinainte de prânzul de ieri și se întoarse de la fereastră ca să se îmbrace și să coboare în sală. Înfometarea nu reprezenta o soluție pentru problema ei, decise ea cu un oftat, îndreptându-se spre cuferele cu îmbrăcăminte, care fuseseră aduse în camera ei în dimineața aceasta. În plus, era convinsă că, dacă nu cobora, contele ar fi venit pur și simplu să o ia, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să spargă ușa.

În dimineața aceasta reușise să se înmoaie într-o cadă din lemn plină cu apă caldă și cel puțin se simțea curată din cap până în vârful degetelor de la picioare. Intrarea într-un râu înghețat, își spuse gândindu-se la ultimele săptămâni, nu se putea compara cu apa caldă și cu o bucată de săpun.

Primul cufăr era plin cu rochii aparținând fostei doamne a castelului și fiicelor ei, multe amintindu-i lui Jenny de stilul adorabil, excentric, preferat de mătușa ei, Elinor – aceste rochii erau purtate de doamne cu pălăriile acelea înalte, conice, pe cap și cu văluri care atârnavă până la dușumea. Deși ținutele nu mai erau la modă, nu se făcuse nici o economie la ele, pentru că erau făcute din satinuri și catifele bogate și din mătăsurii brodate. Cum toate că erau prea ornate pentru dimineață și pentru poziția ei în această casă, Jenny deschise următorul cufăr. Un oftat de încântare pur feminină îi scăpă printre buze, scoțând o rochie din cel mai moale cașmir.

Terminase tocmai să-și netezească părul, când un servitor ciocăni la ușă și-i strigă cu o voce panicată:

— Milady, domnia sa mi-a poruncit să vin să vă spun că dacă nu coborâți în sală în cinci minute, ca să mâncați, o să urce el să vă aducă!

Decât să-l lase pe conte să-și închipuie că o făcuse să tremure de frică la această amenințare, Jenny strigă:

— Îi poți spune domniei sale că eu intenționez să cobor și că o să fiu acolo în câteva minute.

Jenny așteptă cât consideră ea că însemnau „câteva minute”, apoi își părăsi dormitorul. Scara care ducea de la camerele pentru dormit de deasupra, la sala mare de jos era abruptă și îngustă, exact ca cea de la castelul Merrick, concepută astfel pentru ca în cazul în care atacatorii reușeau să pătrundă în sală, să trebuiască să se lupte pe scări în sus cu brațul în care țineau sabia blocat de zidul de piatră, în timp ce apărătorii nu erau chiar așa de obstrucționați. Totuși, spre deosebire de cea de la Merrick, aceasta era plină de plase de păianjen. Scuturându-se când își imagină locuitorii acestor pânze pe picioaroarele lor, Jenny mări pasul.

Lăsat pe spate în scaunul lui, Royce se uita la scară, cu maxilarul încleștat, numărând în minte minutele care treceau până la scurgerea timpului acordat ei. Sala era aproape pustie, cu excepția câtorva cavaleri care stăteau deasupra stacanelor lor cu bere și a servitorilor care curățau resturile mesei de dimineață.

Timpul ei a trecut! decise Royce și-și trase scaunul înapoi cu o forță care făcu picioarele acestuia să scârțâie pe dalele de piatră. Apoi se sculă, încremenit. Jennifer Merrick venea spre el, cu o rochie cu talie înaltă de culoarea soarelui galben. Dar nu mai era nimfa încântătoare pe care se obișnuise el să o vadă. În transformarea care îl enerva și îl vrăjea în același timp, tânăra care venea spre el tăindu-i respirația, era o contesă potrivită să-și ocupe locul cuvenit la cele mai mari curți din țară. Avea părul despărțit cu o cărare la mijloc, revărsându-se într-o cascadă tremurătoare de păr roșu-auriu, unduindu-i-se peste șolduri și mai jos, până la talie, unde se termina în bucle grele.

Rochia cu decolteul ascuțit îi accentua sânii plini, căzând apoi, delicat, peste coapsele grațioase, într-o lungă trenă; mâneci largi se întorceau în sus, în manșete, la încheieturile mâinilor, permițând apoi să se drapeze dinspre brațe, spre genunchi.

Royce avu senzația bizară că spre el venea o altă persoană, dar când Jennifer se apropie mai mult, nu mai exista nici o îndoială că

ochii aceia albaștri, strălucitori, sau că fața aceea plină de vrajă, erau ale ei.

Jennifer se opri în fața lui și hotărârea lui Royce de a o avea, indiferent de câte necazuri îi va face ea, deveni acum de nezdruncinat. Un zâmbet lent, admirativ, i se întinse pe față când spuse:

— Ce cameleon ești!

Ochii ei sclipiră de indignare.

— O șopârlă?

Royce își mușcă limba să nu râdă, încercând să-și smulgă ochii de pe amețitoarea etalare de carne expusă de decolteul rochiei și să-și amintească cât de justificat de furios era pe ea.

— Am vrut să spun că te schimbi ușor, explică el, sec.

Jenny își dădea seama de privirea posesivă din ochii lui cenușii, care se plimbau de-a lungul ei, dar acum era distrasă de deconcertanta descoperire a frumuseții și eleganței lui, în tunica bleumarin din cea mai fină lână, așezată pe umerii lui largi, mușchiuloși, cu mânecile lungi strânse la încheieturile mâinilor și tivite cu fir argintiu. O curea de discuri plate, din argint, cobora în jos, pe coapsele lui, de ea atârând o sabie scurtă, cu un safir mare pe plasele. Mai jos decât atât, Jenny refuză să se uite.

Într-un târziu își dădu seama că Royce se uita la părul ei și Jennifer înțelese cu întârziere că avea capul descoperit. Întinzând mâinile la spate, apucă gluga largă, galbenă, atașată la rochie și și-o trase pe cap, astfel încât să-i înrămeze fața și să se drapeze în falduri grațioase peste umeri, așa cum trebuia să fie.

— Este adorabilă, spuse Royce privind-o, dar eu prefer să te văd cu părul neacoperit.

Astăzi era din nou dispus să fie plin de farmec, constată Jenny, simțind cum se pierde; i se părea mai ușor să se descurce cu el când erau angajați în ostilități deschise, decât când era drăguț. Impunându-și să se confrunte doar cu câte o singură problemă o

dată, Jenny se concentra asupra sugestiei de a-și descoperi părul. Și în timp ce Royce trăgea un scaun pentru ea, îi răspunse cu rece politețe:

— Așa cum precis știi, nu se cuvine ca fetele tinere și femeile măritate să apară cu capul descoperit. Femeilor li se cere să-și ascundă...

— Farmecele? interveni Royce, privirea lui admirativă plimbându-se peste părul și obrazul și sânii ei.

— Da.

— Pentru că Eva a fost cea care l-a ispitit pe Adam? speculă el, stabilind că ceea ce știa el era o credință religioasă.

Jenny se întinse după un castron cu păsat.

— Da.

Royce continuă glumeț:

— Eu am crezut întotdeauna că ce l-a tentat pe el a fost un măr, iar în cazul acesta, pofta i-a provocat prăbușirea, nu plăcerea.

Știind cum se prăbușise și ea de două ori în brațele lui după asemenea discursuri degajate, Jenny refuză categoric să se amuze sau să se simtă șocată de această erezie sau chiar să se aventureze într-un răspuns de orice fel. Arboră în schimb un alt subiect, pe un ton cu grijă politicos.

— Ai vrea oare să-ți reconsideri decizia de a ne separa pe mine și pe sora mea?

Royce ridică spre ea o sprânceană întrebătoare:

— Ți-ai schimbat dispoziția?

Calmul lui enervant, de nezdruccinat, combinat cu aroganța aceea, aproape că o făcură să se înece. După o nesfârșită clipă în care încercă să-și smulgă cuvântul din gâtlej, spuse:

— Da.

Mulțumit, Royce se uită în jur la servitorul care se apleca peste umărul lui și spuse:

— Spune-i lui Lady Brenna că sora ei o așteaptă aici.

Se întoarse apoi spre Jennifer, delectându-se cu minunatul ei profil.

— Haide, mănâncă.

— Te așteptam pe tine, să începi.

— Mie nu mi-e foame.

În urmă cu o oră era mort de foame, își spuse Royce, amar; dar acum, singura lui poftă era numai de ea.

Înfometată de postul ei auto-impus, Jenny făcu ce-i sugerase el și luă o lingură cu păsat. Totuși, privirea lui gânditoare începu repede să o enerveze. Cu mâncarea în drum spre gură, îi aruncă o privire piezișă:

— De ce te uiți la mine?

Oricare ar fi fost răspunsul pe care se pregătea el să i-l dea, acesta fu întrerupt de servitorul care alerga spre Jennifer, izbucnind panicat:

— E... e sora dumneavoastră, milady. Vă vrea sus. Tușește într-un hal de-mi face pielea de găină!

Orice culoare dispăru din obrajii lui Jennifer.

— Dumnezeule Mare, nu! șopti ea repezindu-se deja din scaun. Nu acum – nu aici!

— Ce vrei să spui? Obișnuit să aibă de a face cu tot felul de urgențe pe câmpul de luptă, Royce puse o mână calmă pe încheietura ei.

— Brenna are o suferință la piept... Atacurile încep de obicei cu tuse, după care nu mai poate respira.

Jenny încercă să-și elibereze mâna, dar Royce se ridică și o însoți afară din sală.

— Trebuie să existe ceva care să o ușureze.

— Nu aici! spuse Jenny tremurat, de groaza care o cuprinsese. Mătușa mea Elinor amestecă niște plante aromate... ea cunoaște mai multe despre ierburi și despre tratamente decât oricine din Scoția – mixtura se află la mănăstire.

— Ce conține? Poate că...

— Nu știi! strigă Jenny trăgându-l aproape în sus pe scări. Tot ce știi este că lichidul trebuie înfierbântat până când ies aburi din el și atunci Brenna îl inspiră și asta o ușurează.

Royce deschise ușa camerei Brennei și Jenny se repezi la ea, studiindu-i, cu ochii înnebuniți, chipul ca cenușa.

— Jenny? șopti Brenna agățându-se de mâna ei, dar apoi se opri, zguduită de un nou atac de tuse, care o făcu să se ridice în sus.

— Mi-e... mi-e rău, gâfâi ea slab.

— Liniștește-te, liniștește-te, o alina Jenny aplecându-se mult și îndepărtându-i de pe frunte buclele blonde, încâlcite.

Ochii speriați ai Brennei se întoarseră spre silueta amenințătoare a contelui, care se înălța în cadrul ușii.

— Am nevoie de... — o cuprinse un alt atac de tuse, violent, cumplit – am nevoie de mixtură!

Cu inima bubuindu-i de o spaimă tot mai mare, Jenny se uită peste umăr, la Royce.

— Las-o să plece acasă, te rog.

— Nu, eu cred că...

Înebunită de spaimă, Jenny îi dădu drumul mâinii Brennei și se repezi la ușă, făcând un semn lui Royce să o urmeze afară din cameră. Închizând ușa în spatele ei, pentru ca Brenna să nu se sperie mai mult auzindu-i cuvintele, se uită la răpitorul ei cu o expresie disperată.

— Brenna poate muri din asta, fără poțiunea mătușii mele. Ultima oară i s-a oprit inima!

Royce nu era chiar convins că fata blondă era cu adevărat în pericol de moarte, dar era clar că Jenny credea asta și la fel de clar era că Brenna nu simula tușea.

Jenny văzu indecizia pe trăsăturile lui dure și spunându-și că acesta era pe cale să o refuze, încercă să-l înmoaie, umilindu-se în mod deliberat. Spuse, punându-și o mână pe pieptul lui, implorându-l:

— Ai spus că sunt prea mândră și... și sunt. Dacă o lași pe Brenna să plece, o să fac orice sarcină umilă o să-mi ceri. O să frec dușumelele – o să-ți pregătesc mâncarea, în bucătărie. O să te răsplătesc în sute de moduri.

Royce se uită în jos la mâna delicată așezată pe pieptul lui: căldura se strecura prin tunică, dorința îi întărea deja vintrele – și asta doar cu o mână pe el. Nu înțelegea de ce avea ea un asemenea efect, dar înțelegea că o dorea – îi dorea acceptul și căldura în brațele lui. Și ca să obțină asta, era pregătit să facă primul lucru cu adevărat irațional din viața lui: era pregătit să-și lase să plece cel mai valoros ostatic – pentru că, în ciuda faptului că Jennifer credea că Lordul Merrick era un tată iubitor – deși sever – anumite lucruri pe care i le spusese ea l-au făcut să se îndoiască de sentimentele adânci ale acestui bărbat pentru fiica lui „dificilă”.

Ochii ei uriași, măriți de groază, se întoarseră spre chipul lui și Jenny șopti, confundându-i tăcerea cu refuzul:

— Te rog. O să fac orice. O să îngenunchez în fața ta. Te rog, nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Royce vorbi în sfârșit și Jenny se încorda de speranță, prea copleșită ca să observe nuanța plină de înțeles din vocea lui.

— Totul?

Jenny dădu ferm din cap.

— Totul... o să mă ocup de castelul ăsta ca să fie gata să primească un rege, în câteva săptămâni, o să spun rugăciuni pentru tine, în fiecare...

— Nu rugăciuni vreau eu, o întrerupse el. Disperată să-i smulgă consimțământul înainte ca el să se răzgândească, Jenny spuse:

— Atunci spune-mi ce anume vrei. Royce spuse implacabil:

— Pe tine.

Mâna lui Jennifer căzu de pe tunică lui, în timp ce Royce continua, fără emoție în glas:

— Nu te vreau în genunchi la picioarele mele, te vreau în patul meu. Dornică.

Ușurarea că el era dispus să o lase pe Brenna să plece, fu o vreme depășită de o cumplită animozitate față de ceea ce îi cerea el în schimb.

El nu sacrifică nimic eliberând-o pe Brenna, pentru că îi rămânea în continuare Jenny ca ostatic și totuși îi cerea ei să sacrifice totul. Sacrificându-și de bună voie onoarea, devenea o prostituată; o dezonoare pentru familia ei, pentru ea și pentru tot ce iubea ea mai mult. E drept, i se oferise o dată, singură – sau aproape – dar cea ce-i ceruse ea în schimb ar fi salvat sute, poate mii de vieți. Viețile oamenilor pe care-i iubea.

În plus, când ea îi făcuse această ofertă, era pe jumătate amețită de sărutările și mângâierile lui pasionale. Dar acum vedea cu claritate care aveau să fie urmările acestui târg.

În spatele ei, tușea Brennei deveni cumplit de puternică și Jenny se scutură, speriată; speriată pentru ea și pentru sora ei.

— Facem târgul?

Jenny își ridică bărbia mică, arătând ca o tânără și mândră regină care fusese tocmai înjunghiată de cineva în care avusese încredere.

— M-am înșelat în ce te privește, milord, spuse ea cu amărăciune. Te-am creditat cu onoare, când mi-ai spus nu, în urmă cu două zile – pentru că mi-ai fi putut promite ceea ce-ți ceream, ai fi putut lua ceea ce-ți ofeream și apoi ai fi putut ataca oricum castelul Merrick. Acum înțeleg că nu era vorba de onoare ci de aroganță. Un barbar nu are onoare.

Chiar și când știa că era învinsă, rămânea superbă, își spuse Royce suprimându-și un zâmbet de admirație în timp ce se uita în ochii ei albaștri, răvășiți.

— Târgul pe care ți-l propun este chiar atât de dezgustător? o întrebă el încet punându-și mâinile pe brațele ei rigide. Adevărul este

că nu am deloc nevoie să mă târguiesc cu tine, Jennifer și tu știi asta. Te-aș fi putut lua cu forța oricând, în zilele astea.

Jennifer știa și cu toate că resentimentul ei persista, trebui să se lupte să nu cadă sub vraja vocii lui profunde, când Royce continuă:

— Te doresc, iar dacă asta face din mine un barbar în ochii tăi, atunci așa să fie, deși nu trebuie să fie așa. Dacă o să-mi permiți, o să fac astfel încât să ne înțelegem. Nu o să existe nici rușine și nici durere în patul meu – exceptând durerea pe care trebuie să ți-o produc prima dată. După aceea nu va mai fi decât plăcere.

Din partea unui alt cavaler, acest discurs ar fi fost suficient să convingă cea mai sofisticată curtezană. Venind din partea celui mai de temut războinic al Angliei, pentru fetița scoțiană crescută la mănăstire, care nu cunoștea lumea, efectul a fost devastator. Jennifer simți cum i se ridică sângele în obraji și cum, coborând din stomac, i se lasă în genunchi o stare de tremur, amintindu-și brusc de săruturile și mângâierile lui înfocate.

— Facem târgul? întrebă Royce, plimbându-și degetele lungi în sus și în jos pe brațele ei, într-o inconștientă mângâiere. Își dădu seama că tocmai emisese cel mai tandru discurs pe care i-l ținuse el vreodată unei femei.

Jenny ezită o clipă nesfârșită, știind că nu avea alternativă, apoi se trezi încuviințând din cap, imperceptibil.

— Și o să-ți respecti partea ta, din el?

Jenny înțelese că el se referea la partea privind implicarea ei voită și de data aceasta ezitarea ei dură și mai mult. Vroia să îl urască. Stătea acolo, încercând să facă asta, dar o voce mică, insistentă, îi reaminti, cu bun simț, că în mâinile oricărui alt răpitor ar fi avut deja, fără doar și poate, o soartă cu mult mai rea decât aceea care i se propunea. O soartă brutală, detestabilă.

Uitându-se în sus la fața lui aspră, căută un semn care să-i spună că poate mai târziu va ceda, dar în loc să găsească răspunsul, deveni brusc conștientă de cât de mult trebuia să-și încline capul ca să se

uite la el și cât de mică era ea, în comparație cu înălțimea și mărimea lui. Confruntată cu mărimea lui, cu forța și cu voința lui de neîmblânzit, nu avea nicio alegere și știa asta. Și înțelegând acest lucru, înfrângerea ei devenea mai puțin dureroasă, pentru că era complet încolțită și depășită de o forță cu mult superioară.

Îi întâlnește privirea fără să clipească, mândră chiar și atunci când capitula.

— O să-mi respect partea mea din înțelegere.

— Vreau cuvântul tău pentru asta, insistă el, când un alt atac de tuse violentă îi atrase lui Jenny atenția spre camera. Brennei.

Jenny îl privi surprinsă. Ultima dată când îi oferise cuvântul ei de onoare, reacționase ca și cum cuvântul ei nu însemna nimic, ceea ce nu era surprinzător. Bărbații, inclusiv tatăl ei, nu puneau preț pe cuvântul unei biete femei. Evident, Lordul Westmoreland își schimbase părerea și asta o deconcerta. Simțindu-se extrem de stânjenită și ușor mândră de faptul că pentru prima oară promisiunea ei era dorită și onorată, șopti:

— Îmi dau cuvântul de onoare. Royce dădu din cap, mulțumit.

— În cazul acesta, vin cu tine și tu îi poți spune surorii tale că va fi dusă înapoi la mănăstire. După care nu vei mai avea voie să rămâi singură cu ea.

— De ce. Dumnezeuule? șopti ea.

— Pentru că nu cred că sora ta a acordat suficientă atenție sistemului de apărare al castelului Hardin, ca să-i spună ceva tatălui tău. Dar tu ai calculat grosimea pereților și mi-ai numărat santinelele care trec peste podul basculant.

— Nu! Nu, fără tine! strigă Brenna când auzi că va fi dusă înapoi la mănăstire. Jenny trebuie să vină cu mine, izbucni ea, cu privirea asupra Lordului Westmoreland, trebuie. Și o fracțiune de secundă, Jenny ar fi putut jura că Brenna arăta mai curând frustrată decât îngrozită și bolnavă.

O oră mai târziu, o sută de cavaleri conduși de Ștefan Westmoreland așteptau pe cai, gata să părăsească castelul.

— Ai grijă de tine, spuse Jennifer aplecându-se asupra Brennei care era plăcut cocoloșită în vârful unui car, pe un munte de pături și perne.

— Am crezut că o să-ți permită să mă însoțești, spuse Brenna cu amărăciune, privirea ei acuzatoare alunecând spre conte.

— Nu-ți epuiza forțele vorbind, spuse Jenny întinzându-se în spatele Brennei, încercând să-i îndese pernele sub cap și umeri.

Întorcându-se, Royce dădu un ordin și lanțuri grele și contragreutăți fură puse în mișcare. În zgomot de fiare și scârțâit de lemn, grilajul ascuțit fu ridicat și podul căzu încet în lături. Cavalerii dădură pintoni cailor, Jennifer se retrase în spate și caravana începu să traverseze podul. Flamuri albastre cu blazonul reprezentând un lup mârâind fluturau și pocneau în briză, ținute de bărbați plasați în fața și în spatele caravanei și privirea lui Jenny se agăță de acestea. Blazonul Lupului o va proteja pe Brenna până când va ajunge la graniță; după aceea, în cazul în care oamenii Lordului Merrick aveau să fie atacați, va fi nevoie de numele Brennei, ca să îi protejeze.

Podul basculant fu ridicat din nou, blocându-i lui Jenny privirea și Lordul Westmoreland puse o mână pe umărul ei, începând să se întoarcă spre sala castelului. Jenny îl urma cu mintea la acele flamuri sinistre, cu imaginea intenționat malefică a lupului arătându-și colții. Până azi, oamenii purtaseră stindarde cu blazonul regelui Angliei – leii galbeni și trifoilul.

— Dacă îți faci griji că intenționez să-mi iau imediat plata pentru partea ta de târg, îi spuse Royce sec studiind-o cum se încruntă, atunci poți să te liniștești. Am îndatoriri care mă vor ține ocupat până la cină.

Jenny nu avea nicio dorință să se gândească la târgul ei, cu atât mai puțin să-l comenteze și spuse repede:

— Eu mă... mă întrebam de ce cavalerii tăi purtau steagul tău și nu al regelui tău.

— Pentru că sunt cavalerii mei, nu ai lui Henric. Obligațiile lor sunt față de mine, spuse Royce.

Jenny se opri brusc, în mijlocul curții; se spunea că Henric al Șaptelea declarase drept ilegală deținerea de armate de către nobilii săi.

— Dar eu credeam că în Anglia este ilegal ca nobilii să aibă propria lor armată și proprii lui cavaleri.

— În cazul meu, regele Henric a decis să facă o excepție.

— De ce?

Sprâncenele lui Royce se înălțară peste ochii lui cenușii, sardonici.

— Poate pentru că are încredere în mine? se aventură el, nesimțind nici o pornire să o lumineze în această privință.

CAPITOLUL ZECE

După cină, așezat la masă alături de Jennifer, Royce se lăsă pe spate în scaun, cu brațul întins după spatele ei, cu un aer gânditor, urmărind-o pe Jennifer care în mod deliberat îi fermeca și îi aiurea pe cei patru cavaleri care rămăseseră la masă. Nu era nimic surprinzător că Eustace, Godfrey și Lionel nu se mai îndurau să se ridice, mult după ce se terminase masa: pentru că pe de o parte, Jennifer arăta fermecător în rochia din catifea de culoarea cerului, tivită cu satin crem. Pe de altă parte, cam pe la mijlocul mesei, Jennifer devenise dintr-o dată plină de viață și amabilă și veselă, iar acum aceștia vedeau o latură a ei pe care nici Royce nu i-o cunoscuse. Povestea lucruri amuzante despre viața la mănăstire și despre stareța venită din Franța, care insistase printre altele ca Jennifer și Brenna să vorbească fără accent scoțian.

Jennifer își propusese intenționat să fie fermecătoare și în timp ce rotea încet, între degete, piciorul cupei de argint, cu vin, tocmai acest efort îl amuza și îl exaspera totodată pe Royce.

Jennifer făcuse o ocazie strălucitoare dintr-o mâncare aproape fără gust, care includea berbec prăjit, găscă și vrăbii, plus tăvi cu friptură grasă și plăcinte umplute cu ceva ce-i amintea lui Royce de fiertura de ovăz maroniu. La Hardin, reflecta el dezgustat, mâncarea era cu puțin mai bună decât pe câmpul de luptă.

Dacă Jennifer nu ar fi decis să se facă atât de încântătoare, cavalerii lui ar fi mâncat cât să-și umple burțile, după care ar fi plecat în fugă – ori tocmai acesta era și Royce știa, motivul exact pentru care Jennifer făcea asta: să încerce să întârzie să urce sus, cu el.

Jennifer spuse ceva ce-i făcu pe Godfrey, Lionel și Eustace să râdă, în timp ce Royce se uită întâmplător la stânga lui, unde se afla Arik. Arik, observă Royce amuzat, era singurul bărbat de la masă care nu

căzuse sub vraja lui Jennifer. Cu scaunul în echilibru, doar pe picioarele din spate, Arik o urmărea pe Jennifer cu ochi micșorați, suspicioși, cu brațele lui masive încrucișate peste piept, într-o postură dezaprobatore, care arăta clar că el nu se lăsa prost de excesiva ei amabilitate și nu credea că puteai avea, nici măcar o secundă, încredere în ea.

În ultima oră, Royce fusese dispus să-i facă pe plac, folosind timpul ca să se bucure de compania ei și să savureze anticiparea a ceea ce avea să urmeze. Acum totuși, nu-l mai interesa anticiparea.

— Royce, spuse Godfrey râzând cu poftă, nu a fost amuzantă povestea lui Lady Jennifer?

— Foarte, consimți Royce. Dar în loc să se scoale brutal și să pună capăt socializării, Royce alege o metodă mai subtilă: îi aruncă lui Godfrey o privire care spunea clar că cina a luat sfârșit.

Prea ocupată cu propriile ei griji ca să observe subtilul schimb de priviri, Jenny se întoarse spre Royce zâmbind cu toată fața, gândindu-se înnebunită la un alt subiect care să-i țină pe toți în jurul mesei. Dar până să înceapă să vorbească, se auzi un brusc târșâit de picioare de scaun și toți cavalerii se ridicară, îi urară în grabă noapte bună și se îndreptară imediat spre scaunele din dreptul focului.

— Nu găsești puțin ciudată plecarea lor subită?

— Mie mi s-ar fi părut mai „ciudat” dacă rămâneau.

— De ce?

— Pentru că eu le-am spus să plece.

Royce se ridică și el și clipa de care se temuse Jenny toată ziua, sosi. Era acolo, în ochii lui argintii, calmi, când îi întinse mâna, sugerându-i fără comentarii că ar trebui și ea să se ridice. Genunchii începură să-i tremure când se ridică; îi întinse mâna, dar apoi și-o smulse înapoi.

— Nu... nu te-am auzit când le-ai spus să plece, exclamă ea.

— Am fost foarte discret, Jennifer.

Sus, Royce se opri în camera lipită de a ei și deschise ușa, pentru ca Jennifer să poată intra.

Spre deosebire de camera mică, spartană a lui Jennifer, solarul în care pași era spațios și luxuriant, prin comparație. În afara patului cu patru stâlpi, se mai aflau aici patru jilțuri confortabile și câteva cufere grele, ornamentate bogat cu alamă. Pe pereți atârnav tapiserii iar în fața focului acoperit exista chiar un covor gros. Focul ardea, încălzind și luminând încăperea. Prin fereastra din fața patului se revărsa luna iar lângă fereastră se afla o ușă care ducea spre ceea ce păru a fi un mic parapet.

În spatele ei, auzi închizătoarea ușii grele căzând în lăcașul ei și inima începu să i se izbească de coaste. Decisă să facă orice ca să-l întârzie de la ce avea de gând să facă, Jenny se repezi la jilțul cel mai îndepărtat de pat, se așeză și își împreună mâinile în poală. Fixându-și un zâmbet larg, întrebător pe față, se agăță de un subiect care în mod sigur îl interesa și începu să-l bombardeze cu întrebări.

— Se spune că niciodată nu ai fost doborât de pe cal în timpul luptelor, începu ea aplecându-se ușor în față, într-o postură de fascinat interes.

În loc să se lanseze într-o tiradă despre faptele lui de vitejie, așa cum făcuseră cavalerii săi la cină, contele de Claymore se așeză jos, în fața ei, își puse un picior încălțat în cizmă pe celălalt genunchi și se lăsă pe spate în jilț, privind-o într-o totală tăcere. Din clipa în care își smulsese mâna dintr-a lui, în timp ce el o ajuta să se ridice de la masă, Jenny avea senzația apăsătoare că el era conștient de speranța ei într-un miracol care să o salveze de la a-și respecta partea ei de înțelegere și că Royce nu era foarte încântat de atitudinea ei. Făcând ochii mari, își redublă eforturile ca să-l angajeze într-un discurs.

— Este adevărat? îl întrebă ea veselă.

— Ce anume să fie adevărat? replică el cu rece indiferență.

— Că nu ai fost niciodată doborât de pe cal, în timpul luptelor.

— Nu.

— Nu-i adevărat? exclamă ea. Atunci... de... de câte ori s-a întâmplat asta?

— De două ori.

— De două ori! De douăzeci de ori ar fi fost o cifră infimă, își spuse ea, simțind un tremur de panică pentru oamenii clanului ei, care în curând se vor confrunta cu el.

— Da... Este uluitor, având în vedere câte lupte trebuie să fi purtat în toți acești ani. Câte bătălii ai dat?

— Eu nu le număr, Jennifer.

— Poate că ar trebui. Gata, știu! Tu mi-ai putea vorbi despre fiecare, iar eu aș putea ține evidența lor, sugeră ea cam cu prea multă înfocare, tot mai tensionată din cauza răspunsurilor lui monosilabice.

— Să începem chiar acum?

— Nu cred.

Jenny înghiți, simțind că timpul ei expirase și că niciun înger salvator nu va apărea prin fereastră, salvând-o de soarta ei.

— Dar la... la turniruri? Ai fost vreodată doborât de pe cal, la turniruri?

— Niciodată nu am luptat în turniruri. Surprinsă, uitând o clipă de propriile ei griji, Jenny

Îl întrebă, sincer mirată:

— De ce nu? Compatrioții tăi nu doresc să-și încerce priceperea, cu tine? Nu te-au promovat niciodată la un turnir?

— Ba da.

— Da tu nu ai acceptat.

— Eu lupt în bătălii, nu în turniruri. Turnirurile sunt niște jocuri.

— Da, dar lumea... în sfârșit... nu o să înceapă să creadă că refuzi din lașitate? Sau că – poate – nu ești un cavaler chiar atât de bun pe cât se spune?

— Posibil. Iar acum o să te întreb eu ceva pe tine, interveni Royce cu blândețe. Nu cumva subita ta preocupare pentru faptele mele de vitejie în lupte și pentru reputația mea de cavaler are vreo legătură cu

înțelegerea pe care am făcut-o – una care tu speri acum că nu va mai fi respectată?

În loc să-l mintă, ceea ce Royce aproape că se așteptase să facă, Jennifer îl surprinse spunând într-o șoptă abia auzită:

— Mi-e frică. Mai frică decât mi-a fost vreodată în viața mea.

Scurta lui izbucnire de enervare la încercările ei de a-l manipula, din ultimele câteva minute, se topi subit și se uita acum la ea, stând superbă, în jilțul ei și își dădu seama că îi pretindea unei nevinovate în stare de transă să accepte ce avea să se petreacă între ei ca și cum ar fi fost una dintre curtezanele cu care se culcase el, la curte.

Îmblânzindu-și vocea, se ridică și întinse mâna spre ea.

— Vino aici, Jennifer. Cu genunchii tremurându-i violent, Jenny se ridică și se duse spre el încercând să-și convingă conștiința revoltată că actul pe care avea să-l comită nu era păcătos sau trădător; că sacrificându-se pe ea ca să-și salveze sora, făcea de fapt ceva foarte nobil, chiar virtuos. Era, într-un fel, Ioana d'Arc acceptând martiriul.

Își puse șovăitor mâna rece în palma lui caldă, privind cum degetele lui lungi, bronzate, se închideau peste ale ei, găsind o ciudată liniștire în căldura strănerii lui și în privirea lui irezistibilă.

Și când brațele lui o încercuiră, trăgând-o spre trupul său mușchiulos și când buzele lui întredeschise le atinseră pe ale ei, conștiința i se liniști dintr-o dată. Era un sărut ca niciunul dinainte, pentru că el știa unde avea să se sfârșească – un sărut de o delicioasă reținere, de foame păgână. Limba lui alunecă deasupra buzelor ei, poruncindu-le să se deschidă, insistând, iar când se întâmplă asta, plonja în gura ei. Mâinile i se plimbau neobosite, posesive, în sus și în jos pe spinarea ei, pe sânii ei, alunecând de-a lungul coloanei, apăsând-o strâns de coapsele lui întărite și Jennifer simți cum se prăbușește încet în abisul amețitor al senzualității și al pasiunii care se trezeau în ea. Cu un geamăt surd de neajutorată capitulare, își încolăci brațele pe după gâtul lui, agățându-se de el pentru sprijin.

Undeva, într-un loc îndepărtat al minții ei, simți cum îi cade rochia de pe ea apoi simți asprimea palmelor lui pe sânii ei umflați, brusca întetire a ardorii lui, cu fiecare sărut arzător. Brațe ca niște benzi de oțel o cuprinsesă, strângând-o ca într-un leagăn și atunci se pomeni purtată spre pat și așezată cu blândețe jos, pe așternuturile reci. Brusc, căldura, securitatea trupului și a brațelor lui dispăru.

Ieșind încet din ceața ca un vis unde căutase în mod deliberat refugiul din fața realității celor ce aveau să se întâmple, Jenny simți cum aerul rece îi atinge pielea și împotriva voinței, deschise ochii. Royce stătea în picioare, în fața patului, scoțându-și hainele și se simțit străbătută de un tremur de alarmată admirație. În lumina focului, pielea lui era ca bronzul uns cu ulei, mușchii grei de la mâini și șolduri și coapse ondulându-se în timp ce degetele lui deschideau brâul pantalonilor strâmți de lână. Era splendid, își dădu ea seama, era magnific, înghițindu-și un nod de spaimă și jenată admirație, își întoarse repede capul în altă parte, apucând cu degetele cearșaful ca să se acopere cât de cât, în timp ce el își scoase ultima piesă din îmbrăcămintea care-i acoperea goliciunea.

Patul se afundă sub greutatea lui și Jenny așteptă, cu fața întoarsă, cu ochii strâns închiși, dorindu-și ca el să o cuprindă în brațe și să o posede repede, înainte ca realitatea rece să se întoarcă și mai mult spre ea.

Royce însă nu era deloc grăbit. Întinzându-se alături de ea, o sărută ușor după ureche și trase deoparte, încet dar inexorabil, cearșaful. Respirația i se întrerupse când o privi în toată splendoarea ei nudă. Jenny simți cum se înroșește din cap până în vârful picioarelor când Royce își petrecu privirile peste splendida perfecțiune a sânilor ei voluptuoși, cu sfârcuri rozalii, peste talia mică și gingașă, coapsele delicat rotunjite și picioarele lungi, superbe. Fără să se gândească, Royce spuse tare ce gândea.

— Ai idee cât ești de frumoasă? șopti el gutural, în timp ce privirea urca încet spre fața ei minunată, poposind deasupra părului roșu-auriu, răvășit luxuriant pe perne.

— Sau cât de mult te doresc?

Cum Jenny își ținea fața într-o parte, cu ochii strâns închiși, degetele lui îi apucară delicat bărbia, întorcându-i chipul spre el. Cu o voce ca un pluș aspru, plină de dorință și cu un zâmbet languros, Royce șopti:

— Deschide ochii, micuțo.

Jenny ascultă fără vrere și se pomeni uitându-se în ochii aceia argintii, seducători, care i-i țineau captivi pe ai ei, în timp ce mâna lui aluneca dinspre obraz spre gâtul ei și apoi spre sâni, prinzându-le plinătatea ca într-o cupă.

— Să nu-ți fie frică, îi porunci el blând, în timp ce degetele lui mângâietoare alunecau spre sfârc, frecându-l delicat, înainte și înapoi. Vocea adâncă, guturală, combinată cu explorarea de nesuportat a degetelor lui pricepute își lucrau deja magia asupra lui Jenny.

— Nu ți-a fost niciodată teamă de mine, înainte. Nu începe acum.

Mâna lui alunecă ușor de pe sân, în sus spre umărul ei și gura lui fin turnată începu să coboare decisă spre a ei. Prima atingere ușoară, mângâietoare a buzelor lui trimise prin tot trupul lui Jenny un val de plăcere, paralizând-o. Limba alunecă peste buzele ei, forțându-le să se despartă, tachinându-le cu înnebunitoare delicatețe. Apoi gura lui se deschise peste a ei, fierbinte și insistentă, într-un nesfârșit sărut, de adâncă, primitivă foame.

— Sărută-mă, Jenny, îi porunci el răgușit.

Și Jenny îl sărută. Îndoindu-și mâna peste ceafa lui, îi oferi buzele depărtate, mișcându-le pe ale lui, sărutându-l la fel de erotic precum o săruta el. Royce gemu de plăcere și o sărută și mai apăsător, întorcând-o, cu mâna pe coloana ei, în brațele lui, în contact vibrant cu erecția lui rigidă. Sărutată până la insensibilitate, mâinile lui Jenny

alunecară în sus peste mușchii proeminenți ai pieptului și umerilor lui, apoi în jurul gâtului, strecurându-se în părul aspru, buclat, de la ceafa lui.

Când în sfârșit Royce își ridică gura de pe a ei, respirația lui era găfăită și rapidă și Jenny își spuse că se va topi cu siguranță din cauza tandreței și a dorinței care îi pulsau în vene, cu fiecare bătaie bubuindă a inimii ei. Privind în ochii lui fierbinți, își ridică degetele tremurânde, atingându-i fața așa cum i-o atinsese el pe a ei, plimbându-se cu vârful degetelor peste obrajii lui, peste începutul de barbă din jurii gurii, apropiindu-se de buzele moi, în timp ce o emoție creștea încet în ea, ca să țâșnească apoi într-o înflorire sălbatică, vibrantă, cu o forță care o făcu să tremure. Cu pieptul durând-o din cauza asta, își plimbă degetele de-a lungul maxilarului dur, înfiorându-se când atinse cicatricea roșie pe care i-o făcuse ea. Copleșită de vinovăție, ridică ochii spre ai lui și șopti dureros:

— Iartă-mă.

Royce se uita în jos la ochii aceia imposibil de albaștri, dorind-o acum insuportabil și mai mult, din cauza atingerii și a vocii ei, dar se reținu totuși, fermecat de incredibila ei dulceață. În timp ce cobora încet cu degetele pe pieptul lui, îi văzu labirintul de lungi cicatrici de acolo. Royce o urmări, știind instinctiv că, spre deosebire de celelalte femei cu care se culcase, ea nu se va scutura de repulsie la vederea acestor cicatrici sau, mai rău, nu se va înfiora de o excitare sordidă la vizibila dovadă a pericolului în care trăia el, a pericolului pe care îl reprezenta el.

Se aștepta altceva din partea îngerului nebunatic din brațele sale, dar nu era pregătit pentru ce s-a întâmplat sau pentru propria lui reacție nestăpânită: degetele ei îi atinseră cicatricile, alunecând ușor spre cea mai apropiată de inima lui, făcându-i mușchii să i se încordeze în mod reflex, în timp ce se lupta să nu o posede acum. Când în sfârșit își ridică privirea spre el, ochii ei străluceau de lacrimi

neascunse și chipul ei frumos era palid de tulburare, într-un geamăt violent, torturat, Jenny șopti:

— Dumnezeule Mare, cum te-au rănit. Și înainte ca el să-și poată imagina intențiile ei, Jenny își coborî capul și buzele ei atinseră ușor fiecare cicatrice, ca și cum ar fi încercat să o vindece, iar brațele ei alunecară strâns, protector, în jurul lui iar Royce își pierdu controlul.

Vârându-și degetele în părul ei greu, mătăsos, o rostogoli pe spate.

— Jenny, spuse el gutural, sărutându-i ochii, obrazul, fruntea, buzele. Jenny... șopti el, iară și iară... Și sunetul acestui cuvânt, răgușeala vocii lui profunde, o înnebuneau pe Jenny la fel ca tot ce începea el să îi facă. Gura lui coborî la sânul ei, tachinându-i culmea întărită, până când Jenny începu să găfâie, arcuindu-și spatele, apăsându-i capul de sâni ei. Mâna lui se mișcă, coborând în jos, spre talie, apoi mai jos, spre coapse.

În mod reflex, Jenny își strânse picioarele și lui Royce îi scăpă un râs înfundat, răgușit, în timp ce buzele lui se întorceau să se lase peste ale ei cu pasiune devoratoare.

— Nu, draga mea, nu o să te doară, șoptea el fierbinte, cu degetele înaintând prin triunghiul cârlionțat dintre coapsele ei, căutând intrarea.

Fiori de plăcere și teamă îi treceau prin tot trupul, dar Jenny nu reacționa la ei; reacționa însă la nevoia pe care o auzea în vocea lui. Cu un efort conștient, le porunci mușchilor picioarelor ei să se relaxeze și în clipa în care se întâmplă asta, degetele lui cunoscătoare o despărțiră, alunecând adânc în căldura ei umedă, făcându-i plăcere cu tandrețe și pricepere, pregătind drumul pentru pasionata lui invazie.

Strângându-l de ea, cu fața îngropată în gâtul lui încordat, Jenny avea senzația că trupul îi ia foc, topindu-se și fluidizându-se și din gâtlej îi scăpă un suspin de uluitoare plăcere. Exact când credea că precis va exploda de atâtea simțiri care se construiau în ea, picioarele lui Royce îi despărțiră pulpele și el se mișcă în poziție, deasupra ei.

Jenny deschise ochii și îl văzu deasupra ei – războinicul al cărui nume îi făcea pe bărbați să tremure, același bărbat care o atinsese și o sărutase cu atâta violență tandrețe. Fața lui era dură și întunecată și pulsul i se zbătea la tâmplă, în timp ce el se lupta să se stăpânească.

Mâinile lui pătruseră sub ea, ridicându-i coapsele ca să-l primească; îi simți duritatea fierbinte încercând, căutând intrarea și Jenny își întâmpină soarta cu același curaj cu care o întâmpinase de fiecare dată, în mâinile lui. Emoția gestului îl făcu pe Royce să se cutremure, când ea se abandona în brațele lui și el își introduse puțin duritatea palpitândă în incredibila ei căldură, nesigur câtă durere îi va pricinui și disperat să fie cât mai delicat. Timpul pe care i-l acordase lui Jenny ușurase trecerea și îi simți căldura mătăsoasă înconjurându-l strâns, lărgindu-se ca să-l cuprindă. Cu inima bătându-i disperat, chinuit de dorință, își continuă drumul în ea, până când în sfârșit întâlni fragila barieră.

Se retrase câțiva centimetri și reveni, apoi iar se retrase, decis să spargă bariera, disperat să se afunde în ea, urând durerea pe care avea să i-o pricinuiască. Cuprinzând-o strâns în brațele lui ca și cum ar fi putut astfel să-i absoarbă el durerea, îi spuse, pe buzele ei, cu vocea hârșăită:

— Jenny... îmi pare rău. Și își continuă drumul, cu toată lungimea, auzind-o gemând de durere, în timp ce brațele ei îl strângeau spasmodic.

Royce așteptă să-i treacă durerea și apoi începu să se miște în ea, alunecând ușor înainte, retrăgându-se, intrând mai adânc de fiecare dată, retrăgându-se din nou, cu trupul complet excitat și disperat, în timp ce voința lui lupta pentru control. Își plimbă în cerc, delicat, coapsele peste ale ei, pasiunea lui triplându-se auzindu-i geamătul înfundat de plăcere și simțindu-i mâinile alunecând spre coapsele lui, lipindu-l de ea. Trecând la mișcări adânci, puternice, plonja în ea și-i simți trupul începând să se miște cu al lui. Nu-i venea să creadă câtă plăcere îi oferea ea, cum îi simțea trupul strângându-i-se în jurul

proeminenței lui umflate, învăluind-o, sau dulcea tortură a mișcărilor ei instinctive.

Repede, săgeți înțepătoare de dorință începură să-i zguduie lui Jenny trupul și ea se mișca împreună cu Royce, căutând fără să știe ceva ce simțea că el încerca să-i ofere și apropiindu-se tot mai mult de acel ceva, tot mai mult, pe măsură ce el își întetea loviturile insistente. Pulsațiile din străfundurile ei explodară brusc într-o izbucnire de plăcere copleșitoare care îi zgudui trupul cu val după val de senzație. Spasmele ei îl îmbrățișară, strângându-i și lovindu-i bărbăția umflată. Royce își petrecu strâns brațele în jurul ei, rămânând complet nemișcat pentru a-i mări plăcerea, respirând repede, gâfâit, lipit de gâtul ei. Așteptă până când spasmele ei încetară și apoi, cu inima bubuindu-i în coaste, se adânci în ea, fără să-și mai poată controla forța izbiturilor, cu trupul cutremurându-i-se convulsiv, iară și iară, în timp ce căldura lui se revărsa în ea.

Plutind pe o mare de inconștientă plăcere, cu trupul în continuare unit cu al lui, Jenny îl simți pe Royce mișcând-o pe o parte și aducând-o cu el și se întoarse, încet, înapoi la starea de conștientă. Pleoapele i se deschiseră și umbrele din cameră începură încet să capete formă; un buștean trosni în cămin, eliberând scânteii incandescente. Se simți inundată din nou de realizarea a tot ce se petrecuse între ei și acolo, ghemuită în siguranță în brațele lui, Jenny cunoscă un sentiment de singurătate și de groază, mai puternic decât orice. Ceea ce tocmai făcuse ea nu fusese un martiriu, nici măcar un nobil sacrificiu – nu, când găsisse atâta plăcere păgână în el, atâta... paradis. Simți lângă obrazul ei bătăile ritmice, puternice, ale inimii lui Royce și își înghiți un nod de dureroasă emoție. Găsisse aici altceva diferit, ceva interzis și periculos pentru ea, un sentiment care nu trebuia, nu putea să existe.

Și cu toată teama și vinovăția pentru ceea ce făcuse, singurul lucru pe care și-l dorea acum era ca el să-i spună din nou „Jenny”, cu vocea aceea răgușită, tandră. Sau să-i spună, pe orice ton, „te iubesc”.

Ca și cum nevoia de a-i auzi vocea ajunsese la el, Royce vorbi, dar cuvintele lui nu erau cele pe care vroia ea să le audă și nici tonul lui nu era cel dorit de inima ei. Liniștit, fără emoție în glas, o întrebă:

— Te-a durut rău?

Jenny scutură din cap și după câteva încercări, reuși să șoptească:

— Nu.

— Îmi pare rău dacă ți-am făcut rău.

— Nu mi-ai făcut.

— Indiferent cine ar fi fost primul, tot te-ar fi durut. Lacrimile îi umplură ochii, sufocând-o și Jenny se rostogoli pe cealaltă parte, încercând să se desprindă din brațele lui, dar Royce o ținea strâns, cu spinarea și picioarele lipite de pieptul și coapsele lui. Indiferent cine ar fi fost primul, se gândea Jenny nefericită, era foarte departe de „Te iubesc.”

Royce știa asta. Știa la fel de bine cum știa că era o nebunie să se gândească la cuvintele acelea, cu atât mai mult să le pronunțe. Nu acum, nu încă... nu, niciodată, se corectă el în timp ce prin fața ochilor minții îi flutură imaginea femeii cu care se presupunea că urma să se căsătorească. Nu simțea niciun sentiment de vinovăție că făcuse dragoste cu Jennifer; printre altele, încă nu era angajat oficial—nu, până când regele Henric nu va deveni nerăbdător și nu se va ocupa direct de căsătoria lui cu Lady Mary Hammel.

În clipa aceea, Royce își dădu seama că și dacă ar fi fost logodit, tot nu ar fi avut nici un sentiment de vinovăție. Prin minte îi trecu imaginea lui Mary Hammel, cu chipul ei frumos și deschis, încadrat de un nor de păr blond-argintiu. Mary era pasională și neînhibată în pat, tremurând de excitație în brațele lui, din motive care nu reprezentau niciun secret pentru el, câtă vreme chiar ea îi spusese, cu voce guturală și joasă: „Tu, domnul și stăpânul meu, ești Puterea și Violența și Forța – și pentru majoritatea femeilor, acestea sunt cele mai puternice afrodisiace.”

Cu ochii în foc, Royce se întreba dacă nu cumva regele Henric trecuse la procedurile de căsătorie fără să-i mai aștepte întoarcerea, la sfârșitul acestei luni. Pentru un suveran puternic, care cucerise tronul prin luptă, Henric dezvoltase repede ceea ce Royce simțea a fi mai curând un obicei dezgustător de a rezolva problemele politice, ori de câte ori era posibil, prin aranjarea unor căsătorii între două entități ostile – începând chiar cu căsătoria lui Henric cu Elizabeth de York, însăși fiica regelui căruia îi luase tronul Angliei cu un an în urmă, într-o bătălie care s-a sfârșit cu moartea celuiilalt. Mai mult, Henric spusese de nenumărate ori că dacă fiica lui ar fi fost suficient de mare, ar fi căsătorit-o cu regele James al Scoției, pentru ca astfel să pună punct interminabilei concurențe dintre cele două țări. Poate că o astfel de soluție îl mulțumea pe Henric, dar Royce nu era dispus la asemenea alianțe neprietenoase. El își dorea o soție îndatoritoare, supusă, care să-i încălzească patul și să dea farmec sălii de primire; el avusese deja parte de prea multe lupte în viața lui ca să se supună singur la altele, în propria lui casă.

Jennifer se mișcă în brațele lui, încercând să se elibereze. Îl întreabă, cu glas înăbușit:

— Aș putea acum să mă retrag în camera mea?

— Nu, spuse el sec, mai avem mult până să ne încheiem târgul. Și apoi, ca să-i arate că așa era și ca să îndulcească ceea ce știa că fusese o poruncă arbitrară, o rostogoli pe spate și-și afundă buzele într-ale ei, sărutând-o până când, înnebunită, Jenny se agăță de el și îi întoarse sărutările cu pasiune dulce, descătușată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Luna își revărsa lumina prin fereastră și Royce se rostogoli în somn, întinzând un braț spre Jennifer. Dar mâna lui întâlni așternutul rece, nu carne caldă. O viață petrecută în pericol îl făcu să revină, într-o secundă, la realitate. Ochii i se deschiseră brusc în timp ce se întorcea pe spate, scrutând încăperea, măturând cu privirea mobilierul care se înălța asemenea unor umbre fantomatice în palida lumină a lunii.

Răsucindu-se cu picioarele la marginea patului, se ridică și începu să se îmbrace repede, înjurându-și propria prostie de a fi uitat să planteze o santinelă jos, la capătul scării. Își înșfacă pumnalul, din obicei, furios pe el că adormise în confortabila convingere că Jennifer nu putea să se lipească așa de el, pentru ca apoi să rămână trează și să-și pună la cale, cu răceală, evadarea. Ba da, Jennifer Merrick era capabilă și de mai mult. Gândindu-se la toate aspectele, se putea considera norocos că nu încercase să-i taie beregata înainte de a pleca! Smulse ușa și era aproape gata să calce peste pajul lui uluit, care dormea în fața ușii, pe rogojina lui.

— Ce s-a întâmplat, milord? întrebă Gawin îngrijorat, începând să se ridice.

O mișcare imperceptibilă – ca suflul vântului, venind de afară, dinspre parapet – îi atrase atenția lui Royce și își întoarse capul într-acolo.

Ușa se trânti în fața uluită a lui Gawin.

Spunându-și că era efectiv ușurat că nu-l obligase la o altă urmărire nocturnă, Royce deschise încet ușa și ieși. Jenny stătea pe parapet, cu părul lung umflându-i-se în briza nopții, cu brațele petrecute în jurul ei, privind în depărtare. Cu ochii micșorați, Royce îi studie expresia și o clipă fu cuprins de un val de ușurare. Ea nu părea

să contemple posibilitatea de a se arunca peste parapet și nici să-și deplângă fecioria pierdută. Mai curând decât furioasă sau nefericită, ea arăta aproape pierdută în gânduri.

De fapt, Jenny era atât de scufundată în gândurile ei încât habar n-avea că nu mai era singură. Mângâierea alintătoare a aerului îmbălsămat al nopții o ajutase să-și refacă starea de spirit dar chiar și așa avea senzația că întreaga lume se întorsese cu fundul în sus în noaptea aceasta și că Brenna era unul dintre motive: Brenna și o pernă de puf fuseseră motivele pentru care Jenny își sacrificase cu „noblețe” virginitatea. Cumplita constatare o izbise chiar în clipa în care se pregătea să adoarmă.

Spunea încet o rugăciune adormită pentru însănătoșirea Brennei și pentru călătoria ei în siguranță, când o pană străpuse fața de pernă din in, aducând-o cu gândul la clipa în care îi potrivise Brennei pernele sub cap, în căruță. Brenna avea accese de tuse din cauza fulgilor din pernele din jurul ei și nimeni altcineva decât ea nu putea fi mai atentă să le îndepărteze. Precis, își spuse Jenny, că Brenna adormise în camera ei și se trezise tușind, dar în loc să îndepărteze pernele vinovate, devenise, în sfârșit, cutezătoare și inventivă: sperând că Royce le va elibera pe amândouă, Brenna rămăsese întinsă pe el, până când începuse să tușească la un pas de moarte.

Absolut ingenioasă, se gândea Jenny – la nivelul tuturor planurilor pe care le putea ea imagina – și la fel de ghinionistă, decise Jenny sumbru.

Gândurile ei o părăsiră pe Brenna și se întoarseră spre viitorul pe care-l visase odinioară să îl aibă, un viitor care acum, mai mult ca oricând, era pierdut pentru ea.

— Jennifer... spuse Royce în spatele ei.

Jenny se întoarse în loc, făcând un efort să-și ascundă reacția inimii la auzul timbrului profund al vocii lui. De ce, se întrebă ea cu disperare, încă îi mai putea simți mâinile pe piele și de ce simpla

vedere a chipului său îi aducea în minte asprimea tandră a sărutărilor lui?

— Eu... De ce ești îmbrăcat? întrebă ea ușurată că vocea îi sunase calm.

— Mă pregăteam să merg să te caut, îi răspunse Royce ieșind din umbră.

Aruncând o privire spre pumnalul strălucitor din mâna lui, îl întrebă:

— Și ce intenționezi să faci, când mă găseai?

— Uitasem de parapetul ăsta. Vârându-și pumnalul în curea, Royce adăugă.:

— M-am gândit că ai reușit să te strecoari afară din cameră.

— Oare pajul tău nu doarme chiar de partea cealaltă a ușii?

— Bună observație, spuse Royce sardonice.

— De obicei doarme întins de-a lungul ușii, ca să blocheze trecerea oricui, sublinie ea.

— La fel de corect, spuse Royce sec, mirându-se cum de se repezise, ca niciodată, afară pe ușă, fără să cerceteze orice altă variantă.

Acum că o găsisese, Jenny își dori ca el să plece; prezența lui adusesese infernul în serenitatea pe care o căutase cu atâta disperare. Întorcându-se de la el cu neechivoca sugestie ca el să plece, începu să privească peisajul luminat de lună.

Royce ezită, știind că ea dorea să fie lăsată singură, dar nedorind să o părăsească. Își spuse că era vorba doar de preocuparea pentru starea ei de spirit și nu de plăcerea pe care o avea să stea în prezența ei, acest sentiment de tandrețe împiedicându-l să plece. Simțind că ea nu va primi cu plăcere atingerea lui, se opri mai departe de ea și se sprijini cu umărul de peretele care înconjura parapetul. Jenny rămase adâncită în gândurile ei și sprâncenele lui Royce se strânseseră ușor, reconsiderând concluzia lui de mai devreme, că ea se gândea la ceva atât de stupid cum ar fi să-și ia viața.

— La ce te gândeai acum câteva minute, când am venit aici?

Întrebarea o făcu pe Jenny să se încrânceneze ușor. Nu se gândise decât la două lucruri, dintre care unul, anume ingeniosul plan al Brennei, evident că nu-l putea comenta cu el.

— Nu era nimic important, se eschivă ea.

— Oricum, spune-mi, insistă.

Jenny se uită într-o parte, inima bătându-i trădătoare la vederea umerilor lui largi atât de aproape de ea și a chipului frumos, serios, luminat de luna. Dorind acum să discute orice i-ar fi putut distrage atenția de la prezența lui, se uită peste dealuri și spuse cu un oftat de capitulare:

— Mi-am amintit de vremea când stăteam pe parapetul castelului Merrick și priveam în depărtare, gândindu-mă la un regat.

— Un regat? repetă Royce surprins și ușurat de natura nonviolentă a gândurilor ei. Jenny dădu din cap, cu părul ei greu unduindu-i-se pe spate și Royce își reprimă cu greu nevoia de a-și înfășura mâna în masa mățăsoasă și de a-i întoarce fața în sus, spre el.

— Ce regat?

— Propriul meu regat. Jenny oftă, simțindu-se ridicolă și supărată că el insistase asupra subiectului. Obișnuiam să-mi plănuiesc propriul meu regat.

— Bietul James, glumi Royce referindu-se la regele Soției. Și pe care anume dintre regaturile lui plănuiai să pui mâna?

Jenny îi zâmbi dezamăgită, dar în vocea ei se simțea o ciudată tristețe.

— Nu era un regat real, cu pământuri și castele; era un regat al viselor – un loc unde lucrurile aveau să fie exact cum vroiam eu să fie.

O amintire de mult pierdută îi trecu prin minte și întorcându-se spre parapet, Royce își lăsa brațele pe el, cu degetele împreunate. Privind peste dealuri, în aceeași direcție în care se uita Jennifer, mărturisii încet:

— A fost o vreme, de mult de tot, când și eu obișnuiam să-mi imaginez un regat după propriile mele vise. Al tău cum arăta?

— Nu sunt multe de spus. În regatul meu era prosperitate și pace. Din când în când, firește, câte un țăran se îmbolnăvea foarte rău sau siguranța noastră era cumplit amenințată.

— În regatul din visul tău existau amenințări și boală? o întrerupse Royce surprins.

— Desigur! recunosc Jenny cu un zâmbet jenat. Trebuia să existe și una și alta, pentru ca eu să pot sări în ajutor și să salvez totul. Acesta era adevăratul motiv pentru care îmi inventasem regatul.

— Vroiai să devii o eroină pentru poporul tău, concluziona Royce zâmbind la o motivație pe care o putea ușor înțelege.

Jenny scutură din cap, înflăcărea din vocea ei alungându-i zâmbetul.

— Nu. Vroiam doar să fiu iubită de cei pe care-i iubeam; să mi se acorde atenție, nu să fiu nedorită de cei care mă știau.

— Asta era tot ce-ți doreai? Jenny dădu din cap, serioasă.

— Așa că mi-am inventat un regat al viselor, unde puteam face lucruri mărețe și cutezătoare, prin care să obțin acest lucru, iubirea.

Nu foarte departe, pe dealul din apropierea castelului, silueta unui bărbat fu luminată o clipă, de razele lunii care ieșeau din nori. Oricând altădată, această scurtă apariție l-ar fi determinat pe Royce să trimită oameni în cercetare. Acum totuși, saturat de dragostea din timpul nopții, știind ce va avea să mai urmeze, cu fermecătoarea frumusețe de lângă el, creierul său nu reacționa la ce observaseră ochii. Era o noapte plină de căldură și rare confidențe, o noapte mult prea dulce și plăcută, ca să se gândească la imposibila amenințare a unui pericol tăcut, pândind atât de aproape de propriul lui domeniu.

Royce se încruntă, gândindu-se la cuvintele derutante ale lui Jenny. Scoțienii, chiar și proprietarii de pământ care trăiau după legile feudale, mai curând decât după legile clanului, erau extrem de loiali! Și indiferent dacă cei din clanul lor îi spuneau tatălui lui

Jennifer „contele sau „Merrick” acesta și întreaga lui familie vor continua să primească completa devoțiune și loialitate a clanului Merrick. Ei nu se vor uita la Jennifer și nu o vor găsi nedorită iar ea va fi, fără îndoială, iubită de cei pe care îi iubea – deci, ea nu ar fi trebuit să simtă nevoia să viseze la un regat al ei. Într-un târziu, Royce spuse:

— Ești o tânără curajoasă și frumoasă. Și o contesă cu toate drepturile ei. Fără îndoială că cei din clanul tău simt pentru tine ceea ce îți dorești să simtă – și poate chiar mai mult.

Jenny își smulse privirea dintr-a lui și păru din nou absorbită de peisaj. Îi răspunse cu o voce intenționat lipsită de emoție:

— Ei mă consideră un fel de... de provocare.

— De ce și-ar închipui ceva atât de absurd? întrebă el derutat.

Spre surprinderea lui, Jenny sări în ajutorul lui.

— Altceva ar putea gândi, având în vedere lucrurile pe care fratele meu vitreg i-a convins că le-am făcut?

— Fel de lucruri?

Jenny se înfiora, strângându-și brațele în jurul ei, arătând aproape cum arăta atunci când a văzut-o prima dată pe parapet.

— Lucruri de negândit, șopti ea.

Royce o privea insistând tăcut să se explice și Jenny inspiră adânc, tremurat și se conformă fără bucurie:

— Au fost multe lucruri, dar cel mai cumplit a fost despre cum s-a înecat Rebecca. Becky și cu mine eram verișoare de departe și cele mai bune prietene. Aveam amândouă treisprezece ani, adăugă Jenny zâmbind trist. Tatăl ei – Garrick Carmichael – ea vădov și Rebecca era singurul lui copil. Era nebun după ea, așa cum eram cu toții. Era atât de dulce și atât de incredibil de frumoasă – chiar mai frumoasă decât Brenna – încât nu puteai să nu o iubești. Problema era că tatăl ei o iubea atât de mult încât nu o lăsa să facă nimic, de teamă să nu pățească ceva. Nu avea voie nici să se apropie de râu, pentru că tatăl ei se temea să nu se înece. Becky a hotărât să învețe să înoate – ca să-i

arate că va fi în siguranță – așa că, în fiecare dimineață, devreme de tot, ne furișam la râu, pentru ca eu să o pot învăța să înoate.

— Cu o zi înainte de a se îneca, am fost la târg și ne-am certat pentru că i-am spus că unul dintre jongleri se uitase la ea într-un mod necuviincios. Frații mei vitregi, Alexander și Malcolm ne-au auzit-ca și alți câțiva oameni – și Alexander m-a acuzat că eram geloasă pentru că de fapt eu mă uitam la jonglerul respectiv, ceea ce era cea mai mare prostie. Becky era atât de furioasă, de jenată vreau să spun, încât când am plecat mi-a zis să nu mă obosesc să vin la râu, a doua zi dimineață, pentru că nu mai avea nevoie de ajutorul meu. Știam că nu vroia cu adevărat să spună asta și că nu știa încă să înoate așa de bine și firește, a doua zi dimineața m-am dus la râu.

Vocea lui Jennifer deveni o șoptă aproape imperceptibilă.

— Când am ajuns acolo, Becky era încă furioasă; mi-a strigat că vroia să fie singură. Eu eram deja în vârful dealului, îndepărtându-mă, când am auzit un pleoscăit și pe ea strigându-mă să o ajut. M-am întors și am început să alerg în jos pe deal, dar nu o puteam vedea. Când am ajuns la jumătatea drumului, a reușit să-și scoată capul din apă – știu asta pentru că i-am văzut părul la suprafață. Apoi am auzit-o strigându-mă încă o dată... Jenny se cutremură, frecându-și absentă mâinile.

— Dar curentul o purta departe. M-am scufundat și am încercat să o găsesc. M-am scufundat din nou și din nou și din nou, șopti Jenny sacadat, dar... nu am putut-o găsi, ca să o ajut. A doua zi, Becky a fost găsită câteva mile mai departe, pe malul râului.

Royce ridică mâna, apoi o lăasă înapoi jos, simțind că ea lupta să se stăpânească și nu ar fi primit bine un gest de mângâiere care ar fi făcut-o să-și piardă controlul.

— A fost un accident, spuse el blând. Jenny inspiră adânc, să se liniștească.

— Nu și după Alexander. Probabil că el fusese prin apropiere, pentru că a spus la toată lumea că a auzit-o pe Becky strigându-mă,

ceea ce era adevărat. Dar le-a spus și că ne certam și că eu am împins-o în apă.

— Și cum a explicat propriile tale haine ude? Întrebă Royce concis.

— A spus, începu Jenny cu glasul sfâșiat, că am împins-o în apă; că am așteptat puțin și apoi am încercat să o salvez. Lui Alexander, adăugă Jenny, i se spusese deja că el și nu eu îi va succeda tatălui meu la putere. Dar asta nu i-a fost suficient – el vroia să intru în dizgrație și chiar mai mult. După asta a fost ușor pentru el.

— Ușor în ce fel?

Umerii ei delicați se ridicară ușor.

— Alte câteva minciuni diavolești și adevăruri răstălmăcite – cabana unui țăran care a luat brusc foc în noaptea care a urmat după ce l-am provocat cu ridicarea unui sac cu grăunțe. Lucruri dintr-astea.

Jenny își ridică încet ochii strălucitori de lacrimi și spre surprinderea lui Royce, încercă să zâmbescă.

— Îmi vezi părul? Îl întrebă ea. Royce își aruncă inutil privirea spre șuvițele roșii-aurii pe care le admira de săptămâni de zile și dădu din cap.

Cu voce sufocată, Jenny spuse:

— Părul meu avea o culoare cumplită. Acum are culoarea părului lui Becky. Becky știa... cât de mult îi... admiram părul, șopti Jenny cu voce întreruptă și... îmi place să cred că ea mi l-a dăruit. Ca să-mi arate că știe... că am încercat să o salvez.

Strângerea dureroasă, neobișnuită din piept îi făcu lui Royce să-i tremure mâna când începu să și-o ridice și să și-o pună pe obrazul ei, dar ea se retrase și cu toate că ochii enormi înotau în lacrimi strălucitoare, Jenny nu izbucni în plâns. Acum, în sfârșit, înțelese de ce această minunată tânără nu a plâns de la capturarea ei, nici măcar când i-a aplicat el bătaia aceea zdravănă. Jennifer Merrick își înmagazinase în ea toate lacrimile iar mândria și curajul ei nu-i vor

permite să clacheze și să le dea drumul. În comparație cu ce suferise ea, o simplă bătaie a lui nu însemna nimic.

Neștiind ce să facă, Royce intră în cameră, turnă puțin vin într-o cupă și i-l aduse.

— Bea asta, îi spuse el simplu.

Constată ușurat că ea își recăpătase deja controlul și un zâmbet cuceritor îi flutură pe buzele catifelate, la tonul lui neintenționat abrupt.

— Mi se pare, milord, că îmi vâri mereu alcool în mâini.

— De obicei, pentru motivele mele josnice, recunosc el vesel și Jenny chicoti.

Bând o sorbitură, Jenny puse cupa deoparte, apoi își încrucișa brațele pe parapetul scund, privind din nou în depărtare, în timp ce se apleca. Royce o studie în tăcere, incapabil să-și scoată din minte dezvăluirile ei, simțind nevoia să spună ceva încurajator.

— Oricum, nu cred că ți-ar fi făcut plăcere să-ți asumi responsabilitatea clanului.

Jenny scutură din cap și spuse calm:

— Aș fi iubit asta. Erau atâtea lucruri care vedeam că ar fi trebuit făcute altfel – lucruri pe care le observă doar o femeie, nu un bărbat. Lucruri pe care le-am învățat și de la Mama Ambrose. Există noi orizonturi, metode noi de a cultiva cerealele – sute de alte lucruri care pot fi făcute altfel și mai bine.

Incapabil să comenteze despre relativele merite ale agriculturii, Royce încercă un alt argument.

— Nu-ți poți trăi viața încercând să-ți faci clanul să te aprecieze.

Jenny îi răspunse cu o voce scăzută, decisă:

— Pot. Aș face orice ca să-i conving să mă vadă din nou ca pe cineva de-al lor. Ei sunt poporul meu – sângele lor curge în vinele mele și al meu, într-ale lor.

— Mai bine ai uita de asta. S-ar părea că te-ai angajat într-o competiție a cărei victorie nu pare să-ți fie favorabilă.

Jenny spuse, cu tristețe:

— Pentru scurt timp, în aceste ultime zile am sperat că nu mai e așa cum zici tu. Într-o zi, William va prelua conducerea clanului, iar el este un băiat minunat, bun – mă rog, un bărbat – de vreme ce a împlinit douăzeci de ani. Nu este la fel de puternic cum era Alexander sau cum este Malcolm, dar este inteligent și înțelept și loial. El suferă pentru relația mea cu clanul și de îndată ce va fi devenit stăpân, va încerca să îndrepte lucrurile. Dar în noaptea aceasta, totul a devenit imposibil.

— Ce legătură are noaptea asta cu toată povestea?

Jenny își ridică ochii spre el și expresia lor îi aminti lui Royce de o ciută rănită, în ciuda tonului ei voit calm, indiferent.

— În noaptea asta am devenit consoarta celui mai aprig dușman al familiei mele – amanta vrăjmașului poporului meu. În trecut, m-au disprețuit pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Acum, au un bun motiv să mă disprețuiască pentru ce am făcut, exact cum am și eu motive să mă disprețuiesc. De data aceasta am făcut un lucru de neiertat. Nici Dumnezeu nu mă va ierta...

Adevărul de netăgăduit al acuzației că a devenit consoarta lui îl izbi pe Royce cu o forță mai mare decât ar fi vrut să recunoască, dar vinovăția lui era diminuată de cunoașterea faptului că viața care era pierdută pentru ea acum, nu era cine știe ce viață. Întinzând mâna, o luă cu fermitate de umeri și o întoarse, apoi îi ridică bărbia în sus, obligând-o să-i întâlnească privirea. Și chiar în timp ce începea să vorbească, plin de compasiune și înțelegere, simțea deja că începe să se întărească, un răspuns imperativ la apropierea ei. Royce spuse cu liniștită fermitate:

— Jennifer, eu nu am știut cum stăteau lucrurile între tine și clanul tău, dar m-am culcat cu tine și nimic nu se mai poate schimba acum.

— Dar dacă ai putea schimba ceva, ai face-o? spuse Jenny privindu-l revoltată.

Royce se uită în jos la fata incredibil de tentantă, care-i încinsese trupul chiar în clipa aceea. Calm și onest, răspunse:

— Nu.

— Atunci nu te mai obosi să pari că regreti, izbucni ea.

Buzele i se curbară într-un răs fără veselie, plimbându-și mâna de-a lungul obrazului ei, spre gât.

— Arăt eu apăsător de regrete? Nu regret. Regret că ți-am provocat umilință, dar nu regret că te-am avut, în urmă cu o oră și nici nu voi regreta să te am din nou, peste câteva minute, ceea ce vreau chiar să fac. Jenny rămase uluită la aroganța declarației lui, dar Royce continuă cu ce avea de spus.

— Eu nu cred în Dumnezeuul tău, dar mi s-a spus de către cei care cred că Dumnezeuul tău se presupune că este un Dumnezeu just. Dacă este așa, continuă el pe un ton calm, filosofic, atunci cu siguranță că El nu te va învinui pentru toate astea, în fond ai acceptat târgul meu de teamă pentru viața surorii tale. Nu a fost voința ta, ci a mea. Și ce s-a întâmplat între noi în patul acesta a fost iarăși împotriva voinței tale. Nu am dreptate?

Royce regretă întrebarea chiar în clipa imediat următoare – o regretă atât de mult, încât acest lucru îl deconcerta. Și apoi înțelese că, în timp ce încerca să o asigure că el nu o condamnase, nu vroia ca ea să nege că simțise toate lucrurile pe care le făcuse el în timpul contactului lor, sau că și ea îl dorise aproape la fel de mult cât o dorise el pe ea. Ca și cum ar fi simțit dintr-o dată nevoia de a-i testa onestitatea dar și propriile lui instincte, Royce insistă:

— Nu este adevărat? Că El te va considera fără vină pentru că tu mi te-ai supus doar în pat, împotriva voinței tale?

— Nu! Cuvântul țâșni din ea plin de neajutorare și rușine și de o mie de alte sentimente pe care Royce nu le putea identifica.

— Nu? repetă el cuprins de o teribilă senzație de ușurare. Unde greșesc? întrebă el, pe un ton scăzut dar insistent. Spune-mi unde greșesc.

Nu tonul de comandă din vocea lui o făcu pe Jenny să răspundă. Ci subita revenire în mintea ei a felului în care făcuse dragoste cu ea; amintirea incredibilei lui blândeți și rețineri. A regretului lui profund când i-a provocat durere, rupându-i himenul; a cuvintelor lui șoptite, de admirație; a respirației lui laborioase, în timp ce se lupta să-și rețină pasiunea. Adăugate la toate acestea, era amintirea propriei ei dorințe imperioase de a fi umplută de el și de a-i oferi înapoi senzațiile de nedescris pe care i le stârnea el. Deschise gura, dorind să îl rănească, așa cum îi rănise el toate șansele la fericire, dar propria ei conștiință îi opri cuvintele în gâtlej. În împreunarea lor ea găsisse splendoare, nu rușine, așa încât nu putea minți spunând altceva.

— Nu a fost voința mea să vin în patul tău, răspunse ea într-o șoaptă înăbușită.

Apoi, smulgându-și privirea de la ochii lui fumurii, își întoarse capul și adăugă:

— Dar odată acolo, nu a fost voința mea nici să plec.

Cum se uitase în altă parte, Jenny nu îi văzu tandrețea din zâmbetul lui mic, dar o simți în felul în care o cuprinseseră brațele lui, cu palma pe spate, trăgând-o spre lungimea lui întărită, în timp ce îi lua în posesie gura cu gura lui, luându-i mai întâi cuvintele, apoi suflul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Avem vizitatori, anunță Godfrey intrând încruntat în hol și uitându-se la cavalerii așezați la masă, pentru prânz. Douăsprezece perechi de mâini încremeniră, cu chipurile respective, în alertă.

— Un grup mare purtând stindardul regelui și călărind spre noi. Un grup foarte mare, amplifică Godfrey, prea mare pentru niște mesageri obișnuiți, l-a văzut Lionel, pe drum. Zice că l-a recunoscut pe Graverley,

Tot mai încruntat, se uită spre galeria de deasupra.

— Unde este Royce?

— A ieșit să se plimbe cu ostatica. Nu știu sigur unde, răspunse Eustace încruntându-se.

— Știu eu, bubui Arik. Mă duc eu după el. Întorcându-se pe călcâie, Arik ieși din sală, cu pașii mari, siguri, apăsați, dar expresia lui aspră, distantă și calmă care-i caracteriza de obicei chipul colțuros, era acum tulburată de privirea îngrijorată care-i adâncea cutele dintre ochii de un albastru deschis.

Râsul muzical al lui Jenny răsună asemenea clopoțelilor porniți de un vânt iscat brusc și Royce îi zâmbea, în timp ce ea se sprijinea neajutorată de trunchiul copacului de lângă el, cu umerii zguduindu-i-se de veselie și cu obrajii de culoarea aceluiași roz palid asemănător cu rochia pe care o purta.

— Eu... eu... nu te cred, gâfâi ea ștergându-și lacrimile de răs, asta este o gogomănie imensă, pe care ai inventat-o tu, acum.

— Este posibil, conveni el întinzându-și picioarele lungi în față și zâmbind, pentru că râsul ei era contagios. Azi-diminează se trezise în patul lui, când în dormitor tropăiseră servitorii și nefericirea ei de a fi fost găsită acolo era aproape dureros de privit. Devenise concubina

lui și era clar că tot castelul va bârfi, ceea ce, firește, era adevărat. După ce se gândise la varianta de a o minți în legătură cu asta, sau să încerce să o seducă, făcând-o să-și uite nefericirea, Royce decisese că cel mai bun lucru era să o scoată câteva ceasuri afară din castel, ca să se poată relaxa puțin. Fusese o alegere înțeleaptă, decise Royce privind-i ochii scânteietori și tenul strălucitor.

— Tu mă crezi chiar fără minte deloc, dacă îți închipui că pot înghiți o asemenea gogomănie, spuse Jenny încercând să pară serioasă.

Royce zâmbi dar scutură din cap, negând ambele acuzații.

— Nu, doamnă, greșești în toate privințele.

— În toate? Ce vrei să spui? îl întrebă Jenny curioasă.

Royce îi explică, zâmbind tot mai larg:

— Nu ți-am spus nici o gogomănie și nici tu, cred eu, nu ai putea fi făcută să înghiți ușor una. Royce făcu o pauză, așteptând ca ea să răspundă, dar cum nu se întâmplă asta, continuă, zâmbind.

— Acesta a fost un compliment făcut bunului tău simț.

— Ah, făcu Jenny contrariată. Mulțumesc, adăugă ea, nesigură.

— În al doilea rând, departe de a crede despre tine că nu ai minte, te consider, dimpotrivă, o femeie cu o inteligență extraordinară.

— Mulțumesc! răspunse Jenny prompt.

— Acesta nu a fost un compliment, o corectă Royce.

Jenny îi aruncă o privire de curioasă neplăcere, cerându-i prin tăcere o explicație pentru remarca lui și Royce îi răspunse, atingându-i obrazul cu degetul arătător, plimbându-se peste textura delicată, moale.

— Dacă ai fi fost mai puțin inteligentă, nu ai fi petrecut atâta vreme gândindu-te la toate posibilele consecințe ale faptului că îmi aparții și ți-ai fi acceptat simplu situația, deopotrivă cu toate beneficiile care derivă din ea. Privirea îi alergă plină de înțeles spre șiragul de perle pe care insistase el, în dimineața aceasta, să și-l pună la gât, după ce îi oferise o întregă casetă cu bijuterii.

Ochii lui Jenny se dilatară de indignare, dar Royce își continuă imperturbabil logica masculină.

— Dacă ai fi fost o femeie cu o inteligență obișnuită, ai fi fost preocupată doar de probleme de interes firesc pentru femei, cum ar fi moda, conducerea unei gospodării, creșterea copiilor. Nu te-ai fi torturat singură cu subiecte ca loialitatea, patriotismul și altele la fel.

Jenny îl privi cu o neîncredere furioasă.

— Să-mi accept „situația”? repetă ea. Eu nu sunt în nici o „situație” așa cum ai declarat tu cu drăgălășenie, mylord. Eu trăiesc în păcat cu un bărbat, sfidând dorințele familiei mele, dorințele țării mele și dorințele Dumnezeului Atotputernic. Și mai mult – continuă ea încercând să se stăpânească – este minunat că tu îmi recomanzi să mă gândesc doar la probleme femeiești, cum ar fi conducerea unei gospodării și creșterea copiilor, deși tocmai tu ești acela care mi-ai răpit dreptul la asemenea lucruri. Soția ta îți va conduce gospodăria și fără îndoială că mi-ar face viața un infern dacă ar putea și...

— Jennifer, o întrerupse Royce reținându-și un zâmbet, așa cum bine știi, eu nu am soție. Royce își dădea seama că multe din cele spuse de Jenny erau adevărate, dar, arăta așa de al naibii de bine cu ochii ei de safir lichefiat și cu gura care cerea să fie sărutată, încât îi fu greu să se concentreze; singurul lucru pe care și-l dorea acum era să o tragă în brațele lui și să o cuibărească acolo ca pe un pisoi furios.

— Acum nu ai nevastă, îl contrazise Jenny nefericită, dar cât de curând o să-ți alegi una – o englezoaică – scui pă ea cuvintele. O englezoaică cu apă înghețată în loc de sânge și cu părul de culoarea blăunii de șoarece și cu un nas mic, ascuțit, care o să fie până la urmă mereu roșu și în pericol să picure...

Cu umerii scuturându-i-se de un râs tăcut, pe care nu și-l putea înfrâna, Royce întinse o mână în semn de prefăcută apărare.

— Păr de culoarea blăunii de șoarece? repetă el. De atâta o să fiu în stare? Până de curând credeam că mă gândeam la o soție blondă, cu ochi mari, verzi și...

— Și buze rozalii și mai mari... Jenny era atât de furioasă încât efectiv își ridică mâinile spre sâni ei, până să-și dea seama ce era gata să spună...

— Da, interveni Royce, și mai mari ce anume?

— Urechi! izbucni Jenny furioasă. Dar indiferent cum o să arate, problema este că o să-mi facă viața un infern.

Nemaiputându-se abține, Royce se aplecă și îi tachina gâtul.

— Haide să facem un târg împreună, șopti el sărutându-i urechea. O să alegem împreună o soție, care să ne placă la amândoi. Și în clipa aceea, Royce își dădu brusc seama că obsesia lui pentru Jennifer îi înțețoșa gândirea. Știa bine că nu se putea însura, păstrând-o totodată pe Jenny. În ciuda glumelor lui, el nu era într-atât de crud încât să se căsătorească cu Mary Hammel sau cu oricine altcineva, iar apoi să o oblige pe Jennifer să sufere dezonoarea de a rămâne amanta lui. Poate că ieri s-ar fi gândit la asta, dar nu acum, nu după noaptea aceasta, când înțelesese cât de multă suferință a îndurat în scurta ei viață.

Dar acum, mintea lui încerca să nu se gândească la felul în care va fi tratată de „iubitul” ei clan, când se va întoarce acasă la aceștia, după ce împărțise patul cu dușmanul lor.

Alternativa ca el să rămână necăsătorit și să renunțe la copiii și moștenitori, nu-i surâdea și i se părea inacceptabilă.

Singura alternativă care mai rămânea – aceea de a se căsători cu Jennifer – ieșea din discuție. Ca să se căsătorească cu ea – și făcând asta, să-și facă rude din dușmanii lui de moarte și să aibă o soție a cărei loialitate să atârne greu în favoarea acestor dușmani – era de neconceput. O astfel de căsătorie nu va face decât să-i aducă câmpul de bătălie în propria lui sală, unde trebuia să domnească pacea și armonia. Doar pentru că pasiunea ei inocentă și dăruirea ei totală, în pat, îi oferiseră această nespusă plăcere, nu se putea supune singur la o luptă perpetuă. Pe de altă parte, era singura femeie care făcea dragoste cu el, nu cu legenda lui. Și îl făcea să râdă așa cum nu

reuşise nici o altă femeie, vreodată; avea curaj și înțelepciune și un chip care vrăjea și ademenea. Era directă și cinstită cu ea însăși, lucru care îl dezarmase total. Și aceasta nu era ultima dintre calitățile ei.

Nici acum Royce nu putea uita senzația din pieptul lui, noaptea trecută, când ea a ales onestitatea în locul mândriei și a recunoscut că odată în patul lui, nu a mai vrut să-l părăsească. O astfel de onestitate, mai ales la o femeie, era, desigur, ceva rar. Însemna că puteai avea încredere în cuvântului.

Desigur, toate acestea nu constituiau un motiv suficient ca să-l facă să renunțe la toate planurile lui de viitor, cu atâta grijă urmărite.

Pe de altă parte, nimic nu-l putea convinge nici să renunțe la ea.

Royce se uită la gârzile de pe zidul castelului, care suflară o singură dată, prelung, din goarneau lor, semnalând apropierea unor oaspeți neostili.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jenny surprinsă.

— Curieri de la regele Henric, cred eu, răspunse Royce lăsându-se pe spate și uitându-se în sus la soare, cu ochii mijiiți. Dacă ei sunt, își spuse el, atunci au venit mult mai devreme decât îi așteptam. Indiferent cine sunt, sunt prietenoși.

— Regele tău știe că sunt ostatică aici?

— Da. Deși lui Royce îi displăcea întorsătura conversației, îi înțelegea grija pentru soarta ei și adăugă:

— L-am înștiințat la câteva zile după ce ați fost aduse în tabără, cu ocazia curierului meu lunar.

— O să... Jenny inspire adânc... O să fiu trimisă undeva... într-o temniță sau...

— Nu, spuse Royce repede. O să rămâi sub protecția mea. Acum, adăugă el vag.

— Dar să zicem că el poruncește altceva?

— Nu o să faci asta, spuse Royce hotărât, uitându-se peste umăr la ea. Lui Henric nu îi pasă cum îi câștig bătăliile, câtă vreme i le câștig. Dacă tatăl tău depune armele și capitulează pentru că tu ești ostatică

la mine, atunci această victorie va fi cea mai bună – una fără vărsare de sânge.

Văzând că subiectul o tensionează, Royce crea o diversiune, cu o întrebare care nu-i dădea pace de azi-dimineață.

— Când frații tăi vitregi au început să întoarcă tot clanul împotriva ta, de ce nu i-ai atras tatălui tău atenția asupra acestei probleme, în loc să-ți construiești, în minte, regate de vis? Tatăl tău este un stăpân puternic și ar fi putut rezolva problema ta la fel cum aș fi rezolvat-o și eu.

— Și cum ai fi rezolvat-o? întrebă ea cu acea inconștientă provocare, cu zâmbetul acela al ei pieziș care-l făcea întotdeauna să-i vină să o tragă în brațele lui și să-i sărute buzele.

Mai tăios decât ar fi vrut, Royce spuse.

— Le-aș fi poruncit să înceteze cu suspiciunile față de tine.

— Ai vorbit ca un războinic, nu ca un stăpân, comentă Jenny. Dar gândurile oamenilor nu pot fi „comandate”, nu poți decât să-i faci, prin frică, să și le păstreze pentru ei.

— Tatăl tău ce a făcut? întrebă el cu un glas distant, contracarându-i observația.

— După câte țin minte, când s-a înecat Becky tatăl meu era plecat să se lupte cu tine.

— Și când s-a întors – de la lupta cu mine – adăugă Royce zâmbind strâmb, ce a făcut atunci?

— Pe atunci circulau fel de fel de povești pe seama mea, dar tata credea că eu exageram și că toate aceste povești vor muri curând. Vezi tu – adăugă ea când Royce o dezaprobă, încruntându-se – tata nu prea acordă mare importanță problemelor pe care el le numește „de-ale femeilor”. Mă iubește foarte mult – specifică ea, în timp ce Royce îi aprecia afirmația ca venind mai mult din loialitate decât din convingere, având în vedere că Merrick i-l alesese ca soț pe Balder – dar pentru el, femeile sunt... în sfârșit... nu chiar atât de importante

pentru lumea asta, ca bărbații. El s-a căsătorit cu mama mea vitregă pentru că suntem rude îndepărtate și ea avea trei băieți sănătoși.

— A preferat să-și vadă titlul transmis unei rude îndepărtate, trase Royce concluzia cu neplăcere, decât să ți-l transmită ție și cu noroc, nepoților lui?

— Clanul înseamnă totul pentru el și așa trebuie să fie, spuse Jenny, loialitatea făcând-o să vorbească mai aprins. El nu era convins că eu, ca femeie, aș fi putut să păstrez loialitatea oamenilor și să-i ghidez – chiar dacă regele James i-a permis tatălui meu să-mi transmită mie titlul – ceea ce ar fi putut crea o problemă.

— S-a obosit să-i scrie lui James despre asta?

— Mă rog, nu. Dar, așa cum am spus, nu de mine, ca persoană, se îndoia tatăl meu. Problema era că eu eram femeie și de aceea, destinată altor lucruri.

Sau altor folosințe, își spuse Royce furios pentru ea.

— Nu-l poți înțelege pe tatăl meu pentru că nu îl cunoști. Este un om mare și toată lumea simte pentru el ce simt și eu. Cu toții ne-am da și viața pentru el, dacă el... O clipă, Jenny își spuse că fie începuse să înnebunească, fie orbise – pentru că, în pădure, uitându-se la ea cu un deget pe buze în semn de tăcere – era William.

— ... Dacă el ne-ar cere asta, termină Jenny inspirând adânc, dar Royce nu observă brusca ei schimbare de ton. El era ocupat să se lupte cu o pornire irațională de gelozie, pentru că tatăl ei îi putea insufla un sentiment atât de orb, de devotament pentru el.

Închizând ochii și strângându-i tare, Jenny îi redeschise și se uită mai atent. William se strecurase, înapoi în umbra copacilor, dar tot îi mai putea vedea ceva din vestonul lui verde. William era aici! Venise să o ia înapoi, înțelese ea, în timp ce bucuria și ușurarea explodau în pieptul ei.

— Jennifer... vocea lui Royce Westmoreland era gravă și Jenny își retrase privirea dinspre locul în care se evaporase William.

— D... da, se bâlbâi ea, așteptându-se oarecum să-l vadă pe tatăl ei țâșnind într-o clipă din pădure și măcelărindu-l pe Royce, chiar acolo unde se afla. Să-l măcelărească. Gândul îi ridică bila în gât și Jenny sări în picioare, obsedată de nevoia simultană de a-l îndepărta pe el de lângă pădure dar și să reușească să ajungă ea, acolo.

Royce se încruntă văzându-i fața palidă.

— Ce s-a întâmplat? Pari...

— Nervoasă! izbucni Jenny. Simt nevoia să mă plimb puțin. Aș...

Royce se ridică în picioare și se pregătea să o întrebe care era motivul stării ei de nervozitate, când îl văzu pe Arik urcând dealul.

— Până să ajungă Arik la noi, începu el, aș vrea să-ți spun ceva.

Jenny se întoarse în loc, privirea înghețându-i asupra puternicului Arik, în timp ce era cuprinsă de o ușurare teribilă: cu Arik aici, Royce nu va muri fără ca cineva să lupte alături de el. Dar dacă va avea loc o luptă, atunci tatăl ei sau William sau altcineva din clan, ar putea fi ucis.

— Jennifer, spuse Royce, tonul lui reflectând exasperarea pentru lipsa ei de atenție.

Cu greu, Jenny reuși să se întoarcă spre el, părând foarte atentă.

— Da?

Dacă oamenii tatălui ei ar fi vrut să-l atace pe Royce, era clar că până acum ar fi ieșit din pădure; niciodată ca acum, nu va mai fi el atât de vulnerabil. Ceea ce înseamnă, se gândi Jenny, că William este singur și că l-a văzut pe Arik. Dacă așa era, își spuse cu speranță, atunci ea nu trebuia decât să rămână calmă și să găsească o cale de a reveni aici, cât de curând posibil.

Uitându-se în sus la ochii lui cenușii, irezistibili, înțelese dintr-o dată că în curând îl va părăsi – poate în decursul unui ceas și această revelație o străpunse cu neașteptată violență. Este adevărat, a fost ostatica lui, dar niciodată el nu a supus-o la atrocitățile la care ar fi supus-o orice alt răpitor. Mai mult, el a fost singurul bărbat care i-a admirat curajul, în loc să-i condamne comportamentul încăpățânat;

provocase moartea calului său, îl înjunghiasse și își bătuse joc de el, evadând. Având în vedere toate acestea, își dădu seama, cu o durere cumplită în spatele ochilor, că Royce o tratase cu mai multă galanterie – în propriul lui stil – decât poate orice alt curtezan. De fapt, dacă lucrurile ar fi stat altfel între familiile și țările lor, Royce Westmoreland și ea ar fi fost prieteni. Prieteni? El era deja mai mult decât atât. Era iubitul ei.

— Îmi... îmi pare rău, spuse Jenny cu glas sufocat, mintea mea era aiurea. Ce ai spus?

— Am spus, repetă el cu o ușoară încruntare văzându-i expresia panicată, că nu vreau să te gândești că te afli în orice fel de pericol. Până când va veni vremea să te trimit acasă, vei rămâne sub protecția mea.

Jenny dădu din cap și înghiți.

— Da. Mulțumesc, șopti ea cu vocea inundată de emoție.

Interpretându-i greșit tonul ca o formă de recunoștință, Royce zâmbi leneș.

— N-ai vrea să-ți exprimi gratitudinea printr-un sărut? Spre uluita lui încântare, Jenny nu avu nevoie de mai multă insistență. Petrecându-și brațele pe după gâtul lui, îl sărută cu disperată ardoare, strivindu-și buzele de ale lui, într-un sărut care era în parte un adio și în parte teamă, cu mâinile plimbându-i-se peste mușchii lui proeminenți de la spate, memorizând inconștientă conturul lor, strângându-l aproape de ea.

Când Royce își ridică în sfârșit capul, o privi, cu brațele încă strâns petrecute în jurul ei.

— Dumnezeuule, șopti el. Dădu să-și aplece din nou capul, dar apoi se opri, cu ochii pe Arik.

— La naiba, uite-l pe Arik. O luă de braț și o conduse spre cavalier, dar când ajunseră la Arik, acesta îl trase instantaneu pe Royce într-o parte, vorbind repede.

Royce se întoarse înapoi la Jennifer, preocupat de veștile neplăcute despre sosirea lui Graverley.

— Trebuie să ne întoarcem, începu el, dar expresia de nefericire de pe chipul ei îi rupse inima. Azi-dimineață se aprinsese ca o lumânare, când i-a propus să o scoată din castel.

— Am fost atâta timp obligată să stau într-un cort sau altfel, numai sub pază, încât gândul de a sta pe un deal mă face să renasc, îi spusese ea lui Royce.

Se vedea că timpul petrecut aici, afară, îi făcuse nespus de bine, își spunea Royce preocupat, gândindu-se la ardoarea sărutului ei și întrebându-se dacă nu era o nebunie din partea lui să-i ofere dreptul să rămână singură aici. Era pe jos, fără nici o posibilitate de a pune mâna pe un cal și era suficient de inteligentă să știe că dacă ar fi încercat să fugă, cei cinci mii de soldați campați peste tot în jurul castelului ar fi putut-o prinde în mai puțin de o oră. Mai mult, ar fi putut instrui gărzile de pe zid să fie cu ochii pe ea.

Cu gustul sărutului ei pe buze și amintindu-și de decizia ei de a nu încerca să evadeze din tabără, în urmă cu câteva zile, Royce se duse spre ea. Îi spuse, pe un ton care-i trăda rezerva referitoare la înțelepciunea gestului pe care avea să-l facă:

— Jennifer, dacă ți-aș permite să rămâi aici, pot avea încredere în tine că o să rămâi pe locul ăsta?

Expresia de veselă neîncredere de pe chipul ei era o recompensă suficientă pentru generozitatea lui.

— Da! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Zâmbetul leneș care-i străbătu chipul bronzat îl făcu pe Royce să arate foarte frumos, aproape băiețește.

— Promit că nu o să stau mult, spusese el.

Îl privi îndepărtându-se cu Arik, memorizând inconștient cum arăta, cu umerii lați sub tunica lui cafenie, cu o curea maron trecută larg peste talia îngustă și cu pantalonii groși care-i subliniau mușchii

grei de la coapse, deasupra cizmelor înalte. La jumătatea drumului, Royce se opri și se întoarse.

Ridicându-și capul, privi copacii, încruntându-și sprâncenele negre ca și cum ar fi simțit amenințarea care pândea din pădure. Îngrozită că poate a văzut sau a auzit ceva și că se va întoarce, Jenny făcu primul lucru care-i trecu prin minte: ridicând mâna într-o ușoară mișcare de salut, îi distrase atenția zâmbindu-i, ducându-și apoi degetele la buze, din impulsul de a-și acoperi gura ca să-și înăbușe un strigăt de panică. Dar lui Royce i se păru că sufla un sărut spre el. Cu un zâmbet care trăda surprinsa lui grațitudine, ridică mâna într-un gest de la revedere, spre Jennifer. Lângă el, Arik vorbea repede, distrăgându-i atenția de la Jennifer și de la pădure, întorcându-se, Royce coborî dealul alături de Arik, cu mintea plăcut ocupată de ardoarea entuziastă a sărutului lui Jennifer și de răspunsul la fel de entuziast al trupului său.

— Jennifer! La vocea joasă, imperioasă a lui William, venind dinspre pădurea din spatele ei, trupul lui Jennifer se tensiona pentru iminenta ei fugă, dar ea avu grijă să nu facă nici o mișcare spre pădure – nu până când contele nu va dispărea prin poarta ascunsă, tăiată în peretele gros care înconjura castelul Hardin. Apoi se întoarse, aproape împiedicându-se de grabă și alergă de-a lungul pantei mici și se năpusti în pădure, căutându-și înnebunită salvatorii.

— William, unde... începu ea, apoi își înăbuși un strigăt, când. Mâini puternice o prinseră de talie, din spate și o ridicară în aer, cărând-o mai adânc, în ascunzișul stejarilor bătrâni.

— Jennifer! șopti William gutural, cu chipul lui drag doar la câțiva centimetri de al ei. În încruntarea lui preocupată se citeau părerea de rău și îngrijorarea.

— Biata mea fetiță, începu el studiindu-i fața și atunci, amintindu-și sărutul la care fusese martor, spuse deprimat:

— Te-a obligat să fii amanta lui, da?

— O... o să-ți explic mai târziu. Trebuie să ne grăbim, îl imploră ea obsedată de urgența de a-și convinge oamenii să plece de aici fără vărsare de sânge.

— Brenna este deja în drum spre casă. Unde sunt tata și oamenii noștri? începu ea.

— Tata este la Merrick și suntem doar șase, aici.

— Șase! exclamă Jenny împiedicându-se într-o rădăcină, revenindu-și și continuând să alerge alături de el.

William încuviință din cap.

— M-am gândit că vom avea șanse mai mari să te scoatem de aici recurgând la un vicleșug.

Când Royce intră în sală, Graverley stătea în mijlocul încăperii, în picioare, fața lui îngustă studiind temeinic interiorul castelului Hardin, nasul lui subțire trădând resentimente și prost ascunsă lăcomie. În calitate de consilier particular al regelui și de cel mai influent membru al puternicei Curți a Camerei Stelelor, Graverley se bucura de o influență fără margini, dar poziția lui socială îi refuza speranța la un titlu și la proprietăți pe care și le dorea cu atâta ardoare.

Încă de la începutul urcării lui Henric pe tron, s-a îngrijit să ia măsuri prin care să evite să aibă aceeași soartă cu predecesorii săi – respinși de puternicii nobili care îi jurau credință regelui lor, pentru ca apoi să se revolte când erau nemulțumiți și să îi răstoarne pe același suveran. Pentru a evita așa ceva, Graverley a reînființat Curtea Camerei Stelelor, pe care apoi a umplut-o cu consilieri și miniștri din afara nobilimii, așa cum era chiar el și care îi chemau în judecată pe nobili, supunându-i la taxe grele pentru orice delict, o acțiune care pe de o parte îngrașă cuferele lui Henric, iar pe de alta, îi priva pe nobili de averea necesară pentru a se putea revolta.

Dintre toți consilierii particulari, Graverley era cel mai influent și cel mai vindicativ: cu totala încredere a lui Henric și autoritatea de

care dispunea, Graverley reușise cu succes să-i sărăcească sau să-i aducă în faliment aproape pe toți nobilii puternici din Britania... cu excepția contelui de Claymore care, spre furia lui nemascată, continuase să prospere, devenind tot mai puternic cu fiecare bătălie pe care o câștiga pentru rege.

Ura lui Graverley față de Royce Westmoreland era cunoscută de toată lumea la curte și era egalată doar de disprețul lui Royce față de el.

Trăsăturile lui Royce erau perfect inexpressive, în timp ce traversa distanța de o sută de picioare care îl separa de dușmanul său, ceea ce însă nu-l împiedica să nu înregistreze toate acele subtile semne că avea să urmeze o confruntare neobișnuit de neplăcută, cu privire la cine știe ce problemă. Pe de o parte, prezența aceluia surâs de satisfacție de pe chipul lui Graverley; pe de alta, în spatele acestuia se aflau treizeci și cinci de soldați din armata lui Henric, care stăteau într-o militară rigiditate, deciși și mânioși. Oamenii lui Royce, conduși de Godfrey și Eustace, stăteau în două rânduri, la capătul sălii, în apropierea estradei, cu chipurile alerte, atente, tensionate – ca și cum ar fi simțit și ei o amenințare serioasă în această neașteptată și fără precedent vizită din partea lui Graverley. În timp ce Royce trecea de ultimii doi dintre oamenii săi, aceștia începură imediat să-l urmeze, în forma unei gărzi de onoare.

— Ei, Graverley, ce te aduce aici, ce te-a scos din ascunzișul tău din spatele tronului lui Henric? își întrebă Royce adversarul.

În ochii lui Graverley scânteie furia, dar tonul lui era alb iar cuvintele pe care le rosti erau la fel de intenționat de tăioase, lovind la fel de adânc pe cât făcuse și Royce:

— Din fericire pentru civilizație, Claymore, majoritatea oamenilor nu împărtășește plăcerea ta pentru vederea sângelui și duhoarea hoiturilor în putrefacție.

— Acum că am făcut schimb de politeturi, spune-mi ce vrei? îl întrebă Royce.

— Ostaticii tăi.

Într-o tăcere înghețată, Royce ascultă restul tiradei tăioase a lui Graverley, dar mintea lui amorțită avea senzația că vorbele veneau de undeva de foarte departe.

— Regele mi-a urmat sfatul – spunea Graverley – și a încercat să negocieze pacea cu Regele James. Iar în mijlocul acestor delicate negocieri, tu le-ai luat ostatice pe fiicele unuia dintre cei mai puternici nobili din Scoția și prin acțiunile tale poate că ai făcut imposibilă o asemenea pace.

Vocea lui Graverley răsuna autoritară când spuse, în final:

— Presupunând că încă nu ți-ai măcelărit prizonierele, în modul tău barbar, obișnuit, Regele Suveran îți comandă să le eliberezi pe Lady Jennifer Merrick și pe sora ei, să mi le dai mie în custodie, pe loc, după care vor fi trimise înapoi la familia lor.

— Nu.

Acest singur cuvânt înghețat, care constituia un refuz trădător de a se supune unui edict regal, îl scăpă lui Royce fără voie și lovi încăperea cu forța explozivă a unui bolovan uriaș lansat în sală de o catapultă invizibilă. Oamenii regelui își încleștară în mod automat, și mai mult mâinile pe săbiile lor și se uitară amenințător la Royce, în timp ce proprii lui oameni încremeniră într-o alarmă uluită, uitându-se și ei la Royce. Numai Arik nu trăda nici un fel de emoție, neluându-și de pe Graverley privirea lui de piatră.

Chiar și Graverley păru prea șocat ca să-și ascundă reacția. Uitându-se la Royce cu ochi micșorați, spuse pe un ton de totală neîncredere:

— Este o provocare la acuratețea cu care ți-am transmis mesajul regelui sau îndrăznești cu adevărat să refuzi ordinul în sine?

Royce improviza repede:

— Este o provocare la acuzarea ta de măcel.

— Nu am știut că ești atât de sensibil față de subiectul acesta, minți Graverley.

Trăgând automat de timp, Royce spuse:

— Așa cum știți cu toții, prizonierile au fost luate înainte de începerea tratativelor regelui Henric.

— Gata cu divagațiile, izbucni Graverley. Te vei supune sau nu poruncii regale?

În cele câteva clipe permise lui de soarta perversă și de un rege imprevizibil, Royce consideră rapid toate miile de motive pentru care ar fi bolnav mintal dacă s-ar fi căsătorit cu Jennifer Merrick și cele câteva motive irezistibile pentru care avea de gând să facă asta.

După ani de victorii pe câmpurile de luptă, pe tot continentul, ajunsese, evident, să fie învins în propriul său pat de o puștoaică înnebunitoare, de șaptesprezece ani, care avea mai mult curaj și spirit decât toate femeile pe care le cunoscuse vreodată. Oricât ar fi vrut, nu se putea convinge să o trimită acasă.

Jennifer se luptase cu el ca o tigroaică, dar capitulase ca un înger. Încercase să-l înjunghie – dar îi sărutase cicatricile; îi sfâșiase păturile și-i cususe mânecile de la cămăși – dar în urmă cu câteva minute îl sărutase cu o ardoare disperată, dulce, încât îl făcuse să urle de dorință; avea un zâmbet care îi luminase cotloanele întunecate ale inimii, un zâmbet atât de dulce, încât îl făcea și pe el să râdă. Și era onestă, ceea ce prețuia mai mult decât orice, la ea.

Aceste cuvinte se aflau undeva, în fundul minții sale, dar el refuza să se concentreze asupra lor sau chiar să se gândească la cuvântul „iubire”. Dacă ar fi făcut asta, ar fi însemnat că era legat de ea mai mult decât fizic, ceea ce refuza să accepte. Cu aceeași logică imparțială, luminată, cu care obișnuia să ia deciziile pe câmpul de luptă, Royce considera că, având în vedere ce simțăminte aveau pentru ea tatăl ei și clanul Merrick, în cazul în care o trimitea înapoi la ei, aceștia ar fi considerat-o o trădătoare, nu o victimă. Se culcase cu dușmanul și, fie că era sau nu deja însărcinată, își va petrece restul vieții încuiată undeva într-o mănăstire, construindu-și regate de vis unde era acceptată și iubită, regate care nu vor exista niciodată.

Aceste lucruri, plus gândul că se potrivea în pat cu el mai mult decât orice altă femeie, erau singurele pe care își permitea Royce să le ia în considerație, ca să se decidă. Și pentru că se ajunsese aici, acționa cu viteza și hotărârea tipice lui. Știind că va avea nevoie de câteva minute singur cu Jennifer pentru a-i explica motivul înainte ca ea să alerge orbește către oferta lui Graverley, își lipi pe chip un zâmbet fără viață și-i spuse dușmanului său:

— În timp ce omul meu o va aduce pe Lady Jennifer în sală, ce-ar fi să lăsăm o clipă deoparte mânușa neînțelegerilor, ca să gustăm câte ceva? Făcând un semn cu brațul, arată spre masa unde servitorii aduceau tăvi încărcate cu gustările reci pe care reușiseră să le încropească într-un interval atât de scurt.

Graverley se încruntă suspicios, iar Royce se uită spre soldații lui Henric, printre care se aflau câțiva care luptaseră alături de el în bătălii, întrebându-se dacă nu cumva, cât de repede, se vor încleșta într-o luptă pe viață și pe moarte.

— Ei bine? spuse Royce repezit, întorcându-se înapoi spre Graverley. Apoi, știind că și după ce Jennifer va consimți să rămână cu el, tot va trebui să-l demobilizeze pe Graverley să o ia cu forța, Royce introduse o notă afabilă în tonul lui.

— Lady Brenna este deja în drum spre casă, escortată de fratele meu. Sperând să atingă punctul sensibil al lui Graverley, slăbiciunea lui bolnăvicioasă pentru bârfe, Royce adăugă, aproape cordial:

— Asta e o poveste care sunt sigur că o să-ți facă plăcere să o ascuți, cât stăm la masă...

Curiozitatea lui Graverley câștigă în fața suspiciunii. După o scurtă ezitare dădu din cap afirmativ și se îndreptă spre masă. Royce făcu un spectacol din a încerca să-l escorteze o porțiune de drum, apoi se scuză pentru o clipă.

— Dă-mi voie să trimit pe cineva după Lady Jennifer, spuse el întorcându-se spre Arik.

Cu voce joasă, repede, îi spuse lui Arik:

— Ia-l pe Godfrey cu tine, găsește-o și adu-o aici. Uriașul dădu din cap și Royce adăugă:

— Spune-i să nu aibă încredere în oferta lui Graverley și să nu o accepte până când nu o să stea de vorbă cu mine, între patru ochi. Fă-o să înțeleagă asta.

Posibilitatea ca Jennifer să-i asculte propunerea, dar totuși să insiste să-l părăsească, era dincolo de puterea de înțelegere a lui Royce. Deși respingea ideea că decizia lui de a se căsători cu ea pornea din ceva mai mult decât plăcere și compasiune, întotdeauna, în orice bătaie, își propusese să fie conștient de forța motivației oponentului său. În acest caz, era cât se poate de conștient că sentimentele lui Jennifer față de el erau mai puternice decât își dădea ea seama. Dacă nu ar fi fost așa, nu i s-ar fi oferit cu atâta dăruire în pat și nici nu ar fi recunoscut, cinstit, că vroia să rămână acolo. Și cu siguranță că nu l-ar fi putut săruta așa cum a făcut-o pe deal, puțin mai devreme. Era prea dulce, prea cinstită și inocentă ca să se prefacă astfel.

Liniștit în convingerea că victoria – după o mică hărțuială, mai întâi cu Jennifer, apoi cu Graverley – era deja a lui, Royce se duse la masă, unde Graverley se așezase deja.

Multe minute mai târziu, după ce Royce îi povestise despre plecarea Brennei și condimentase istoria cu orice detaliu nesemnificativ care-i trecea prin minte ca să câștige timp, Graverley spuse:

— Deci i-ai dat drumul fetei frumoase și ai păstrat-o pe cea mândră? Iartă-mă dacă îmi vine greu să înțeleg lucrul ăsta, spuse el ciugulind elegant dintr-o bucată de pâine.

Royce aproape că nici nu-i auzi comentariul; el își revizua alternativele, în cazul în care Graverley refuza să accepte decizia lui Jennifer de a rămâne la Hardin. Alternativele – dintre care să fie gata să o aleagă pe cea mai bună, în funcție de situație – erau cele care îl mențineau în viață și victorios în bătălii. De aceea, în cazul posibil în

care Graverley va refuza decizia lui Jennifer de a rămâne la Hardin, Royce stabili că va recurge la dreptul său de a asculta decizia lui Henric chiar din gura acestuia.

Refuza să creadă că Graverley era chiar atât de perfid și că Henric, deși va fi fără îndoială furios, nu va porunci totuși spânzurarea lui. În clipa în care Henric o va auzi pe Jennifer spunând cu buzele ei dulci, că vrea să se mărite cu Royce, exista marea șansă ca lui Henric să îi surădă această idee. În fond, lui Henric îi plăcea să regleze potențial periculoase situații politice cu mariaje aranjate, așa cum a fost și al său.

Această plăcută imagine a lui Henric acceptând benign sfidarea unei porunci și apoi binecuvântând prompt căsătoria lor nu era chiar atât de posibil să devină o realitate, dar Royce prefera să conteze pe ea decât să ia în considerație restul posibilităților – cum ar fi fost spânzurătoarea, întemnițarea sau rechiziționarea pământurilor și proprietăților pe care și le-a câștigat cu repetatul risc al vieții lui. Existau o duzină de alte la fel de neplăcute posibilități – și combinații de-ale acestora – și stând la masă, în fața dușmanului său, Royce se gândea la toate. La toate, doar la aceea că Jennifer l-ar fi putut săruta cu buzele și sufletul și trupul ei, în timp ce se gândea să fugă în clipa în care se întorcea el cu spatele, nu.

— De ce i-ai dat drumul dacă era așa o frumusețe?

— Ți-am spus, era bolnavă.

Încercând să evite să mai discute cu Gaverley, Royce făcu un mare spectacol dintr-o închipuită foame. Întinzându-se, trase spre el un platou cu pâine, umplându-și gura cu ea. Stomacul lui protestă împotriva pâinii care fu suplimentată cu găscă râncedă și muiată în grăsimea acesteia.

După douăzeci și cinci de minute, lui Royce îi era tot mai greu să-și mascheze tensiunea. Probabil că Arik și Godfrey i-au transmis lui Jennifer mesajul, iar ea, evident, se împotriva; ei stăteau să o convingă, întârziind aducerea ei în sală. Dar chiar se împotriva? Și

dacă da, ce făcea Arik? O clipă cumplită, Royce și-l imagină pe loialul lui cavalier recurgând la forță ca să o supună. Arik i-ar fi putut rupe brațul cu același efort cu care un alt bărbat ar fi rupt între degete o surcea uscată. La gândul acesta, începu să-i tremure mâna.

Peste masa demontabilă, din planșe grosolan rindeluite, Graverley se uita la el, din ce în ce mai suspicios. Brusc, se sculă în picioare.

— Gata cu așteptarea! spuse el fixându-l pe Royce care începu și el să se scoale încet de la masă.

— Westmoreland, mă iei drept prost. Simt asta. Nu ți-ai trimis oamenii după ea. Dacă ea se află aici, înseamnă că au ascuns-o și dacă așa este, ești mai prost decât am crezut eu. Arătând spre Royce, se întoarse spre sergentul lui și-i spuse:

— Reține-l pe omul ăsta și apoi du-te și răscolește castelul după femeia Merrick. Dacă e nevoie, îl demolezi, scoți piatră de pe piatră, dar găsește-o! Doar dacă nu mă înșală pe mine instinctul, ambele femei au fost ucise de mult. Întreabă-i pe oamenii lui și dacă trebuie, folosește-te de spadă. Dă-i drumu'!

Doi dintre cavalerii lui Henric făcură un pas în față, aparent nevenindu-le să creadă că, fiind oamenii regelui, li se va permite să pună mâna pe Royce fără rezistență. În clipa în care începură să se miște, oamenii lui Royce strânsesă instantaneu rândurile, cu mâinile pe mânerele spadelor, formând o barieră umană între oamenii lui Henric și Royce.

O încăierare între soldații lui Henric și ai săi era ultimul lucru pe care și-l dorea Royce, în special acum.

— Stați pe loc! tună el, perfect conștient că fiecare dintre cavalerii săi comitea un act de trădare, doar prin simpla obstrucționare a trimișilor regelui. Toți cei nouăzeci de bărbați din sală înghețară la comanda lui urlată, întorcându-și fețele spre șefii lor respectivi, așteptând următoarea comandă.

Privirea lui Royce fulgeră spre Graverley, șocându-l pe bărbatul mai în vârstă cu disprețul ei scânteietor.

— Mai presus de orice, urăști ideea de a fi considerat absurd, ori tocmai asta faci acum. Doamna pe care îți închipui că am omorât-o și ascuns-o făcea tocmai o plimbare plăcută – fără pază – pe dealul din spatele castelului. Mai mult, departe de a fi ținută prizonieră aici, Lady Jennifer se bucură de o libertate totală și i s-a acordat tot confortul. De fapt, când o s-o vezi, o să constați că este luxos îmbrăcată în hainele care au aparținut fostei castelane, iar la gâtul ei se află un șirag de perle de neprețuit – tot ale fostei castelane de aici.

Graverley căscă gura.

— Tu i-ai dat bijuterii? Necioplitul Lup Negru – „Urgia Scoției” – și-a risipit bunurile dubios câștigate pe prizoniera lui?

— Un cufăr întreg, plin, spuse Royce afabil.

Uluirea de pe chipul lui Graverley era atât de comică încât Royce se pomeni sfâșiat între nevoia de a râde și cea, mai atrăgătoare, de a-i arde un pumn. Totuși, în momentele acelea preocuparea lui era să împiedice izbucnirea unui conflict între forțele opozante din sală, pentru a evita repercursiunile inimaginabile ale unui astfel de act. Pentru a-și atinge scopul, era dispus să spună orice, să facă orice nebunie, până la apariția lui Arick, cu Jennifer după el. Sprijinindu-se cu un șold de masă și luând un aer de totală încredere, continuă:

— Mai mult, dacă te aștepți ca Lady Jennifer să cadă la picioarele tale și să plângă de fericire că ai venit să o „salvezi”, o să fii cât se poate de dezamăgit. Ea o să vrea să rămână aici, cu mine...

— De ce ar face asta? întrebă Graverley care, departe de a fi furios, în clipa aceasta situația i se părea chiar foarte amuzantă. Ca și Royce Westmoreland, Graverley cunoștea valoarea alternativelor și dacă toate prostiile astea despre dorința lui Lady Jennifer Merrick se vor dovedi adevărate – și dacă Royce îl putea convinge pe Henric să nu îl învinovățească – atunci toate aceste informații amuzante despre tratamentul blând aplicat captivei sale tot vor provoca suficiente bârfe hilare la curtea Anglei, pentru ani și ani de zile.

— După aerul tău de proprietar, presupun că Lady Jennifer a sărit în patul tău. Și pentru asta tu îți închipui că acum o să fie. Dispusă să-și trădeze familia și țara. Mie mi se pare – termină Graverley cu amuzament nereținut – că ai început să crezi în toate bârfele de la curte despre presupusa ta virilitate. Sau s-o fi priceput ea atât de bine să se prefacă? Dacă este așa, o să trebuiască să o invit să se tăvălească puțin și cu mine. N-o să te superi, nu?

Vocea lui Royce era ca gheața.

— Având în vedere că intenționez să mă căsătoresc cu ea, asta o să-mi acorde o scuză să-ți tai limba – un lucru pe care abia aștept să-l fac!

Royce mai vru să adauge ceva, dar privirea lui Graverley fu brusc atrasă de ceva din spatele lui.

— Iată-l pe credinciosul Arik. Dar unde este nerăbdătoarea ta mireasă? Întrebă Graverley insolent.

Royce se întoarce, iar ochii lui dădură de fața aspră, încrâncenată a lui Arik.

— Unde este? Întrebă el.

— A fugit.

În tăcerea înghețată care urmă acestui anunț, Godfrey adăugă:

— Judecând după urmele din pădure, au fost șase oameni și șapte cai; a plecat fără nici un semn de luptă. Unul dintre oameni a așteptat în pădure la doar câțiva metri de locul unde ai stat cu ea.

La doar câțiva metri de locul unde l-a sărutat ca și cum n-ar mai fi vrut niciodată să-l părăsească, își spuse Royce furios. La doar câțiva metri de locul unde și-a folosit ea buzele și trupul și zâmbetul, ca să-l păcălească să o lase singură...

Graverley însă nu era prins în gheara neîncrederii paralizante. Întorcându-se în loc, începu să scuipe ordine, dintre care primul îi era adresat lui Godfrey.

— Arată-le oamenilor mei unde pretinzi că s-a întâmplat asta.

Întorcându-se spre proprii lui oameni, adăugă:

— Mergeți cu Sir Godfrey și dacă se dovedește că într-adevăr a avut loc o evadare așa cum spune el, luați doisprezece oameni și mergeți după clanul Merrick. Când îi ajungeți din urmă, să nu vă scoateți săbiile – niciunul dintre voi. Le transmiteți salutări din partea lui Henric al Angliei și îi escortați până la granița cu Scoția. Este clar?

Fără să mai aștepte răspunsul, Graverley se întoarse spre Royce, cu vocea răsunând amenințător în sala cavernoasă.

— Royce Westmoreland, prin autoritatea lui Henric, Regele Angliei, îți poruncesc acum să mă însoțești la Londra, unde vei fi chemat să răspunzi pentru răpirea femeilor Merrick. Vei răspunde și pentru deliberata ta încercare de a mă obstrucționa în îndeplinirea poruncilor suveranului meu, referitoare la femeile Merrick – lucru care poate și va fi considerat un act de trădare. Te predai de bunăvoie în custodia noastră sau trebuie să te iau cu forța?

Oamenii lui Royce, care îi depășeau numeric pe cei ai lui Graverley, se încordară – loialitatea lor fiind sfâșiată, între jurământul de credință, în calitate de vasali, față de Royce, seniorul lor și jurământul față de rege. Undeva în infernul furiei din mintea lor, Royce le observă frământarea și cu o mișcare scurtă din cap le porunci să-și lase jos armele.

Văzând că nu va exista rezistență, unul dintre oamenii lui Graverley, care venise în poziție, în fața lui Royce, îl luă pe acesta de ambele brațe, i le trase la spate și îi legă repede încheieturile cu fâșii dure, din piele. Fâșiile erau strânse tare, intrându-i în carne, dar Royce abia dacă observă: îl cuprinsese o furie oarbă, cum nu mai trăise niciodată, transformându-i mintea într-un vulcan în fierbere. Prin fața ochilor săi se plimbau imagini cu scorpia scoțiană: Jennifer în brațele lui... Jennifer râzând cu el... Jennifer trimițându-i o sărutare...

Din cauza stupidității de a se încrede în ea, va fi acum acuzat de trădare. În cel mai fericit caz își va pierde toate proprietățile și titlurile; în cel mai rău, își va pierde viața.

În clipa aceea însă, era prea furios ca să-i pese.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Royce stătea la fereastra micuțului dar bine dotatului dormitor, care era „celula” lui din Turnul Londrei – rezidența regală a lui Henric – de când sosise aici, în urmă cu două săptămâni. Privea cu o expresie impasibilă afară, peste acoperișurile Londrei, pierdut într-o nerăbdătoare contemplație, cu picioarele larg desfăcute. Își ținea mâinile la spate, dar fără să fie legate, așa cum nu mai fuseseră niciodată din acea primă zi când furia lui pe Jennifer Merrick – și pe propria-i naivitate – îi răpise pe moment abilitatea de a reacționa. Permisese atunci acest lucru în parte pentru a-i împiedica pe oamenii lui să-și pericliteze propriile gâturi luptându-se pentru el și în parte pentru că, în clipele acelea fusese prea nebun de furie ca să-i mai pese.

Dar totuși, în noaptea aceea furia i-a scăzut aproape de un calm periculos. Când Graverley încercase să-i lege la loc mâinile după ce terminase de mâncat, se trezi aruncat la pământ, cu funia de piele înfășurată în jurul gâtului și cu fața lui Royce, neagră de furie, doar la câțiva centimetri de a lui.

— Încearcă să mă mai legi și îți tai beregata în următoarele cinci minute după discuția mea cu Henric, îi spusese Royce printre dinți.

Chircindu-se de furie și de surpriză, Graverley reușise totuși să spună gâfâit:

— Cinci minute după discuția ta cu regele... o să fii în drum spre... spânzurătoare!

Fără să se gândească, Royce strânse mai tare de funie, subtila rotire a încheieturii lui tăind efectiv aerul adversarului său. Abia când fața victimei sale își schimbă culoarea, îi dădu Royce drumul, îmbrâncindu-l plin de scârbă. Graverley se ridică nesigur pe picioare, cu ochii aruncând flăcări de ură, dar nu le porunci oamenilor lui

Henric să-l ia pe Royce și să-l lege. La vremea aceea, Royce atribuisese acest lucru ideii că Graverley își dăduse seama că putea călca pe un teren nesigur, abuzând în mod deliberat de drepturile nobilului favorit al lui Henric.

Acum totuși, după ce așteptase săptămâni la rând să fie chemat de rege, începu Royce să se întrebe dacă nu cumva Henric era totuși în acord total cu consilierul său. Din locul lui de la fereastră, se uita afară, la noaptea întunecată, al cărui aer era încărcat cu mirosurile neplăcute ale Londrei – canalizarea, gunoiul și excrementele – încercând să găsească un motiv pentru evidenta codeală a lui Henric de a-l vedea și de a discuta despre motivul pentru care a fost încarcerat.

Îl cunoștea pe Henric de doisprezece ani; luptase alături de el în bătălia de la Bosworth Field, fusese de față la proclamarea și încoronarea lui Henric, pe același câmp de luptă. În semn de recunoaștere pentru meritele lui Royce în timpul bătăliei, Henric i-a acordat titlul de cavaler în aceeași zi, în ciuda faptului că Royce nu avea decât șaptesprezece ani. Acesta fusese, de fapt, primul lui act oficial, ca rege. În anii care au urmat, încrederea și bazarea lui Henric pe Royce crescuseră direct proporțional cu neîncrederea în ceilalți nobili.

Royce lupta pentru el și fiecare nouă strălucitoare victorie îi făcea lui Henric mai ușor să smulgă – fără vărsare de sânge – noi concesii de la dușmanii Angliei și de la dușmanii lui personali. Drept rezultat, Royce a fost recompensat cu paisprezece domenii și suficiente bogății ca să-l facă unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Totodată, Henric avea încredere în el – suficientă – încât să-i permită să-și fortifice castelul de la Claymore și să-și păstreze o armată particulară, formată din proprii lui oameni. Evident, exista și o strategie în blândețea lui Henric: Lupul Negru era o amenințare pentru dușmanii lui Henric; simpla vedere a steagurilor cu imaginea lupului rânjind

pictată pe ele, înăbușea ostilitățile înainte de a fi avut ocazia să înflorească într-o opoziție.

În afară de încredere și gratitudine, Henric îi acordase totodată lui Royce privilegiul de a-și spune liber părerea, fără interferența lui Graverley sau a celorlalți membri din puternica și înalta Cameră a Stelelor. Și tocmai asta îl frământa acum pe Royce – această lungă perioadă de refuz în a-i acorda o audiență pentru a se putea apăra, nu era în concordanță cu genul lui de relație cu Henric, de care se bucurase până atunci. Și nici un indiciu despre modul convenabil în care avea să se sfârșească audiența. Sunetul cheii vârâte în broasca ușii îl făcu pe Royce să-și ridice privirile, dar speranța i se nărui când îl văzu doar pe gardianul care-i aducea tava cu mâncare.

— Berbec, domnul meu, se oferă gardianul să răspundă întrebării nerostite a lui Royce.

— Dumnezeu Mare! explodă Royce, nerăbdarea lui față de orice fiind deja debordantă.

— Nici eu nu mă dau în vânt după berbec, domnul meu, consimți gardianul, deși știa bine că mâncarea nu avea nici o legătură cu izbucnirea Lupului Negru. După ce puse jos tava, omul se îndreptă plin de respect. Închis sau nu, Lupul Negru era un bărbat periculos și, mai important, un mare erou pentru oricine se imagina pe el însuși un adevărat bărbat.

— Mai doriți cumva altceva, domnul meu?

— Vești! izbucni Royce cu o expresie atât de dură, atât de amenințătoare, încât gardianul se dădu înapoi un pas înainte de înclina din cap, ascultător. Lupul cerea întotdeauna știri – de obicei într-un mod prietenesc, de la om-la-om – iar în seara aceasta gardianul era fericit să stea puțin la o bârfă. Totuși, nu chiar bârfă era ceea ce i-ar fi plăcut Lupului să audă.

— Există ceva noutăți, domnul meu. Chiar dacă e o bârfă, se poate conta pe ea, pentru că a fost auzită de la persoane care sunt în situația de a ști.

Royce deveni dintr-o dată alert.

— Ce „bârfă”?

— Se spune că fratele dumneavoastră a fost chemat aseară în fața regelui.

— Fratele meu e aici, în Londra? Paznicul dădu din cap.

— A venit ieri, cerând să vă vadă și practic amenințând că va asedia locul acesta, dacă nu se va întâmpla asta.

Royce fu cuprins de un presentiment îngrozitor.

— Unde e el acum?

Paznicul își întoarse capul spre stânga.

— Un etaj mai sus și câteva camere mai spre vest, am auzit. Sub pază.

Royce expiră furtunos, în frustrată alarmă. Venirea lui Ștefan aici era de o imprudență extremă. Când Henric era furios, primul gând era să stai cât mai departe de el până când își recăpăta controlul asupra temperamentului său regal.

— Mulțumesc... ăă... spuse Royce încercând să-și amintească numele paznicului.

— Larraby, domnul... Amândoi se întrerupseră și se uitară spre ușa care se dădu brusc de-o parte. În prag stătea Graverley, zâmbind diavolesc.

— Suveranul nostru m-a rugat să te aduc la el. Royce simți o senzație de ușurare amestecată cu grija pentru Ștefan, când trecu prin dreptul lui Graverley, împingându-l de-o parte cu umărul.

— Unde este regele? întrebă Royce.

— În sala tronului.

Royce, care mai fusese oaspete aici, în Turn, de câteva ori în trecut, îl cunoștea foarte bine. Lăsându-l în urmă pe Graverley care încerca să țină pasul cu el, o porni repede de-a lungul coridorului, spre treptele care coborau în spirală, două etaje, de unde se îndreptau spre un labirint de camere.

În timp ce străbătea galeria cu escorta-gardian, Royce observă că toată lumea se întorcea să se uite la el. Judecând după expresiile lor zeflemitoare, faptul că fusese închis aici și decăzuse din favorurile regelui Henric era un lucru bine știut. De toată lumea.

Lordul și Lady Ellington, îmbrăcați în ținută completă de curte, se înclină în fața lui și din nou Royce le observă expresia ciudată. Când se afla la curte, era obișnuit cu o anumită manifestare de teamă și lipsă de încredere; dar în seara aceasta putea jura că aceștia își ascundeau un zâmbet amuzat și descoperi că prefera de departe ca oamenii să nu aibă încredere în el, decât să râdă de el.

Graverley îi oferă cu bucurie răspunsul la aceste priviri ciudate:

— Povestea evadării lui Lady Jennifer din ghearele celebrului Lup Negru este motivul acestei ilarități.

Royce își încleșta maxilarele și mări pasul, dar Graverley și-l grăbi și el pe al său. Prinzându-l din urmă, adăugă pe un ton confidențial în care răsuna batjocura:

— La fel și povestea îndrăgostirii faimosului nostru erou de o scoțiancă ștearsă, care a fugit la gât cu o avere de perle dăruite de el, în loc să-l ia de bărbat.

Royce se întoarse pe călcâie cu gândul de a-și vârî pumnul în fața lui, dar în spatele său, valeții cu livrele deschideau deja ușile înalte spre sala tronului. Reținându-se, știind că soarta lui Ștefan, ca și a sa, nu se va îmbunătăți prin uciderea celui mai prețios consilier al lui Henric, Royce se întoarse înapoi și trecu prin ușile pe care valeții le țineau deschise pentru el.

Henric stătea așezat în capătul celălalt al sălii, îmbrăcat în ținută formală, bătând nerăbdător cu degetele în brațul tronului.

— Lasă-ne! îi porunci el lui Graverley după care își întoarse spre Royce privirea distantă, rece. Salutul politic al lui Royce fu urmat de tăcere – o tăcere neobișnuită, de gheață, care nu era de bun augur pentru rezultatul întrevederii. După câteva minute umplute de această tăcere, Royce spuse cu politețe rece:

— Am înțeles că ați dorit să mă vedeți, Sire.

— Tăcere! izbucni Henric furios. Tu să vorbești când îți dau eu dreptul!

Dar acum, că digul de tăcere fusese spart, Henric nu-și mai putea controla furia și cuvintele îi ieșeau ca șfichiurile unui bici.

— Graverly pretinde că ți-ai pus oamenii să se întoarcă împotriva mea. În continuare, te acuză că nu te-ai supus ordinelor mele și că i-ai împiedicat eforturile de a le elibera pe femeile Merrick. Cum pledezi împotriva acestei acuzații de trădare, Royce Westmoreland? Înainte ca Royce să poată răspunde, turbatul său suveran își părăsi tronul și continuă:

— Le-ai răpit pe femeile Merrick – un act care a devenit o afacere de stat, amenințând pacea regatului meu. Pentru ca după aceea să le permiți celor două femei – două femei scoțiene – să-ți scape din gheare, transformând astfel o afacere de stat într-o glumă care s-a împrăștiat în toată Anglia! Cum pledezi? întrebă el într-un tunet jos. Ei? tună el din nou. Ei? Ei?

— La care dintre acuzații doriți să vă răspund mai întâi, Sire? răspunse Royce curtenitor. La acuzația de trădare? Sau la restul, care sunt niște stupidități?

Neîncrederea, mânia și o umbră de nedorit amuzament îi făcură lui Henric ochii mari.

— Țânc arogant ce ești! Puteam să pun să te biciuiască! Să te spânzure! Să te tragă în țeapă!

— Da, îl aprobă Royce liniștit. Dar mai întâi să-mi spuneți pentru ce ofensă. În ultimul deceniu am luat adesea ostatici și de foarte multe ori voi ați comandat asta, în ideea obținerii unei victorii prin mijloace pașnice, mai curând decât prin luptă. Nu aveam de unde să știu, când au fost luate ostatice femeile Merrick, brusca voastră decizie de a face pace cu James – mai ales când îl băteam la Cornwall. Înainte ca eu să plec la Cornwall, am discutat chiar aici, în încăperea asta și am convenit că, de îndată ce scoțienii vor fi suficient de supuși

ca eu să pot părăsi Cornwall-ul, să preiau comanda unei armate împrăscătată și să mă instalez la Hardin, aproape de granița cu Scoția, unde forța noastră să fie foarte vizibilă pentru inamic. La vremea aceea era clar stabilit între noi, că...

— Da, da, îl întrerupse Henric mânios, ne mai vrând să audă din nou ce intenționa să-i spună Royce. Dar explică-mi – îi porunci el iritat, nedorind să recunoască fățiș că raționamentul lui Royce în luarea ostaticilor fusese corect – explică-mi ce s-a întâmplat în sala de la Hardin. Graverley pretinde că la comanda ta, oamenii tăi au încercat să-i atace pe ai mei, când te-a arestat. Nu mă îndoiesc o clipă, spuse el cu o grimasă, că versiunea ta nu va diferi de a lui. Știi bine că te detestă.

Ignorând ultima parte, Royce îi răspunse calm, cu o logică incontestabilă:

— Oamenii mei erau cel puțin de două ori mai mulți. Dacă i-ar fi atacat pe ai tăi, niciunul nu ar fi supraviețuit ca să mă ia în custodie – dar s-au întors cu toții aici fără nici o zgârietură.

Henric începu să se relaxeze. Dând scurt din cap, spuse:

— Ceea ce coincide total cu ce a subliniat Jordeaux, în timpul consiliului restrâns, când Graverley ne-a spus povestea lui.

— Jordeaux? Nu știam că am un aliat în Jordeaux.

— Nu ai. Și el te urăște, dar îl urăște mai mult pe Graverley, pentru că aspiră la poziția lui, nu a ta, pe care știe că nu o poate avea. Sunt înconjurat numai de oameni a căror strălucire este depășită doar de ambiția și pizma lor, adăugă Henric întunecat.

Royce deveni rigid la neintenționata insultă.

— Nu chiar complet înconjurat, Sire, spuse el distant.

Da, cavalerul lui avea dreptate, doar că el nu avea chef să-i confirme acest lucru. Regele oftă iritat și arătă spre o masă pe care se aflau o tavă cu vin și mai multe cupe încrustate cu pietre prețioase. Într-un gest conciliant pe care vroia să-l facă în prezenta lui stare de spirit, Henric spuse:

— Toarnă-ne ceva de băut. Urăsc locul ăsta, iarna. Umezeala asta rece îmi provoacă dureri permanente la încheieturi – spuse absent, frecându-și încheieturile mâinilor. Dacă nu era furtuna pe care ai provocat-o tu, acum aș fi fost la țară, într-o casă caldă. Royce se supuse, ducându-i regelui prima cupă cu vin, își turnă apoi și lui și se întoarse la picioarele treptelor care duceau sus, la estradă. Stând tăcut, în picioare, sorbea din vin, așteptându-l pe rege să iasă din transa gândurilor care-l frământau.

— Oricum, tot a ieșit ceva bun din asta, recunosc regele în final, uitându-se la Royce. Mărturisesc că am avut îndoieli pentru faptul că te-am lăsat să-ți fortifici Claymore-ul și să-ți păstrezi propria ta armată în uniformă. Totuși când, în baza acuzațiilor de trădare, te-ai lăsat arestat de oamenii mei care erau clar, depășiți numeric de ai tăi, mi-ai dovedit că nu te vei întoarce împotriva mea, indiferent cât ai putea fi de tentat.

Apoi, schimbând subiectul cu viteza fulgerului, în scopul de a-l surprinde pe Royce relaxat și nepregătit, Henric spuse cu blândețe:

— Totuși, în ciuda loialității tale față de mine, nu ai intenționat să o eliberezi pe Lady Jennifer Merrick, dându-i-o lui Graverley în custodie, ca să poată fi escortată acasă.

La amintirea acestei supreme stupidități, Royce fu cuprins de mânie. Coborându-și cupa, spuse:

— La vremea aceea eram convins că ea însăși va refuza plecarea și că îi va explica lui Graverley motivele.

Henric se uită la el, cupa dintre degetele lui înclinându-se periculos.

— Deci Graverley a spus adevărul despre asta. Ambele femei te-au tras pe sfoară.

— Ambele? repetă Royce.

— Da, băiete, spuse Henric cu un amestec de amuzament și enervare. Dincolo de ușile acestei camere se află doi emisari ai regelui James. Am ținut prin ei legătura permanentă cu James, care a fost tot

timpul în contact cu ducele de Merrick și cu toți cei implicați în porcăria asta. În baza celor raportate mie, se întoarse el oarecum vesel de către James, se pare că fata mai mică – despre care tu credeai că mai avea puțin și murea – își vârâse de fapt capul într-o pernă plină cu fulgi, care i-au provocat tusea. Apoi te-a convins că era vorba despre revenirea unei boli de piept, păcălindu-te astfel să o trimiți acasă. Fata mai mare – Lady Jennifer – i-a susținut, evident, intriga, a mai rămas puțin și te-a convins să o lași singură, fără pază, ca ea să poată evada ajutată de fratele ei vitreg, care reușise să-i trimită vorbă unde să se întâlnească cu el.

Vocea lui Henric deveni aspră.

— Este gluma Scoției, că propriul meu campion a fost păcălit de două fete. Și gluma asta s-a transformat într-o poveste răstălmăcită și înfrumusețată la curtea mea. Data viitoare când te vei mai confrunta cu un adversar, Claymore, n-ar fi de mirare să descoperi că acesta îți va râde în față, în loc să tremure de frică.

O clipă mai devreme, Royce n-ar fi crezut că ar putea fi vreodată mai furios decât fusese în ziua aceea la Hardin, când evadase Jennifer. Dar gândul că Brenna Merrick, care plângea de frică la vederea propriei umbre, îl trăsesese efectiv pe sfoară, era suficient să-l facă să scrâșnească din dinți. Și asta era înainte ca restul cuvintelor lui Henric să fi ajuns la mintea lui: lacrimile și rugămințile lui Jennifer pentru viața surorii ei fuseseră false! Ea simulase tot timpul. Fără îndoială că oferindu-și virginitatea în schimbul „vieții” surorii ei, se aștepta să fie salvată înainte de căderea noapții.

Henric se sculă brusc și coborî treptele, începând să se plimbe încet.

— Și încă nu ai auzit totul! S-a făcut mare vâlvă pe seama asta, vâlvă care a depășit chiar și așteptările mele, când mi-ai trimis prima oară vorbă despre identitatea ostaticelor tale. Nu ți-am acordat o audiență până acum pentru că am așteptat venirea aici a nechibzuitului tău frate, ca să-l pot întreba pe el personal despre

locul exact de unde le-a răpit pe fete. Se pare, spuse regele Henric pe un ton exploziv, că există toate șansele să le fi răpit chiar de pe pământul mănăstirii unde se aflau, exact cum a pretins tatăl lor.

Drept urmare, Roma îmi cere reparații, sub orice formă posibilă! Apoi, în afară de protestele Romei și ale întregii Scoții catolice, față de răpirea fetelor dintr-un loc sfânt, mai există și MacPherson, care amenință să conducă toate clanurile într-un război împotriva noastră, pentru că tu ți-ai bătut joc de femeia care îi fusese promisă de soție!

— Promisă de ce? sâsâi Royce.

Henric se uită la el, vizibil enervat.

— Nu ai știut că tânăra pe care ai deflorat-o și pe care apoi ai umplut-o de bijuterii fusese deja promisă celui mai puternic senior din Scoția?

Royce văzu roșu de furie în fața ochilor și în clipa aceea era absolut convins că Jennifer Merrick era cea mai desăvârșită mincinoasă de pe pământul acesta. O vedea și acum, cu ochii ei inocenți, zâmbitori, uitându-se tot timpul într-ai lui, în timp ce-i povestea despre trimiterea ei la mănăstire – făcându-l să creadă că fusese trimisă acolo, poate pentru tot restul vieții ei. Uitase să-i spună că urma să se mărite. Apoi își aminti despre înduioșătoarea ei povestioară cu regatul de vis și furia din el deveni aproape de nestăpânit. Nu mai avea nicio îndoială că inventase totul... absolut totul. Se jucase cu sentimentele lui de compasiune cu aceeași măiestrie cu care cineva se joacă cu strunele unei harpe.

— Vezi că strici forma cupei, Claymore, îl atenționa Henric glumeț, privind cum încheștarea mâinii lui Royce transformase într-un oval muchia din argint a cupei. Apropo, de vreme ce nu ai negat asta, presupun că într-adevăr te-ai culcat cu femeia Merrick?

Cu maxiliarul încheștat de furie, Royce înclină capul într-o vagă confirmare.

— Gata cu discuțiile, izbucni brusc monarhul „alungându-și din voce orice nuanță de prietenie. Punându-și cupa pe o masă bogat sculptată, din stejar aurit, urcă înapoi treptele spre tron, spunând:

— James nu poate fi de acord cu un tratat de pace, când supușii lui sunt revoltați că le-a fost violată una dintre mănăstiri. Și nici Roma nu se va mulțumi doar cu un dar pentru cuferele ei. De aceea, James și cu mine am ajuns la concluzia că nu există decât o sigură soluție și pentru prima dată, suntem amândoi în total acord.

Recurgând, pentru emfază, la pluralul Majestății Sale, regele anunță, pe tonuri sonore care excludeau orice obiecție:

— Este decizia Noastră ca tu să pleci imediat spre Scoția, unde te vei căsători cu Lady Jennifer Merrick în prezența emisarilor diplomați de la ambele curți și a clanului ei. Vei fi însoțit în această călătorie de câțiva membri ai Curții Noastre, prezența lor la festivitatea nupțială însemnând deplina acceptare a soției tale, ca o egală în rang.

După ce-și termină discursul, Henric rămase cu privirea amenințătoare asupra bărbatului înalt care stătea în fața lui, alb ca varul de furie, cu un nerv zvâcnindu-i în obrazul bronzat. Când în sfârșit consideră că putea vorbi, Royce erupse într-un sâsâit vulcanic:

— Îmi cereți imposibilul.

— Ți l-am mai cerut și altădată – în bătălii – și nu m-ai refuzat. Nu ai nici motive și nici dreptul s-o faci acum, Claymore. Mai mult – continuă el întorcându-se la pluralul regal, în timp ce tonul lui devenea mai impunător – Noi nu am rugat. Noi am poruncit. În continuare, pentru faptul că nu te-ai supus pe loc emisarului Nostru când ți-a transmis ordinul Nostru de a elibera ostateca, îți confiscăm proprietatea Grand Oak, deopotrivă cu toate veniturile ei din ultimul an.

Dar Royce era atât de consumat de furie la gândul că va trebui să se însoare cu această intrigantă, vicleană vrăjitoare cu părul roșu, încât aproape că nici nu auzi restul vorbelor lui Henric.

Iar vocea regală continuă, oarecum mai blând acum, văzând că contele de Claymore nu părea gata să emită vreo obiecție prostească – și intolerabilă.

— Totuși, pentru ca proprietatea Grand Oak să nu fie complet pierdută pentru tine, i-o vom acorda miresei tale, ca dar de nuntă.

Preocupat însă în permanență să continue să-și încarce cuferele, regele adăugă, politicos:

— Ți se va confisca totuși venitul proprietății, pentru tot anul trecut.

Henric arătă cu mâna spre sulul de pergament de pe masa de la picioarele platformei, alături de cupa lui cu vin.

— Într-un ceas, pergamentul acesta va fi înmânat emisarilor lui James, care îl vor da direct acestuia. În el se menționează tot ce ți-am spus eu – tot ce am convenit împreună, James și cu mine – iar eu mi-am pus sigiliul pe el. De îndată ce îl va primi, James își va trimite emisarii la Merrick, unde îl vor informa pe duce despre căsătoria care va avea loc între fiica lui și tine, la castelul Merrick, de acum în paisprezece zile.

Terminând de spus toate acestea, regele Henric tăcu, așteptând cuvinte politicoase de acceptare și o promisiune de obediență din partea supusului său.

Dar supusul său spuse, în aceeași sâsâială furioasă ca mai înainte:

— Asta este tot, Sire?

Henric se încruntă, capacitatea lui de toleranță ajungând la capăt.

— Îmi vei da cuvântul că te vei supune. Alege, mârâi el: spânzurătoarea, Claymore, sau cuvântul tău că te vei căsători în cea mai mare grabă, cu femeia Merrick.

— În cea mai mare grabă, scuiță Royce, printre dinți.

— Excelent! decretă Henric dându-și cu palma peste genunchi, buna lui dispoziție revenindu-i complet acum, că totul fusese reglat. Ca să-ți spun adevărul, prietene, o clipă chiar m-am gândit că erai gata să alegi moartea, în locul căsătoriei.

— Mă îndoiesc că aş fi regretat dacă făceam asta, izbucni Royce.

Henric chicoti şi arătă, cu degetul cu inel, spre cupa lui de vin.

— Vom toasta acum pentru, căsătoria ta, Claymore.

Reluă după un minut, urmărindu-l pe Royce dând pe gând vinul din cupă, în evidenta încercare de a se calma:

— Văd bine că tu priveşti această căsătorie forţată drept o recompensă prea mică pentru anii în care m-ai slujit cu credinţă, deşi nu am uitat niciodată că ai luptat alături de mine cu mult înainte de a fi existat vreo speranţă de câştig.

— Ce am sperat eu să câştig a fost pacea pentru Anglia, Sire, spuse Royce cu amărăciune. Pacea şi un rege puternic, cu idei mai bune pentru menţinerea acestei păci decât vechile metode, cu securea războiului şi berbecul de luptă. Totuşi, la vremea aceea nu am ştiut – adăugă Royce cu un sarcasm greu mascat – că una dintre aceste metode va fi căsătoria între părţile ostile. Dacă aş fi ştiut, poate că m-aş fi dat de partea lui Richard, încheie el acid.

Această revoltătoare dovadă de trădare îl făcu pe Henric să-şi dea capul pe spate, într-un hohot de râs.

— Prietene, întotdeauna ai ştiut că eu consider căsătoria drept un excelent compromis. Nu am stat, doar noi doi, într-o noapte, la un foc de tabără pe câmpul de luptă de la Bosworth? Dacă te gândeşti bine, o să-ţi aminteşti că ți-am spus atunci că i-aş oferi-o şi pe sora mea lui James, dacă asta ar putea aduce pacea.

— Doar că nu ai o soră, sublinie Royce, scurt.

— Nu, dar în schimb te am pe tine, replică Henric calm. Acesta era cel mai înalt compliment regal şi nici măcar Royce nu era protejat împotriva lui. Cu un oftat iritat, îşi lăasă jos cupa şi îşi trecu absent mâna prin păr.

— Armistiţiile şi turnirurile – acesta este drumul spre pace, adăugă Henric, foarte mulţumit de sine. Armistiţiile, pentru reţinere şi turnirurile ca să epuizeze ostilităţile. L-am invitat pe James să trimită pe oricine vrea, la turnirul de aici, de lângă Claymore din toamna

asta. Vom lăsa clanurile să ne învingă pe câmpul de onoare – fără vătămare. De fapt, o să fie cât se poate de plăcut, anunță el revenind asupra primei lui opinii, referitoare la subiect. Firește, tu nu trebuie să participi. Când Henric tăcu, Royce spuse:

— Mai vreți să-mi spuneți ceva, Sire, sau vă pot ruga să-mi permiteți să plec?

— Cum să nu, îi răspunse Henric bine dispus. Vino să mă vezi mâine dimineață și o să vorbim mai multe, atunci. Și nu fi prea dur cu fratele tău – el s-a oferit să se însoare cu sora, ca să te scutească pe tine. De fapt, nu părea prea nefericit pentru asta. Din păcate, asta nu rezolvă nimic. Ah, Claymore, nu trebuie să-ți faci griji cum să-i spui lui Lady Hammel că ai rupt logodna. Am făcut-o eu, deja. Draga de ea – a fost efectiv distrusă. Am trimis-o la țară, în speranța că schimbarea peisajului o s-o ajute să-și revină.

Știrea că Henric acționase deja și că Mary fusese supusă, fără îndoială, unei cumplite umilințe ca urmare a notoriului său comportament față de Jennifer, era ultimul lucru pe care-l mai putea suporta Royce în seara aceasta. Cu o scurtă plecăciune, se întoarse pe călcâie și vaeții deschiseră ușile. Dar abia apucase să facă vreo câțiva pași că Henric îi strigă numele.

Întrebându-se ce pretenție imposibilă avea să-și mai exprime, Royce se întoarse spre acesta, fără plăcere.

— Viitoarea ta mireasă este contesă, spuse Henric cu un zâmbet ciudat pe buze. Este un titlu moștenit de la mama ei – un titlu mult mai vechi decât al tău, apropo. Știai asta?

— Și regina Scoției să fi fost și tot nu-mi trebuia. Prin urmare, titlul ei actual nu înseamnă nici o tentație pentru mine.

— Sunt perfect de acord. De fapt, îl consider chiar un impediment pentru armonia conjugală.

Când Royce se uită la el, Henric îi explică, zâmbind cu toată fața:

— Având în vedere că tânăra contesă l-a tras deja pe sfoară pe cel mai de temut și strălucit războinic, eu cred că ar fi o greșeală tactică

să te depășească și în rang. De aceea, Royce Westmoreland, îți confer, aici și acum, titlul de duce...

Când Royce ieși din sala tronului, anticamera era plină cu nobili care se holbau la el, vizibil nerăbdători să-l privească și astfel să constate modul în care decursese audiența la rege. Răspunsul veni de la un valet care se repezi în grabă din sala tronului și strigă tare:

— Înălțimea Voastră?

Royce se întoarse ca să-l asculte pe regele Henric rugându-l să-i transmită complimentele lut: personale viitoarei soții, dar nobilii din anticameră nu auziră decât două cuvinte: „înălțimea voastră”, ceea ce însemna că Royce Westmoreland era acum duce, deținătorul celui mai înalt titlu de noblețe și faptul că avea, în mod evident, să se însoare. Era, își spuse Royce amar, modul lui Henric de a anunța ambele evenimente, celor din anticameră.

Lady Amelia Wildale și soțul ei au fost primii care și-au revenit din șoc. Făcându-i lui Royce o plecăciune, Lordul Wildale îi spuse:

— Așadar, s-ar părea că la ordinea zilei sunt felicitările.

— Nu sunt de acord, scuipe Royce cuvintele.

— Cine este fericita doamnă? în mod evident, nu Lady Hammel, strigă Lord Avery, bine intenționat.

Royce se opri în loc și începu să se întoarcă încet, în timp ce tensiunea și așteptarea aproape că făceau aerul să pocnească, dar înainte să apuce el să spună ceva, din ușă bubui vocea lui Henric:

— Lady Jennifer Merrick.

Tăcerea uluită care se lăsă fu urmată la început de un râs sonor, brusc înăbușit și apoi de chicoteli și în sfârșit de o bălbâială asurzitoare de negări și de exclamații.

— Jennifer Merrick? repetă Lady Elizabeth uitându-se la Royce cu ochii ei fierbinți, care-i aminteau tăcuți de intimitățile pe care le împărtășiseră odinioară. Nu cea frumoasă, nu? Cea ștearsă, deci?

Cu mintea preocupată doar de cum să scape mai repede de acolo, Royce încuviință tăcut din cap și dădu să se întoarcă.

— Este destul de bătrână, nu? insistă Lady Elizabeth.

— Nu prea bătrână ca să-și suflece fustele și să fugă din ghearele Lupului Negru, interveni mieros Graverley, făcându-și loc să iasă din mulțime. Mai mult ca sigur că o să trebuiască să o bați ca să se supună, nu? Puțină tortură, puțină suferință și apoi, cine știe, poate că rămâne în patul tău?

Royce își încleșta mâinile ca să nu-l sugrume pe ticălos.

Cineva râse ca să împrăștie tensiunea și glumi.

— Este Anglia contra Scoției, Claymore, exceptând că de data asta bătăliile vor avea loc în pat. Eu pariez pe tine.

— Și eu, strigă altcineva.

— Eu pariez pe femeie, proclamă Graverley. Undeva mai departe, în spate, un domn mai în vârstă își duse mâna pâlnie la ureche și strigă spre un prieten care se afla mai aproape de duce:

— Ei? Despre ce tot vorbiți? Ce s-a întâmplat cu Claymore?

— Trebuie să se însoare cu târfa Merrick, îi răspunse prietenul său, ridicând vocea ca să fie auzit peste zarva tot mai mare.

— Ce-a spus? strigă o doamnă de undeva departe din mulțime, lungindu-și gâtul.

— Claymore trebuie să se însoare cu târfa Merrick! îi strigă plin de bunăvoință domnul mai în vârstă.

În rumoarea infernală care a urmat, doar doi nobili din anticameră rămaseră tăcuți și liniștiți – Lordul MacLeash și Lordul Dugal, emisarii regelui James, care așteptau acordul scris al căsătoriei, cu care aveau să plece în Scoția, la noapte.

În câteva ore, cuvântul a trecut de la nobil la servitor, de la servitor la gărzile de afară și apoi la trecători:

— Claymore trebuie să se însoare cu târfa Merrick.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Răspunzând apelului tatălui ei, Jenny își smulse gândurile de la amintirile legate de bărbatul frumos, cu ochi cenușii, care încă îi mai bântuia zilele și nopțile. Lăsându-și jos broderia, îi aruncă Brennei o privire întrebătoare, apoi își trase mai mult pe umeri mantia verde închis și părăsi solarul. Voci bărbătești ridicate, în dezbateri, o făcură să se oprească în galerie și să se uite în sală. Cel puțin doisprezece bărbați – rude și nobili din împrejurimi – erau adunați în jurul focului, cu chipurile lor aspru croite, întunecate ca moartea. Se afla acolo și Părintele Benedict și vederea chipului încruntat, înghețat, al acestuia o făcu pe Jenny să se strângă, într-un amestec de alarmă și rușine.

Își amintea și acum fiecare cuvânt din tirada lui usturătoare, când i se confesase despre păcatul pe care îl comisese cu Royce Westmoreland: „Ți-ai făcut de răs tatăl, țara și Dumnezeuul tău, cu dorința ta necontrolată pentru acest bărbat. Dacă nu te-ai fi făcut vinovată de păcatul plăcerii, ți-ai fi dat viața ca să-ți salvezi onoarea!” în loc să se simtă purificată, așa cum se întâmpla de fiecare dată când își confesa păcatele, Jenny se simțise murdărită și aproape dincolo de orice speranță de salvare.

Acum, privind retrospectiv, găsea puțin cam ciudat faptul că părintele îl plasase pe Dumnezeu pe ultimul loc ca importanță, când îi înșirase pe toți cei pe care-i făcuse de rușine. Și în ciuda sentimentului persistent de vinovăție pentru faptul că efectiv îi plăcuseră lucrurile pe care i le făcuse Conte Westmoreland, refuza să creadă că Dumnezeu/ea va blama pentru faptul că făcuse învoiala aceea. În primul rând, Conte Westmoreland nu dorise viața ei, el dorise trupul ei. Și cu toate că greșise culcându-se cu un bărbat care

nu era soțul ei, învoiala avusese un scop nobil, acela de a-i salva Brennei viața – sau așa crezuse ea.

Dumnezeul despre care vorbea părintele Benedict în termeni atât de înfricoșători, de aprigă răzbunare și dreptate, nu era același Dumnezeu în fața căruia își deschidea adesea Jenny inima. Dumnezeul ei era rezonabil, bun și doar întrucâtva sever. Iar Jenny spera că El chiar înțelegea de ce nu-și putea scoate din minte dulceața specială a nopții pe care o petrecuse în brațele lui Royce Westmoreland. Amintirea săruturilor lui pasionate, a cuvintelor șoptite de prețuire și pasiune continuau să revină mereu ca să o turbure și ea nu putea împiedica acest lucru. Uneori, nu vroia să încerce... De câteva ori îl visase cum arăta când zâmbetul lui leneș, alb, i se întindea pe chipul bronzat, sau...

Jenny își smulse mintea de la aceste gânduri și intră în sală, șovăiala ei de a da ochii cu bărbații adunați în jurul căminului crescând cu fiecare pas pe care-l făcea. Până atunci stătuse aproape închisă în castelul Merrick, simțind într-un fel nevoia securității zidurilor lui străvechi, familiare, în jurul ei. În ciuda izolării auto-impuse, nu avea nici o îndoială că bărbații din sală nu știau ce făcuse. Tatăl ei îi ceruse un raport complet privind răpirea și la un moment dat, în timpul explicațiilor ei, o întrerupsese ca să o întrebe brutal dacă Lupul o forțase să se culce cu el. Chipul lui Jenny trădase răspunsul și în ciuda eforturilor ei de a-i domoli furia, vorbindu-i despre înțelegere și asigurându-l că răpitorul ei nu fusese brutal, furia lui devenise de nestăpânit. Înjurăturile lui urlate răsunaseră până în grinzi și motivul acestora nu fusese ținut secret. Iar dacă bărbații din sală priveau ca pe o victimă neajutorată sau ca pe o târfă de rând, ea nu avea cum să știe.

Tatăl ei stătea în dreptul focului, cu spinarea lui dreaptă întoarsă spre oaspeți.

— Ai dorit să mă vezi, tată?

Tatăl ei vorbi fără să se întoarcă și tonul amenințător din glasul lui o făcu să simtă o furnicătură de alarmă pe șira spinării.

— Stai jos, fiica mea, spuse el și vărul ei Angus se ridică repede să-i ofere lui Jenny un scaun. Rapiditatea, zelul din gestul acela de politețe o luară pe Jenny prin surprindere.

— Cum te simți, Jenny? o întrebă Garrick Carmichael și Jenny se uită uluită la el, simțind un nod de emoție în gât. Era prima dată când acesta îi vorbea, de la înecul fetiței lui, Becky.

— Mă... Mă simt foarte bine, șopti ea privindu-l cu inima în ochi. Și... Și îți mulțumesc că mă întrebi, Garrick Carmichael.

— Ești o fată curajoasă, vorbi altcineva din clan și inima lui Jenny începu să zboare.

— Da, spuse altcineva. Ești o adevărată Merrick. O clipă, Jenny își spuse că în ciuda inexplicabilei priviri întunecate a tatălui ei, aceasta începea să pară a fi cea mai frumoasă zi din viața ei.

— William ne-a povestit la toți despre ce s-a întâmplat cât te-ai aflat în ghearele barbarului, despre cum ai fugit pe propriul lui cal și cum l-ai atacat cu propria lui spadă și cum i-ai tăiat părțile. L-ai făcut de râs cu evadarea ta. O fată care are curajul tău nu se strecoară pe furiș ca să facă lucrurile urâte de care te-a acuzat Alexander. William ne-a făcut să înțelegem asta. Alexander s-a înșelat în privința ta.

Privirea lui Jenny zbură spre fratele ei vitreg și în ochii ei se afla o lume de iubire și grație.

— Eu nu le-am spus decât adevărul, explică el cu zâmbetul lui blând dar inexplicabil de trist, când îi întoarse privirea – ca și cum plăcerea lui pentru ceea ce realizase ar fi fost umbrită de altceva, care apăsa greu asupra lui.

— Ești o Merrick, interveni mândru Hollis Fergusson. O Merrick până în măduva oaselor. Nimeni dintre noi nu l-a făcut pe Lup să simtă gustul lamelor noastre, dar tu ai reușit asta, așa micuță cum ești și pe deasupra și fată.

— Mulțumesc, Holls, spuse Jenny încet.

Doar Malcolm, fratele vitreg mai mic al lui Jenny continua să o privească așa cum o făcea în trecut, cu chipul trădând rece malițiozitate.

Tatăl ei se întoarse brusc și expresia de pe chipul lui izgoni o parte din încântarea lui Jenny.

— S-a... S-a întâmplat ceva? întrebă ea ezitant.

— Da, spuse tatăl ei cu amărăciune. Soarta noastră a fost decisă de monarhul nostru care se bagă în toate, nu de noi înșine. Strângându-și mâinile la spate, începu să facă încet pași, înainte și înapoi, explicând, monoton, cu glas dur:

— Când tu și sora ta ați fost răpite, i-am scris Regelui James să îmi dea două mii de oameni înarmați, care să se alătore oamenilor noștri, ca să-l putem urmări pe barbar în Anglia. James mi-a trimis vorbă înapoi, poruncindu-mi să nu întreprind nici o acțiune până când nu va obține el de la Henric eliberarea voastră și totodată, reparații pentru ofensa adusă.

Nu ar fi trebuit să-i spun lui James ce intenționam să fac. Asta a fost greșeala mea. Nu trebuia să-i cerem ajutorul! Când ați fost răpite de pe domeniile uneia dintre mănăstirile noastre, a fost violată sacralitatea acesteia. În numai câteva zile, întreaga Scoție catolică era gata – nerăbdătoare – să pună mâna pe arme și să ni se alătore! Dar James, termină el furios, vrea pace. Pace cu prețul mândriei clanului Merrick. Pace cu orice preț! Mi-a promis răzbunare, i-a promis întregii Scoții că-l va face pe barbar să plătească. Ei bine, scuipă lordul Merrick furios, da, l-a făcut să plătească. Perfect! A obținut reparații de la englezi.

O clipă dureroasă, Jenny se întrebă dacă Royce Westmoreland fusese închis sau mai rău, dar judecând după expresia furioasă a tatălui ei, se pare că niciuna dintre aceste pedepse – care tatălui ei i s-ar fi părut potrivite – nu fusese aplicată. Jenny întrebă, când tatăl ei părea că nu mai poate continua:

— Ce anume a acceptat James drept reparații? în fața ei, William se făcu mic iar ceilalți bărbați începură să-și studieze mâinile.

— Căsătoria, spuse tatăl ei, printre dinți.

— A cui?

— A ta.

O clipă, mintea lui Jenny se întunecă de tot.

— Căasă... căsătoria mea cu cine?

— Cu creația Satanei. Cu ucigașul fratelui și al fiului meu. Cu Lupul Negru!

Jenny strânse atât de tare brațele jilțului încât i se albiră oasele degetelor.

— Ceee...

Tatăl ei își înclină furios capul în semn de confirmare, dar vocea și expresia lui căpătară o ciudată notă de triumf în timp ce se apropia de ea.

— Se presupune că tu trebuie să fii instrumentul păcii, fata mea. Dar mai târziu, vei deveni instrumentul victoriei clanului Merrick și al întregii Scoții!

Jenny scutură din cap, foarte, foarte încet, uitându-se la el, șocată și confuză. În timp ce tatăl ei continua, din obraji ei se scurse și bruma de culoare care mai rămăsese.

— Fără să-și dea seama, James mi-a dat mijloacele prin care să îl distrug pe barbar, nu pe câmpul de luptă, punând capăt vieții lui, așa cum speram să fac ci în propriul lui castel, ruinând ce a mai rămas din blestemata lui viață. De fapt, tu ai și început să faci asta, termină el cu un zâmbet mândru.

— Ce... ce vrei să spui? șopti Jenny gutural.

— Întreaga Anglie râde acum de el, datorită ție. Povestea celor două evadări ale tale, povestea înjunghierii lui cu propriul său pumnal, toate acestea au circulat din Scoția spre Anglia. Brutalitatea lui i-a adus dușmani în propria lui țară și acești dușmani sunt acum ocupați să împrăști peste tot aceste povești. Draga mea, ai făcut un

măscărici din campionul lui Henric. I-ai distrus reputația, dar averea și titlurile i-au rămas – averi și titluri pe care le-a acumulat strivind Scoția sub călcâiul lui. De tine depinde să nu se bucure de tot ce a câștigat – și poți face asta, refuzându-i un moștenitor. Refuzându-i favorurile, refu...

Șocul și spaima combinate o făcură pe Jenny să sară în picioare.

— Dar asta este o nebunie! Spune-i Regelui James că eu nu doresc „reparații”.

— Dar nu noi dorim asta! Roma vrea reparații. Scoția vrea reparații. Claymore este deja în drum spre noi. Va fi semnat contractul nupțial și imediat va avea loc nunta. James nu ne-a lăsat alternative.

Jenny scutură încet din cap, într-un refuz tăcut și disperat, în timp ce vocea ei deveni o înfricoșătoare șoaptă.

— Nu, tată, tu nu înțelegi. Vezi tu – eu – el a avut încredere în mine că nu voi încerca să fug, dar eu am fugit. Și dacă l-am făcut într-adevăr un măscărici, nu o să mă ierte niciodată pentru asta...

Tatăl ei se înroși amenințător, de furie.

— Tu nu vrei iertarea lui. Noi vrem înfrângerea lui, prin orice mijloace – mici sau mari – pe care le putem avea! Fiecare Merrick, fiecare scoțian va depinde de tine, pentru asta. Tu ai curajul să o faci, Jennifer. Ai dovedit-o în captivitatea ta...

Jenny nu-l mai auzea. Îl umilise pe Royce Westmoreland iar acum, acesta venea aici; tremura gândindu-se cât de mult trebuia să o disprețuiască și cât de furios era pe ea: în mintea ei apărură brusc imagini înfricoșătoare, din momentele în care-l văzuse furios; îl văzu așa cum arătase în seara în care fusese aruncată la picioarele lui, cu mantaua lui neagră umflându-se fantomatic, cu flăcările portocalii ale focului conferind chipului său o expresie satanică, îi văzu expresia la moartea calului, cauzată de ea; dar nimic din toate acestea nu-i sfârâmaseră încrederea. Sau, mai rău, nu făcuseră un prost din el.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea tatălui ei.

— Trebuie să i se refuze un moștenitor, așa cum mi l-a refuzat el mie! Trebuie! Dumnezeu mi-a acordat această răzbunare, când toate celelalte cărări erau închise pentru mine. Eu am alți moștenitori, dar el nu va avea niciunul. Niciodată. Căsătoria ta va fi răzbunarea mea. Clătînându-se de furie, Jenny strigă:

— Tată, te rog, nu-mi cere să fac asta. Fac orice altceva. Mă duc înapoi la mănăstire, sau la mătușa Elinor, sau oriunde spui tu!

— Nu! Atunci el s-ar căsători cu cine o să vrea el și va avea moștenitori.

— Nu fac asta, insistă Jenny sălbatic, dând glas primelor argumente logice care i se rostogoleau în minte. Nu pot! Este o greșeală! Dacă... dacă Lupul Negru mă vrea – vrea moștenitori – se corectă ea înroșindu-se de jenă, uitându-se la ceilalți bărbați – cum pot eu împiedica asta? Forța lui e de cinci ori mai mare ca a mea. Totodată, după tot ce s-a petrecut între noi, nu cred că o să mă vrea în același castel cu el, cu atât mai puțin în.. Încercă disperată să găsească un alt cuvânt, dar nu exista niciunul... În patul lui, termină ea încet, evitând să se uite la ceilalți.

— Ai putea avea dreptate, copila mea, dar nu ai. Tu ai aceeași calitate pe care o avea mama ta, calitatea de a stârni poftele unui bărbat, când se uită la tine. Că îi place sau nu, asta, Lupul o să te vrea.

Tatăl ei tăcu brusc, ca să accentueze ideea, în timp ce pe chip îi apăru un mic zâmbet.

— Totuși, ar fi posibil să nu poată face prea multe în chestiunea asta, dacă o s-o trimit pe mătușa Elinor cu tine.

— Mătușa Elinor, repetă Jenny, pierdută. Tată, nu știu ce vrei să spui, dar nimic din toate astea nu e bine!

Încleștându-și neajutorată mâinile de poalele fustelor, se uita la bărbații din jur într-un disperat apel, în timp ce în mintea ei apăru un alt Royce Westmoreland decât cel pe care-l știa – bărbat care o șicanase în luminiș și stătuse cu ea de vorbă pe parapet; bărbatul care

o ademenise în patul lui printr-un târg și o tratase cu blândețe, pe când orice alt răpitor ar fi violat-o și ar fi dat-o apoi oamenilor lui.

Uitându-se în jur la toți aceștia și apoi la tatăl ei, spuse:

— Vă rog. Încercați să înțelegeți. Nu lipsa de loialitate mă face să spun asta: știu câți oameni de-ai noștri au murit în bătăliile cu Lupul, dar astea sunt bătăliile. El nu poate fi blamat pentru moartea lui Alexander sau...

— Îndrăznești să-l dezvinovățești? spuse tatăl ei gâfâind, privind-o ca și cum s-ar fi schimbat subit într-un șarpe. Sau poate că loialitatea ta se îndreaptă spre el, nu spre noi?

Jenny avu senzația că tatăl ei îi dăduse o palmă, deși, într-o părțică din ea își dădea seama că; sentimentele ei pentru fostul ei răpitor erau o enigmă ciudată, chiar pentru ea.

— Eu nu vreau decât pace... pentru noi toți...

— Este clar, Jennifer, că nu poți fi scutită de umilița de a auzi cum gândește logodnicul tău impus despre această „pașnică” alianță și despre tine. În prezența întregii curți a lui Henric, a spus că nu te-ar vrea nici dac-ai fi regina Scoției. Refuzându-te de soție, regele lui l-a amenințat să-l deposeze de toate avuțiile și el a continuat să te refuze. A fost nevoie de amenințarea cu moartea ca în sfârșit să-l faci să consimtă! După aceea te-a făcut târfa Merrick; s-a lăudat că o să te bată ca să i te supui. Prietenii lui au început să parieze pe el, în batjocură, la afirmația că te va călca în picioare, așa cum a călcat Scoția, Asta crede el despre tine și despre căsătorie! Cât despre toți ceilalți – ei bine, ți-au acordat titlul conferit de el: Târfa Merrick!

Ca o săgeată o străpungea fiecare cuvânt al tatălui ei, făcând-o să se chircească de o rușine și o durere de nesuportat. Când tatăl ei termină, rămase acolo, în picioare, cuprinsă treptat de o rece, binecuvântată amorțeală, până când nu mai simți nimic. Când în sfârșit își înalță capul și se uită în jur la vitejii, obosiții ei scoțieni, vocea îi sună spart și dur:

— Sper că și-au pariat toate averile pe asta!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Jenny stătea singură pe parapet, privind în zare, cu mâinile încheștate pe marginea de piatră din fața ei, în timp ce vântul îi învoluta părul, peste umeri. Speranța că „mirele” s-ar putea să nu ajungă la nunta care avea să aibă loc peste două ceasuri îi fusese spulberată de câteva minute, când una din gărzi anunțase că se apropiau călăreți. O sută cincizeci de călăreți se apropiau de podul ridicat, cu soarele apusului sclipind în scuturile lucioase, transformându-le în aur strălucitor. În fața ochilor ei dansa amenințătoare imaginea unui lup care mârâia, ondulându-se pe steagurile albastre și fluturând pe harnașamentele cailor și pelerinele călăreților.

Jenny rămase pe loc, cu aceeași detașare lipsită de emoție pe care o resimțise în ultimele cinci zile, privind cum grupul acela mare se apropia de porțile castelului. Vedea acum că se aflau și femei printre călăreți și câteva stindarde purtând alte însemne decât pe cele ale Lupului. I se spusese că la ceremonia din seara aceasta se vor afla și câțiva nobili englezi, dar nu se așteptase la femei. Privirea i se întoarse fără plăcere spre bărbatul cu umeri largi care călărea în fața grupului, cu capul gol și fără scut sau spadă, pe spinarea unui minunat cal de luptă negru, cu o coamă și o coadă care se unduiau în vânt și care nu putea fi decât urmașul lui Thor.

Lângă Royce se afla Arik, tot cu capul gol și fără armură și Jenny presupuse că acesta era modul lor de a ilustra disprețul față de orice meschină încercare a clanului Merrick de a-i măcelări.

De la distanța aceasta, Jenny nu-i putea vedea fața lui Royce, dar aproape că îi putea simți nerăbdarea în timp ce aștepta ridicarea podului.

Ca și cum ar fi simțit că era privit, Royce își înălță brusc capul, măturând cu privirea linia acoperișului castelului și fără să vrea, Jenny se trase spre perete, ascunzându-se privirii. Teamă. Prima emoție pe care o simțea de cinci zile, își dădu seama cu dezgust, era teama. Îndreptându-și umerii, se întoarse și intră în castel.

Două ore mai târziu, Jenny aruncă o privire în oglindă. Senzația de plăcută amorțeală care îi dispăruse pe parapet se evaporase pentru totdeauna, lăsând-o pradă unei emoții care o făcea să tremure, dar chipul din oglindă era o mască palidă, impasibilă.

— Nu o să fie chiar atât de cumplit pe cât crezi tu, Jenny, spuse Brenna încercând din tot sufletul să o înveselească, în timp ce ajuta două subrete să-i îndrepte trena rochiei de mireasă. În mai puțin de o oră o să se termine totul, o să vezi.

— Dacă și căsătoria ar putea fi la fel de scurtă ca nunta, spuse Jenny nefericită.

— Sir Ștefan este jos în sală. L-am văzut chiar eu. Nu o să-l lase pe duce să facă nimic care să te dezonoareze, acolo. Este un cavaler puternic, onorabil.

Jenny se întoarse, cu peria uitată în mână, studiind cu un zâmbet intrigat chipul surorii ei.

— Brenna, vorbim despre același „cavaler onorabil” care ne-a răpit?

— Ei bine, spuse Brenna în apărarea acestuia, spre deosebire de fratele lui rău, cel puțin el nu a încercat să facă nici un târg imoral cu mine, după aceea!

Complet distrasă o clipă de la propriile ei gânduri, Jenny spuse:

— Totuși, eu nu aș conta în seara asta pe bunele lui intenții. Mă îndoiesc că nu și-ar dori să-ți sucească gâtul când o să dea cu ochii de tine, pentru că știe acum că tu l-ai păcălit.

— Ah, dar el nu simte deloc așa! izbucni Brenna. Mi-a spus că a fost un lucru foarte cutezător și curajos pe care l-am făcut eu. Apoi

mi-a spus că ar putea să-mi sucească gâtul pentru asta. Și în plus, nu pe el l-am păcălit, ci pe ticălosul lui de frate!

— Ai vorbit deja cu Sir Ștefan? întrebă Jenny uluită. Brenna nu manifestase nici cel mai mic interes pentru tinerii drăgălași care o curtaseră în ultimii trei ani și totuși acum se întâlnea în secret cu ultimul bărbat din lume, cu care i-ar fi permis tatăl ei să se mărite.

— Am reușit să vorbesc puțin cu el în sală, când m-am dus să-l întreb ceva pe William, mărturisi Brenna înroșindu-se în obraji, după care deveni dintr-o dată foarte preocupată să-și netezească mâneca rochiei din catifea roșie. Spuse apoi încet, cu capul plecat:

— Jenny, acum că va fi pace între țările noastre, cred că o să reușesc să-ți trimit des, mesaje. Și dacă o să includ în ele unul și pentru Sir Ștefan, o să ai grijă să îl primească?

Jenny avu senzația că lumea se întorcea cu fundul în sus.

— Dacă ești sigură că vrei să faci asta, da. Și – continuă ea ascunzându-și un răs care era în parte isterie și în parte consternare pentru atașamentul fără speranță al surorii ei – în mesajele mele pentru tine, să le includ și pe cele ale lui Sir Ștefan, da?

— Sir Ștefan, replică Brenna ridicându-și ochii zâmbitori spre Jenny, a sugerat asta.

— Eu... începu Jenny, dar se întrerupse când ușa se deschise brusc și înăuntru se repezi o femeie micuță, mai în vârstă, care se opri apoi în loc. Îmbrăcată într-o rochie demodată dar frumoasă, gri-porumbel, din satin căptușit cu blană de iepure și cu o maramă albă, suavă, demodată, care-i înfășură complet gâtul și o parte din bărbie, cu un văl argintiu care-i cobora în jos pe umeri, mătușa Elinor se uită de la o față la cealaltă, derutată.

— Știu că tu ești micuța noastră Brenna – spuse mătușa Elinor zâmbind larg spre Brenna, apoi uitându-se la Jenny – dar este posibil ca această superbă creatură să fie micuța, ștearsa mea Jenny?

Se uită cu o înmărmurită admirație la mireasă, care stătea în fața ei îmbrăcată într-o rochie crem din mătase și satin, cu un decolteu

adânc, pătrat, cu talie înaltă și cu mâneci lungi largi, împodobită generos cu perle și rubine și diamante, de la umeri până în talie. O capă superbă cu dublură de catifea, brodată și ea cu perle, era prinsă de umerii lui Jenny cu două broșe magnifice din aur, cu perle, rubine și diamante. Părul i se revărsa pe umeri și pe spate, scânteind ca aurul și rubinele pe care le purta.

— Catifea crem... spuse mătușa Elinor zâmbind și desfăcându-și brațele. Atât de nepractică, draga mea, dar atât de frumoasă! Aproape la fel de frumoasă ca tine...

Jenny alergă în brațele ei.

— Ah, mătușa Elinor, ce fericită sunt că te văd. Mi-a fost tare teamă că nu o să vii...

Brenna răspunse unui ciocănit în ușa, apoi se întoarse spre Jenny, cuvintele ei sugrumând revărsarea de încântare la vederea mătușii Elinor:

— Jenny, tata dorește să cobori. Documentele sunt gata de semnat.

O groază aproape incontrollabilă o cuprinse pe Jenny, strângându-i stomacul în noduri dureroase și luându-i culoarea din obraji. Mătușa Elinor își petrecu brațul pe după al lui Jenny și, într-un vizibil efort de a o distra de la concentrarea asupra a ceea ce o aștepta, o trase ușor pe Jenny afară pe ușă, discutând despre scena care le aștepta jos.

— N-o să-ți crezi ochilor când o să vezi cât e de ticsită sala, sporovăia mătușa Elinor, în încrederea greșită că mulțimea va diminua spaima lui Jennifer de a se confrunța cu viitorul ei soț.

— Tatăl tău a așezat într-un capăt al sălii o sută de oșteni ai tăi, iar el – ușorul aer de superioritate din glasul ei sugerând clar că „el” era Lupul Negru – are pe puțin tot atâția în capătul celălalt, urmărindu-i pe ai tăi.

Jenny înainta, grea ca un buștean, de-a lungul culoarului, fiecare pas încet pe care-l făcea simțindu-l ca pe ultimul din viața ei. Spuse încordată:

— Seamănă mai curând cu pregătirile pentru o bătălie, nu pentru o nuntă.

— Da, mă rog, dar nu este. Nu chiar. Aici se află mai mulți nobili decât cavaleri. Regele James trebuie să-și fi trimis o jumătate din curte ca să ia parte la ceremonie și se află aici și șefii clanurilor din vecinătate.

Jenny mai făcu un pas de lemn, înaintând pe culoarul lung, întunecat.

— I-am văzut venind în dimineața asta.

— Da, mă rog, probabil că Regele Henric a dorit ca aceasta să pară o ocazie cu totul specială, pentru că se află aici și tot felul de nobili englezi, dintre care câțiva și-au adus și soțiile. Este nemaipomenit să ai adunați laolaltă... scoțieni și englezi, în catifele și satin...

Jenny se întoarse și începu coborârea abruptă, scurtă, pe scara de piatră în spirală care ducea spre sală.

— Este foarte liniște jos... spuse tremurând, în timp ce urechile ei percepeau sunetele înfundate ale vocilor bărbătești ridicate în forțată veselie, câteva tuse, râsul nervos al unei femei... și nimic altceva.

— Ce fac acolo?

— Ei, ori își aruncă priviri reci, răspunse veselă mătușa Elinor, ori se prefac că habar n-au de prezența celeilalte jumătăți de sală. Jenny cobora ultima spirală a scării. Oprindu-se să se liniștească, își mușcă buza care-i tremura, apoi, scuturându-și decisă capul, își înălță bărbia și merse mai departe.

La apariția lui Jennifer, un șopot amenințător străbătu sala și spectacolul primirii fu la fel de prevestitor de rău ca și tăcerea. În suportii montați pe pereții de piatră ardeau torțe strălucitoare, împrăștiindu-și lumina peste spectatorii ostili care se uitau la ea. Sub torțe, bărbații înarmați stăteau țepeni și drepți; doamnele și lorzii stăteau unii lângă alții – englezii de o parte a sălii și scoțienii, în partea opusă – exact cum îi descriesese mătușa Elinor.

Dar nu oaspeții o făcură pe Jenny să-i tremure necontrolat genunchii. Ci silueta puternică, înaltă, care stătea singură în centrul sălii, privind-o cu ochi aspri, strălucitori. Asemenea unui spectru satanic se înălța deasupra ei, într-o capă de culoarea vinului, căptușită cu negru, emanând cu atâta forță ura, încât chiar și oamenii lui stăteau departe de el.

Tatăl lui Jennifer veni în întâmpinarea ei și o luă de mână, cu câte o gardă de o parte și de alta, dar Lupul era singur. Omnipotent și disprețuitor față de jalnicul lui dușman, disprețuia în mod fățiș necesitatea de a se proteja față de el. Tatăl ei îi petrecu mâna pe sub brațul lui și în timp ce o conducea, poteca largă ce străbătea sala impunătoare, despărțindu-i pe englezi de scoțieni, se lărgea și mai mult pe măsură ce se apropiau. În partea dreaptă stăteau scoțienii, cu fețele lor mândre, severe, întoarse spre ea cu furie și compasiune; în partea stângă se aflau englezii trufași, holbându-se la ea cu ostilitate rece. Și drept în față, blocându-i trecerea, se afla silueta sinistră a viitorului ei soț, cu pelerina aruncată pe spate, peste umerii largi, cu picioarele ușor depărtate, cu brațele încrucișate peste piept, studiind-o ca și cum ar fi fost vreo creatură scârboasă care se târa pe pardoseală.

Neputându-i suporta privirea, Jenny își focaliză atenția spre un punct chiar deasupra umărului stâng al lui și se întrebă, nebunește, dacă el va avea sau nu de gând să se dea deoparte și să-i lase să treacă. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, se agăță mai tare de brațul tatălui ei, dar diavolul tot refuză să se miște, obligându-i în mod deliberat pe Jenny și pe tatăl ei să-l ocolească. Era, își spuse Jenny isteric, abia primul act de dispreț și umilire cu care o va trata el, în public și în viața privată, pentru tot restul vieții.

Din fericire nu prea avu timp să se gândească la asta, pentru că o altă oroare o aștepta imediat – semnarea contractului nupțial, care era desfăcut, pe o masa chiar în fața ei. Lângă masa stăteau doi

bărbați, unul, emisarul regelui James, celălalt, emisarul regelui Henric, ambii aflându-se aici ca să fie martori la proceduri.

Ajunși lângă masă, tatăl lui Jennifer se opri și dădu drumul mâinii ei umede, din confortul strânsorii lui.

— Barbarul, anunță el clar și sonor, l-a semnat deja.

La cuvintele lui, ostilitatea din sală păru să escaladeze spre niște proporții înspăimântătoare, făcând să răsunе aerul asemenea unui milion de pumnale mânuite dinspre partea scoțiană a sălii, spre englezi. Într-o revoltă înghețată, mută, Jenny se uita la pergamentul lung care cuprindea toate cuvintele ce-i stabileau dota și o condamnau în mod irevocabil la o viață și la toată eternitatea, ca soție și supusă a unui bărbat pe care-l detesta și care o detesta. În partea de jos a pergamentului, ducele de Claymore se semnase apăsător, clar: semnătura răpitorului ei, iar acum, temnicerul ei.

Pe masă, lângă pergament, se afla o pană și un corn cu cerneală și cu toate că Jenny își porunci să pună mâna pe pană, degetele ei tremurânde refuzau s-o facă. Emisarul regelui James se apropie de masă și Jenny se uită în sus la el cu o privire plină de mânie neajutorată.

— My lady – spuse acesta cu politețe plină de compasiune și cu vădita intenție de a le arăta englezilor din sală că Lady Jennifer avea tot respectul regelui James însuși – regele nostru suveran, James al Scoției, m-a însărcinat să vă transmit salutările lui și să vă spun că întreaga Scoție vă este îndatorată pentru sacrificiul pe care îl faceți, de dragul iubitei noastre țări. Sunteți o onoare pentru mărețul clan Merrick și deopotrivă pentru Scoția.

Jenny se întreba amețită dacă nu cumva cuvântul „sacrificiu” fusese pronunțat mai apăsător, dar emisarul lua deja pana, înmânându-i-o decis.

Parcă de undeva de departe, Jenny își privi mâna întinzându-se încet după ea și apoi semnând detestabilul document, dar când se îndreptă, nu-și putu smulge privirile de la semnătură. Se holba

transfigurată la propriul ei nume, scris cu scrisul școlăresc pe care o pusese să-l practice și să și-l perfecționeze, mama Ambrose. Mănăstirea! Brusc, Jenny nu putu, nu vru să creadă că Dumnezeu chiar lăsa să i se întâmple asta. Cu siguranță că de-a lungul anilor grei petrecuți la mănăstirea Belkirk, Dumnezeu trebuie să-i fi observat pietatea și obediința și devoțiunea... mă rog, cel puțin eforturile ei de a fi obedientă, pioasă și devotată. „Te rog, Doamne...”, repeta ea sălbatic, iară și iară. „Nu permite să mi se întâmple așa ceva.”

— Doamnelor și Domnilor... Vocea puternică a lui Ștefan Westmoreland străbătu sala, ecoul ei coborând înapoi, dinspre zidurile de piatră. Să toastăm pentru ducele de Claymore și proaspăta lui mireasă.

— Proaspăta lui mireasă... cuvintele reverberară amețitor în creierul lui Jenny, alungându-i amintirile din ultimele săptămâni. Se uită ca prin ceață în jurul ei, panicată, întrebându-se dacă reveria ei durase secunde sau minute și începu din nou să se roage:

„Te rog, Doamne, nu lăsa să mi se întâmple asta”... Imploră încă o ultimă oară în inima ei, dar era prea târziu. Ochii ei mari erau întorși spre ușile înalte din stejar care se deschideau spre sală pentru intrarea preotului pe care-l aștepta toată lumea.

— Părintele Benedict... anunță tatăl ei tare, din dreptul ușii.

Jenny încetă să respire.

— ... Ne-a trimis vorbă că nu se simte bine. Inima ei începu să bubuie.

— Și căsătoria nu poate fi încheiată până mâine. „Doamne, îți mulțumesc!”

Jenny încercă să se îndepărteze de masă, dar sala începu dintr-o dată să se agite și nu se mai putea mișca. Își dădu seama, cu groază, că era gata să leșine. Și persoana cea mai apropiată de ea era Royce Westmoreland.

Brusc, mătușa Elinor scoase un strigăt de groază înțelegând starea lui Jenny și se repezi în față, făcându-și loc cu coatele, fără jenă,

printre bărbații uluiți din jurul ei. O clipă mai târziu, Jenny se pomeni cuprinsă într-o îmbrățișare puternică, cu un obraz ca de pergament lipit de al ei, cu o voce dureros de familiară sporovăindu-i în ureche.

— Ei, haide, fetițo, inspiră adânc și într-o clipă o să te simți ceva mai bine. Mătușa ta Elinor este acum aici și o să te duc sus, cârâi vocea.

Lumea se agita ca nebună, pentru ca dintr-o dată să înceteze. Bucuria și ușurarea o cuprinseseră pe Jenny, în timp ce tatăl ei se adresa societății din sală:

— Nu va fi decât o întârziere de o zi, bubui el cu spatele întors spre englezi. Părintele Benedict nu este chiar foarte bolnav și în bunăstarea lui ne-a promis că mâine va fi aici ca să slujească ceremonia, indiferent cât de rău îi va fi.

Jenny se întoarse să părăsească sala împreună cu mătușa și-i aruncă o privire piezișă „logodnicului” ei, să-i surprindă reacția la această întârziere. Dar Lupul Negru părea să-i ignore prezența. Se uita ținută la tatăl ei și chiar dacă expresia îi era inscrutabilă ca a unui sfinx, nu-i scăpă privirea rece, speculativă.

Afară, furtuna care amenințase toată ziua se dezlănțui brusc și un fulger despică cerul, urmat de prima bubuitură amenințătoare a unui tunet.

Tatăl ei continuă, întorcându-se să se adreseze întregii săli, fără să se uite cu adevărat spre englezii din dreapta lui:

— Totuși, festinul va avea loc în seara aceasta, așa cum a fost programat. Înțeleg de la emisarii Regelui Henric că majoritatea dintre voi dorește să plece înapoi spre Anglia cât de devreme mâine dimineață; mă tem însă că va trebui să mai rămâneți o zi, pentru că drumurile noastre nu sunt potrivite unei călătorii pentru englezi, pe timp de furtună.

Un zumzet izbucni de ambele părți ale sălii. Ignorând privirile îndreptate spre ea, Jenny trecu împreună cu mătușa ei prin sala

ticsită, direct spre scara care ducea sus, două etaje, spre dormitorul ei. Spre bun-simț și singurătate consolatoare. Spre păsuire.

— Ei, ei, pisicuța mea, i se adresează sora mai în vârstă a mamei ei, bătând-o pe Jenny pe spate cu mânuța ei mică și vorbind repede, dezlânat, convinsă ca acesta era momentul ei. Când nu am putut veni ieri sau alaltăieri, am fost sigură că ți-ai pierdut orice speranță că o să fiu aici, alături de tine. E adevărat, nu?

Înghițindu-și lacrimile, Jenny se lăsă cuprinsă de îmbrățișarea afectuoasă a mătușii ei și dădu afirmativ din cap. De când o anunțase tatăl ei că mătușa Elinor o va însoți în Anglia, Jenny se concentrase asupra acestui lucru, ca singura bucurie în orizontul ei întunecat, înfricoșător. Cuprinzându-i în mâini fața brăzdată de lacrimi, mătușa Elinor continuă cu luminoasa ei determinare:

— Dar acum sunt aici și azi dimineață am stat de vorbă cu tatăl tău. Sunt aici și de acum înainte o să fiu cu tine, zi de zi. Nu o să fie drăguț? O să ne distrăm bine, împreună. Chiar dacă o să fii măritată cu englezul ăsta și o să stai cu el, așa bestie cum e, împreună o să uităm de el și o să fim ca pe vremuri, înainte ca tatăl tău să mă fi surghiunit la casa din Glencarin. Nu că îl condamn, chiar dacă așa se pare, dar mă tem că o să fie mai rău acum ca niciodată, pentru că prea multă vreme am fost privată de cei pe care-i iubesc și cu care pot sta de vorbă.

Jenny se uită la ea, puțin amețită de discursul lung, ținut cu sufletul la gură, al mătușii ei. Zâmbind, o cuprinse pe micuța doamnă într-o îmbrățișare strânsă.

Stând la masa lungă de pe estradă, nepăsătoare la larma celor trei sute de oameni care mâncau și beau în jurul și mai jos de ea, Jenny se uita fix, în partea cealaltă a sălii. Lângă ea, cu umerii aproape atingându-li-se, stătea bărbatul de care o legase contractul de căsătorie, la fel de irevocabil cum a doua zi avea să urmeze ceremonia propriu-zisă. În ultimele trei ore cât fusese obligată să stea lângă el, îi

simțise doar de trei ori privirea de gheață asupra ei. Era ca și cum el nu i-ar fi putut suportat vederea și abia aștepta să pună ghearele pe ea și să-i transforme viața într-un infern.

Asupra ei plana amenințător un viitor cu atacuri verbale și bățai, pentru că nici chiar printre scoțieni nu era un lucru neobișnuit ca bărbatul să-și bată nevasta, dacă simțea el că aceasta avea nevoie să fie disciplinată sau încurajată. Știind asta și cunoscându-i reputația și temperamentul bărbatului furios, rece de lângă ea, Jenny era convinsă că viața ei va fi plină de nefericire. Nodul din gâtlee care aproape o sufocase toată ziua îi tăie acum respirația și încercă vitejește să se gândească la ceva bun în viața pe care fusese obligată să o ducă. Își aminti că mătușa Elinor va fi cu ea. Și într-o zi – cât de curând, având în vedere ceea ce știa despre natura senzuală a soțului ei – va avea copii pe care să-i iubească și de care să se ocupe. Copii. Închise o clipă ochii și inspiră adânc, dureros, simțind cum încet, încet, nodul se destinde. Un prunc pe care să-l țină în brațe și să-l legene ar fi ceva la care să se gândească cu bucurie. O să se agate de gândul acesta, decise ea.

Royce se întinse după cupa lui cu vin și Jenny îi aruncă o privire cu coada ochiului. Observă cu amărăciune că acesta urmărea o acrobată deosebit de drăgălașă, care se balansa în mâini, pe un pat din vârfuri ascuțite de sabie, cu fustele legate la genunchi ca să evite să îi cadă peste cap – o necesitate care permitea picioarelor ei în ciorapi, bine formate, să fie expuse de la genunchi la glezne. În partea cealaltă a sălii, bufoni cu pălării țuguiate, cu mingi la capete, țopăiau în fața mesei care se întindea pe toată lungimea sălii. Divertismele festive și supeul rafinat însemnau modul tatălui ei de a le arăta englezilor atât de urâți, cât de bogat și de mândru era clanul Merrick.

Dezgustată de admirația fățișă a lui Royce pentru acrobata cu picioare frumoase, Jenny se întinse după cupa ei cu vin, prefăcându-se că soarbe din ea, evitând astfel să facă față privirilor iscoditoare ale englezilor care o urmăriseră cu dispreț toată seara. Bazându-se pe

câteva remarci auzite de ea, fusese judecată și găsită plină de cusururi. „Uitați-vă la părul ei”, mustăcise cu înțeles o femeie. „Am crezut că doar caii au coame de culoarea asta”, spusese un bărbat, pe când Jenny trecea prin dreptul lui, cu capul sus și stomacul numai noduri. „Royce nu o să accepte atitudinea asta mândră a ei. O să i-o scoată el prin bătaie, odată ce o va avea la Claymore”.

Întorcându-și privirea de la bufoni, Jenny se uită la lordul Merrick care stătea la stânga ei. Se simți cuprinsă de mândrie în timp ce-i studia profilul aristocratic, înconjurat de barbă. Câtă demnitate avea... ce comportament nobil. De fapt, de câte ori îl urmărise stând în marea sală, ascultând disputele care apăreau periodic între oamenii lui și judecându-le, nu se putuse împiedica să nu își imagineze că Dumnezeu trebuia să arate exact ca el, așezat în tronul Lui ceresc și judecând fiecare suflet care se înfățișa înaintea Lui.

Totuși, în seara aceasta tatăl ei părea să fie într-o dispoziție foarte ciudată, având în vedere, în special, cumplitele circumstanțe. De-a lungul întregii seri, stând de vorbă în sală cu diferitele clanuri, păruse preocupat și tensionat și totuși... în mod ciudat... mulțumit. Mulțumit de ceva. Simțind asupra lui privirea lui Jennifer, lordul Merrick se întoarse spre ea, studiindu-i chipul cu ochii lui albaștri, înțeleghători. Apropiindu-se atât de mult de ea încât barba lui îi gădila obrazul, îi spuse la ureche, cu vocea ușor ridicată, dar nu suficient încât să ajungă la altcineva:

— Nu fi mâhnită, copila mea. Fii tare, totul va fi bine.

Remarca i se păru atât de absurdă, încât Jenny nu știu dacă să râdă sau să plângă. Văzând panica în ochii ei albaștri, tatăl ei își puse mâna pe mâna ei umedă, care în clipa aceea era ocupată să se apuce strâns de marginea mesei, ca și cum de asta depindea viața ei. Mâna lui mare, caldă, o acoperi liniștitor pe a ei și Jenny reuși un zâmbet tremurat.

— Ai încredere în mine. După ziua de mâine totul o să fie bine, îi spuse el.

Jenny își simți inima grea ca plumbul. După ziua de mâine o să fie prea târziu. După ziua de mâine, ea va fi căsătorită pe vecie cu bărbatul de lângă ea, ai cărui umeri largi o făceau să se simtă plăpândă și neimportantă, îi aruncă o privire furișă, îngrijorată celui hărăzit, să se asigure cu întârziere că el nu a reușit cumva să audă conversația șușotită pe care tocmai o avusese cu tatăl ei. Dar atenția lui era în altă parte. Royce nu se mai uita leneș la acrobata frumușică. Acum privea drept în fața lui.

Curioasă, Jenny îi urmă direcția privirii și îl văzu pe Arik, care revenea tocmai în sală. În timp ce Jenny îl urmărea, uriașul bărbos, blond, făcu o dată încet cu capul spre Royce, apoi mai făcu o dată. Cu coada ochiului, Jenny îl văzu pe Royce încleștându-și maxilarele, apoi înclinând imperceptibil din cap, înainte de a-și întoarce, calm și deliberat, atenția spre acrobată. Arik așteptă o clipă și apoi se duse ca din întâmplare spre Ștefan, care îi asculta, ostentativ, pe cimpoieri.

Jenny simți că o anumite informație fusese tocmai transmisă în tăcere, ceea ce o făcu să devină extrem de neliniștită, mai ales că încă îi mai răsunau în minte cuvintele tatălui ei. Știa că se întâmpla ceva, dar nu știa ce anume. Se juca un joc serios, mortal și ea se întreba dacă viitorul ei depindea într-un fel de finalul acestuia.

Nemaiputând îndura zgomotul și tensiunea, Jenny decise să aleagă pacea dormitorului ei, ca să poată savura motivul cât de mic pe care-l avea ca să spere.

— Tată, spuse ea repede, întorcându-se spre el, îți cer permisiunea să mă retrag, acum. Simt nevoia păcii camerei mele.

— Desigur, draga mea, spuse el, de îndată. Nu prea ai avut parte de pace în scurta ta viață, deși chiar de așa ceva ai nevoie, nu?

Jenny ezită o fracțiune de secundă, simțind că exista un fel de al doilea înțeles în cuvintele acelea, dar neînțelegând, înclină scurt din cap și se ridică.

În clipa în care se mișcă, Royce își întoarse capul spre ea, deși Jenny putea jura că toată seara parcă habar nu avusese de prezența ei acolo.

— Pleci? o întrebă el ridicându-și privirea insolentă spre sânii ei. Jenny îngheță la inexplicabila furie din ochii lui, când și-i ridică, în sfârșit, spre ai ei.

— Să te conduc spre camera ta?

Cu un efort fizic, Jenny îi porunci trupului ei să se miște și să se îndrepte spre poziția în picioare, acordindu-și plăcerea de moment de a se uita de sus la el.

— Categoriec, nu! spuse ea cu iritare. Mă însoțește mătușa mea.

— Ce seară plictisitoare, izbucni Elinor în clipa în care ajunseră în camera lui Jenny. Felul în care se holbau la tine m-a făcut să-mi vină să-i dau afară din sală, ceea ce jur că am fost cât pe ce să fac. Lordul Hastings, englezul de la curtea odiosului Henric, a șușotit tot timpul mesei cu cel din dreapta lui, ignorându-mă cu desăvârșire, ceea ce a fost mai mult decât o bătărie din partea lui, chiar dacă eu nu aveam nici-o dorință să vorbesc cu el. Și draga mea, nu vreau să îți fac viața și mai grea, dar să știi că nu-mi place deloc de soțul tău.

Jenny, care uitase de obiceiul mătușii ei care turuia întruna ca o mică ciocănitare, îi zâmbi cu dragoste devotatei scoțience, dar mintea ei era la altceva:

— Tata era într-o dispoziție bizară, la masă.

— Eu întotdeauna am simțit ceva la el.

— Ceva, ce?

— Că are dispoziții bizare.

Jenny își înghiți un chicot isteric și abandonează orice altă încercare de a discuta despre seara asta. Ridicându-se, se întoarse pentru ca mătușa ei să o poată ajuta să-și descheie rochia.

— Tatăl tău vrea să mă trimită înapoi la Glencarin, spuse mătușa Elinor.

Jenny își întoarse brusc capul, uitându-se la mătușa ei.

— De ce spui asta?

— Pentru că el a spus-o.

Complet derutată, Jenny se întoarse și o apucă ferm de umeri.

— Mătușă Elinor, ce anume, exact, a spus tata? Cu umerii ei înguști, căzuți, mătușa îi spuse:.

— Aseară, când am sosit mai târziu decât eram așteptată, mă așteptam ca el să se fi simțit vexat, ceea ce ar fi fost cât se poate de incorect, pentru că nu a fost vina mea că plouase atât de tare, în vest. Știi cum este acolo, în perioada asta din an...

— Mătușă Elinor, ce a spus tata? o întrerupse Jenny pe un ton cumplit, de atenționare.

— Îmi pare tare rău, fetiço. Am stat atâta vreme singură, fără companie, înmagazinând atâtea discuții pe care nu aveam cu cine să le port, încât acum că am pe cineva cu care să vorbesc, vreau să spun— nu mă mai pot opri. Erau doi porumbei care obișnuiau să se așeze pe pervazul ferestrei dormitorului meu din Glencarin și stăteam împreună de vorbă deși, desigur, porumbeii au puține de spus...

La asta, în momentul cel mai cumplit din viața ei, umerii lui Jenny începură să salte într-un răs de nestăpânit și ea își petrecu brațele în jurul micuței, uluitei femei, în timp ce veselie exploda din pieptul ei și lacrimi de teamă și epuizare îi umpleau ochii.

— Bietul copil, spuse mătușa Elinor bătând-o pe Jenny pe spate, ești atât de tensionată și mai vin și eu cu prostiile mele. Ei... Mătușa Elinor se opri, gândindu-se... în seara asta, la masă, tatăl tău mi-a spus să nu-mi fac planuri să te mai însoțesc, dar că dacă vreau, pot să rămân să asist la nuntă.

Brațele îi căzură de pe Jenny și se trânti nefericită pe pat, cu chipul ei dulce, în vârstă, rugător.

— Aș da orice să nu mă mai întorc la Glencarin. Este atât de pustiu acolo... Dând din cap, Jenny își puse o mână pe părul ca neaua al mătușii ei, mângâind alinător coroana argintie, amintindu-și de anii din trecut când mătușa ei își condusesese propria gospodărie uriașă, cu

atâta eficiență. Era teribil de nejust că singurătatea forțată combinată cu vârsta înaintată produsese o asemenea schimbare în curajoasa femeie.

— O să îl rog eu mâine dimineață să îşi schimbe gândul, spuse Jenny foarte hotărâtă. Emoțiile ei erau prea încercate după o zi lungă, epuizantă și oboseala începea să-și reverse peste ea valurile grele, strivitoare.

— Când o să înțeleagă cât de mult vreau să vii cu mine, precis că o să se îmbuneze, spuse ea oftând, tânjind dintr-o dată după confortul patului ei îngust.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Aproape fiecare bucățică de pardoseală din marea sală, până la bucătărie, era acoperită cu musafiri care dormeau și cu servitori epuizați, culcați indiferent pe ce avuseseră asupra lor sau găsiseră, ca să se ferească de pietrele tari. Un cor de sforăituri se înălța și cobora discordant, în tot castelul, izbindu-se de ziduri și retrăgându-se asemenea unor valuri derutate, tumultoase. Neobișnuită cu sunetele ciudate care întrerupeau noaptea întunecată, fără lună, Jenny tresări în somn, apoi se întoarse cu fața la pernă și deschise ochii, înfiorându-se, într-o stare de trezie somnambulă, la un zgomot sau o mișcare necunoscută, în camera sa.

Cu inima bătându-i de spaimă confuză, clipi, încercând să-și domolească pulsul rapid și scrută întunericul de cerneală al camerei. Pe salteaua de lângă patul ei strâmt mătușa Elinor se întoarse în somn. Mătușa Elinor, își dădu seama Jenny cu ușurare – cu siguranță că mișcărilor mătușei Elinor o treziseră. Biata de ea, suferea atât de des de o înțepeneală în articulații, încât prefera o saltea tare, unui pat moale, dar și așa, se tot frământa și se răsucea, căutând puțin confort. Pulsul lui Jenny reveni la normal și se întoarse pe spate, tremurând din cauza unui suflu brusc de aer rece... Un strigăt îi sfâșie pieptul și în clipa următoare o mână mare se lipi de gura ei, sugrumându-i-l. În timp ce Jenny se uita paralizată la chipul întunecat care se afla la doar câțiva centimetri deasupra ei, Royce Westmoreland șopti:

— Dacă țipi, îți ard una de te adorm... M-ai înțeles? spuse el după o pauză, așteptând ca Jenny să-și revină.

Jenny ezită, înghiți, apoi dădu tare din cap.

— În cazul acesta... începu el, slăbind ușor strâmtoarea. Dar în aceeași clipă, Jennifer își vârî dinții în carnea palmei lui Royce și se repezi spre stânga, încercând să ajungă la fereastră, să strige gârziile

afla în curtea castelului. Dar el o prinse înainte de a apuca să-și arunce picioarele jos din pat și o trânti înapoi pe spate, apucând-o și de gură, cu mâna însângerață, atât de strâns, încât Jenny nu mai putu respira.

— Asta este a doua oară că-mi mai verși sângele. Și va fi ultima, spuse el printre dinți, cu ochii plini de furie.

O să mă asfixieze! își spuse Jenny înnebunită. Își scutură cât putu de tare capul, cu ochii mari, cu pieptul înălțându-se, zbatându-i-se după aer.

— E mai bine așa, o ironiza el, încet. Este înțelept din partea ta să înveți să te temi de mine. Acum ascultă-mă cu foarte multă atenție, contesă, continuă el ignorându-i lupta disperată. Într-un fel sau altul, o să te cobor afară, pe fereastra asta. Dacă o dată o să-mi mai faci probleme, vei fi inconștientă când o s-o faci, ceea ce va reduce cu mult șansele tale de a atinge pământul vie, de vreme ce nu vei fi în stare să te agăți.

Royce slăbi presiunea mâinii exact cât să-i permită să tragă aer în plămâni, dar chiar și după câteva inspirații profunde, Jenny tot nu se putu opri din tremurat.

— Fereastra! mormăi ea în mâna lui. Ești nebun? E la mai mult de douăzeci și patru de metri de șanțul cu apă.

Ignorând detaliul, Royce recurse la cea mai sigură armă a lui, amenințarea garantată să-i anihileze rezistența.

— Arik o ține prizonieră pe sora ta, pe care o va elibera doar la semnalul meu. Dacă mă împiedici în vreun fel să-i fac semn, n-aș vrea să mă gândesc la ce i-ar putea Arik face ei.

Bruma de rezistență care-i mai rămăsese lui Jenny se evaporă și ea. Era ca și cum ar fi rețrăit un coșmar și încercarea de a scăpa nu avea sens. Mâine tot măritată va fi cu diavoulul, deci ce diferență însemna o singură noapte, față de ani de nefericire?

— I-ați mâna de pe mine, spuse ea obosită. N-o să strig. Poți avea încredere în...

Ultima propoziție fusese o greșeală: știu asta în clipa în care îi scăpau cuvintele printre buze și-i văzu chipul încordindu-se de dispreț furios.

— Ridică-te! se răsti el. Trăgând-o afară din pat și întinzând mâna în întuneric, smulse rochia de mireasă din catifea de pe un cufăr de la picioarele patului și i-o vârî în brațe. Strângând rochia la piept, Jenny spuse tremurând:

— Întoarce-te.

— Și să nu-ți dau cumva și un pumnal? spuse el rece și înainte ca ea să apuce să replice, repetă, răstit:

— Îmbracă-te!

După ce-și puse rochia pe ea, niște pantofi și o pelerină bleumarin, Royce o trase spre el și până să priceapă Jenny ce vroia, Royce îi petrecu o cârpă neagră peste gură, amuțind-o. Terminând, o întoarse în loc și o împinse spre fereastră.

Jenny se uită îngrozită în jos, la peretele lung, neted, care cădea direct într-un șanț adânc de apărare. Era ca și cum și-ar fi privit propria-i moarte. Scutură sălbatic din cap, dar Royce o împinse în față, smulgând funia pe care o lăsase să se bălăngăne peste pervazul ferestrei și o legă strâns în jurul mijlocului ei.

— Ține-te cu mâinile de sfoară, îi porunci el necruțător, în timp ce-și înfășură celălalt capăt al sforii în jurul mijlocului său și folosește-te de picioare ca să te ții cu trupul departe de perete. Apoi, fără nicio ezitare, o ridică în sus și o trecu peste pervaz.

Văzând teroarea din ochii ei în timp ce se agăța inconștient de cele două părți ale ramei ferestrei, Royce îi spuse scurt:

— Nu te uita în jos. Frânghia este rezistentă și am coborât cu ea greutăți cu mult mai mari.

Un geamăt ieși din gâtul lui Jenny în timp ce mâinile lui o înșfăcau de talie și o forțau spre afară.

— Apucă funia, se răsti el și Jenny ascultă. În clipa în care Royce o ridică în aer, în afara pervazului, ținând-o, ea trăi o clipă de teroare fără seamăn, bălăgănindu-se deasupra apei negre de jos de tot.

— Ține-te cu picioarele departe de zid, îi porunci el tăios. Jennifer, care se afla deja afară, răsucindu-se și întorcându-se neajutorată, ca o frunză în vânt, căuta înnebunită zidul cu piciorul și în final reuși să se oprească din mișcarea de răsucire. Agățându-se cu picioarele de piatra aspră, doar cu capul și gâtul deasupra deschiderii ferestrei, se uita la Royce, cu respirația gâfâită.

Și în acest imposibil – și cel mai puțin de dorit – moment, atârânănd la peste douăzeci și patru de metri deasupra unui șanț adânc de apărare, doar cu două mâini puternice și o funie care să o împiedice să plonjeze spre moarte, Jenny fu recompensată cu rara ocazie de a vedea chipul Lupului Negru exprimând un șoc total, imobilizant, în timp ce mătușa Elinor se ridica de lângă patul lui Jenny ca o stafie, într-o cămașă de noapte albă, întrebând imperativ:

— Ce îți închipui că faci aici?

Capul lui Royce se întoarse brusc spre ea, cu fața ca o mască de uluială aproape comică, în timp ce-și dădea seama de cumplita lui neajutorare, pentru că nici nu se putea întinde după pumnal, să o amenințe și nici nu se putea năpusti spre ea, să o reducă la tăcere.

În orice altă clipă, Jenny s-ar fi amuzat să-l vadă într-o situație de totală neajutorare dar nu acum, când el efectiv îi ținea viața în mâini. Mai apucă doar să-i vadă profilul întors spre mătușa Elinor, când sfoara începu să se desfășoare și ea era coborâtă în hopuri de-a lungul zidului nesfârșit, lăsată să se bălăngăne și să se roage și să se întrebe ce oare, pentru numele Lui Dumnezeu se întâmpla în camera ei și de ce își trădase mătușa Elinor prezența, ca să nu mai vorbim de ce tocmai în acest moment Royce se întreba același lucru în timp ce se uita în întuneric, la femeia în vârstă care, dintr-un motiv de neînțeles, așteptase în mod deliberat până în acest moment imposibil, ca să se prezinte. Royce se uită la funia care mușca din încheieturile lui,

testându-i automat tensiunea, după care răspunse, în sfârșit, la întrebare:

— O răpesc pe nepoata dumitale.

— Exact cum am văzut.

Royce o studie atent, întrebându-se dacă mătușa lui Jennifer era slabă de minte sau șireată.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Aș putea deschide ușa din spatele meu și striga după ajutor, dar cum o ții pe Brenna captivă, probabil că n-o să fac asta.

— Nu. Probabil că nu, spuse Royce, ezitant.

O clipă nesfârșită, privirile lor se încleștară, în timp ce se măsurau reciproc, apoi mătușa Elinor spuse:

— Desigur, poate că minți, ceea ce eu nu am de unde să știu.

— Poate, conveni Royce prudent.

— Dar totuși, poate că nu minți. Cum ai reușit să escaladezi peretele?

— Dumneata cum crezi că l-am escaladat? răspunse Royce întorcându-și privirea spre funie și trăgând de timp. Cu umerii încordați, cu partea de jos a trupului sprijinindu-se de perete, continuă să dea încet drumul la funie, mână după mână.

— Poate că unul dintre oamenii tăi a urcat aici în timpul cinei, pretinzând că dorește să folosească privata, de vreme ce la cea din sala de jos era coadă. Apoi s-a strecurat aici, a ancorat funia de cufărul ăla de sub fereastră și a aruncat celălalt capăt afară pe fereastră.

Royce confirmă, cu o ironică înclinare a capului, concluzia perfect logică. Următoarele cuvinte ale mătușii Elinor îi provocară o altă tresărire – de data aceasta de alarmă.

— Dar dacă mă gândesc mai bine, eu nu cred cătuși de puțin că o ții captivă pe Brenna.

Royce, care intenționat o făcuse pe Jennifer să creadă acest lucru, avea acum imperioasă nevoie de tăcerea bătrânei doamne.

— Ce te face să crezi asta? întrebă el trăgând de timp, în vreme ce continua să coboare frânghia.

— În primul rând, nepotul meu a plasat santinele în sală, la picioarele scării, când m-am retras eu în seara aceasta – fără îndoială, ca să împiedice urcarea cuiva. Prin urmare, ca să pui mâna pe Brenna trebuia să fi escaladat zidul acesta, ceea ce ar fi fost o problemă inutilă, de vreme ce nu aveai nevoie de Brenna decât ca să te asiguri că Jennifer avea să te urmeze în tăcere.

Acest rezumat era atât de concis și de corect, încât părerea lui Royce despre bătrâna doamnă mai urcă un nod.

— Pe de altă parte, spuse el calm urmărind-o cu atenție, încercând să aprecieze distanța lui Jennifer față de șanțul de apărare de dedesubt, nu poți fi atât de sigură că eu nu sunt un om foarte precaut.

— Cât se poate de adevărat, conveni ea.

Royce scoase un oftat interior de ușurare, care se transformă în alarmă când mătușa Elinor adăugă:

— Dar eu nu cred că o ai pe Brenna. De aceea o să închei un târg cu tine.

Royce își împreună sprâncenele:

— Ce fel de târg?

— În schimbul promisiunii mele că nu voi alarma paza, mă vei coborî pe fereastra asta și mă vei lua cu tine.

Dacă l-ar fi invitat în patul ei, Royce nu ar fi fost mai uluit. Recăpătându-și cu efort stăpânirea de sine, îi aprecie trupul delicat, fragil și pericolul de a o căra cu el jos, pe frânghie.

— Nici nu se discută, ripostă el categoric.

— În cazul acesta, spuse ea întorcându-se și întinzând mâna spre ușă, nu-mi lași altă variantă, tinere...

Înjurându-și în gând momentana lui stare de neajutorare, Royce continuă să desfășoare frânghia.

— Și de ce ai vrea să vii cu noi?

Glasul mătușii Elinor își pierdu imperioasa siguranță și umerii îi căzură.

— Pentru că nepotul meu vrea să mă trimită mâine înapoi și sincer, nici nu pot măcar să mă mai gândesc să fiu din nou singură. Totuși, adăugă ea cu o urmă de șiretenie, ar fi și în interesul tău dacă m-ai lua.

— De ce?

— Pentru că nepoata mea, așa cum bine știi, poate fi o femeie dificilă; totuși, o să facă așa cum îi spun eu.

O vagă scânteie de interes se aprinse în ochii lui Royce, gândindu-se la drumul lung care-l aștepta și la nevoia de viteză; o Jennifer „cooperantă” putea însemna diferența dintre succesul sau eșecul planului său. Totuși, cântărind încăpățănarea, șmecheria și firea rebelă a lui Jennifer, i se părea dificil de crezut că diavolița cu păr roșcat își va asculta cu umilință mătușa. Încă îi mai simțea dinții în palmă.

— Sincer, îmi vine greu să cred așa ceva. Femeia își ridică spre el capul cu coroana albă de păr și îl măsură cu privirea.

— Țștia suntem noi, englezule. Pentru asta a trimis tatăl ei după mine și a vrut să mă trimită cu ea, când aveai să plecați, mâine.

Royce recalcula beneficiile de a o lua cu el pe bătrâna doamnă, punându-le în balanță cu dificultățile pe care i le-ar crea aceasta, încetinindu-le ritmul. Se decisese tocmai să nu o ia, când următoarele ei cuvinte îi schimbară gândurile.

— Dacă mă lași aici, spuse ea jalnic, precis că nepotul meu o să mă omoare pentru că te-am lăsat să o iei. Ura lui față de tine depășește dragoste față de mine – și chiar față de biata Jennifer. Niciodată nu o să creadă că ne-ai putut reduce pe amândouă la tăcere. O să creadă că eu am pus frânghia acolo, pentru tine.

Înjurând în minte toate scoțienele, Royce ezită și făcu o mișcare bruscă din cap, de aprobare..

— Îmbracă-te, spuse el printre dinți.

Cu funia mușcându-i dureros coastele, cu brațele și picioarele arzându-i de la zgârieturile mari în locurile în care se frecase de zidul de piatră, Jenny înghiți și se uită în jos. În întunericul mohorât al șanțului de apărare, distinse cu greu siluetele a doi bărbați care stăteau parcă pe suprafața apei, ca două fantome. Înălăturând cu fermitate senzația violentă de frică, se uită mai bine și văzu în spatele lor conturul unei plute. Iar o clipă mai târziu, mâini uriașe și aspre o smulseră din aer, înșfăcând-o de talie, frecându-se indiferente de sânii ei, în timp ce Arik îi dezlega funia, apoi o lăsa în jos pe nesiguranța mișcătoare a plutei improvizate.

Ridicându-și brațele, Jenny începu să-și dezlege cârpa neagră din jurul gurii, dar Arik îi trase brutal mâinile înapoi în jos și i le legă la spate, apoi o împinse cât se poate de nedelicat spre celălalt bărbat din spatele ei, care o prinse. Încă tremurând de pe urma chinului prin care trecuse, Jenny se pomeni uitându-se la chipul inexpresiv al lui Ștefan Westmoreland, care se îndepărtă indiferent de ea ca să se uite în sus, în întuneric, la fereastra de sus.

Jenny se lăsa greoi pe plută, șezând, recunoscătoare pentru vaga siguranță pe care i-o conferea, într-o lume care nu mai avea nicio logică pentru ea.

Câteva minute mai târziu, tăcerea celor doi bărbați fu întreruptă de o șoptă uluită a lui Ștefan Westmoreland.

— Ce naiba...! se scăpă acesta uitându-se neîncrezător în sus, la zidul de castel pe care tocmai îl coborâse Jennifer.

Capul ei țâșni în sus, urmând direcția privirilor acestora, sperând parcă să-l vadă pe Royce Westmoreland plonjând spre apă. Dar ceea ce văzu era silueta inconfundabilă a unui bărbat cu un trup aruncat peste umăr ca un sac cu făină și legat de el, în talie.

Șocul o făcu pe Jenny să sară în picioare când își dădu seama că sacul era de fapt sărmana ei mătușă Elinor, dar pluta se clătină și capul lui Arik se întoarse brusc spre ea, poruncindu-i din privirile lui aspre să nu se mai miște. Jenny așteptă încordată, cu sufletul la gură,

urmărind coborârea greoaie, dureros de înceată, pe funie. Abia când Arik și Stefan Westmoreland se întinseră după complicele lor, ajutându-l să coboare pe plută, reuși Jenny să inspire normal.

Royce se mai desfăcea încă de „prizoniera” lui, când pluta începu să se miște fără efort, spre malul celălalt. Jenny observă simultan două lucruri: spre deosebire de ea, mătușa Elinor nu avea căluș care să o împiedice să strige iar pluta era ghidată spre malul opus cu funii care erau trase de oameni ascunși în pădurea de pe mal.

Două fulgere strălucitoare despicară cerul cu o lumină albăstruie, dințată și Jenny se uită peste umăr, rugându-se ca un paznic de la castel să se întoarcă în partea asta și să vadă pluta, luminată de cerul mânios. După care Jenny își spuse obosită că nu avea niciun motiv să se roage și că nu vedea niciun motiv să i se fi pus căluș. Într-un fel sau altul, tot avea să plece din Merrick, cu Royce Westmoreland. În timp ce furia începea să i se mai domolească, decise că prefera să plece astfel, decât să plece ca soția lui.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Furtuna care se pregătise cu toată forța vreme de două zile se dezlănțui răzbunătoare, făcând cerul să rămână aproape negru încă două ore după răsăritul soarelui. Ploaia se revărsa peste capetele lor și le spăla fețele, aplecând la pământ crengile, dar grupul continua totuși să înainteze, sub protecția copacilor, când era posibil acest lucru.

Cu umerii aplecați în față, Royce lăsa ploaia să-i spele spatele, iritat că poziția lui asigură o barieră protectoare și femeii epuizate care era răspunzătoare de toate acestea și care dormea acum adăpostită la pieptul lui.

Cu soarele complet învins de norii grei, aveau impresia că înaintau călare într-un perpetuu început de zi. Dacă nu ar fi fost ploaia, ar fi ajuns de ore întregi la locul planificat. Royce îl bătu pe Zeus pe grumaz, mulțumit de fiul lui Thor, care-și căra dubla povară cu aceeași lipsă de efort ca și tatăl său. Mișcarea ușoară a mânușii lui păru să o tulbure pe Jennifer din somnul ei, făcând-o să se cuibărească mai aproape de căldura trupului lui Royce. Odinioară, nu cu mult în urmă, aceeași mișcare ușoară l-ar fi făcut să-și dorească că o strângă mai tare la pieptul lui, dar nu astăzi. Gata. Când va avea nevoie de trupul ei, îl va folosi, dar niciodată cu grijă și delicatețe, ca înainte. Își va permite să aibă poftă de mica târfă intrigantă, dar nimic mai mult. Niciodată. Tinerețea ei, ochii ei mari, albaștri, minciunile ei emoționante îl prostiseră o dată, dar gata.

Ca și cum ar fi înțeles dintr-o dată unde se afla și ce făcea, Jenny se mișcă în brațele lui, apoi deschise ochii uitându-se în jur, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

— Unde suntem? Vocea ei era delicios de guturală de la somn, când pronunță primele cuvinte de când o coborâse în jos, de-a lungul

zidului castelului; îi amintea de felul cum suna când o trezea să facă dragoste cu ea din nou, în timpul nesfârșitei nopți de pasiune pe care o petrecuseră împreună la Hardin.

Maxiliarul i se încleșta în timp ce respingea cu duritate amintirea și se uită în jos, la fața întoarsă spre el, remarcând consternarea care îi înlocuia acum normala ei atitudine sfidătoare.

Cum Royce nu spuse nimic, Jenny persistă, cu un oftat obosit.

— Încotro mergem?

— Spre vest, îi răspunse el fără exactitate.

— Ar fi foarte neplăcut pentru tine să-mi spui destinația.

— Da, ar fi, spuse el printre dinți.

Ultimele urme ale somnului dispărură și Jenny se îndreptă când înțelese pe deplin activitatea lui din timpul nopții. Ploaia o izbi în față când ieși de sub adăpostul trupului uriaș al lui Royce ca să-și plimbe privirile peste siluetele înfășurate în mantale, aplecate deasupra cailor, furișându-se printre copacii din jur. Ștefan Westmoreland călărea la stânga lor și Arik, la dreapta. Mătușa Elinor era trează, stând dreaptă în șaua ei, uitându-se la Jenny cu un surâs încurajator și cu o expresie care arăta clar că era fericită să fie oriunde altundeva, numai în reclusiunea ei, nu. Aseară, pe plută, reușise să-i șoptească lui Jenny că îl păcălise pe duce să o ia cu el, dar mai mult decât atât, Jenny nu mai știa nimic. De fapt călușul nu i-a fost scos decât după ce a adormit.

— Unde este Brenna? spuse ea găfâit, dintr-o dată preocupată, i-ai dat drumul?

Acum, când Jenny se aștepta cel mai puțin să primească un răspuns, Royce Westmoreland îi spuse:

— Nici n-am luat-o vreodată.

— Ticălosule! sâsâi Jenny furioasă, dar simți cum i se taie respirația, surprinsă, când brațul lui Royce se strânse în jurul ei ca un șarpe în atac, lăsând-o fără aer, strângând-o cu putere la piept.

— Niciodată să nu mai folosești tonul sau cuvântul ăsta față de mine!

Royce vru să mai spună ceva, dar privirea lui se opri asupra unei clădiri lungi, din piatră, adăpostită de un deal din fața lor. Întorcându-se spre Ștefan, ridică glasul, ca să fie auzit prin ropotul ploii.

— Țsta pare să fie locul. Vorbind, își vârî pintenii în armăsar, trimițându-l într-un galop avântat. Alături și în spatele lui, grupul de cincizeci de oameni făcu același lucru și o clipă mai târziu galopau cu toții de-a lungul drumului accidentat, în protestele mătușii Elinor.

Royce opri în fața a ceea ce părea a fi, în mod inconfundabil, o stăreție și coborî, lăsând-o pe Jenny să stea acolo și să se uite la spinarea lui cu furioasă curiozitate, arzând de dorință să-și cunoască soarta și încercând să tragă cu urechea la ce îi spunea Royce lui Ștefan.

— Arik rămâne aici, cu noi. Lasă-ne calul în plus.

— Și mătușa Elinor? Dacă nu rezistă drumului?

— Dacă nu rezistă, o să trebuiască să găsiți o cabană și să o lăsați acolo.

Ștefan spuse, încruntându-se de îngrijorare:

— Royce, să nu faci vreo nebunie mai mare decât ai făcut până acum. Oamenii lui Merrick ar putea fi chiar în spatele nostru.

— O să piardă aproape toată ziua încercând să-i convingă pe Hastings și Dugal că el nu are nicio legătură cu complotul ăsta, apoi va trebui să ghicească direcția în care am luat-o, ori de câte ori ne pierde urma. Asta o să-l coste mult timp. Iar dacă nu, oamenii noștri știu ce au de făcut. Tu mergi la Claymore și te asiguri că totul e pregătit pentru un posibil atac. Dând din cap fără tragere de inimă, Ștefan întoarse calul și porni mai departe.

— Complot? Ce complot? întrebă Jenny încinsă, uitându-se la răpitorul ei necomunicativ.

— Mincinoasă vicleană ce ești, izbucni Royce înșfăcând-o de talie și ridicând-o din șa. Știi bine ce complot. Doar ai fost parte din el.

Royce o apucă de braț și începu s-o târască înainte spre intrarea stăreției, nepăsându-i de mantaua îngreunată de ploaie, a lui Jennifer. Cu pași mari, furios, adăugă:

— De asemenea, îmi vine greu să-mi imaginez că o femeie cu sânge atât de fierbinte ca al tău ar prefera să-și închidă viața într-o mănăstire decât să se mărite cu un bărbat – orice bărbat, inclusiv eu.

— Nu știu despre ce vorbești! strigă Jennifer, întrebându-se îngrozită ce fel de nouă teroare putea deține o stăreție pașnică – mai ales una care părea atât de pustie.

— Vorbesc despre stareța din Lunduggan care a sosit la castel în timpul petrecerii de seară, escortată de o mică „armată” proprie și despre care tu știi al naibii de bine, se răsti el ridicând pumnul și bătând imperativ în poarta grea de stejar.

— Au fost încetiniți de ploaie, de aceea piosul tău părinte Benedict a fost obligat să invoce o boală care să amâne ceremonia.

Cu pieptul ridicându-i-se de indignare, Jenny se întoarse spre el, împroșcând scânteii de furie, din ochi.

— În primul rând, nu am auzit niciodată de Lunduggan sau de vreă mănăstire de acolo. În al doilea rând, ce diferență ar fi făcut sosirea unei starețe? Iar acum să-mi spui tu mie, ceva: să înțeleg că m-ai târât afară din patul meu, în jos pe zidul castelului, că m-ai traversat Scoția pe furtună și m-ai adus aici pentru că nu mai vroiai să aștepti o zi ca să te însori cu mine?

Privirea lui insolentă se plimbă în jos, peste bustul ei ud, dezgolit, făcând-o pe Jenny să se chircească în gând, sub aerul lui dezgustat.

— Te fletezi singură, spuse el mușcător. Numai amenințarea cu moartea, adăugată la amenințarea cu sărăcirea mea, m-au făcut să accept să mă însor cu tine.

Ridicându-și brațul bătu din nou nerăbdător în poarta de stejar care se deschise brusc, dând la iveală chipul politicoș al unui călugăr

nedumerit. Ignorând o clipă călugărul, Royce se uită disprețuitor la viitoarea lui mireasă.

— Suntem aici pentru că doi regi au decis să ne căsătorim în cea mai mare grabă, draga mea și asta o să și facem acum. Tu nu meriți declanșarea unui război. Ne aflăm aici și pentru că perspectiva de a fi decapitat îmi ofensează sensibilitățile. Dar mai ales, suntem aici pentru că găesc irezistibil de tentant să dejoc planurile tatălui tău, în legătură cu mine.

— Ești nebun! Și ești un diavol! izbucni Jenny cu pieptul umflându-i-se de indignare.

— Iar tu, draga mea, răspunse Royce imperturbabil, ești o ticăloasă.

Spunând acestea, se întoarse spre călugărul îngrozit și declară:

— Doamna și cu mine dorim să ne căsătorim.

O comică nedumerire se așternu pe chipul piosului bărbat îmbrăcat în roba albă și mantaua neagră a unui călugăr dominican. Se dădu în spate, mai mult șocat decât din curtoazie, permițându-le să intre în stăreția tăcută.

— Cred... cred că v-am înțeles greșit, domnule, spuse el.

— Nu, cătuși de puțin, spuse Royce înaintând și împingând-o pe Jennifer, de umăr. Se opri, făcând o pauză ca să admire vitraliul superb de deasupra lor, apoi își coborî privirea asupra călugărului paralizat și se încruntă, pierzându-și răbdarea.

— Ei? întrebă el.

Revenindu-și din șocul inițial, călugărul, care părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani, se întoarse spre Jennifer și spuse calm:

— Eu sunt călugărul Gregory, copila mea. Ai vrea tu să-mi spui despre ce este vorba?

Jenny, intrând automat în atmosfera sfântă a locului, își coborî vocea la o șoptă mai potrivită decât tonul baritonal, imperativ al lui Royce și spuse tremurând și plină de respect:

— Părinte Gregory, trebuie să mă ajuți. Omul acesta m-a răpit de acasă. Eu sunt Lady Jennifer Merrick și tatăl meu este...

— Un bastard trădător, intrigant, izbucni Royce, vârându-și dureros degetele în brațul lui Jennifer, prevenind-o să tacă dacă nu vrea să riște un os rupt.

— În... înțeleg, spuse călugărul Gregory admirabil de stăpân pe el. Ridicându-și sprâncenele, se uită la Royce, așteptând.

— Acum, că am descoperit identitatea doamnei și împrejurările presupus întinate în care s-a născut tatăl ei, ar fi prea mult din partea mea dacă v-aș întreba care este identitatea voastră, domnul meu? Dacă da, cred că m-aș putea hazarda să presupun...

O clipă, mânia lui Royce fu înlocuită de o sclipire de respect amuzat, în timp ce se uita la tânărul călugăr neînfricat pe care-l copleșea cu înălțimea lui, dar care încă nu trădase nici o urmă de frică.

— Eu sunt... încep Royce, dar furia lui Jenny îl întrerupse.

— Este Lupul Negru! Urgia Scoției. O bestie și un nebun!

Ochii călugărului Gregory se măriră la izbucnirea ei, dar rămase tăcut și calm. Încuviințând din cap, spuse:

— Ducele de Claymore...

— De vreme ce s-au făcut prezentările cum se cuvine, interveni Royce, spune cuvintele și să terminăm odată.

Părintele Gregory răspunse, cu mare demnitate:

— În mod normal, ar trebui îndeplinite anumite formalități. Totuși, din câte am auzit la abație și în alte părți, Biserica și Regele James au fost deja de acord cu căsătoria aceasta. De aceea nu există nici un obstacol. Jenny simți că-i fuge pământul de sub picioare, ca apoi să înceapă din nou să spere, când călugărul se întoarse spre ea și spuse:

— Totuși, copila mea, mi se pare că nu este dorința ta să te măriți cu acest bărbat. Am dreptate?

— Da! strigă Jenny.

Ezitănd doar o clipă ca să-și adune curajul, tânărul călugăr se întoarse încet spre bărbatul puternic, implacabil de lângă ea și spuse:

— Lord Westmoreland – înălțimea Voastră – nu pot oficia căsătoria fără consimțământul... Călugărul se întrerupse brusc, derutat, în timp ce ducele de Claymore continua să se uite la el într-o tăcere ironică, așteptând calm ca sărmanul Gregory să-și amintească ceva – ceva care nu i-ar fi lăsat altă variantă decât să facă ce i se ceruse.

Cu o tresărire de consternare, călugărul înțelese ce ar fi trebuit să ia în considerație din prima clipă și se întoarse din nou spre Jennifer.

— Lady Jennifer, spuse el cu blândețe, nu vreau să vă întristez cu ceea ce trebuie să fie o împrejurare cât se poate de umilitoare, dar totuși, toată lumea știe că ați fost... cu... acest bărbat vreme de câteva săptămâni și că el... și dumneavoastră...

— Nu a fost cu voia mea, strigă Jennifer încet, consumată din nou de vinovăție și rușine.

— Știu asta, o liniști părintele Gregory. Dar înainte de a refuza să officiez ceremonia, trebuie să vă întreb dacă sunteți sigură că nu ați rămas grea ca urmare a... timpului petrecut ca ostatecă a lui? Dacă nu sunteți sigură, atunci trebuie să-mi permiteți să officiez această căsătorie, pentru binele unui posibil copil. Este o necesitate.

Jennifer se înroși toată în urma acestei discuții absolut umilitoare și sila ei față de Royce Westmoreland ajunse la culmi de neimaginat.

— Nu, spuse ea gutural, este imposibil.

— În cazul acesta, spuse preotul Gregory adresându-se curajos ducelui, trebuie să înțelegeți că nu pot să...

— Înțeleg perfect, spuse Royce cu o voce mieroasă, curtenitoare, strângând-o tot mai tare de braț pe Jenny. Dacă ne scuzați puțin, ne întoarcem peste un sfert de oră și atunci veți putea oficia căsătoria.

Panica explodează în Jenny care se uită la el, cu picioarele înfipite în pardoseală.

— Unde mă duci?

— La cabana pe care am văzut-o chiar aici, în spate, îi răspunse Royce cu un calm implacabil.

— De ce? strigă ea cu vocea mai sonoră de spaimă, încercând din nou să se elibereze din strânsoarea lui.

— Ca să fac căsătoria noastră o necesitate. Jenny nu avea nici o îndoială că Royce Westmoreland putea și era hotărât să o târască la cabană, să se urce pe ea cu forța, apoi să o târască înapoi aici și călugărul Gregory să nu mai aibă altă variantă decât să îi cunune. Speranța de a scăpa muri odată cu rezistența ei și umerii îi căzură în abandon și jenă.

— Te urăsc, îi spuse Jennifer cu un calm ucigător.

— O bază perfectă pentru un mariaj perfect, îi răspunse Royce, sarcastic. Apoi, întorcându-se spre călugăr, îi ordonă scurt:

— Dă-i drumul. Am pierdut deja prea mult timp aici.

Câteva minute mai târziu, legată pentru eternitate de o ceremonie lipsită de sacralitate, având ca bază ura, în loc de dragoste sau afecțiune, Jenny era târâtă afară din stăreție și aruncată sus, pe calul lui Royce. În loc să se urce pe calul suplimentar, Royce se întoarse și-i spuse repede ceva lui Arik, care încuviință din cap. Jenny nu putu auzi ce ordine îi dădea Royce uriașului, dar îl văzu întorcându-se și îndreptându-se decis spre stăreție.

— De ce intră? strigă Jenny, amintindu-și că părintele Gregory spusese că în ziua aceea era singur acolo. Nu poate fi o amenințare pentru tine. Singur a spus că s-a oprit aici dintr-o călătorie.

— Gura, strigă Royce și se urcă pe cal, în spatele ei.

Ceasul ce a urmat trecu ca printr-o ceață, punctat doar de izbiturile calului, în timp ce înaintau în galop pe drumul desfundat. Când se apropiara de o răscruce, Royce devie brusc calul măreț spre pădure, printre copaci, unde se opri ca și cum ar fi așteptat ceva. Trecură câteva minute, apoi alte câteva, în timp ce Jenny se uita în lungul drumului, întrebându-se ce anume așteptau. Și atunci văzu: galopând spre ei într-o viteză periculoasă venea Arik, ținând cu o

mână întinsă frâiele calului de rezervă, care alerga alături de el. Și clătinându-se și sărind pe spinarea animalului ca și cum n-ar mai fi călărit niciodată înainte, agățându-se de oblâncul șeii ca de viață era... părintele Gregory.

Jenny se uita la spectacolul aproape comic, nevenindu-i să-și creadă ochilor până când părintele Gregory se apropie suficientă să-și poată vedea efectiv groaza de pe chip. Întorcându-se spre soțul ei, izbucni, furioasă:

— Ești... ești nebun! De data asta ai furat un părinte. Chiar ai făcut-o! Ai furat un părinte direct dintr-o sfântă stăreție!

Mutându-și privirea de la călăreți spre ea, Royce o privi într-o tăcere indiferentă, ceea ce nu făcu decât să o înfurie mai mult.

— Or să te spânzure pentru asta! proroci ea cu veselie furioasă. Papa însuși se va asigura de asta! Or să-ți taie capul, te vor îneca, te vor sfârteca în patru, îți vor agăța capul într-un țărui și-ți vor da măruntaiele la...

— Te rog, spuse Royce prefăcându-se exagerat de îngrozit, o să am coșmaruri.

Abilitatea lui de a-și bate joc de propria soartă și de a-și ignora nelegiuirea era mai mult decât putea Jenny să suporte. Vocea îi deveni o șoptă strangulată și se uită la el peste umăr, ca și cum ar fi fost o ființă inumană, dincolo de înțelegerea ei.

— Nu există limită la îndrăzneala ta?

— Nu. Nici un fel de limită. Trăgând de frâie, îl readuse pe Zeus pe drum și îl struni înainte, exact în clipa în care Arik și călugărul Gregory ajungeau în galop acolo. Smulgându-și privirile de la trăsăturile de granit ale lui Royce, Jenny se prinse de coama în vânt a lui Zeus și se uită cu compasiune la sărmanul călugăr Gregory care îi depăși săltând pe cal, cu ochii măriți de groază, agățați de el într-un apel mut și nefericire îngrozită.

Continuară în ritmul acela infernal până la căderea nopții, oprindu-se doar cât să lase caii să se odihnească periodic și să le dea

apă. Când în sfârșit Royce îi făcu semn lui Arik să se oprească și găsiră un loc potrivit pentru tabără, într-un luminiș adânc în pădure, Jenny era moale de epuizare. Ploaia încetase mai devreme, în cursul dimineții și un soare apos începu să-și facă apariția, ca apoi să strălucească răzbunător, stârnind aburii să se înalțe din văi, înzecind disconfortul lui Jenny în rochia ei udă, din catifea.

Cu o strâmbătură obosită, tropăi afară din desișul pe care-l folosise ca să se ferească de privirile bărbaților, cât timp se ocupa de necesitățile personale. Trecându-și degetele prin părul încălțit fără speranță, se târî spre foc și-i aruncă o privire ucigașă lui Royce, care arăta în continuare alert și neobosit, îngenunchind și îndesând lemne în focul pe care-l clădise.

— Trebuie să-ți spun, se adresă ea spatelui acestuia, că dacă asta este viața pe care ai dus-o atâta vreme, atunci îi lipsește mult ca să fie de invidiat. Jenny nu se aștepta la nici un răspuns și nici nu primi unul și începu să înțeleagă de ce mătușii Elinor, care fusese lipsită de companie vreme de douăzeci de ani, îi lipsise atât de mult societatea încât acum sporovăia nesătulă cu fiecare om pe care-l găsea să o asculte – de bună voie sau nu. După o noapte și o zi întreagă de tăcere din partea lui Royce, era disperată să-și reverse furia pe el.

Prea epuizată să stea în picioare, Jenny se lăsă jos, pe un teanc de frunze, la câțiva pași de foc, visând la ocazia de a se așeza pe ceva moale, ceva care să nu se încline, care să nu salte și să-i facă dinții să-i dărdâie în gură. Trăgându-și genunchii la gură, își petrecu mâinile în jurul lor. Spuse, continuându-și conversația cu spatele lui Royce:

— Pe de altă parte, poate că tu găsești multă plăcere în a galopa printre copaci, trecând pe sub ramuri și fugind ca să-ți salvezi viața. Și, când asta devine obositor, te poți oricând distra cu un asediu sau cu o bătălie sângeroasă, sau cu răpirea unor oameni neajutorați, nevinovați. Este, într-adevăr, o existență perfectă pentru un bărbat ca tine!

Royce se uită peste umăr la ea și o văzu stând cu bărbia pe genunchi, cu sprâncenele delicate ridicate provocator și nu-i veni să creadă că avea atâta curaj. După toate prin câte trecuse din cauza lui în ultimele douăzeci și patru de ore, Jennifer Merrick – nu, se corectă el, Jennifer Westmoreland – putea sta în continuare, calmă, pe o grămadă de frunze, bătându-și joc de el.

Poate că Jenny ar mai fi avut ceva de spus, dar chiar în clipa aceea părintele Gregory ieși împleticindu-se din pădure, o văzu și veni clătinându-se spre ea, lăsându-se prudent alături de ea. Odată așezat, se așeză testând, de pe o fesă pe cealaltă, înfiorându-se.

— Eu... nu am călărit prea mult la viața mea, recunosc el, jalnic.

Jenny înțelese că probabil îl durea tot trupul și reuși să-i zâmbească cu neajutorată compasiune. Apoi își dădu seama că bietul călugăr era prizonierul unui bărbat cu o reputație de inimaginabilă brutalitate și se gândi să-i aline inevitabilele temeri pe cât putea ea de bine, având în vedere animozitatea ei pentru bărbatul care-i capturase pe amândoi.

— Nu cred că te va ucide sau tortura, începu Jenny și călugărul se uită chiorâș la ea.

— Am fost deja torturat la limita imposibilului de calul ăsta, stabili el sec, apoi își reveni. Totuși, nu cred că mă va ucide. Ar fi o nesăbuiță, o prostie, iar eu nu cred că soțul tău e un prost. Imprudent, da, dar nu prost.

— Înseamnă că nu îți pasă de viață? îl întrebă Jenny, studiindu-l pe călugăr cu respect, amintindu-și de propria ei teroare când l-a văzut pentru prima oară pe Lupul Negru.

Părintele Gregory scutură din cap.

— Din cele trei cuvinte pe care mi le-a adresat uriașul blond de acolo, presupun că trebuie să vă însoțesc ca să depun mărturie, la inevitabila anchetă care se va face, legată de întrebarea dacă ești sau nu căsătorită cu adevărat. Vezi tu, recunosc călugărul, așa cum v-am explicat la stăreție, eu eram doar în trecere pe acolo; starețul și

călugării erau plecați în vecinătate, să officieze pentru cei săraci cu duhul. Dacă aş fi plecat de dimineață, așa cum am vrut, nu ar mai fi fost nimeni care să ateste jurămintele făcute de voi.

Un val scurt de mânie îi cuprinse lui Jenny mintea obosită. Se uită furioasă spre soțul ei care stătea lângă foc, cu genunchii îndoți, în timp ce mai puneă lemne și spuse:

— Dacă vroia martori la căsătorie, nu avea decât să mă lase în pace și să aștepte până astăzi, când avea să ne căsătorească părintele Benedict.

— Da, știu și mi se pare ciudat că nu a făcut așa. Se cunoaște, din Anglia până în Scoția, că a fost împotriva, nu, că s-a opus violent căsătoriei cu tine.

Rușinea o făcu pe Jenny să se uite în altă parte, prefăcându-se interesată de frunzele umede de lângă ea, trecând cu degetele peste suprafața lor plină de vine. Părintele Gregory spuse cu blândețe:

— Vorbesc deschis cu tine pentru că am simțit de la prima noastră întâlnire, la stăreție, că nu ești o mironosiță și că preferi să cunoști adevărul.

Jenny înghiți nodul de umilință din gât și încuviință din cap, chircindu-se în sinea ei la gândul că toată lumea de o anumită importanță din cele două țări știa că era o mireasă nedorită. Mai mult, una care nu mai era virgină. Se simți murdară și umilită dincolo de orice limită – umilită și îngenunchiată în fața populației din două țări. Spuse, furioasă:

— Eu nu cred că acțiunile lui din ultimele două zile vor trece nepedepsite. M-a smuls din patul meu și m-a scos afară pe fereastra unui turn și m-a coborât de-a lungul zidului. Acum te-a răpit pe dumneata! Eu cred că MacPherson și toate celelalte clanuri vor rupe armistițiul și îl vor ataca! spuse ea cu satisfacție morbidă.

— Ah, mă îndoiesc că vor exista cine știe ce represalii oficiale; se spune că Henric i-a poruncit să se însoare în mare grabă. Lordul Westmoreland... ăă... înălțimea sa nu a făcut decât să acționeze ca

atare, deși vor exista ceva plângeri din partea lui James către Henric, față de modul în care s-a petrecut totul. Probabil că Henric nu va fi decât amuzat de toate acestea.

Jenny se uită la el cu furie umilită.

— Amuzat!

— Posibil, spuse călugărul. Pentru că, la fel ca și Lupul, Henric și-a îndeplinit, tehnic, înțelegerea, până la ultima virgulă. Vasalul lui, ducele, s-a căsătorit cu tine și s-a căsătorit în cea mai mare grabă. Iar în cursul acestui proces, evident că a pătruns fraudulos în castelul care era neîndoios puternic păzit și te-a răpit din sânul familiei. Da, continuă călugărul mai mult pentru sine decât pentru Jenny, ca și cum ar fi analizat imparțial o chestiune de teorie dogmatică, da, îmi dau seama că englezii vor considera toate acestea foarte amuzante.

Pe Jenny aproape că o înecă fierea care i se ridică în gât, amintindu-și tot ce se întâmplase cu o seară înainte în sala castelului și înțelese că părintele avea dreptate. Englezii cei atât de urâți pariaseră între ei, efectiv pariaseră în sala de la Merrick, că soțul ei o va îngenunchia în curând, în timp ce clanul ei nu putea face nimic altceva decât să se uite la ea – să se uite la ea cu mândrie, cu fețele încrâncenate, ca și cum ar fi preluat asupra lor rușinea ei. Dar ei sperau că de ea depindea să se salveze, să nu cedeze.

Părintele Gregory continuă, mai mult pentru el decât pentru ea:

— Deși nu pot înțelege de ce s-a expus singur unui risc și unor probleme atât de mari.

— Îndrugă despre un nu știu ce complot, spuse Jennifer, într-o șoaptă aproape neauzită. De unde știi atâtea despre noi – despre tot ce se întâmplă?

— Veștile legate de oamenii faimoși zboară din castel în castel adesea cu viteză surprinzătoare. Fiind călugăr al Ordinului Dominican, este datoria și privilegiul meu să merg pe jos – accentua el – printre copiii Domnului. Eu îmi petrec timpul printre cei săraci, iar cei săraci trăiesc în sate. Și acolo unde sunt sate, sunt castele;

veștile se filtrează de la solariul castelului la coliba iobagului – mai ales când veștile se referă la un bărbat care este o legendă, cum este Lupul.

— Deci rușinea mea este știută de toată lumea, spuse Jenny sufocată.

— Nu este un secret, recunosc eu. Dar nici rușinea ta nu este, zic eu. Nu trebuie să te acuzi singură pentru... Părintele Gregory îi văzu expresia jalnică și fu cuprins de remușcări.

— Draga mea copilă, te rog să mă ierți. În loc să vorbesc cu tine despre iertare și pace, discut despre rușine și provoc amărăciune.

— Nu trebuie să te scuzi, spuse Jenny cu o voce tremurată. În fond și dumneata ai fost luat captiv de – monstrul ăsta – obligat, smuls din stăreția ta, așa cum am fost și eu smulsă din patul meu și...

— Ei, haide, haide, o liniști el, văzând că Jenny se afla în pragul isteriei și al totalei epuizări. Eu n-aș zice că am fost luat captiv. Nu chiar. Și nici smuls din stăreție. Aș putea zice mai curând că am fost invitat de cel mai uriaș bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și care, întâmplător, avea și o toporișca la brâu, cu un mâner aproape cât trunchiul unui copac. Așa încât, când omul ăsta a tunat grațios, „vino, nu-ți fac rău”, i-am acceptat invitația fără ezitare.

— Și pe el îl urăsc! strigă încet Jenny, uitându-se la Arik care ieșea din pădure cu doi iepuri dolofani pe care-i decapitase cu o lovitură de toporișca.

— Serios? Părintele Gregory părea efectiv fascinat. Este greu să urăști un bărbat care nu vorbește. Întotdeauna e așa de calic cu vorbele?

— Da! spuse Jenny cu năduf. N... n... nu trebuie decât să – lacrimile cu care se luptase, îi înecau acum glasul – s... s... să se uite la tine cu ochii aceia albaștri, înghețați ș... ș... și știi exact ce v... v... vrea să faci și t... t... tu faci, pentru că este tot un m... m... monstru. Părintele Gregory își petrecu un braț pe după umerii ei și Jenny, care în special

în ultima vreme era mai obișnuită cu adversitatea decât cu simpatia, își întoarse fața în mâneca lui.

— Îl urăsc! strigă ea cu voce spartă, indiferentă la strânsoarea de avertizare a călugărului. Îl urăsc, îl urăsc!

Luptând să-și recapete controlul, Jenny se îndepărtă de el. Făcând asta, ochii i se opriră asupra unei perechi de cizme negre plantate ferm în fața ei și privi de-a lungul lor, în sus pe picioarele și pulpele mușchiuloase ale lui Royce, peste talia strâmtă și pieptul larg, până când îi întâlni, în sfârșit, privirea umbrită.

— Te urăsc, îi spuse ea în față.

Royce o studie într-o tăcere impasibilă, apoi își transferă privirea disprețuitoare asupra călugărului. Îl întrebă, sarcastic:

— Părinte, te ocupi de oițele tale? Predici dragostea și iertarea?

Spre mirarea lui Jenny, părintele Gregory nu se simți jignit de acest sarcasm mușcător ci dimpotrivă, se arătă rușinat.

— Tare mă tem, recunosc el îndurerat, în timp ce se scula cu greu și nesigur pe picioare, că s-ar putea să nu fiu mai bun la așa ceva decât sunt la călărit. Știi, Lady Jennifer este una dintre primele mele „oițe”. Mă ocup doar de puțină vreme de lucrarea Domnului.

— Nu ești foarte bun la asta, stabili Royce. Țelul tău nu este acela de a consola și nu de a incita? Sau o fi acela de a-ți umfla punga și de a te îngrășa pe spinarea grației patronului tău? Dacă acesta este cazul, ar fi mai înțelept dacă mi-ai sfătui nevasta să încerce să-mi facă plăcere, decât să o încurajezi să mă urască.

În clipa aceea, Jenny și-ar fi dat și viața să-l fi avut aici pe Părintele Benedict, în locul Părintelui Gregory, pentru că s-ar fi bucurat atunci să-l vadă pe insolentul duce Royce Westmoreland, încasând una din tiradele tunătoare ale părintelui Benedict.

Totuși și în privința aceasta se înșelase asupra tânărului prelat. Deși acesta nu se ridicase la înălțimea atacului verbal al Lupului Negru, nici nu bătuse în retragere, tăcând laș în fața amenințătorului adversar.

— Presupun că nu ai o părere foarte bună despre noi, cei care purtăm aceste veșminte?

— Cătuși de puțin, răspunse răstit Royce.

Jenny îl vedea cu ochii minții pe părintele Benedict în luminișul acesta, cu ochii umflați de mânie, aruncându-se asupra lui Royce Westmoreland ca un arhanghel al morții. Din păcate însă, părintele Gregory păru doar ușor interesat și oarecum intrigat.

— Înțeleg, spuse el politico. Pot întreba de ce anume?

Royce Westmoreland se uită la el cu dispreț mușcător.

— Urăsc ipocrizia, mai ales când este înveșmântată în sfințenie.

— Îți pot cere un exemplu anume?

— Preoții grași, cu pungile lor grase, care le predică țăranilor muritori de foame despre pericolul îmbuibării sau virtuțile sărăciei. Întorcându-se pe călcâie, Royce se duse înapoi la focul unde Arik prăjea iepurii pe o frigare improvizată.

— Ah, Dumnezeule Mare! Trebuie să fie eretic! șopti Jenny un minut mai târziu, fără să-și dea seama că începuse să se teamă pentru sufletul nemuritor al aceluiași om a cărui pierzanie tocmai și-o dorise.

Preotul Gregory îi aruncă o privire ciudată, gânditoare.

— Dacă este, este unul respectabil. Întorcându-se, se uită la Lupul Negru care stătea jos, lângă foc, alături de uriașul blond care-l păzea. Cu aceeași voce preocupată, amuzată, adăugă:

— Unul foarte respectabil, cred eu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Toată ziua următoare, Jenny îndură tăcerea împietrită a soțului ei, în timp ce în minte i se învârteau întrebări la care numai el avea răspunsul, până când, ajunsă pe culmea disperării, rupse chiar ea tăcerea, aproape de prânz:

— Cât mai durează această interminabilă călătorie spre Claymore, presupunând că aceasta este destinația noastră

— Cam trei zile, în funcție de cât de desfundate sunt drumurile..

Zece cuvinte. Atâta spusese el, de zile întregi! Nici o mirare că se înțelegea atât de bine cu Arik, își spuse Jenny furioasă, jurându-și să nu-i mai dea satisfacția de a vorbi din nou prima. Se concentra asupra Brennei, întrebându-se ce făcea ea la Merrick.

Peste alte două zile, Jenny se scăpă din nou. Știa că trebuiau să fie aproape de Claymore și groaza la ce o aștepta acolo creștea cu fiecare minut. Caii mergeau toți trei în rând, cu Arik în mijloc. Se gândi să vorbească cu călugărul Gregory, dar capul lui era ușor aplecat în față, sugerând că poate era scufundat în rugăciune, care era modul lui de a-și petrece toată ziua. Disperată să vorbească despre orice, doar să nu se mai gândească la viitor, se uită peste umăr la bărbatul din spatele ei.

— Ce s-a întâmplat cu toți oamenii tăi – care erau cu noi, până la stăreție?

Așteptă un oarecare răspuns, dar Royce rămânea tăcut și distant. Împinsă dincolo de limitele rațiunii și prudenței, de refuzul lui crud chiar și de a-i vorbi, Jenny îi aruncă o privire revoltată.

— A fost o întrebare prea grea pentru voi, înălțimea Voastră?

Tonul ei ironic străpunse zidul rece al rezervei, pe care și-l ridicase cu grijă Royce în jurul lui, ca să se protejeze de inevitabilul rezultat al trupului ei apăsat intim de al lui, vreme de trei nesfârșite zile.

Aruncându-i o privire pe sub genele grele, cântări nebunia de a accepta o deschidere spre orice fel de conversație cu ea și decise împotriva.

Văzând că nu reușea nici măcar înfuriindu-l să-l facă să vorbească, Jenny întrezări brusc o rară ocazie de a se distra pe socoteala lui. Cu încântare copilărească și bine mascată animozitate se lansă dintr-o dată într-o conversație ironică, fără participarea lui.

— Da, îmi dau seama că întrebarea despre oamenii voștri v-a deconcertat, înălțimea Voastră. Nu-i nimic, permite-ți-mi să o formulez mai simplu.

Royce înțelese că ea își bătea în mod deliberat joc de el, dar iritarea de moment cedă involuntarului său amuzament în fața monologului ei fermecător, încăpățânat, cu el:

— Pentru mine este foarte clar, remarcă ea aruncându-i o privire de falsă compasiune pe sub genele lungi, îndoite, că nu din cauza lipsei de inteligență v-ați uitat la mine inexpresiv, când v-am întrebat despre oameni, ci mai curând din cauza unei feste a memoriei voastre! Din păcate, oftă ea părând acum îngrijorată la culme pentru el, mă tem că anii voștri înaintați v-au vămuit deja mintea. Dar nu vă fie teamă, îi spuse ea cu seninătate, aruncându-i o privire încurajatoare, peste umăr, o să vă pun întrebările cât mai simplu cu putință și o să încerc să vă ajut să vă amintiți unde v-ați plasat greșit, oamenii. Ei, când am ajuns la stăreție – vă amintiți de stăreție, da? făcu ea o paranteză, uitându-se la el. Stăreția? Știți – clădirea aceea mare, din piatră, unde l-am cunoscut pe părintele Gregory?

Royce nu spuse nimic; se uită la Arik care privea drept în față, imun la orice și apoi la călugăr, ai cărui umeri începură să tremure dubios, când Jenny continuă, cu tristă gravitate:

— Bietul, bietul de tine – ai uitat cine este părintele Gregory, da? Ridicând mâna, Jenny se uită veselă peste umăr la Royce, îndreptându-și degetul ei lung spre călugăr.

— Uite-l acolo! spuse ea venindu-i în ajutor. Omul ăsta de acolo este chiar părintele Gregory. Îl vezi? Sigur că îl vezi! răspunse tot ea, tratându-l în mod deliberat ca pe un copil încăpățânat. Și acum concentrează-te foarte, foarte mult, pentru că următoarea întrebare este mai dificilă: îți amintești de bărbații care se aflau cu tine când am ajuns la stăreția unde se afla părintele Gregory? Erau cam vreo patruzeci, îi veni ea în ajutor. Patruzeci, accentua Jenny cu extremă curtoazie și spre uluirea lui Royce, ridică efectiv mânuța în fața ochilor lui, arătându-i cele cinci degete răsfirate și explicându-i politicos, patruzeci înseamnă asta plus...

Royce își smulse privirea de la mâna ei, înghițindu-și râsul.

— Plus asta, continuă ea cu îndrăzneală, ridicându-și cealaltă mână, plus, repetă ea a treia oară, ridicându-și de fiecare dată cele zece degete. Ei! Acum îți amintești unde i-ai lăsat? termină ea triumfător. Tăcere

— Sau unde i-ai trimis? Tăcere.

— Ah, dragul meu, ești chiar mai rău decât am crezut, i-ai pierdut complet, da? Bine, spuse Jenny la continua lui tăcere, în timp ce momentana ei încântare de a-și bate joc de el fu demolată de o subită izbucnire de mânie.

— Dar nu-ți face prea multe griji! Sunt sigură că o să găsești tu alți soldați care să te ajute să răpești oameni nevinovați din mănăstiri și să măcelărești copiii și să...

Brațul lui Royce se strânse brusc, smulgând-o spre pieptul lui și răsuflarea lui fierbinte în ureche îi trimise lui Jenny fiori de-a lungul șirei spinării, în timp ce Royce se aplecă și îi spuse cu blândețe:

— Jennifer, mi-ai pus răbdarea la încercare cu sporovăială ta prostească, dar îmi testezi temperamentul cu zeflemeaua ta, iar asta este o greșeală. Calul de sub ei răspunse instantaneu la presiunea genunchilor stăpânului său și încetini pe loc pasul, lăsându-i pe ceilalți cai să o ia înainte.

Dar Jenny nu observă asta; era atât de delirant ușurată la auzul unei voci omenеști și totodată furioasă pe el că îi refuzase acest lucru atâta vreme, încât abia mai putea să-ș stăpânească iritarea.

— Dumnezeule Mare, înălțimea Voastră, nu mi-aș fi permis să vă enervez! spuse ea cu exagerată alarmă. Dacă aș fi făcut asta, aș fi avut poate o soartă cumplită în mâinile voastre, ia să vedem, ce lucruri cumplite mi-ați putea face? Știu! Mi-ați putea compromite reputația. Nu, continuă ea gândindu-se imparțial, nu ați putea face asta pentru că mi-ați compromis-o deja când m-ați obligat să rămân la Hardin fără sora mea acolo. Da, știu! strigă ea inspirată. M-ați putea forța să mă culc cu voi! Și atunci ați putea aranja ca toată lumea din cele două țări să afle că am împărțit același pat! Dar nu, ați făcut deja asta...

Fiecare cuvânt înțepător al lui Jenny străpungea conștiința lui Royce, făcându-l să se simtă barbarul care era adesea considerat și totuși ea continua să-l asalteze:

— În sfârșit, știu! Pentru că mi-ați făcut toate astea, nu a mai rămas decât un singur lucru de făcut.

Neputându-se abține, Royce întrebă cu prefăcută preocupare:

— Anume, care?

— V-ați putea însura cu mine! exclamă ea cu o prefăcută încântare triumfătoare, dar ceea ce începuse ca o zeflemea la adresa lui, îi părea acum lui Jenny ca o glumă dureroasă la adresa ei și glasul începu să-i tremure de amărăciune și de durere, în ciuda efortului ei curajos de a vorbi în același mod degajat, satiric:

— V-ați putea însura cu mine și făcând astfel, m-ați putea smulge din căminul și țara mea și m-ați putea lega de o viață publică de umilire și dispreț, în mâinile voastre. Da, asta el este exact ce merit, nu, my lord, pentru faptul că am comis cumplita crimă de a urca pe dealul din apropierea mănăstirii și de a mă pune astfel în calea prădalnicului meu frate! Având în vedere enormitatea crimei mele, trasul pe roată și sfârtecarea ar fi fost mult prea blânde pentru mine i-ar fi pus capăt prea repede rușinii și nefericirii mele. Ar fi...

Lui Jenny i se tăie răsuflarea când mâna lui Royce alunecă brusc de pe talia ei în sus și-i cuprinse laterala sânilor într-o strângere blândă, mângâietoare, care o șocă, lăsând-o fără grai. Și până să-și revină, Royce își puse obrazul pe tâmpla ei și îi vorbi în ureche, cu vocea răgușită, ciudat de blândă.

— Încetează, Jennifer. Ajunge. Cu cealaltă mână în jurul taliei, o trase spre pieptul lui. Lipită de trupul lui Royce, cu mâna lui mângâindu-i sânul, capitulând sub puterea lui încurajatoare, Jenny sucombă neajutorată în fața confortului neașteptat pe care i-l oferea el acum, când încerca să privească în față la ororile unui viitor necunoscut și neplăcut.

Amorțită, se relaxa la pieptul lui și în clipa în care făcu asta, mâinile lui se strânseseră mai mult, trăgând-o mai aproape, în timp ce mâna care îi mângâia sânul alunecă mai în față, spre a i-l cuprinde delicat pe celălalt. Maxilarul lui nebărbierit îi freca ușor tâmpla când Royce își întoarse capul și îi atinse obrazul cu buzele fierbinți, în timp ce mâna i se plimba încet, la nesfârșit, peste sâni, liniștind și mângâind. Cu cealaltă mână în jurul taliei ei, o strânse mai mult, lipind-o între coapsele lui mușchiuloase. Confruntată cu un viitor care nu îi oferea nimic altceva decât nefericire și groază, Jenny închise ochii, încercând să-și adoarmă spaima și cedă dulceții momentului, senzației puternice de a se simți din nou în siguranță, de a fi înconjurată de trupul lui, protejată de forța lui.

Spunându-și că nu făcea mai mult decât să liniștească un copil îngrozit, Royce îi mângâie părul greu de la ceafă și o sărută, apoi își plimbă ușor buzele în sus, pe gât, spre urechea ei, poposind o vreme acolo, înainte de a-și freca ușor buzele de pielea catifelată a obrazului ei. Fără să își dea seama ce făcea, mâna lui îi alunecă în sus, peste sâni, spre carnea caldă de deasupra decolteului, apoi coborî să-i cuprindă sânul dulce de dedesubt. Și asta a fost greșeala lui – din protest sau din surprindere, Jennifer se răsuci lipită de el și presiunea mișcătoare a fundului ei de părțile lui intime aprinse dorința pe care

luptase de trei lungi zile să și-o țină sub control... trei zile nesfârșite cu coapsele ei între pulpele lui și cu sânii expuși ucigător vederii lui, la atingerea mâinilor lui. Acum, cele trei zile de dorință reprimată erupseră, aprinzându-i sângele ca un foc sălbatic, aproape întunecându-i rațiunea.

Cu un efort de voință aproape dureros, Royce își smulse mâna și își ridică buzele de pe obrazul ei. Dar în aceeași clipă, mâna care părea să fi căpătat propria ei voință, se ridică spre fața ei. Luându-i bărbia între degetul mare și arătător, îi întoarse fața spre el și i-o ridică spre a lui, privind în jos, în ochii cei mai albaștri de pe pământul ăsta – ochii unui copil, plini de confuzie și consternare, în timp ce esența cuvintelor ei continua să-i umble prin creier, străpungându-i o conștiință care nu mai vroia să rămână tăcută. „M-am pus singură în calea prădalnicului meu frate, urcând pe un deal... și pentru crima asta îmi merit soarta... Mi-ai compromis reputația. M-ai obligat să mă culc cu tine și apoi m-ai umilit în ochii a două țări. Dar merit să fiu trasă pe roată și sfârtecată.

— De ce? Pentru că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate... Totul din cauza asta... numai din cauza asta.

Fără să se gândească la ce făcea, Royce își lăsă tandru degetele pe obrazul ei catifelat, știind că avea să o sărute, nemaifiind sigur că avea vreun drept să o pedepsească. Totul pentru că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate...

O prepeliță dolofană țâșni din pădure, repezindu-se peste drum, în fața calului. Lângă drum, tufișurile se dădură la o parte și de după ele se uita fața rotundă, pistruiată a unui băiețel cercetând încet tufișul, după prepelița pe care o pândea ilegal, în pădurile Claymore. Intrigată, privirea lui refăcu același traseu, îndreptându-se acum încet spre stânga... de-a lungul drumului... direct în fața lui... apoi câțiva pași mai departe. Ochii lui cafenii se întoarseră alarmați spre picioarele puternice ale unui cal mare, negru, de luptă, care se afla exact la stânga lui. Cu inima bubuindu-i de groază că a fost prins

făcând braconaj, Tom Thornton își continuă nefericit drumul privirilor în sus, pe picioarele calului, peste pieptul lui larg, satinat, rugându-se intens ca în clipa în care se va uita la chipul călărețului, să nu privească direct în ochii reci ai vechilului de la castel – dar nu – călărețul acesta avea pinteni de aur, ceea ce însemna că era un cavaler. Ușurat, Tom observă totodată că picioarele bărbatului erau foarte lungi și foarte mușchiuloase – nu grase ca ale vechilului. Tom scoase un oftat de ușurare, se uită în sus și aproape țipă de groază când ochii i se întoarseră spre scutul care atârna lângă piciorul cavalerului – un scut având drept blazon simbolul acela cumplit al lupului mârâind, cu ghearele dezgolite.

Tom dădu să o rupă la fugă, făcu un pas, apoi se răzgândi și se întoarse prudent înapoi. Se zvonise că vin la castel cavalerii Lupului Negru și că însuși Lupul va locui în castelul mare de acolo, își aminti el brusc. Și dacă era așa, cavalerul de pe cal putea fi... putea efectiv fi...

Cu mâinile tremurând de groază dar și de surescitare, Tom o porni spre tufiș dar ezită, încercând să-și aducă aminte cum era descris Lupul. Legenda zicea că obișnuia să călărească un armăsar uriaș, negru ca păcatul și că era așa de înalt încât oamenii trebuiau să se dea pe spate ca să îi vadă fața – calul de pe drum era categoric negru iar bărbatul care-l călărea avea picioarele lungi, puternice, ale unui bărbat foarte înalt. Se mai zicea, își aminti Tom surescitat, că Lupul avea o cicatrice în formă de C pe față, aproape de gură – lăsată acolo de un lup pe care l-a ucis cu mâinile goale, când nu era decât un băiețel de opt ani atacat de lupul respectiv. Înnebunit la gândul invidiei pe care o s-o stârnească el când se va afla că a fost primul care l-a văzut pe Lup, Tom dădu frunzele la o parte și se uită direct la chipul întunecat al bărbatului. Acolo, în spatele bărbii crescute, lângă colțul gurii – acolo se afla... cicatricea în formă de C! Cu inima bătându-i violent, se holbă la cicatrice, apoi își mai aminti ceva și își smulse privirea de pe chipul Lupului. Uitându-se curios în sus și în jos de-a lungul drumului, îl căuta plin de speranță pe uriașul blond

căruia i se spunea Arik – uriașul care se zicea că îl păzea pe stăpânul lui zi și noapte și care avea o toporișca cu un mâner gros cât trunchiul unui copac.

Nereușind să-l zărească pe gigant, Tom își întoarse repede privirea înapoi, ca să-l studieze mai bine, în întregime, pe faimosul bărbat și de data asta asimila întreg tabloul – un tablou care-i făcu gura să i se deschidă în șoc și neîncredere: Lupul Negru, cel mai de temut războinic din toată Anglia – din lume – stătea călare pe calul lui puternic, cu o față ghemuită în brațele lui – ținând-o cu tandrețea cu care ai ține un bebeluș.

Pierdut în propriile lui gânduri, Royce nu dădu nici o atenție foșnetelor ușoare din apropierea lui, când ramurile tufișului reveniră brusc la loc și ceva o zbughi în direcția satului. El se uita la copilul-femeie încăpățânat, rebel, care era acum soția lui. Mai era ea și alte lucruri, e adevărat, era intrigantă și necinstită, dar acum el nu vroia să se gândească la toate astea. Nu, când mintea lui era ocupată mult mai plăcut, cu sărutul care îl obseda. Ochii ei erau aproape închiși, cu genele lungi ca niște evantaie roșcate, aruncând umbre pe obrajii catifelati. Privirea îi coborî asupra buzelor ei, moi și rozalii, buze care invitau un bărbat să le sărute. Buze generoase, îmbietoare.

Somnoroasă și relaxată la pieptul lui, Jenny aproape că nu îi simți mâna strângându-i-se pe obraz.

— Jennifer...

Ochii ei se deschiseră la nota ciudată, răgușită din vocea lui și se pomeni privind în ochii cenușii, arzând mocnit, la buzele fin modelate, aproape de ale ei. Și o izbi gândul la ce făcuse și la ce avea să se întâmple dacă nu oprea totul. Își scutură capul, încercând să-și înfigă umărul în pieptul lui și să se împingă mai departe de el, dar brațul lui o ținea cu putere.

— Nu! izbucni ea.

Ochii lui cenușii, hipnotici, îi țineau prizonieri pe ai ei, în timp ce buzele lui Royce formau o singură, de nerespins poruncă:

— Da.

Un geamăt de protest furios se formă în gâttelejul ei, amuțit de un sărut puternic, posesiv, care părea să nu se mai sfârșească, devenind tot mai insistent, cu cât se împotrivea ea mai mult. Buzele lui desfăcute se mișcau pe ale ei, cerându-le să se despartă și în momentul în care o făcură, limba lui se strecură printre ele și sărutul deveni mai blând. O sărută îndelung și zăbovitor, forțând-o să-și amintească ce fusese între ei la Hardin și mintea trădătoare a lui Jenny făcu întocmai. Cu un geamăt interior de capitulare, cedă și îi întoarse sărutul, spunându-și că un sărut nu contează cu nimic, dar când se termină, tremura toată.

Ridicându-și capul, Royce se uită în jos, la ochii ei încețoșați și Jenny văzu expresia aceea de pură satisfacție amestecată cu derută, de pe chipul lui.

— De ce oare când cedezi, mă simt ca și cum eu sunt cel cucerit?

Jenny se înfiora și se întoarse cu spatele la el, cu umerii ei mici, rigizi.

— Am cedat doar unei hârjoane mărunte, înălțimea Voastră; războiul abia începe.

Drumul spre Claymore se curba într-un arc larg în jurul pădurilor, un drum care îi ocolea mult, dar care îi scutea de a-și forța drumul prin pădurea densă. Dacă ar fi fost singur, Royce ar fi ales drumul mai scurt, pentru că fiind atât de aproape acum, era nerăbdător să vadă castelul. Dintr-o dată, simți nevoia ca Jennifer să-i împărtășească nerăbdarea. Negăsind altceva mai bun de spus ca să reducă tensiunea dintre ei, Royce răspunse la întrebarea pe care i-o pusese ea mai devreme, cu privire la oamenii de care se despărțise la stăreție. Cu un zâmbet în glas, spuse:

— În cazul în care încă mai ești curioasă, cei cincizeci de oameni care erau cu noi la stăreție au plecat de acolo în grupuri de câte cinci. Fiecare grup a luat-o apoi pe un drum ușor diferit, pentru ca urmăritorii de la Merrick să trebuiască să se despartă în grupuri mai

mici, ca să îi urmărească. Vrei să știi și ce altceva au mai făcut? Întrebă el tachinând-o.

Jenny își scutură cu dispreț părul roșu-auriu.

— Știu restul. După ce au ales un loc avantajos pentru ambuscadă, oamenii tăi s-au ascuns pe după tufe și stânci ca șerpii, așteptând să-i atace pe oamenii tatălui meu, pe la spate.

Royce chicoti la atacul revoltător asupra codului eticii sale.

— Păcat că nu m-am gândit la asta, o tachina el. Deși Jenny nu catadicsi să-i răspundă, rigiditatea din umerii ei dispăru și Royce îi simți curiozitatea de a ști mai multe.

— Până acum câteva ceasuri, oamenii mei erau cam la câteva mile în spatele nostru, răspândiți peste cinci mile în fiecare direcție. În ultimele câteva ceasuri s-au apropiat mai mult de noi și foarte curând vor strânge rândurile și vor înainta direct în spatele nostru.

Bine dispus, Royce adăugă:

— S-au aflat acolo, în spatele nostru, așteptând să fie înjunghiați în spate de oamenii tatălui tău.

— Ceea ce nu ar fi fost necesar, punctă Jenny, dacă nu aș fi fost răpită de la mănăstire și adusă la tine..

— Încetează! spuse el iritat de continua ei ostilitate. Nici măcar nu ai fost rău tratată.

— Nu am fost rău tratată! izbucni ea, nevenindu-i să creadă. Consideri deci că este un lucru frumos să te repezi asupra unei fete nevinovate, să-i distrugi onoarea și toate șansele de a se mărita cu cine vrea ea?

Royce deschise gura să-i răspundă, apoi o închise la loc, frustrat, pentru că nu se mai simțea în stare nici să-și apere, deci nici să-și condamne în totalitate acțiunile. Din punctul de vedere mândros al lui Jennifer, acționase în mod neonorabil, ținând-o captivă. Din punctul lui de vedere, comportamentul său față de captivă fusese cât se poate de cavaleresc!

Peste câteva clipe, galopau încet pe ultima curbă a drumului și orice gând neplăcut dispăru din mintea lui Royce. Cu mâna strângându-i-se din reflex pe hățuri, îl forță pe Zeus să facă o oprire bruscă inutilă, care aproape că o aruncă pe Jenny din șa.

Recăpătându-și echilibrul, Jenny aruncă o privire întunecată peste umăr, dar Royce se uita drept în fața lui la ceva din depărtare, cu un zâmbet vag pe buze. Royce își înalță capul în direcția spre care se uita și îi spuse, cu o voce ciudată:

— Privește!

Intrigată, Jenny se întoarse să vadă la ce anume se uita el și ochii i se măriră de plăcere la incredibila frumusețe care se desfășura înaintea ei. Chiar în fața lor, împodobită de splendoarea toamnei auriu, se întindea o vale largă, cu colibe acoperite cu stuf și câmpuri frumos îngrijite. Mai departe, cuibărit între dealuri blând rotunjite, se afla un sat pitoresc. Și mai departe, acoperind complet un platou vast, se înalța un castel uriaș, cu steaguri care fluturau deasupra turnulețelor avântate și a ferestrelor cu vitralii, care scânteiau în soare asemenea unor mici giuvaeruri.

În timp ce calul înainta într-un pas puțin iuțit, Jenny își uită o vreme problemele și admiră splendoarea și simetria din fața ochilor ei. Un zid înalt, punctat cu douăsprezece turnuri grațios rotunjite, închidea complet castelul, din toate cele patru laturi.

În timp ce Jenny privea, gărzile aflate de-a lungul zidului castelului își înălțară trompetele și suflară prelung, de două ori și peste un minut începu să fie coborât podul. Apoi, în jurul lui începură să se agite călăreți în uniformă, cu stindardele pe care le purtau unduindu-se ca niște pete mici, înnebunite. Sus, în față, de-a lungul drumului, Jenny văzu sătenii alergând de pe câmpurile lor și din căsuțe și revărsându-se din sat, grăbindu-se spre drum și aliniindu-se de o parte și de alta a acestuia. Evident, își spuse Jenny, personajul semet care stăpânea locul acesta probabil că îi aștepta și plănuse această primire luxuriantă.

— Ei, ce zici? îi spuse Royce din spatele ei. Când se întoarse spre el, ochii lui Jenny era aprinși de plăcere.

— Este un loc minunat. Nu am mai văzut ceva asemănător, spuse ea încet.

— Seamănă puțin cu regatul viselor tale? glumi el zâmbind și Jenny își dădu seama că era deosebit de încântat de faptul că ea aprecia splendoarea castelului și frumusețea locului.

Zâmbetul lui era aproape irezistibil și Jenny își întoarse repede privirea înapoi spre castel ca să nu înceapă să cedeze, dar nu era pregătită pentru frumusețea care se întindea în fața ei. Brusc, deveni conștientă de tropotul îndepărtat al cailor venind din spate și presupuse că erau oamenii lui Royce, micșorând distanța care-i separa de el. Pentru prima oară de zile întregi, Jenny se simți acut de nefericită pentru înfățișarea ei. Era încă îmbrăcată în rochia de mireasă pe care o purtase în noaptea în care o răpise Royce de la Merrick, dar rochia era murdărită și sfâșiată în urma nedoritei ei coborâri pe zidul castelului Merrick și a goanei lor prin păduri. Mai mult, ploaia îi distrusese rochia și mantia iar soarele le uscaseră într-o masă decolorată, pătată, boțită.

Iar acum aveau să se oprească la castelul unei persoane de vază și cu toate că își spunea că nu îi păsa nici cât negru sub unghie de un nobil englez sau de iobagii și șerbii lui, ura gândul de a se discredita pe ea și astfel pe toți ai ei, în fața lor. Încercă să se consoleze cu gândul că avusese măcar timp, în dimineața asta, să-și spele părul în golfulețul înghețat de lângă locul unde își ridicaseră tabăra peste noapte, dar era morbid de sigură că părul ei, care era unica ei podoabă autentică, era o masă de șuvițe încâlcite, plină cu frunze și rămurele uscate.

Întorcându-se, se uită puțin îngrijorată la Royce și îl întrebă:

— Cine este lordul locului? Cine stăpânește un asemenea loc?

Privirea lui se întoarce de la castelul de pe deal, care părea să-l fascineze aproape la fel de mult ca pe Jennifer și coborî în jos spre ea, cu ochii strălucind, amuzați.

— Eu!

— Tu! exclamă ea. Dar ai spus că ne trebuie trei zile, nu două, ca să ajungem la Claymore.

— Drumurile au fost mai uscate decât m-am așteptat. Îngrozită că vasalii lui o vor vedea pentru prima oară tocmai când arăta atât de cumplit, Jenny își duse automat mâna spre părul încâlcit, într-un gest care trăda, universal, grija unei femei pentru înfățișarea ei.

Gestul nu îi scăpă lui Royce, care își opri politicos calul mare, de luptă, pentru a-i permite lui Jennifer să-și pieptene cu degetele şuvițele încâlcite. O urmări, amuzat de preocuparea ei pentru felul în care arăta, pentru că arăta de fapt adorabil cu părul ciufulit și cu pielea ca smântâna și cu ochii albaștri strălucind de sănătate, ca urmare a zilelor petrecute în soare și aer curat. De fapt, decise el, primul lui gest oficial ca soț, va fi acela de a-i interzice să-și ascundă masa asta magnifică de păr roșu-auriu, sub vălurile și glugile obișnuite. Lui îi plăcea lăsat liber, să-i cadă pe umeri într-un abandon sălbatic sau și mai bine, împrăștiat pe o pernă, ca un satin gros, unduios...

— Ar fi trebuit să mă previi! spuse Jenny nefericită, fâțâindu-se în șa, încercând fără eficiență să-și întindă rochia de catifea distrusă, în timp ce se uita îngrijorată spre oamenii aliniați de-a lungul drumului din fața lor. Suita în uniformă care avansa călare spre ei, în depărtare, era desigur o gardă de onoare care venea să-și escorteze stăpânul spre casă, cu fastul adecvat.

— N-aș fi crezut niciodată că aceasta este proprietatea ta. Te uitai la ea ca și cum n-ai mai fi văzut-o niciodată.

— N-am văzut-o. Cel puțin nu, când arăta așa. Acum opt ani, am angajat arhitecți care să vină aici și am desenat împreună planuri pentru casa pe care mi-o doream pentru când aveam să termin cu

bătăliile. Am vrut mereu să revin aici să văd cum arată, dar Henric avea întotdeauna urgent nevoie de mine în altă parte. Într-un fel, a fost mai bine așa. Am adunat o avere destul de mare ca să mă asigur că fiii mei nu vor trebui niciodată să-și câștige aurul cu proprii lor mușchi și sângele lor, așa cum am făcut eu.

Jenny se uită la el, derutată.

— Ai spus cumva că ai terminat cu băătăliile? Ochii lui sclipiră spre ea și Royce spuse, cu amuzată ironie:

— Dacă aș fi atacat Merrick-ul, ar fi fost ultima mea băătălie. Dar așa, am spart ultimul meu zid de castel când te-am scos pe tine de acolo.

Jenny era atât de aiurită de aceste subite revelații, încât efectiv se legănă cu gândul absurd că poate

Royce luase această decizie datorită ei și înainte de a se putea opri, izbucni:

— Când ai luat decizia asta?

— Acum patru luni, afirmă el, cu vocea aspră de hotărâre. Dacă voi mai ridica vreodată mâna într-o băătălie, asta va fi doar dacă cineva îmi va asedia ce este al meu. Spunând acestea, Royce tăcu, uitându-se drept înainte și treptat mușchii tensionați ai feței i se destinseră. Când în sfârșit își smulse privirile de la castel, se uită în jos la ea cu un zâmbet secretos și îi spuse:

— Știi ce îmi doresc cel mai mult în noua mea viață – după un pat moale pe care să dorm noaptea?

— Nu, spuse Jenny studiindu-i profilul fin, gândindu-se că aproape nici nu-l cunoștea. Ce îți dorești cel mai mult?

— Mâncare, spuse el fără echivoc, din nou bine dispus. Mâncare bună. Nu – nu doar bună, excelentă și servită la timp, de trei ori pe zi. Mâncare franțuzească delicată și mâncare spaniolă condimentată și mâncare englezească, sănătoasă. Vreau să fie servită pe un platou, pregătită la perfecțiune – nu friptă într-un proțap, crudă sau mai știu

cum arsă. Și apoi vreau deserturi – prăjituri și tarte și tot felul de dulciuri. Îi aruncă o privire plină de amuzată autoironie și continuă:

— În noaptea dinaintea unei bătălii, toți bărbații se gândesc acasă și la familiile lor. Știi la ce mă gândeam eu, când stăteam întins, fără să pot adormi?

— Nu, spuse Jenny ascunzându-și un zâmbet.

— La mâncare.

Jenny pierdu bătălia cu sine și izbucni în râs la această incredibilă mărturisire din partea unui bărbat căruia scoțienii îi spuneau progenitura Satanei, dar, deși Royce îi răspunse cu un zâmbet scurt, atenția lui fu din nou atrasă de priveliștea din depărtare, plimbându-și privirea pe deasupra pământului și a castelului, ca și cum le-ar fi sorbit frumusețea.

— Ultima oară am fost aici acum opt ani, când am lucrat cu arhitecții. Castelul fusese sub asediu timp de șase luni și zidurile exterioare fuseseră distruse. Chiar și o parte a castelului a fost distrusă și se dăduse foc tuturor acestor dealuri.

— Cine l-a asediat? întrebă Jenny bănuitoare.

— Eu.

Îi stătea ei pe buze un răspuns sarcastic, dar dintr-o dată, lui Jenny nu-i mai veni să strice buna dispoziție a momentului. Spuse doar, cu degajare:

— Este de mirare că scoțienii și englezii sunt mereu puși pe harță, când nu au nimic în comun, în modul lor de a gândi.

— Ei, cum așa? spuse Royce zâmbind spre fața ei întoarsă spre el.

— Ei bine, cred că o să fii de acord că este un obicei destul de bizar al englezilor, acela de a-și distruge propriile castele – așa cum faceți voi de secole – când v-ați putea lupta cu scoțienii – sau cu alți dușmani – se corectă ea repede și să le distrugeți lor, castelele.

— O idee interesantă, glumi el. Totuși, noi încercăm să le facem pe amândouă. Jenny chicoti și Royce continuă:

— Totuși, dacă știința mea despre istoria Scoției nu mă înșală, clanurile se luptă de secole între ele, deși tot mai reușesc să treacă hotarele, dând iama și punând foc și în general, „enervându-ne” pe noi.

Decizând că cel mai bine era să renunțe la subiect, Jenny se uită din nou la castelul enorm care scânteia în soare și întrebă curioasă:

— De aceea ai asediat locul acesta? Pentru că ți-l doreai pentru tine?

— L-am atacat pentru că baronul căruia îi aparținea conspirase împreună cu alți baroni ca să-l asasineze pe Henric – un complot care aproape că reușise. Pe vremea aceea locul se chema Wilsely – după familia căreia i-a aparținut, dar Henric mi l-a dăruit cu mențiunea de a-l reboteza.

— De ce?

Royce se uită strâmb la ea.

— Pentru că Henric a fost cel care l-a ridicat pe Wilsley la rangul de baron și! —a răsplătit cu locul acesta. Wilsley fusese unul dintre puținii lui nobili credincioși. L-am rebotezat Claymore în onoarea familiei mamei și tatălui meu, adăugă Royce dând pinteni calului și trimițându-l pe Zeus înainte, în goana săgeții. Călăreții care veneau dinspre castel coborâseră dealul și înaintau acum spre ei, din față. În spatele ei, tropotul încet, constant care se apropia tot mai mult, deveni acum sunetul distinct al cailor în galop. Jenny se uită peste umăr și-i văzu pe toți cei cincizeci de oameni apropiindu-se din spate.

— Întotdeauna plănuiești lucrurile cu atâta precizie? întrebă ea cu ochii sclipind de nedorită admirație.

Royce o privi amuzat, sub genele grele.

— Întotdeauna.

— De ce?

— Pentru că sincronizarea este cheia care îți permite să sfârșești o bătălie pe spina calului și nu întins pe scut, îi explică el îndatoritor.

— Dar cum nu o să te mai lupți în bătălii, nu o să mai trebuiască să te gândești la sincronizare și la chestii dintr-astea.

Royce zâmbi ca un băiețel.

— Adevărat, dar a devenit un obicei care nu o să fie ușor de desființat. Oamenii din spatele nostru au luptat ani de zile alături de mine. Ei știu cum gândesc și ce vreau să facă ei, aproape, fără să le spun.

Nu mai era timp de răspuns. Garda castelului ajunsese aproape de ei, cu Arik în frunte. Exact când Jenny se întreba dacă oamenii ăștia chiar aveau de gând să se oprească, toți cei douăzeci și cinci executară dintr-o dată o întoarcere cu atâta precizie încât lui Jenny aproape că-i veni să aplaude. Arik se așeză în poziție direct în fața lui Royce, în timp ce în spatele lor, cincizeci de cavaleri se așezau în coloane precise.

Jenny își simți inima tresăltând la vederea procesiunii multicolore a cailor și a fâlfâitului steagurilor și în ciuda determinării ei de a nu-i păsa ce vor gândi oamenii lui când o vor vedea, se simți dintr-o dată plină de nervozitate și de incontrollabilă speranță. Indiferent de sentimentele față de soțul ei, aceștia aveau să fie oamenii ei, ea avea să-și trăiască viața printre ei și cumplitul adevăr era că nu se putea să nu-și dorească să o placă. Această revelație fu instantaneu urmată de un nou val de conștientizare a halului în care arăta. Mușcându-și limba, Jenny spuse repede o rugăciune pentru ca Dumnezeu să facă să fie îndrăgită de acești oameni, apoi se gândi în grabă cum ar trebui să se comporte ea, în următoarele câteva minute. Să le zâmbească sătenilor? Nu, își spuse ea repede, poate că nu ar fi potrivit, având în vedere împrejurările. Dar nici nu vroia să pară prea distantă, pentru că atunci aceștia ar putea-o judeca greșit, considerând-o rece sau încrezută. În fond, era scoțiană și scoțienii erau considerați de mulți

ca fiind oameni reci, mândri. Și cu toate că era mândră să fie scoțiană, în niciun caz nu vroia ca oamenii aceștia – oamenii ei – să se înșele în privința ei, considerând-o prea distantă.

Se aflau la câțiva metri de cei vreo patru sute de săteni aliniați de-a lungul drumului și Jenny decise că era mai bine să zâmbească puțin, decât să se creadă despre ea că era rece sau prea mândră. Fixându-și un zâmbet mic pe buze, își netezi rochia pentru ultima oară, apoi se așeză cât mai drept, în șa.

În timp ce însoțitorii lor începeau să-și facă drumul lor decorativ printre spectatori, surescitarea lui Jenny cedă totuși uluirii. În Scoția, când un senior, victorios sau altfel, se întorcea acasă de la o bătălie, era întâmpinat cu ovații și cu zâmbete, dar țăranii aflați de-a lungul acestui drum erau tăcuți, atenți, stânjeniți. Câteva dintre chipuri trădau efectiv impulsuri beligerante, în timp ce mult mai mulți păreau îngroziți, în timp ce-și primeau noul senior. Jenny vedea asta, simțea asta și se întreba de ce se temeau de propriul lor erou. Sau poate de ea se temeau în vreun fel, se întrebă, nervoasă.

Răspunsul veni o clipă mai târziu, când o voce puternică, rupse în sfârșit tăcerea grea:

— Târfa Merrick! strigă vocea. Într-o frenezie dornică să-i demonstreze celebrului lor stăpân că împărtășeau bine-cunoscutele sentimente ale ducelui față de această căsătorie, mulțimea îi urmă exemplul.

— Târfa! Târfa Merrick! strigau ei în batjocură. Totul se întâmplă atât de brusc, încât Jenny nu avu timp să reacționeze, să simtă ceva, pentru că lângă ea chiar, un băiețel de vreo nouă ani luă de jos un pumn de noroi și îl aruncă, lovind-o pe Jenny direct în obrazul drept.

Strigătul îngrozit al lui Jenny fu înăbușit de Royce care se aruncă instantaneu înainte, apărând-o cu trupul lui împotriva unui atac pe care nu-l văzuse și nu îl prevăzuse. Arik, care nu văzuse decât un braț ridicat aruncând ceva ce putea ușor fi un pumnal, scoase un înfricoșător muget de furie și se repezi jos din șa, smulgându-și

toporișca de război de la brâu, în timp ce se lansa asupra băiatului. Crezând greșit că Royce fusese ținta băiatului, Arik îl înșfacă de chica deasă și-l ridică în sus și în timp ce picioarele băiatului se agitau sălbatic în aer, uriașul își ridică toporișca într-un arc larg...

Jenny reacționa fără să se gândească. Cu o forță izvorâtă din groază, se dădu sălbatic spre spate, dislocându-l pe Royce și acoperind comenzile pe care se pregătea el să le dea, cu ale ei:

— Nu! Nu, nu! strigă ea sălbatic. NU! Toporișca lui Arik îngheță în partea cea mai de sus a arcului și uriașul se uită peste umăr, nu la Jennifer, ci la Royce, pentru judecată. La fel făcu și Jenny, care aruncă o privire către profilul rece al lui Royce și știi pe loc ce comandă avea de gând să-i dea lui Arik.

— Nu! strigă ea isteric, apucându-l pe Royce de braț. Royce întoarse brusc capul spre ea și expresia lui era acum și mai ucigătoare decât adineauri. Jenny îi văzu jucând mușchii maxilarului și strigă, pradă unei groaze de nestăpânit:

— Vrei să ucizi un copil pentru că ți-a maimuțărit cuvintele – în încercarea de a-ți arăta că te susține în toate, inclusiv în sentimentele tale față de mine! Pentru numele lui Dumnezeu, este doar un copil!

Un copil necugetat... Vocea i se frânse când Royce se întoarse de la ea spre Arik ca să-și emită comanda:

— Dispune să îl aducă mâine dimineață la mine, spuse el sever, apoi își vârî pintenii în calul negru, trimițându-l ca vântul înainte; și ca la o comandă tăcută, cavalerii din spatele lor țâșniră înainte, formând o cortină mișcătoare de ambele părți ale lui Royce și Jennifer.

Nici un strigăt nu se mai auzi dinspre mulțime, oamenii urmăreau într-o tăcere totală, stranie, caravana care galopa prin dreptul lor. Chiar și așa, Jenny nu respiră ușurată decât când trecură bine de săteni, după care se prăbuși moale. Stoarsă. Lăsându-se pe trupul nefiresc de rigid al lui Royce, recapitula în minte toată scena. În retrospectivă, își dădu seama că ea era cauza furiei lui față de copil și

că el îi ascultase rugămintea, dându-i copilului o pedeapsă. Întorcându-se în șa, se uită la el. Cum acesta continua să se uite drept în fața lui, Jenny spuse ezitant:

— My lord, aș vrea să... Să vă mulțumesc pentru că ați cruțat...

Royce își coborî brusc privirea spre ea și Jenny se strânse în șocul furiei care se revărsa din ochii lui cenușii. Royce o preveni sălbatic:

— Dacă mă mai sfidezi vreodată în public sau dacă mai îndrăznești să mi te adresezi pe tonul acesta, nu eu o să fiu responsabil pentru consecințe, jur pe Dumnezeu!

Sub ochii lui Royce, chipul ei expresiv trecu de la grațitudine la șoc, apoi la furie și Jenny îi întoarse cu răceală spatele.

Royce se uită la capul ei, furios pentru că ea crezuse cu adevărat că va lăsa să fie decapitat un copil pentru o faptă care merita o pedeapsă cu mult mai mică – furios pentru că, prin intervenția ei, Jenny îi făcuse pe toți iobagii să creadă același lucru. Dar cel mai mult, Royce era furios pe el însuși, pentru că nu anticipase că ar fi putut avea loc o astfel de scenă și pentru că nu luase măsuri să o evite.

Ori de câte ori plănuia un asediu sau o bătălie, lua în considerație absolut tot ce s-ar putea întâmpla rău, dar pentru ziua de astăzi, pentru Claymore, lăsase prostește totul pe mâna sorții, crezând că totul se va desfășura cu bine.

Pe de altă parte, decise Royce cu un oftat de iritare, într-o bătălie, cea mai mică și neînsemnată comandă a lui era anticipată și dusă la îndeplinire fără comentarii. Într-o bătălie nu o avea alături pe Jennifer, cu care să se lupte – Jennifer, care îl contrazicea sau îi punea întrebări despre orice.

Orbit de frumusețea locului pe care de opt ani tânjea să-l revadă, Royce se întreba furios cum era posibil să intimideze cavaleri, nobili, scutieri și soldați bătătoriți în lupte, convingându-i să-i îndeplinească poruncile dintr-o singură privire, dar totuși nu părea să reușească să o oblige să se comporte cum trebuie pe o scoțiană tânără, încăpățânată, sfidătoare. Era atât de afurisit de imprezizibilă, încât era imposibil să-

i anticipezi reacțiile la indiferent ce. În timp ce traversau podul, Royce se uită în jos la umerii ei țepeni, înțelegând cu întârziere cât de umilitoare fusese pentru ea scena din vale. Cu o înțepătură de milă și de nedorită admirație, recunoscuse faptul că Jenny mai era și foarte tânără, foarte înspăimântată, foarte curajoasă și extrem de miloasă. Orice altă femeie de rangul ei poate că ar fi cerut capul băiatului, în loc să pledeze pentru viața acestuia așa cum făcuse Jennifer.

Curtea uriașă a castelului era plină de lume care trăia sau lucra în interiorul zidurilor lui – o veritabilă armată de rândași, spălătorese, spălători de vase, tâmplari, potcovari, arcași, șerbi și valeți, pe lângă paza castelului. Membrii personalului castelului, cu funcții mai înalte – vechili, conțopiști, chelari, pitari și mulți alții – erau aliniați formal pe treptele care duceau spre marea sală. Acum totuși, privindu-i, lui Royce nu-i mai scăpă ostilitatea rece adresată lui Jennifer aproape de către toți și nici nu mai avea de gând să lase în voia sortii reacția acestora față de ea. Pentru ca până la ultima persoană din curtea aglomerată a castelului să își facă o imagine clară asupra lui Jennifer și a lui însuși, Royce se întoarse spre căpitanul gărzilor și făcu un semn scurt din cap, spre grajduri. Royce descăleca abia când dispăru în mulțime și ultimul cavalier. Întorcându-se, se întinse și o prinse pe Jennifer de talie, coborând-o de pe cal, observând, în tot acest timp că fața ei drăguță era crispată și că evita să se uite la cineva. Jennifer nu mai încercă să-și netezească părul sau să-și îndrepte rochia și lui Royce i se strânse inima de milă, fiindu-i clar că ea decisese că nu mai avea importanță cum arăta.

Conștient de murmurul neplăcut care se ridica din mulțimea adunată în curtea castelului, Royce o luă de braț și o conduse spre trepte, dar când Jennifer începu să le urce, o trase ferm înapoi și se întoarse.

Jenny se smulse din puțul de rușine pe care o resimțea și îi aruncă o privire disperată, dar Royce nu o văzu. El stătea acolo, fără să-și miște un mușchi, cu fața dură și implacabilă, privind fix mulțimea

neliniștită. Chiar și în starea ei de amorțită nefericire, Jenny avu brusc senzația unei forțe ciudate care emana din el acum, o forță care părea să comunice singură, cu toată lumea. Ca și cum ar fi simțit o vrajă împrăștiată asupra ei, mulțimea deveni tăcută și liniștită, cu privirile ațintite asupra lui. Atunci, abia atunci, vorbi Royce. Vocea lui profundă răsună în liniștea nefirească din curtea castelului, ducând cu ea forța și puterea unui tunet.

— Întâmpinați-vă noua voastră stăpână, soția mea și să știți că atunci când vă poruncește ea ceva, înseamnă că eu v-am poruncit. Orice serviciu îi faceți ei, mi-l faceți mie. Orice dovadă de loialitate i-o oferiți sau i-o refuzați ei, mi-o oferiți sau mi-o refuzați mie!

Privirea lui aspră scapără asupra lor vreme de o amenințătoare clipă, apoi Royce se întoarse spre Jennifer și îi oferi brațul.

Când Jenny își ridică privirile spre el, punându-și aproape reverențios mâna pe brațul lui, în ochii ei albaștri tremurau lacrimi neascunse de înduioșătoare recunoștință.

În spatele lor, armurierul bătu încet din palme – de două ori. Meșterul fierar i se alătură. Apoi vreo alți doisprezece servitori. Când Royce începu să o conducă în sus pe treptele care duceau spre ușile sălii castelului, unde așteptau Ștefan și părintele Gregory, toată curtea răsuna de aplauze ritmice – nu aplauzele unui salut neinhibat, spontan, care marca entuziasmul pornit din inimă, ci mai curând răspunsul ritmic al vrăjii respectuoase față de o putere prea mare, în fața căreia nu exista rezistență.

Ștefan Westmoreland îi se adresă primul după ce intrară în sala uriașă, cavernoasă. Apucându-l pe Royce de umăr, cu afecțiune caldă, îi spuse, glumind:

— Ce n-aș da să pot și eu face asta asupra unei mulțimi, frate iubit. Apoi adăugă, cu subînțeles:

— Ne poți acorda câteva momente? Trebuie să discutăm neapărat ceva.

Royce se întoarse spre Jenny, scuzându-se o clipă și ea îi privi pe cei doi bărbați care se îndreptau spre căminul unde îi așteptau Sir Godfrey, Sir Eustace și Sir Lionel. Evident, își dădu Jenny seama, aceștia ajunseseră înaintea lor la Claymore, împreună cu Ștefan Westmoreland.

Cu mintea încă încețoșată de incredibila dovadă de atenție a lui Royce când s-a adresat mulțimii, Jenny își smulse privirea de la umerii lui largi și se uită în jur, cu un început de nou respect. Sala în care se afla era imensă, cu un tavan înalt, dublat cu lemn și o pardoseală netedă din piatră, curată. Deasupra, susținută de arcade din piatră bogat sculptate, se întindea o galerie, pe trei laturi ale sălii, nu doar pe una. Pe cel de al patrulea perete se afla un cămin atât de mare încât ușor putea adăposti în el un om în picioare, cu un coș înfrumusețat cu lucrătură în spirale. Pe pereți atârnavă tapiserii reprezentând scene de luptă și de vânătoare și cineva, observă ea cu oroare, pusese efectiv două tapiserii mari pe pardoseală, aproape de cămin. În capătul îndepărtat al sălii, în partea cealaltă față de locul unde stătea ea, se întindea o masă lungă, pusă pe o estradă și bufete în care se aflau expuse cupe, platouri și boluri din aur și argint sclipitor, multe dintre ele încrustate cu pietre prețioase. Deși în suporturi agățate pe pereți ardeau doar câteva torțe, sala nu era atât de întunecoasă și de mohorâtă ca cea de la Merrick. Motivul, observă Jenny cu un oftat admirativ, era o fereastră uriașă, rotundă, din vitralii, care se afla sus, pe perețele de lângă șemineu.

Jenny fu smulsă brusc din preocuparea ei pentru fereastra cu vitralii de un strigăt vesel, de undeva de sus:

— Jennifer! strigă mătușa Elinor stând pe vârfuri ca să poată vedea peste zidul înalt până la umăr, care închidea galeria. Jennifer! Bietul, bietul meu copil! spuse ea și dispăru complet din vedere, în timp ce alerga de-a lungul galeriei. Deși mătușa Elinor nu se mai vedea, ecoul monologului ei vesel putea fi ușor auzit, în timp ce se îndrepta spre scara care ducea jos în sală.

— Jennifer, ce mult mă bucur să te văd, biata mea copilă!

Ridicându-și capul să privească galeria, Jenny o luă înainte, urmând vocea mătușii care-și continua monologul.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, copilă, abia am putut să dorm. Nu că aş fi reuşit altfel să dorm, săltată și clătinată de-a lungul Angliei, pe cel mai neconfortabil cal pe care am avut vreodată neșansa să mă urc!

Întorcându-și capul și ascultând cu atenție, Jenny se luă încet după vocea care se auzea din celălalt capăt al sălii, căutând trupul căruia îi aparținea sunetul.

— Și vremea a fost absolut abominabilă! Și exact când am crezut că ploaia mă va topi efectiv, a ieșit soarele care m-a fript de vie! A început să mă doară capul, au început să mă doară oasele și muream, dacă Sir Ștefan nu ar fi acceptat în final să oprească puțin, să pot culege niște ierburi de leac.

Mătușa Elinor coborî ultima treaptă și se materializa în fața ochilor lui Jenny, la peste douăzeci de metri mai departe, venind spre ea și continuând să sporovăiască.

— Ceea ce a fost un lucru foarte bun, pentru că odată ce l-am convins să înghită fiertura mea secretă, care la început avea un gust al naibii, nu a mai fornăit așa. Mătușa Elinor se uită la Ștefan Westmoreland care se pregătea să ducă la gură o stacană cu bere și îl întrerupse, insistând ca acesta să-i confirme vorbele:

— Nu ai mai fornăit decât puțin, nu-i așa, băiatul meu?

Ștefan își cobora berea și răspunse ascultător:

— Da, doamnă. Făcu apoi o mică plecăciune și își duse berea la buze, evitând cu grijă privirile chiorășe, ironice, ale lui Royce. În clipa aceea în sală își făcu apariția Arik care se apropie de cămin și mătușa Elinor îi aruncă o privire reprobatoare, întorcându-se spre Jenny care îi venea în întâmpinare.

— Una peste alta, nu a fost o călătorie chiar așa de rea. Cel puțin când nu eram obligată să călătoresc alături de omul ăsta, Arik, așa cum am fost obligată când am plecat de la Merrick...

Cavalerii de lângă foc se întoarseră spre ea și Jenny o rupse îngrozită la fugă spre mătușa ei, în efortul zadarnic de a o opri să se lanseze într-un teritoriu atât de periculos cum era cel al uriașului-cu-toporișcă.

Deschizându-și larg brațele pentru Jennifer, cu fața numai zâmbet, mătușa Elinor continuă:

— Arik s-a întors aici exact cu douăzeci de minute înaintea voastră și nu a vrut să-mi răspundă la întrebările mele îngrijorate, legate de tine.

Anticipând că s-ar putea să nu aibă timp să-și termine ideea înainte ca Jennifer să ajungă la ea, mătușa Elinor dublă viteza cuvintelor:

— Deși eu una nu cred că răutatea îl face să arate așa de acru. Eu cred că are probleme cu...

Jenny își cuprinse mătușa într-o îmbrățișare strânsă, dar mătușa Elinor reuși să se elibereze suficient, ca să termine triumfător:

— ... Cu intestinele!

Fracțiunea de secundă de tăcere îngrozită care urmă fu spartă de un puternic hohot de râs erupt brusc din gâtulejul lui Sir Godfrey, dar la fel de brusc amuțit de privirea înghețată a lui Arik. Spre groaza lui Jenny, un râs imposibil începu să gâlgâie și în ea, provocat în parte de imposibilul stres al acestei ultime zile, cât și de sunetele înfundate de veselie, venind dinspre cămin.

— Ah, mătușă Elinor! chicoti ea neajutorată și își afundă fața râzândă în gâtul mătușii ei, ca să și-o ascundă.

— Ei, haide, haide „porumbița mea, o liniști mătușa Elinor, dar atenția ei era îndreptată asupra cavalerilor care răsuseră de diagnosticul ei. Își aruncă privirea severă peste umărul lui Jenny,

asupra fascinatei audiențe compusă din cinci cavaleri și un duce. Cu vocea ei cea mai severă, îi informă:

— Niște intestine care merg prost nu sunt ceva de râs.

Apoi, întorcându-și privirea spre ursuzul Arik, îl compătimi:

— Uită-te la expresia ta acră, sărmame om – un semn neîndoios că ai nevoie de un purgativ. O să-ți pregătesc eu unul, după rețeta mea secretă. O să zâmbești și o să fii din nou vesel, cât ai clipi!

Apucându-și mătușa de mână și evitând cu grijă privirile vesele ale celorlalți cavaleri, Jenny se uită la amuzatul ei soț.

— Înălțimea Voastră, spuse ea, mătușa mea și cu mine avem multe de discutat iar eu aș vrea să mă odihnesc. Dacă ne permiteți, noi o să ne retragem în... în... în clipa aceea, își dădu seama, că discuția despre aranjamentele privind dormitoarele nu era un subiect de abordat și termină în grabă:

— ... în... în camera mătușii mele.

Soțul ei, cu o cană de bere în mână, rămas exact în poziția în care mătușa Elinor pronunțase pentru prima oară numele lui Arik, reuși să nu se trădeze și să răspundă cu gravitate:

— Absolut, Jennifer.

— Ce idee minunată, copila mea. Trebuie să fii sfârșită de oboseală, exclamă imediat mătușa Elinor.

— Totuși, continuă Royce îndreptându-și spre Jennifer privirea calmă, implacabilă, spune-i uneia dintre servitoarele de sus să-ți arate camera ta, care precis că o să ți se pară mai confortabilă. În seara asta va avea loc o sărbătorire, așa că cere-i tot ce ai nevoie ca să te pregătești, când o să te scoli.

— Da, bine... mulțumesc, spuse ea jalnic.

Dar în timp ce-și ghida mătușa spre scările din capătul îndepărtat al sălii, Jenny era acut conștientă de tăcerea care se așternuse în dreptul căminului, convinsă că așteptau cu toții să mai audă ce alte lucruri revoltătoare avea să spună mătușa Elinor. Iar mătușa Elinor nu îi dezamăgi.

Când depăși căminul cu câțiva pași, mătușa se întoarse ca să-i arate lui Jennifer câteva merite ale noii ei locuințe – câteva dintre ele observate deja de Jennifer.

— Uită-te acolo sus, draga mea, spuse mătușa Elinor încântată, arătând spre fereastra cu vitralii. Nu este minunat? Ferestre cu vitralii! Nu o să-ți vină să crezi când o să vezi cât este de mare galeria de sus sau confortul din solar. Și suportii pentru lumânări sunt din aur. Paturile au baldachine din mătase și aproape toate cupele sunt încrustate cu pietre prețioase! De fapt, declară ea gânditoare, după ce am studiat locul ăsta așa cum numai eu știu s-o fac, m-am convins că jaful și hoția trebuie să fie foarte profitabile... Cu asta, mătușa Elinor se întoarse spre cămin și se interesă politicos despre „jefuitorul și hoțul” care stăpânea castelul:

— Înălțimea Voastră, sunteți de acord că jaful și hoția aduc profituri mari, sau mă înșel eu?

Prin ceața mortificării ei, Jenny văzu că stacana cu bere din mâna soțului ei încremenise acum în aer, la jumătatea drumului spre buzele lui. Royce o lăsă foarte încet în jos, făcând-o pe Jenny să se teamă că va porunci ca mătușa Elinor să fie aruncată peste zidul castelului. Dar Royce înclină doar capul, politicos, cu fața inexpressivă și spuse:

— Foarte mari profituri, doamnă, le recomand cu multă căldură ca profesie.

— Ce drăguț să aud așa ceva, exclamă mătușa Elinor.

Jenny o prinse pe mătușa ei de braț și începu să o târască spre scară, în timp ce mătușa Elinor continua, veselă:

— Trebuie să vorbim cât de curând cu Sir Albert, să-ți găsească niște rochii ca lumea. Există cufăre cu lucruri care au aparținut foștilor proprietari. Sir Albert este majordom aici și nu e prea sănătos. Cred că are viermi, i-am făcut ieri o băutură de-a mea și am insistat să o bea. Astăzi se simte groaznic de rău, dar mâine o să fie în formă, o să vezi. Și ar trebui să te culci imediat, ești palidă și epuizată...

Patru cavaleri se întoarseră la unison spre Royce, cu chipurile deschise în zâmbete nestăpânite. Cu o voce gătuită de râs, Ștefan spuse:

— Pentru numele Lui Dumnezeu! Nu era chiar atât de rău, pe drum încoace. Dar atunci nici nu putea vorbi prea mult, când se agăța de cal. Probabil că a strâns în ea prea multe cuvinte, în zilele astea.

Royce ridică o sprânceană sardonică în direcția în care dispăruse mătușa Elinor.

— Este vicleană ca o vulpe bătrână, dacă ai mâinile legate. Unde este Albert Prisham? întrebă el, dintr-o dată nerăbdător să-și vadă majordomul și să afle cum prosperă Claymore.

— Este bolnav, așa cum a spus Lady Elinor, răspunse Ștefan așezându-se într-un fotoliu, lângă foc. Am stat de vorbă cu el ieri când am ajuns aici și m-am gândit că e inima. A pregătit totul pentru petrecerea din seara asta, dar te roagă să-i permiți să vă vedeți abia mâine. Nu vrei să arunci o privire prin castel?

Royce își puse jos stacana cu bere și-și frecă obosit ceafa.

— O s-o fac mai târziu. Acum însă o să vreau să dorm puțin.

— Și eu, spuse Sir Godfrey, căscând și întinzându-se în același timp. Mai întâi vreau să dorm, apoi o să vreau să mă îndop cu mâncare și băutură bună. După care o să vreau o fătuță fierbinte, dornică, în brațele mele, pentru tot restul nopții. În ordinea asta, adăugă el zâbind și ceilalți cavaleri dădură din cap, în total acord cu el.

După plecarea lor, Ștefan se relaxa în fotoliu, studiindu-și preocupat fratele, în timp ce Royce se încrunta distrat, cu ochii în conținutul stacanei.

— Ce te face să arăți așa de preocupat, frate? Dacă te gândești la scena aia nenorocită din vale, uită de ea și nu o lăsa să-ți strice petrecerea de diseară.

Royce se uită la el.

— Mă întrebam dacă nu ne vom pomeni cu „oaspeți neinvitați”, în toiul ei.

Ștefan înțelese că Royce se referea la sosirea unui contingent de la Merrick.

— Cei doi emisari ai lui James și ai lui Henric vor sosi, firește, aici. Vor cere să vadă cu ochii lor dovezi ale căsătoriei, ceea ce bunul părinte le poate oferi. Dar mă îndoiesc că oamenii ei vor bate tot drumul ăsta, când nu vor putea face nimic, odată ajunsă aici.

— Vor veni, spuse Royce plat. Și vor sosi suficient de mulți ca să ne arate că au putere.

— Și dacă vin? Nu pot face nimic altceva decât să urlu la noi, peste zidurile castelului. Ai fortificat locul ăsta ca să reziste celui mai cumplit atac pe care l-ai putea organiza tu.

Chipul lui Royce deveni dur și implacabil.

— Eu am terminat-o cu bățăliile! Ți-am spus asta și i-am spus-o și lui Henric. M-am săturat de ele, de totul – de sânge, de duhoare, de sunete. Indiferent la servitorul fascinat care se apropiase de el pe la spate ca să-i umple stacana, Royce termină hotărât:

— Nu mai suport luptele.

— Și ce intenționezi să faci, dacă totuși apare Merrick aici?

O sprânceană sardonică se ridică peste ochii ironici, cenușii.

— Intenționez să-l invit să ia parte la sărbătorire. Ștefan văzu că Royce vorbea serios și se ridică foarte încet în picioare.

— Și apoi? întrebă el.

— Apoi o să sperăm că va vedea inutilitatea încercării de a se lupta cu mine, când este atât de mult depășit numeric.

— Și dacă nu? Dacă insistă să se lupte doar el cu tine, ceea ce pare mai credibil, atunci ce o să faci?

— Tu ce-ai vrea să faci?... Să-mi măcelăresc propriul tată-socru? izbucni Royce frustrat. Să o invit pe fiica lui să privească lupta? Sau să o trimit sus până când îi vom șterge sângele de pe pardoseala pe care se vor juca într-o bună zi copiii ei?

Era rândul lui Ștefan să fie mânios și frustrat.

— Atunci ce-ai de gând să faci?

— Să dorm, răspunse Royce, înțelegând în mod deliberat greșit, întrebarea. O să mă întâlnesc scurt cu majordomul, apoi o să mă duc să mă culc câteva ore.

O oră mai târziu, după întâlnirea cu majordomul și după ce lăsa instrucțiuni servitorului să-i pregătească baia și hainele, Royce intră în dormitorul lui și savurând momentul, se întinse pe patul uriaș, cu patru stâlpi, strângându-și mâinile sub cap. Își plimbă alene privirile peste pologul de deasupra capului, cu draperiile lui grele din brocart, trase în lături și prinse cu sfori aurite, apoi se uită la peretele din partea cealaltă a camerei. Știa că dincolo de peretele acela se afla Jennifer. Un servitor îi oferise informația, mai spunându-i că Jennifer intrase în camera ei în urmă cu câteva minute, după ce rugase să fie sculată peste trei ore și să i se pregătească baia și niște haine cu care să se poată îmbrăca pentru sărbătorire.

Amintiri cu Jenny dormind, cu părul răvășit pe pernă și cu pielea ei satinată expusă deasupra cearșafurilor îi făcură trupul să o dorească instantaneu. Ignorându-i reacția, Royce închise ochii. Era mai înțelept să aștepte să se culce cu recalcitranta lui mireasă după sărbătorire, decise el. Va dura ceva să o convingă să accepte să-și îndeplinească această parte din jurămintele ei de căsătorie, de asta nu se îndoia Royce și acum nu se simțea în dispoziție să se ocupe de această chestiune.

La noapte, când va fi moleșită de vin și de muzică, o va aduce în patul lui. Dar cu sau fără voia ei, va face dragoste cu ea la noapte și în orice noapte de acum înainte, când o să vrea el. Dacă nu o să vină doritoare la el, va veni pentru că îi va porunci el, nimic mai simplu, decise Royce. Dar în ultima amintire, înainte de a adormi, își văzu tânără, revoltătoarea și impertinenta lui mireasă ridicându-și degetele și informându-l cu o obraznică superioritate că patruzeci înseamnă atâtea, oh?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Jenny coborî din cada din lemn, se înfășură într-un halat ușor, albastru, pe care i-l întinse o subretă și dădu apoi la o parte perdelele care ascundeau un alcov unde se afla cada înaltă până la umeri. Halatul voluminos, deși foarte fin, aparținuse, în mod clar, cuiva mult mai înalt; mânecile îi atârnavă cu șase centimetri peste degete și halatul se târa aproape un metru în spatele ei, dar era curat, cald și după zile întregi petrecute în aceeași rochie murdară, senzația halatului pe ea era dumnezeiască. În cămin ardea un foc plăcut, ca să alunge răcoarea și Jenny se așeză pe pat, începând să-și usuce părul.

Subreta veni în spatele ei cu o perie în mână și începu, tăcută, să-i perie șuvițele încâlcite, dese, în timp ce își făcea apariția o altă subretă, pe braț cu un brocart tremurător, auriu și Jenny presupuse că aceasta trebuia să fie rochia ei. Niciuna dintre subrete nu trăda vreun semn de ostilitate, ceea ce era oarecum de mirare, își spuse Jenny, având în vedere atenționarea ducelui, în curte.

Amintirea acestui moment nu-i dădea pace, frământând-o ca o ghicitoare. În ciuda tuturor sentimentelor înverșunate dintre ei, Royce o investise totuși, public, deliberat, cu întreaga lui autoritate. O ridicase la rangul de egală a lui, ceea ce părea un lucru foarte ciudat pentru un bărbat, mai ales un bărbat ca el. Își spuse că el acționase probabil astfel din bunătațe față de ea și totuși Jenny nu-și putea aminti o singură acțiune a lui, inclusiv eliberarea Brennei, care să nu fi avut un motiv ulterior, drept scop.

Ca să-i atribuie o virtute ca bunătațe, era o prostie. Doar văzuse cu ochii ei cruzimea de care era capabil: să omoare un copil pentru că aruncase cu... puțin pământ, era mai mult decât cruzime, era o barbarie. Pe de altă parte, poate că el nu s-a gândit totuși să lase să fie

omorât copilul; poate că el reacționase, pur și simplu, mai încet decât ea.

Oftând, Jenny renunță pe moment să mai încerce să dezlege ghicitoarea care era soțul ei și se întoarse spre subreta pe care o chema Agnes. La Merrick existau întotdeauna conversații și bârfe și confidențe între subrete și stăpâne și cu toate că i se părea imposibil să-și imagineze servantele acestea râzând și bârfind vreodată cu ea, Jenny decise că ele trebuiau cel puțin să-i vorbească. Spuse, pe un ton cu grijă modulată pentru o conversație calmă, de politețe:

— Agnes, asta este rochia pe care o voi purta diseară?

— Da, doamna mea.

— A aparținut altcuiva, presupun?

— Da, doamna mea.

În ultimele două ore, acestea fuseseră singurele cuvinte pe care i le adresaseră cele două subrete și Jenny se simți frustrată și tristă, totodată.

— Cui i-au aparținut? insistă ea, politicos.

— Fiicei fostului lord, doamna mea. Se auzi un ciocănit la ușă, se întoarseră amândouă într-acolo și în clipa imediat următoare trei servitori voinici lăsau jos cufere mari.

— Ce se află înăuntru? întrebă Jenny curioasă. Cum niciuna dintre fete nu păru în stare să-i răspundă, Jenny coborî din patul înalt și se duse să inspecteze conținutul cufereilor. Înăuntru se aflau cele mai superbe materiale pe care le văzuse ea vreodată: satinuri bogate și catifele cu brocart, mătăsuri brodate, cașmiruri moi și lenjerie atât de fină încât era aproape transparentă.

— Ce frumoase sunt! exclamă Jenny mângâind o bucată de satin de culoarea smaraldului.

O voce din ușă le făcu pe toate trei femeile să se întoarcă în loc.

— Să înțeleg că-ți plac? întrebă Royce. Stătea în ușă, cu umărul rezemat de canat, îmbrăcat într-un pieptar din mătase rubiniu-închis și cu o vestă cenușiu-cositor, din catifea. În jurul taliei avea o curea

îngustă, din argint, cu rubine la încuietore și de ea atârna un pumnal elegant, cu un rubin enorm montat în plasele.

— Că-mi plac? repetă Jenny distrasă de felul în care privirea lui coborâse de pe părul ei, spre decolteul halatului. Jenny se uită în jos, încercând să vadă la ce se uita el și apucă halatul care se desfăcuse, ținându-l cu mâna.

Un zâmbet vag, glumeț, îi miji în jurul buzelor la gestul ei de modestie, apoi Royce se uită la cele două subrete.

— Lăsați-ne singuri, spuse el sever și fetele făcură întocmai, într-o grabă aproape panicată, strecurându-se cât putură de repede pe lângă el.

Când Agnes se strecură afară, Jenny o văzu făcându-și în grabă semnul crucii.

Un fior de alarmă îi străbătu șira spinării când Royce închise ușa în spatele lui și rămase acolo, privind-o. Încercând să se refugieze în conversație, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Chiar nu trebuia să vorbești atât de sever cu servitoarele. Cred că ai băgat spaima în ele.

— Nu am venit aici ca să discut cu servitorii, spuse el calm și începu să vină spre ea. Acut conștientă de goliciunea ei sub halat, Jenny se dădu precaută un pas înapoi dar calcă pe materialul care se târa pe jos. Rămasă locului, imobilizată, îl privea apropiindu-se de cuferele deschise. Băgând mâna într-unul din ele, răscoli printre materialele variate.

— Ești încântată? o întrebă din nou.

— De ce anume? spuse ea strângându-și atât de tare halatul încât abia mai putea respira.

— De astea, spuse el arătând spre cufere. Sunt pentru tine. Folosește-le ca să-ți faci rochiile și tot ce mai ai nevoie.

Jenny încuviință din cap, privindu-l îngrijorată cum Royce își pierdea interesul pentru cufere și se apropia acum de ea.

— Ce... ce... vrei? întrebă ea urându-și tremurul din glas.

Royce se opri la un braț distanță de ea, dar în loc să întindă mâna spre ea, spuse calm:

— În primul rând, vreau să nu-ți mai strângi halatul ăla, până nu te sugrumi cu el. Am văzut bărbați atârând de funii care nu erau mai strânse ca halatul tău.

Jenny își forță degetele înțepenite să-și slăbească puțin strânsoarea. Așteptă ca Royce să continue, dar cum el continua doar să o privească în tăcere, spuse, în sfârșit:

— Da? și acum, ce mai vrei?

— Acum, spuse el calm, aș vrea să vorbesc cu tine, așa că te rog, așează-te.

— Ai venit aici ca să... vorbești? repetă ea și când Royce încuviință din cap, se simți atât de ușurată încât îl ascultă fără ezitare. Ducându-se spre pat, târând în spatele ei un metru de stofă albastră, se așeză. Își ridică apoi mâna și își dădu cu degetele părul de pe frunte, apoi se scutură cu putere, ca să și-l îndepărteze de pe umeri. Royce o privea cum încerca să restaureze ordinea în valurile luxuriante de pe umerii ei și de pe spinare.

Era, își spuse el, singura femeie în viață care reușea să fie provocatoare într-un halat care aproape că o înghițea. Mulțumită de părul ei, Jenny se uita acum la el, atentă.

— Despre ce anume ai venit să vorbim?

— Despre noi. Despre seara asta. Spuse el apropiindu-se.

Jenny sări în sus de pe pat, ca și cum i-ar fi luat foc fundulețul și se dădu doi pași mai în spate, până când se lipi cu umerii de perete.

— Jennifer...

— Ce este? găfâi ea nervos.

— În spatele tău este un foc.

— Dar mie mi-e frig, spuse ea tremurând.

— Peste o clipă însă, o să iei foc.

Jenny se uită suspicioasă la el, apoi în jos la tivul halatului ei lung și scoase un strigăt de alarmă, smulgându-l din cenușă. Îndepărtând înnebunită cenușa de pe tiv, spuse:

— Îmi pare rău. Este un halat frumos, dar poate puțin cam...

— Mă refeream la petrecerea din seara asta, o întrerupse el ferm, nu la ceea ce se va întâmpla după aceea, între noi. Totuși, că tot veni vorba, continuă el urmărindu-i expresia panicată, poate că îmi spui de ce perspectiva de a te culca cu mine pare să te îngrozească într-atât?

— Nu sunt îngrozită, negă ea cu disperare, gândindu-se că putea fi o greșeală să-și recunoască orice formă de slăbiciune. Dar pentru că am făcut-o deja... pur și simplu nu mai simt dorința de a o face din nou. Am simțit aproape același lucru cu... cu... rochiile. După ce le-am încercat, efectiv nu le mai vreau. Așa sunt eu, uneori.

Buzele lui Royce tresăriră și se apropie, oprindu-se chiar în fața ei.

— Dacă lipsa de dorință este ce te alarmează, cred că pot remedia eu asta.

— Nu te atinge de mine! îl preveni ea. Sau o să...

— Nu mă amenința, Jennifer, o întrerupse el calm. Este o greșeală pe care o vei regreta. Te ating când vreau eu și cum vreau eu.

— Acum că mi-ai stricat orice plăcere pe care aș fi avut-o pentru seara asta, mi se permite să mă îmbrac în intimitate? spuse Jenny împietrită.

Cuvintele ei jignitoare nu reușiră să-i zgârie siguranța afurisită, dar vocea parcă i se înmuie puțin.

— Intenția mea nu a fost să vin aici și să-ți aduc vești care să-ți strice seara, dar mi-am spus că este mai frumos din partea mea să-ți spun cum vor sta lucrurile, decât să te întreb tu. Sunt multe alte lucruri care trebuie stabilite între noi, dar ele mai pot aștepta. Totuși, ca să-ți răspund la prima ta întrebare, acesta a fost motivul adevărat pentru care am venit aici...

Lui Jenny îi scăpă mișcarea imperceptibilă a brațului lui Royce și continuă să-i urmărească, total confuză, fața, crezând că el se pregătea să încerce să o sărute. Probabil că el a ghicit-o, pentru că buzele lui ferme, senzuale, se arcuiră într-un zâmbet, dar continua să se uite la ea fără să se apropie. După un moment nesfârșit, Royce spuse:

— Dă-mi mâna, Jennifer.

Jenny se uită în jos la mâna ei și, complet derutată, își dezlipi degetele de pe halatul pe care acestea continuau să-l țină strâns.

— Mâna? repetă ea îndreptând-o câțiva centimetri spre el.

Royce îi luă degetele în mâna stângă, atingerea ei caldă trimițându-i fiori de-a lungul brațului; atunci, abia atunci observă ea inelul magnific care se odihnea pe cutiuța încrustată cu pietre, din palma lui dreaptă, deschisă. Îmbrățișate de o montură generoasă din aur, o priveau de acolo cele mai frumoase smaralde pe care le văzuse Jenny vreodată, pietre de foc care străluceau și sclipeau spre ea în lumina lumânărilor, în timp ce Royce îi strecura pe deget inelul greu.

Poate din cauza greutateii inelului și a tot ce implica el, sau poate din cauza combinației de blândețe și solemnitate din ochii lui cenușii, în timp ce priveau într-ai ei, dar indiferent de ce anume, inima lui Jenny își dublă ritmul. Cu o voce asemenea catifelei aspre, Royce spuse:

— Noi nu am făcut nimic în ordinea firească, tu și cu mine. Am consumat căsătoria înainte de oficierea ei iar eu ți-am pus un inel pe deget cu mult după ce am schimbat jurămintele.

Ca vrăjită, Jenny se uita în ochii lui adânci, argintii, în timp ce vocea lui profundă, guturală, o mângâia, atrăgând-o mai mult în vraja ei și spunându-i:

— Și cu toate că până acum nimic altceva nu a fost normal în căsătoria noastră, aș vrea să-ți cer o favoare...

Jenny aproape că nu-și recunoscuse șoapta găfâită care devenise propria ei voce.

— Ce... favoare?

Royce întinse mâna, trasând cu vârful degetelor curba obrazului ei aprins.

— Doar în seara asta, am putea lăsa deoparte toate diferențele dintre noi și să ne comportăm ca un cuplu proaspăt căsătorit la o petrecere normală de nuntă?

Jenny crezuse că petrecerea din seara aceasta urma să fie o sărbătorire a venirii lui acasă și a recenteii lui victorii împotriva oamenilor ei, câtuși de puțin a căsătoriei lor. Royce îi văzu ezitarea și buzele i se arcuiră într-un zâmbet ciudat.

— Cum, evident, este nevoie de mai mult de o simplă rugămintă ca să-ți înmoi inima, îți ofer și un târg.

Intens conștientă de efectul degetelor lui mângâindu-i obrazul și de magnetismul pe care începuse să-l emane dintr-o dată trupul lui, Jenny șopti tremurând:

— Ce fel de târg?

— În schimbul serii pe care mi-o dăruiești tu astăzi, o să-ți ofer și eu o seară, oricând o să vrei tu. Indiferent cum o să vrei să o petreci, o s-o petrec cu tine, făcând tot ce o să vrei tu. Cum ea ezita în continuare, Royce își scutură capul în amuzată exasperare.

— Mare noroc pe mine că nu am întâlnit niciodată un adversar atât de încăpățânat ca tine, pe câmpul de luptă, pentru că mă tem că aș fi fost învins.

De ce, nu știa, dar această recunoaștere, făcută cu o ușoară admirație în glas, îi făcu mult rău rezistenței lui Jenny. Dar ce spuse Royce în continuare, i-o demola și mai mult:

— Nu-ți cer favoarea asta numai pentru mine, micuțo, ci și pentru tine. Nu crezi că, după toată nebunia care a precedat seara aceasta – și care probabil o va urma – amândoi merităm o amintire specială, nepângărită, a nunții noastre, pe care să o purtăm mereu în noi?

Un nod de emoție nedefinită îi strânse lui Jenny gâtulejul și cu toate că nu uitase toate păsurile ei justificate împotriva lui, amintirea

incredibilului discurs pe care-l ținuse, pentru ea, în fața oamenilor săi era încă proaspătă, vibrantă. Mai mult, perspectiva de a pretinde, pentru doar câteva ore – doar de data asta – că era o mireasă adorată iar el un ginere nerăbdător, părea nu doar nevinovată ci de-a dreptul irezistibilă, înnebunitor de atrăgătoare. În sfârșit, înclină din cap și spuse încetișor:

— Cum vrei tu.

— De ce oare, șopti Royce uitându-se în ochii ei înnebunitori, de câte ori capitulezi de bună voie, ca acum, mă faci să mă simt ca un rege cuceritor? Iar când te cuceresc împotriva voinței tale, mă faci să mă simt ca un cerșetor învins?

Înainte ca Jenny să apuce să-și revină din această uluitoare recunoaștere, Royce începuse deja să plece.

— Stai, spuse Jenny întinzându-i cutia, ai uitat asta.

— Este a ta, împreună cu celelalte două lucruri din ea. Haide, deschide-o.

Cutia era din aur și foarte împodobită iar capacul era în întregime încrustat cu safire, rubine, smaralde și perle. Înăuntru se aflau un inel din aur – un inel de mare doamnă, cu un rubin uriaș montat adânc în el. Alături era... Sprâncenele lui Jenny se adunară surprinse și-și ridică privirile spre el.

— O panglică? întrebă ea uitându-se în jos la panglica roz simplă, îngustă, frumos răsucită, odihnindu-se într-o cutie demnă de bijuteriile coroanei.

— Cele două inele și panglica au fost ale mamei mele. Ele sunt tot ce a rămas după ce locul în care ne-am născut, Ștefan și cu mine, a fost ras de pe suprafața pământului, în urma unui asediu.

După care Royce plecă, spunându-i că o va aștepta jos.

Royce închise ușa în urma lui și o clipă rămase locului, aproape surprins de lucrurile pe care i le spusese – și de felul în care i le spusese – la fel cum, fără îndoială, rămăsese și Jennifer. Încă îl mai râcăia faptul că Jennifer îl păcălise de două ori la castelul Hardin și că

se asociase cu tatăl ei într-un complot care urmărea să-l lase în același timp și fără nevastă și fără moștenitori. Dar Jennifer avea o scuză în apărarea ei și oricât ar fi încercat el să o ignore, o exonerase totuși, pe ea:

Totul din cauză că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate, urcând pe un deal...

Cu un zâmbet de anticipare, Royce traversă galeria și începuse să coboare scara spiralată, din stejar, spre marea sală de jos, unde petrecerea începuse deja. Era gata să-i uite faptele din trecut; totuși va trebui să o facă să priceapă că pe viitor nu-i va mai tolera nici un fel de asemenea șiretenie.

Jenny rămase locului câteva minute bune după plecarea lui, indiferentă la sunetele în crescendo ale petrecerii de jos. Privind la cutia încrustată cu pietre prețioase, îmbrăcată pe dinăuntru în catifea, pe care i-o presase el în mână, la plecare, încercă să-și înăbușe strigătul conștiinței, pentru ceea ce acceptase să facă. Desigur, îi argumenta ea propriei conștiințe, nu însemna că-și trăda familia sau țara sau pe oricine altcineva, dacă lăsa deoparte orice animozitate care exista între duce și ea – doar pentru câteva ceasuri. Sigur că avea dreptul la această mică, unică plăcere. Însemna atât de puțin față de restul vieții ei de femeie măritată – doar o scurtă perioadă de câteva ceasuri, în care să se simtă lipsită de griji, să se simtă ca o mireasă.

Brocartul din aur era rece la atingere când îl luă încet și îl puse în fața ei. Uitându-se în jos, la degetele de la picioare, observă cu încântare că rochia avea lungimea perfectă.

Subreta pe care o chema Agnes intră ținând peste braț o vestă lungă din catifea albastru-verde și o mantie asortată din catifea, brodată cu fir de aur. Femeia cu chipul serios se opri scurt și o clipă deruta îi îndulci expresia împietrită, pentru că scandaloasa fiică roșcată a trădătorului Merrick stătea în picioare, în mijlocul camerei, cu degetele de la picioare ieșind goale de sub tivul halatului lung, în

timp ce strângea la piept o rochie ajustată în grabă, uitându-se în jos cu ochi strălucind de fericire.

— E frumoasă, nu? spuse Jenny admirativ, ridicându-și ochii strălucitori spre o înlemnită Agnes, care spuse, fâstâcită, cu asprime în glas:

— A... a fost... A fost coborâtă cu toate celelalte haine care au putut fi găsite și care au aparținut fostului stăpân și fiicelor lui.

În loc să arunce cu dispreț rochia purtată, așa cum pe jumătate s-ar fi așteptat Agnes, tânăra ducesă îi zâmbi încântată și-i spuse:

— Dar privește... o să mi se potrivească.

— A fost... Agnes se fâstâci din nou, în timp ce încerca să compare realitatea fetei ingenuie cu poveștile care fuseseră spuse despre ea. Înșuși stăpânul o făcuse târfă, după spusele servitorilor.

— A fost scurtată cât timp ați dormit dumneavoastră, doamna mea, reuși Agnes să spună, punând cu grijă pe pat jacheta și pelerina.

— Adevărat? spuse Jenny, părând sincer impresionată în timp ce se uita la cusăturile fine de pe materialul auriu. Tu ai făcut cusăturile astea?

— Da.

— Și numai în câteva ore?

— Da, răspunse Agnes scurt, displăcându-i simpatia pe care era forțată să o simtă față de femeia pe care trebuia să o disprețuiască.

— Sunt niște cusături foarte fine. Eu nu le-aș fi putut face mai bine, spuse Jenny încet.

— Vreți să vă ajut să vă ridicați părul? o întrebă Agnes, ignorând cu indiferență complimentul, deși avea într-un fel senzația că greșea făcând astfel. Ocolind-o pe Jenny, Agnes se duse după perie.

— Ah, nu, cred că nu, declară noua ei stăpână, zâmbindu-i larg peste umăr subreței uluite. În seara asta o să fiu mireasă, pentru câteva ore și miresei li se permite să-și poarte părul pe spate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Zgomotul care se auzea din dormitorul ei deveni un uruit asurzitor când Jenny se apropie de marea sală; o cacofonie de râsete bărbătești și de muzică, acoperind o mare de conversații. Cu piciorul pe ultima treaptă, ezită puțin înainte de a păși ca să intre în raza vizuală a petrecăreților.

Simțea fără să trebuiască să se uite, că sala era plină cu bărbați care știau totul despre ea; bărbați care fără îndoială că fuseseră prezenți în tabără, în seara în care i-a fost livrată lui Royce ca o găscă legată; fără îndoială că alții participaseră la scoaterea ei cu forța din castelul Merrick; și alții, care fuseseră martori la umilitoarea ei primire astăzi, în sat.

Acum o jumătate de oră, când soțul ei îi vorbise, cu vocea lui adâncă, persuasivă, despre amintiri care trebuie înmagazinate, perspectiva unei sărbătoriri i se păruse minunată; acum totuși, adevărul despre cum ajunsese aici îi distrugea toată plăcerea. Se gândi să se întoarcă în camera ei, dar soțul ei ar fi venit și ar fi luat-o. Dar, își spuse ea îmbărbătându-se, oricum va trebui să-i înfrunte pe toți acești oameni, odată și odată, iar o Merrick nu se poartă ca o lașă.

Trăgând adânc aer în piept, ca să se liniștească, Jenny coborî ultima treaptă. Vederea care o salută, în sala luminată cu torțe, o făcu să clipească într-o momentană confuzie. Pe puțin trei sute de oameni se aflau acolo, stând în picioare și discutând, sau așezați la mesele lungi care fuseseră montate pe toată lungimea unei părți a holului. Și mai erau și alții, care urmăreau programul distractiv – care părea să fie amețitor de variat: un grup de menestreli cânta sus, la galerie, în timp ce alți menestreli își făceau loc printre oamenii de la parter, întreținând mici grupuri; patru jongleri în costume multicolore aruncau mingii în sus, schimbându-le între ei; în timp ce, în capătul

îndepărtat al sălii, trei acrobați se învârteau în aer. În spatele mesei mari de pe estradă, un cântăreț din lăută cânta la instrumentul lui, adăugând sunete dulci veseliei haotice, generale, din sală.

Erau acolo și femei, observă Jenny cu oarecare surpriză, cam vreo treizeci – soțiile unora dintre cavaleri, sau a altor vecini, decise Jenny. Îl văzu repede pe Royce pentru că, exceptându-l pe Arik, era cel mai înalt bărbat din sală. Royce stătea nu foarte departe de ea, discutând cu un grup de bărbați și femei, cu o cupă în mână, râzând la ceva ce spusese unul dintre ei. O izbi revelația că nu îl văzuse niciodată astfel – râzând și relaxat, stăpânul castelului. În seara aceasta nu semăna cu prădătorul care era considerat a fi; arăta ca un nobil puternic și încă unul periculos de arătos își spuse Jenny cu un ușor fior de mândrie, în timp ce-și plimba privirea peste trăsăturile lui frumos cizelate, bronzate. Atenționat de prezența lui Jenny prin brusca reducere a nivelului de zgomot din sală, Royce își lăsă jos cupa, se scuză față de oaspeții lui, se întoarse și încremeni. Un mic zâmbet admirativ se întindea pe chipul lui, în timp ce o întâmpina pe regala, tânăra ducesă care venea spre el într-o rochie de catifea albastru-verde, cu corsajul strâns pe ea și cu fusta despăcată, care se despărțea în față să permită să se vadă o jupă de un auriu strălucitor. O capă asortată din catifea, brodată cu aur îi drapa umerii, fixată cu un lanț plat din aur, cu intarsii din acvamarine. În talia mică avea un cordon curbat, dur, din satin auriu cu bordură albastru-verde și cu intarsii cu acvamarine. Părul ei minunat, despărțit la mijloc, îi cădea peste umeri și spate în valuri luxuriante și bucle strălucitoare, într-un contrast răpitor cu bogăția albastră-verde a rochiei.

Dându-și cu întârziere seama că își obliga curajoasa lui tânără mireasă să vină spre el, îi veni în întâmpinare, întâlnindu-se la jumătatea drumului. Luându-i mâinile reci în ambele lui mâini, o trase aproape de el, zâmbind în jos spre ea, într-o nedisimulată admirație.

— Ești frumoasă, spuse el cu blândețe. Stai puțin așa, ca toată lumea să te poată admira.

— Mi s-a dat de înțeles, domnul meu, că unul dintre nenumăratele motive pentru care nu ați vrut să vă căsătoriți cu mine – chiar dacă aș fi fost regina Scoției – era tocmai acela că sunt ștearsă. Jenny văzu uluirea de surpriză din ochii lui cenușii și știu instinctiv că aceasta era sinceră.

— Sunt convins că am invocat multe motive în timpul discuției mele cu Henric, dar în mod categoric, acesta nu a fost unul dintre ele. Sunt eu multe lucruri, Jenny, dar orb nu sunt, adăugă el încet.

— În cazul acesta, răspunse ea glumeț, mă supun excelentei tale judecăți în ce privește aspectul meu în seara aceasta.

Royce îi răspunse pe un ton plin de înțeles:

— Și o să mi te supui și altfel?

Jenny înclină din cap ca o regină care acordă un favor regal unui muritor de rând.

— În orice fel – cât timp rămânem aici, în sală.

— Încăpățânată ce ești, spuse Royce cu simulată severitate, apoi ochii lui căpătară o expresie tandră, intimă, când adăugă:

— Este timpul ca mireasa și mirele să-și onoreze oaspeții. Punându-i mâna pe încheietura brațului său, Royce se întoarse și Jenny văzu că în timp ce vorbea cu el, cavalerii formaseră o linie în spatele lui – evident, după un plan pregătit – ca să fie prezentați oficial noii lor ducese. În fruntea lor stătea Ștefan Westmoreland, care dacă abia îi aruncase o privire, în sala de la Merrick, exceptând momentul când se încruntase la ea. Acum însă o sărută apăsător, frățește, pe obraz. Când se dădu înapoi și îi zâmbi, Jenny fu din nou izbită de asemănarea cu Royce, mai ales când zâmbea. Părul lui Ștefan era mai deschis la culoare și trăsăturile sale parcă mai puțin dure; avea ochii albaștri, nu cenușii, dar ca și fratelui său, nu-i lipsea farmecul, când își dădea strădania să-l folosească – așa cum făcea acum.

— Scuze pentru necazurile pe care vi le-am provocat nu sunt suficiente, doamna mea, deși vi le datorez de mult. O fac acum, cu cea mai mare sinceritate, în speranța că într-o zi veți găsi loc în inima voastră, ca să mă iertați,

Scuzele fuseseră făcute cu atâta sinceritate și atât de drăgălaș, încât Jenny nu putu, în spiritul serii și al dictatelor bunelor maniere să facă altceva decât să le accepte, ceea ce și făcu. Recompensa ei fu un zâmbet contagios din partea noului ei cumnat, care se aplecă în față și spuse:

— Desigur, nu trebuie să-i cer scuze fratelui meu, pentru că lui i-am făcut un imens serviciu.

Jenny nu se putu stăpâni: ideea aceasta era atât de revoltătoare încât izbucni în râs. Îl simți pe Royce uitându-se în jos, la ea și când își ridică privirile, ochii lui cenușii erau calzi de încuviințare și în ei era ceva ce semăna foarte mult cu mândria.

Următorul a fost Arik și pardoseala de piatră păru că se cutremură când uriașul terifiant se apropie de ea, fiecare pas, dublu față de al unui om normal. Așa cum se așteptase Jenny, uriașul cu chipul de granit nu se obosi să-și ceară scuze sau măcar să se încline. Rămase acolo, în fața ei, uitându-se în jos la ea, de la înălțimea lui covârșitoare, cu ochii lui stranii în ochii ei, aplecându-și imperceptibil capul într-un salut. După care se întoarse, lăsând-o pe Jenny cu senzația că tocmai acceptase să-i fie el, ei, suveran și nu invers.

Văzându-i nedumerirea, Royce se aplecă și-i spuse chicotind, la ureche:

— Nu te simți insultată – Arik nu a avut niciodată bunăvoința să-mi jure mie, efectiv, loialitate.

Jenny se uită în ochii aceia gri, zâmbitori și dintr-o dată întreaga seară părea să se desfășoare în fața ei cu toate promisiunile și surescitarea unei prime nopți calde, de primăvară.

Urmară cavalerii care constituiau garda personală a lui Royce. Primul a fost Sir Godfrey, un bărbat înalt, frumos, aproape de treizeci

de ani, care deveni pe loc favoritul ei, pentru că după ce-i sărută mâna, făcu ceva care împrășteie complet tensiunea trecutei lor asocieri: întorcându-se spre toți cei din raza lor auditivă, o declară singura femeie în viață care avusese inteligența și curajul de a trage pe sfoară o întregă armată. Apoi se întoarse din nou spre ea și spuse, cu un zâmbet contagios:

— Sper, doamna mea, că dacă veți decide vreodată să fugiți de la Claymore, așa cum ați făcut în tabăra noastră, în urmă cu câteva săptămâni, ne veți cruța mândria, lăsând urme mai ușor de găsit?

Jenny care gusta tocmai din cupa cu vin pe care i-o vârase Royce în mână, îi răspunse cu falsă solemnitate:

— Dacă aș încerca vreodată să evadez de aici, mă voi strădui să o fac foarte prost. Sir Godfrey hohoti și o sărută pe obraz.

Sir Eustace, blond și arătos, cu ochii lui căprij, veseli, o anunță galant că dacă ar fi avut părul desfăcut când a evadat, ar fi depistat repede flacăra aurie și ar fi fost în stare să o găsească indiferent unde s-ar fi ascuns, ceea ce-i aduse o privire ușor muștrătoare din partea lui Royce. Neînfricat, Sir Eustace se aplecă în față și-i spuse glumind lui Jennifer:

— Este gelos, se vede... pe aerul meu superior și pe conversația mea cavalească.

Veniră, unul câte unul, în fața ei, cavaleri îndemânatici, înfricoșători, care odinioară ar fi omorât-o la un cuvânt al stăpânului lor, dar care acum jurau să o protejeze, chiar cu prețul vieții lor. Îmbrăcați în catifele și stofe fine, în loc de armuri din zale și coifuri, cavalerii mai în vârstă o tratarea cu deosebită curtoazie, în vreme ce cavalerii mai tineri dovedeau efectiv o teribilă jenă pentru ceea ce făcuseră. Tânărul Sir Lionel îi spuse lui Jennifer:

— Sper că nu v-am produs niciun disconfort necuvenit, înălțimea Voastră, când... când... eu... adică... v-am apucat de mână și v-am târât...

Jenny chicoti și înălță din sprâncene:

— Și m-ai escortat la cortul meu, în prima seară?

— Da, v-am escortat, spuse el cu un oftat de ușurare.

Gawin, tânărul paj, a fost ultimul care se prezentă, oficial, doamnei lui. Vizibil prea tânăr și idealist ca să urmeze exemplul cavalerilor mai în vârstă și mai experimentați și să uite trecutul, se înclină în fața lui Jenny, îi sărută mâna și apoi, cu o ranchiună prost ascunsă, spuse:

— Presupun, doamna mea, că nu ați intenționat cu adevărat să ne faceți să înghețăm, când ne-ați tăiat păturile.

Această remarcă îi aduse un ghiont puternic din partea lui Sir Eustace, care mai rămăsese lângă Jenny și care spuse, dezgustat:

— Dacă asta este ideea ta despre galanterie, nici o mirare că tânăra Lady Anne îi face ochi dulci lui Roderick și nu ție.

Cele două nume îl făcură pe băiat să încremenească și să se uite furios în sală. Scuzându-se în grabă față de Jennifer, Gawin se grăbi spre o brunetă drăgălașă care stătea de vorbă cu un bărbat pe care Jenny nu îl recunoscuse și care părea mai curând războinic decât galant.

Royce îl urmări plecând și se uită la Jenny cu o privire amuzată, de scuze.

— Gawin și-a pierdut capul după fata drăguță de acolo și evident și judecata. Oferindu-i brațul, adăugă:

— Vino să-ți prezint restul invitaților, doamna mea. Temerile lui Jenny privind primirea pe care i-o vor face toți cei care nu erau legați de Royce prin jurăminte de credință, dispărură în următoarele două ore în care a fost prezentată fiecăruia. Cuvintele uluitoare pe care le spusese Royce mai devreme, de pe treptele castelului, fuseseră, evident, repetate și răs-repetate – ajungând până la oaspeții veniți din împrejurimi – și chiar dacă, uneori, Jenny mai întâlnea câte o privire ostilă, proprietarul acesteia avea grijă să o ascundă în spatele unui zâmbet politicos.

După ce au fost făcute toate prezentările, Royce insistă ca Jenny să mănânce, iar la masa aranjată pe estradă urmară alte conversații –

toate vesele și plăcute, întrerupte doar de sunetele trompetelor de la galerie, care anunțau sosirea fiecărui nou fel de mâncare.

Mătușa Elinor era în plină glorie, cu o audiență captivă, de peste trei sute oameni cu care să converseze, deși persoana alături de care era cel mai des văzută era Arik! Jenny se uita amuzată la fascinația bătrânei doamne pentru singura persoană care nu vroia să vorbească cu nimeni.

— Mâncarea se înalță la așteptările voastre, my lord? întrebă Jenny întorcându-se spre Royce care se servea cu o a doua porție de friptură de păun și cu o alta, din lebădă umplută.

— Merge, spuse el încruntându-se ușor. Dar mă așteptam la lucruri mai bune, la bucătărie, sub supravegherea lui Prisham.

Și chiar atunci, însuși majordomul se materializa în fața lui Royce și Jenny îl văzu pentru prima oară pe Albert Prisham care spuse cu o voce oficială, rece:

— Mă tem ca pe mine nu mă interesează prea mult mâncarea, înălțimea Voastră. Se uită apoi la Jennifer și adăugă:

— O cană cu supă caldă și o bucată mică de carne îmi ajung. Totuși, sunt convins că soția voastră va lua bucătăria în mână și va crea rețete și meniuri care să vă placă mai mult.

Jenny, care nu știa nimic despre rețete și meniuri, nu dădu atenție acestei remarci, pentru că încerca să-și ascundă o pornire de instantanee respingere față de acest om. Purtând la brâu un lanț de aur și având în mână un sceptru alb, însemnele înaltei lui poziții, era slab, aproape de vlăguire. Pomeții obrajilor îi ieșeau ascuțiți pe sub pielea albă, aproape transparentă. Dar nu asta o făcea pe Jenny să reacționeze negativ față de el. Era răceala din ochii lui, când acesta se uită în jur. Arătându-i lui Royce mai mult respect, dar cu siguranță nu mai multă căldură decât îi arătase lui Jennifer, Sir Albert continuă:

— Sper că, exceptând mâncarea, toate celelalte sunt la înălțimea așteptărilor voastre, în seara aceasta?

— Totul este perfect, spuse Royce împingându-și scaunul în spate, în timp ce în partea cealaltă a sălii începuse dansul.

— Dacă mâine te vei simți suficient de bine, o să vreau să văd documentele, iar poimâine, domeniul.

— Desigur, înălțimea Voastră, dar poimâine este douăzeci și trei, care de obicei este ziua de judecată. Doriți să o amân?

— Nu, spuse Royce fără ezitare, cu mâna sub cotul lui Jennifer, indicându-i că ar trebui să se ridice. Chiar mă interesează să văd cum decurge.

Cu o plecăciune spre Royce și o ușoară înclinare a capului spre Jennifer, Sir Albert se retrase. Sprijinindu-se în bastonul său, își continuă încet drumul spre camerele lui.

Când Jenny înțelese că Royce vroia să danseze, se dădu înapoi, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Eu nu am prea dansat, înălțimea Voastră, explică ea privind dansatorii care se învăteau plini de energie, căutând să descifreze pașii. Poate că n-ar trebui să facem asta acum, când sunt atâția...

Zâmbind, Royce o luă în brațe, cu fermitate.

— Ține-te bine, atâta, spuse el și începu să o învărtă, expert. Era, observă Jenny, un dansator excelent. Mai mult, era un profesor excelent – la al treilea dans se învătea și sălta și ea împreună cu toți ceilalți. Primele dansuri fură urmate imediat de o duzină de altele, când Ștefan Westmoreland își pretinse dansul lui, apoi Sir Godfrey și Sir Lionel și restul cavalerilor.

Râzând, cu sufletul la gură, Jenny scutură din cap protestând când Sir Godfrey încercă să o atragă într-un nou dans. Royce, care dansase cu alte câteva doamne, stătea de vreo jumătate de ceas pe margine, cu un grup de oaspeți. Acum însă se materializa lângă Jennifer, ca și cum i-ar fi simțit epuizarea.

— Godfrey, Jennifer trebuie să se odihnească. Făcând un semn cu capul spre Gawin, care părea să aibă o discuție aprinsă cu Sir Roderick în prezența lui Lady Anne, Royce adăugă sec:

— Îți sugerez să o inviți mai bine la dans pe Lady Anne – înainte ca Gawin să facă vreo prostie ca să-i câștige admirația, provocând o încăierare cu Roderick, în care să fie ucis.

Sir Godfrey se duse să-i ceară un dans doamnei cu pricina iar Royce o conduse pe Jenny într-un colț mai liniștit din sală. Dându-i o cupă cu vin, îi bloca priveliștea, așezându-se chiar în fața ei, cu o mână pe perete, lângă capul ei.

— Mulțumesc, spuse ea fericită și îmbujorată, respirând greu, cu pieptul ridicându-i-se. Chiar aveam nevoie de un moment de odihnă. Privirea lui Royce coborî apreciativ spre carnea rozalie care se umfla deasupra decolteului pătrat al rochiei, făcând-o pe Jenny să se simtă ciudat de excitată și de nervoasă în același timp.

— Ești un dansator excelent, spuse Jenny forțându-l să se uite la ea. Probabil că ai dansat mult, la curte.

— Și pe câmpul de bătaie, spuse el, zâmbind dezarmat.

— Pe câmpul de bătaie? răsună perplexă vocea ei. Royce încuviință din cap, zâmbind larg.

— Urmărește-i pe războinicii care încearcă să evite săgețile și lănciile și o să vezi pași de dans și o mișcare de picioare care o să te lase cu gura căscată.

Abilitatea lui de a râde de el însuși îi încălzi lui Jenny inima, care oricum era bine încălzită deja de cele câteva cupe cu vin tare și de nenumăratele dansuri. Jenny se uită într-o parte și îl văzu pe Arik la câțiva metri mai încolo. Spre deosebire de toți ceilalți care râdeau, mâncau sau dansau, Arik stătea cu brațele încrucișate pe piept, cu picioarele bine depărtate, privind drept în față, cu o expresie absolut letală. Iar alături, era mătușa Elinor, sporovăind cu el ca și cum viața i-ar fi depins de abilitatea de a-l face să vorbească.

Royce urmă direcția privirilor lui Jenny și spuse, glumind:

— Se pare că mătușii tale îi place să curteze pericolul.

Încurajată de vin, Jenny îi întoarse zâmbetul.

— Arik vorbește vreodată... adică în propoziții adevărate? Sau râde?

— Nu l-am văzut niciodată râzând. Și vorbește cât mai puțin posibil.

Uitându-se în sus, în ochii lui irezistibili, Jenny avu o senzație de stranie siguranță și ocrotire și totuși, de neplăcut sentiment că soțul ei era practic un mister pentru ea. Simțind că îi va răspunde la întrebare, spuse încetișor:

— Cum l-ai cunoscut?

— Nu am fost niciodată prezentați, glumi el. Dar cum Jenny continua să-l privească întrebătoare, ca și cum ar fi așteptat mai multe informații, continuă:

— Prima oară l-am văzut pe Arik acum opt ani, în toiul unei bătălii care dura de mai bine de o săptămână. Încerca să scape de șase atacatori care se repeziseră asupra lui cu săbiile și cu săgețile. M-am dus în ajutorul lui și împreună am reușit să scăpăm de ei. Când totul s-a terminat, eu eram rănit dar Arik nu s-a obosit să-mi mulțumească pentru eforturile mele. S-a uitat doar la mine și a plecat călare mai departe, aruncându-se din nou în luptă.

— Și asta a fost totul? întrebă Jenny, când Royce tăcu.

— Nu chiar. A doua zi, aproape de căderea nopții, am fost din nou rănit și de data asta doborât de pe cal. În timp ce eu mă aplecam să-mi iau scutul, m-am uitat în sus și am văzut un călăreț venind spre mine, cu lancea ațintită drept spre inima mea. În clipa următoare, lăncierul rămăsese fără cap și alături de el era Arik care descălecuse să-și ia de jos toporișca însângeraată. Din nou, fără un cuvânt.

Rănilile mă făcuseră practic inutil și în noaptea aceea Arik a apărut din nou, de două ori – în aparență de nicăieri – ca să-i îndepărteze pe atacatorii mei, când eram depășit numeric. A doua zi i-am pus pe fugă pe dușmani și am început să-i urmărim. Când m-am uitat într-o parte, l-am văzut pe Arik alături de mine. Și de atunci, acolo este.

— I-ai câștigat nemuritoarea lui loialitate pentru că l-ai salvat de cei șase atacatori? rezumă Jenny.

Royce scutură din cap.

— Suspectez că i-am câștigat nemuritoarea lui loialitate o săptămână mai târziu, când am ucis un șarpe uriaș care încerca să împartă fără știința lui, aceeași pătură cu Arik.

— Sper că nu-mi spui, chicoti Jenny, că uriașul se teme de șerpi.

Royce simula indignarea.

— Femeile se tem de șerpi, explică el fără echivoc. Bărbații îi urăsc. Ceea ce înseamnă cam același lucru, strică Royce efectul, râzând ca un băiețel.

Royce se uită în jos la ochii ei veseli, tânjind să o sărute iar Jenny, purtată de această parte tandră, glumeață a lui, dădu drumul, brusc, întrebării care nu-i dădea pace.

— Chiar ai vrut să-l lași săucidă copilul acela, astăzi?

Royce deveni puțin rigid, apoi spuse calm:

— Cred că e timpul să urcăm.

Neînțelegând de ce luase el brusc această decizie, gândindu-se că poate, odată sus, intenționa să continue discuția, Jenny ezită, bănuitoare.

— De ce?

— Pentru că tu vrei să discuți iar eu vreau să te bag în pat. Iar în acest caz, camera mea este mai adecvată pentru ambele scopuri, față de această sală.

Renunțând la o scenă care doar ar fi umilit-o, Jenny înțelese că nu avea altă alegere decât să părăsească sala, împreună cu el. Dar înainte de a pune piciorul pe prima treaptă, tresări speriată și se întoarse spre el, cu ochi imploratori:

— Sper că nu vor încerca să vină după noi... Adică... nu o să fie un ritual al patului, nu? pleda ea.

— Chiar dacă nu ar fi nimic rău în asta, spuse el răbdător. Este un obicei vechi. Putem sta de vorbă după, adăugă Royce cu înțeles.

— Te rog. Ar fi o farsă, pentru că lumea știe că noi deja... deja am făcut asta și dacă s-ar întâmpla așa, ar începe din nou să vorbească.

Royce nu-i răspunse, dar în timp ce treceau prin dreptul lui Arik și al mătușii Elinor, se opri să stea de vorbă cu el.

Iminenta plecare a mirelui și a miresei fu remarcată totuși imediat și în timp ce treceau prin dreptul mesei de pe estradă, Jenny devenise deja roșie la față din cauza încurajărilor și sfaturilor strigate spre Royce. Când începură să urce scările, Jenny se uită îngrozită peste umăr dar spre ușurarea ei, văzu că Arik se plantase în fața scării, încrucișându-și brațele pe piept și luându-și postul în primire – evident la ordinul lui Royce – pentru a împiedica petrecăreții să îi urmeze.

Când Royce deschidea ușa camerei sale, Jenny era deja într-o stare generală de teroare și neajutorare. Îl privi într-o tăcere înghețată închizând ușa în spatele lui, înregistrând ca prin ceață, uluită, o încăpere extrem de largă și de luxoasă, cu un pat uriaș, cu patru stâlpi și un baldachin cu draperii din catifea fină și două fotolii imense, cu brațele sculptate, plasate în fața unui șemineu mare, acoperit. Trei dulapuri uriașe, sculptate ornamental, se întindeau de-a lungul pereților, unul pentru haine, presupuse imediat Jenny, iar celelalte conținând monede și alte bogății, judecând după dimensiunile și încuietorile lor masive. Două sfeșnice înalte, din argint, cu lumânări aprinse, flancau patul și alte două se aflau de o parte și de alta a șemineului. Pe pereți atârnav tapiserii iar pe pardoseala lustruită se afla chiar o carpetă. Dar cel mai uluitor lucru din cameră era fereastra – o fereastră mare, cu vitralii, care dădea spre curtea castelului și care la lumina zilei făcea camera mai plăcută și mai aerată.

În partea stângă, o ușă deschisă dădea spre solar; ușa din dreapta dădea, evident, spre camera lui Jenny. Evitând cu grijă să se uite spre pat, continuă să privească spre celelalte două uși și în clipa în care Royce se mișcă, tresări și spuse primul lucru care-i veni în minte:

— Unde dau ușile astea?

— Una spre un loc intim, cealaltă spre o debara, răspunse el observând că Jenny evita să se uite spre pat. Calm, dar totuși cu o evidentă amenințare de comandă, spuse:

— Te superi dacă te rog să-mi explici de ce perspectiva de a te culca cu mine ți se pare mai alarmantă acum, când suntem căsătoriți, decât înainte, când aveai totul de pierdut?

— Atunci nu aveam altă variantă, spuse ea apărându-se nervos, întorcându-și fața spre el.

— Nici acum, sublinie el, rezonabil.

Lui Jenny i se uscă gura. Își cuprinse trupul cu brațele, ca și cum i-ar fi fost foarte frig, cu privirea derutată, disperată, încercând să se explice.

— Nu te înțeleg. Niciodată nu știu la ce să mă aștept. Uneori pari aproape bun și aproape rațional. Și exact când cred că ești de fapt foarte drăguț – vreau să spun normal, începi să faci lucruri nebune și acuzații bolnăvicioase. Nu mă pot simți în largul meu cu un bărbat care este un străin pentru mine! Un străin înfricoșător, imprevizibil! Jenny întinse mâinile spre el, ca și cum l-ar fi implorat să o înțeleagă.

Royce făcu un pas spre ea, apoi încă unul și Jenny începu să se retragă și ea pas după pas, până când călcâiele i se loviră de pat. Incapabilă să se dea mai în față și nedorind să se miște spre spate, rămase acolo, într-o tăcere revoltată.

— Să nu îndrăznești să mă atingi. Urăsc când mă atingi! îl avertiză ea tremurând.

Royce se încruntă, întinse mâna și se agăță cu degetul de decolteul rochiei, uitându-se drept în ochii ei, în timp ce-și cobora mai mult degetul, până când și-l vârî în spațiul dintre sânii ei. Degetul rămase acolo, mișcându-se în sus și în jos, mângâindu-i sânii, în timp ce flăcări timide începeau să se aprindă în trupul lui Jenny, făcând-o să respire repede, sacadat. Mâna își făcu loc mai adânc, între piele și corsaj și se închise în jurul unui sân.

— Spune-mi acum că-mi urăști atingerea, o invită el încet, ținându-i ochii prizonieri într-ai lui, tachinând cu degetele sfârcul care se întărea tot mai mult.

Jenny își simți sânul umflându-se ca să-i umple mâna și își întoarse capul într-o parte, privind fix la focul din cămin, murind de rușine că nu-și putea controla trupul trădător.

Brusc, Royce își scoase mâna.

— Încep să cred că îți place să mă ispitești, pentru că o faci mai bine decât oricine. Trecându-și mâna prin păr, furios și dezgustat de el însuși, Royce se duse la carafa cu vin de lângă foc și-și turnă puțin într-o cupă, apoi se întoarse, studiind-o în tăcere. După o vreme, spuse pe un ton calm, aproape conciliant, care o făcu pe Jenny să se uite la el:

— Greșeala pentru ceea ce s-a întâmplat chiar acum a fost a mea și nu are legătură cu „ispitirea” ta.

Tu mi-ai oferit doar o scuză pentru ce am tânjit să fac din clipa în care te-am văzut în rochia asta.

Cum Jenny rămase tăcută, spuse cu un oftat iritat:

— Jennifer, căsătoria asta nu a fost alegerea noastră, dar răul a fost făcut iar noi va trebui să găsim o cale să ne împăcăm cu ea. Am greșit amândoi și nimic nu poate schimba asta. Eu am sperat să îngrop trecutul, dar poate că este mai bine să te las să vorbești despre el, așa cum pari decisă să o faci. Foarte bine, spuse el ca și cum ar fi ajuns la o concluzie, dă-i drumul și enumeră-ți nemulțumirile. Ce anume vrei să știi?

— Pentru început, două lucruri. Când ai ajuns la concluzia că eu am greșit? Și cum, pentru numele Lui Dumnezeu, este posibil să spui că am greșit față de tine?

— Aș prefera să las ultima întrebare fără răspuns, spuse el calm. Înainte de a veni la tine, în seara asta, să te văd, am stat două ore aici, ca să mă împac cu lucrurile pe care le-ai făcut tu și am decis să uit totul.

— Foarte virtuos din partea ta, spuse Jenny ironic. Dar, mylord, întâmplător eu nu am făcut nimic, nimic pentru care să trebuiască să-ți cer iertare sau pentru care să dau explicații. Totuși, voi fi fericită să dau orice explicație dorești, după ce mi le vei da tu, mie. E bine așa?

Buzele lui Royce se strâmbară într-un zâmbet nedorit, în timp ce admira furtunoasa frumusețe în catifea acvamarin, care abandonase deja teama, în favoarea furiei. I se părea cumplit de dureros când se temea de el. Făcând un efort să-și îndepărteze zâmbetul, încuviință din cap.

— E perfect. Poți să începi.

Jenny nu avea nevoie de alte încurajări. Studiindu-i chipul, pândind orice semn de înșelătorie, spuse brusc:

— Aveai sau nu de gând să îl lași pe Arik să ucidă băiatul, astăzi, în sat?

— Nu. Nu aveam de gând, răspunse el clar.

O parte din teama și ostilitatea lui Jenny începură să dispară.

— Atunci de ce nu ai spus nimic?

— Nu aveam nevoie. Arik nu acționează decât la ordinele mele. El s-a oprit nu pentru că ai țipat tu ci pentru că aștepta decizia mea.

— Nu... nu minți, nu-i așa? întrebă ea cercetându-i trăsăturile de nescrutat.

— Tu ce crezi?

Jenny își mușcă buza, simțindu-se ușor bătărană.

— Îmi cer scuze. A fost o grosolanie inutilă. Acceptându-i scuzele cu o înclinare a capului,

Royce spuse politicos:

— Mergi mai departe. Care este următoarea ta întrebare?

Jenny inspiră adânc și dădu încet drumul aerului, știind că tatona acum un teren periculos.

— Aș vrea să știu de ce te-ai simțit obligat să-mi jignești tatăl și familia, dovedindu-ți că poți sparge apărarea castelului Merrick și să mă răpești din camera mea? Ignorând brusca flacăra de mânie din

ochii lui Royce, continuă cu încăpățănare: doar ți-ai dovedit curajul și priceperea, în astfel de lucruri. De ce, dacă ai vrut cu adevărat să trăim în armonie, ai simțit nevoia să ți le dovedești într-un mod atât de jalnic, de prostesc...

— Jennifer, o întrerupse el cu o voce tăioasă, ți-ai bătut de două ori joc de mine și m-ai făcut să-mi bat și eu, o dată, joc de mine. Asta este într-adevăr un record, aplaudă el sarcastic. Acum fă o plecăciune și lasă lucrurile așa cum sunt!

Întărită de o considerabilă cantitate de vin și de o la fel de considerabilă încăpățănare naturală, Jenny îi studie trăsăturile. În ciuda tonului său sarcastic, în ochii lui cenușii citea o duritate care îi spunea că acel „complot” la care se referea nu îl înfuriase doar, ci tăiasse în el suficient de adânc ca să-l amărască, încercând să ignore atracția magnetică, periculoasă care părea să o împingă spre el din clipa. În care începuse să-i răspundă la întrebări, Jenny spuse cu degajare:

— Aș face fericită o plecăciune, dar mai întâi aș vrea să știu cât se poate de clar ce am făcut ca să merit acest credit.

— Știi al naibii de bine la ce mă refer.

— Nu sunt chiar... sigură. Urăsc să fiu condamnată pentru ce nu am făcut, spuse ea ridicând paharul.

— Ești uluitoare. Poți minți uitându-te drept în ochii mei. Foarte bine, spuse el cu ironie în glas. Haide să jucăm jocul tău dezgustător până la sfârșit. Mai întâi, a fost micul vicleșug al surorii tale – despre care puteam jura că nu are suficientă minte nici ca să se îmbrace singură – la care a recurs cu ajutorul tău și al fulgilor de pernă...

— Știi de asta? spuse Jenny chicotind în cupă și încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Eu unul nu te-aș sfătui să râzi, o preveni Royce.

— De ce nu? Gluma a fost deopotrivă la adresa mea cât a fost și la a ta.

— Adică tu nu ai știut nimic despre asta? izbucni el studiindu-i obrazii îmbujorați, întrebându-se dacă vinul sau minciuna erau cauza.

— Dacă așa fi știut, spuse ea redevenind serioasă, crezi că așa fi fost atât de grăbită să îmi târguiască onoarea pe fulgi!

— Nu știu. Ai fi fost?

Jenny lăsă paharul jos și spuse:

— Nu, sunt sigură. Ca să o ajut să fugă, presupun că așa fi făcut-o – dar nu înainte de a fi epuizat orice altă posibilitate. Deci nu cred că pot fi condamnată pentru că te-am tras pe sfoară, în cazul ăsta. Care sunt celelalte două?

Royce trânti cupa pe masă și porni spre ea.

— Presupun că te referi la fuga mea cu William? spuse ea stânjenită, dându-se un pas înapoi, văzându-i expresia amenințătoare din ochi. Nici pentru asta nu pot fi condamnată. El stătea acolo, în pădure și nu l-am observat până când nu ai fost tu gata să pleci, cu Arik.

— Corect, spuse el rece, dar cu toate că ești la curent cu remarca mea referitoare la regina Scoției, nu ești la curent cu faptul că în timp ce tu fugeai, eu îi spuneam lui Graverley, ca un prost, că intenționez să mă căsătoresc cu tine. Și nu ești la curent cu faptul că urma să te retragi la mănăstire imediat după căsătoria noastră de la Merrick? Ceea ce m-ar fi legat frumos de tine pentru tot restul vieții mele și totodată m-ar fi lipsit de urmași? Și dacă o să mă mai minți o singură dată... Royce îi smulse cupa cu vin din mână și o trase în brațele lui.

— Ce ai face? șopti ea.

— Gata cu nonsensurile, spuse el scurt, aplecându-se și luându-i buzele într-o sărutare apăsată, reducând-o la tăcere. Spre surpriza lui, ea nu se împotrivi. De fapt, părea să nu știe ce îi făcea. Când își înălță capul, Jenny se uita la el cu o expresie în ochii albaștri, pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

— Ce ai face? repetă ea.

— M-ai auzit, spuse el scurt.

O căldură cumplită, trădătoare, începu să se strecoare prin fiecare por al trupului lui Jenny, când îl privi în ochii lui uluiți.

— De ce? șopti ea. De ce i-ai spus că aveai de gând să te însori cu mine?

— Pentru că nu eram în toate mințile mele atunci, spuse el rece.

— Din cauza mea? șopti Jenny, atât de purtată de ce-i spunea inima, încât vorbise fără să se gândească.

— Din cauza trupului tău încântător, spuse el crud, dar undeva în inima ei, Jenny accepta altceva... o altă explicație, atât de minunată încât îi era teamă să se gândească la ea. Care spunea totul.

— Nu am știut, spuse ea simplu. Niciodată nu m-am gândit că o să te căsătorești cu mine.

— Și presupun că dacă te-ai fi gândit, l-ai fi expediat înapoi pe fratele tău vitreg și ai fi rămas cu mine, la Hardin?

Era cel mai mare risc pe care și-l asumase vreodată Jenny în viața ei, pentru că îi spunea adevărul:

— Dacă... dacă aș fi știut cum o să mă simt după plecarea mea, poate că aș fi rămas. Îi văzu maxiliarul încleștându-i-se și fără să se gândească, ridică mâna și îi atinse cu degetele obrazul încordat.

— Te rog, nu te uita așa la mine. Nu te mint, șopti ea cu privirea scufundată în ochii lui.

Încercând fără succes total să ignore tandra inocență a atingerii ei și să alunge amintirea bruscă a felului în care-i sărutase cicatricile, Royce spuse impersonal:

— Și presupun că nu ai știut nimic despre complotul tatălui tău?

— Nu mă duceam la nici o mănăstire, a doua zi urma să plec cu tine. Niciodată nu aș fi făcut ceva atât de... josnic, spuse ea simplu.

Frustrat de nesfârșita ei șiretenie, Royce o trase în brațele lui și o sărută, dar în loc să lupte împotriva sărutului dur, acaparator, Jenny se ridică în vârfurile picioarelor și îl primi, ridicându-și brațele pe pieptul lui și petrecându-și-le după gâtul său. Buzele ei despărțite se agățară de ale lui, mișcându-se tandru, moale pe gura lui și spre

uluirea lui Royce, își dădu seama că ea vroia să-l îmbuneze. Dar totuși nu putu să împiedice să se întâmple acest lucru. Măinile lui nu-i mai mângâiau brațele, se mutaseră acum pe spatele ei, într-o mângâiere continuă, alinătoare, alunecând ușor spre ceafă și ținându-i buzele mai aproape de gura lui flămândă.

Și pe măsură ce pasiunea lui creștea, creștea și cumplita, vinovata premoniție că se înșelase. În legătură cu totul. Smulgându-și gura dintr-a ei, o ținu strâns la piept, așteptând să-și recapete suflul. Când în sfârșit crezu că poate vorbi, o îndepărtă încet și îi luă bărbia, simțind nevoia – dorind – să se uite în ochii ei, când avea să o întrebe.

— Uită-te la mine, Jennifer, spuse el cu blândețe. Ochii înălțați spre el erau nevinovați de orice viclenie și ciudat de încrezători. Nu era o întrebare, era o afirmație:

— Nu ai știut nimic despre complotul tatălui tău, nu?

— Nu a fost nici un complot, spuse ea simplu. Royce își dădu capul pe spate și închise ochii,

Încercând să închidă afară adevărul atât de evident: după ce o forțase, în propria, ei casă, să îndure barbariile oamenilor lui, o târâse din patul ei, o forțase să se mărite cu el, o cărase de-a lungul Angliei și ca să termine totul cât mai frumos, se oferise, în această ultimă oră să o „ierte” și să „dea totul uitării”.

Pus în situația de a-i distruge iluziile legate de tatăl ei sau de a o lăsa să creadă că era un nebun nemilos, Royce alese prima variantă. Nu era într-o dispoziție galantă – nu, cu prețul căsniciei lui.

Mângâindu-i părul mătăsos, își coborî bărbia și se uită în ochii aceia încrezători, întrebându-se de ce oare își pierdea rațiunea de câte ori era vorba de ea.

— Jennifer, spuse el calm, eu nu sunt chiar monstrul care, pe bună dreptate, mă crezi tu. A fost un complot. Vrei cel puțin să-mi ascuți explicația?

Jenny își înclină capul, dar zâmbetul pe care i-l aruncă îi spuse că oricum, tot nu îl credea.

— Când am plecat spre Merrick, mă așteptam ca tatăl tău sau unul dintre clanuri să încerce să violeze pactul care garanta siguranța mea pe teritoriul Scoției, pentru căsătoria noastră. Mi-am plasat oameni pe drumurile care duceau la Merrick, cu ordinul să nu lase nici un grup să treacă fără să facă cercetări.

— Și nu au găsit pe nimeni care să încerce să violeze pactul, spuse ea, absolut sigură.

— Nu, recunosc Royce. Dar ce au descoperit, a fost o caravană a unei starețe, cu o escortă formată din douăsprezece persoane, îndreptându-se cu ceea ce părea o grabă nefirească, spre Merrick. Contrar a ceea ce ai motive să crezi, adăugă el cu un zâmbet strâmb, oamenii mei nu obișnuiesc să hărțuiască clerici. Pe de altă parte, urmându-mi instrucțiunile, s-au interesat de grup – făcând-o pe stareță să creadă că au fost trimiși să o escorteze. Ea, în schimb, li s-a destăinuit fericită că venea să te ia pe tine.

Sprâncenele frumos arcuite ale lui Jenny se strânseseră într-o încruntare derutată și Royce aproape regretă că-i spunea adevărul.

— Continuă, spuse ea.

— Stareța și însoțitorii ei fuseseră întârziați de toată ploaia din nord – care a fost, de fapt, motivul pentru care tatăl tău și părintele Benedict au scornit absurda explicație despre îmbolnăvirea bunului prelat, care îl împiedica să officieze ceremonia. Potrivit stareței, o anume Lady Jennifer Merrick decisese să ia calea mănăstirii, ca urmare a unei căsătorii nedorite. „Soțul”, înțelesese ea, era hotărât să stea în calea deciziei doamnei respective de a-și dedica viața Domnului și ea venise tocmai ca să o ajute pe Lady Jennifer să-și convingă tatăl să-i dea voie să plece de la Merrick – și din ghearele păgâne ale soțului ei – în secret.

Tatăl tău pusese la cale răzburarea perfectă: cum căsătoria noastră fusese deja consumată, o anulare nici nu se punea în discuție, pentru mine. La fel ca și divorțul. Fără posibilitatea de a mă recăsători, eu nu aș fi putut procrea un moștenitor legitim și astfel, toate astea –

Claymore și tot ce am eu – s-ar fi întors înapoi la rege, după moartea mea.

— Nu... nu te cred, spuse Jenny aproape fără glas și apoi, cu o corectitudine să-ți frângă inima, spuse.

— Cred că tu crezi asta. Dar adevărul adevărat este că tatăl meu nu m-ar fi închis niciodată departe de lume, pentru tot restul vieții mele, fără măcar să-mi dea dreptul să aleg eu.

— Ar face-o și a vrut să o facă.

Jenny scutură din cap, scutură atât de puternic și atât de categoric, încât Royce își dădu dintr-o dată seama că ea efectiv nu putea suporta ideea.

— Tatăl meu... mă iubește. Nu ar face asta. Nici chiar ca să se răzbune pe tine.

Royce se cutremură, simțindu-se ca un barbar, așa cum se spunea despre el, pentru că încercase să-i zdruncine această iluzie.

— Ai dreptate. Eu... A fost o greșeală. Jenny înclină din cap.

— O greșeală, repetă ea. Și îi zâmbi, cu un zâmbet dulce, plin de căldură, cum nu-i mai zâmbise niciodată, făcându-i inima să-și întetească ritmul. Un zâmbet plin de încredere și aprobare și de încă ceva, ce nu putea defini ca lumea.

Întorcându-se, Jenny se duse la fereastră, uitându-se afară, la noaptea luminată de stele. Pe metereze ardeau torțe și în lumina portocalie se vedea clară, silueta unui paznic. Minte ei însă nu era nici la stele și nici la paznic sau la tatăl ei; era la bărbatul înalt, cu părul negru, care stătea în picioare în spatele ei. Care a vrut să se căsătorească cu ea și acest lucru îi umplea inima cu o emoție atât de puternică, atât de devastatoare, încât abia mai reușea să o cuprindă. Era atât de copleșitoare, încât sentimente ca patriotismul sau răzbunarea deveneau neînsemnate.

Întinse mâna, urmărind cu degetul traiectoriile frumoase ale sticlei reci, amintindu-și toate nopțile fără somn de la Merrick, când nu și-l putea smulge din minte, când trupul ei se simțea pustiu și încins și

striga după al lui. Îl auzi în spatele ei începând să se apropie de ea și știu ce avea să se întâmple între ei, la fel de sigur cum știa că îl iubește. Dumnezeu să o ierte pentru că îl iubea pe dușmanul familiei ei.

Știuse asta la Hardin, dar atunci fusese mai puternică – și mai speriată. Speriată de ce avea să se întâmple cu ea dacă își permitea să iubească un bărbat care părea să o trateze doar ca pe o distracție trecătoare. Dar la fel de sigur cum știa că îl iubește, Jenny știa că și el o iubea. Asta explica totul – mânia lui, râsul lui, răbdarea lui... discursul lui în curtea castelului.

Îi simți prezența ca pe un lucru palpabil, chiar înainte ca el să-și petreacă încet brațele în jurul ei, pe la spate, trăgând-o spre trupul lui. Privirile lor se întâlniră în geamul ferestrei și Jenny se uită în ochii lui, în timp ce-i cerea singura promisiune care ar fi eliberat-o de întreaga vină de a-i fi dăruit dragostea ei și viața ei. Cu vocea tremurată de emoție, întrebă:

— Juri că niciodată nu vei ridica mâna asupra familiei mele?

Răspunsul lui veni ca o șoaptă dureroasă:

— Da.

O cuprinse o tandrețe cutremurătoare și Jenny închise ochii, lăsându-se pe spate, pe trupul lui, într-o totală capitulare. Royce se aplecă, mângâindu-i fruntea cu tâmpilele, strecurându-și încet mâna în sus, ca să-i mângâie plinătatea sânelui. Gura lui trasă o potecă fierbinte în jos, de-a lungul obrazului, spre ureche, explorând cu limba fiecare milimetru, în timp ce mâna îi alunecă sub rochie, cuprinzându-i sânul în căușul palmei, frecând ușor cu degetul sfârcul care se întărea.

Scăldată într-o mare de senzații, Jenny nu protestă când Royce îi acoperi buzele cu ale lui, întorcând-o spre el. Nu simți nici rușine și nici vinovăție când rochia îi alunecă în jos peste coapse sau când el urcă alături de ea în pat, cu umerii lui goi, mușchiuloși, lucind ca bronzul în lumina luminărilor, când se aplecă peste ea, depărtându-i

cu pricepere buzele cu limba lui. Cu un geamăt tăcut de capitulare, își strecură mâna pe după gâtul lui, cu degetele în părul ondulat de la ceafă, ținându-i gura apăsată cu putere pe a ei, în timp ce îi primea limba și i-o oferea pe a ei. Ardoarea ei nevinovată era mai mult decât putea suporta trupul nesățios al lui Royce. Petrecându-și brațul pe după coapsele ei, o trase într-un contact violent cu coapsele lui tensionate, modelându-i trupul pe contururile rigide ale trupului său. Cu cealaltă mână îi cuprinse ceafa, în timp ce își afunda iară și iară limba în gura ei, obligând-o să-i dea înapoi nevoia urgentă, senzuală, pe care i-o oferea el.

Când își smulse gura dintr-a lui, Royce aproape că gemu de dezamăgire, crezând că o speriase cu pasiunea lui descătușată – dar când deschise ochii, ceea ce văzu pe chipul ei nu era nici spaimă, nici repulsie, era o minunată mirare. Cu un nod de tandrețe care îi umfla pieptul, rămase perfect liniștit, privind-o pe, Jenny în timp ce îi lua fața în mâini, mângâindu-i adorator, cu degete tremurânde, ochii, pomeții obrazilor și maxilarul, ca apoi să se ridice și să îl sărute cu o ardoare care o egala aproape pe a lui. Întorcându-se în brațele lui, apăsându-l în perne, cu părul revărsându-se peste ei ca un văl de satin, îi sărută ochii, nasul, urechea și când buzele ei se închiseră peste sfârcul lui, Royce își pierdu controlul.

— Jenny, gemu el plimbându-și repede mâinile peste spinarea, coapsele și fesele ei. Degetele i se înfipseră în părul ei, trăgându-i buzele înapoi spre gura lui fierbinte.

— Jenny, șopti Royce gutural, afundându-și limba în gura ei, împletindu-și-o cu a ei în timp ce o rostogolea înapoi pe spate și o acoperea cu trupul lui.

— Jenny, murmură el fierbinte, devorându-i înfometat sânii și burta și coapsele, cu gura lui. Nu se putea opri să nu-i pronunțe numele. Suna ca o melodie în inima lui, în timp ce ea își petrecea brațele pe după el și își înălța coapsele, modelându-se plină de dorință, pe bărbăția lui umflată; cânta în vinele lui când ea îi primi cu

pasiune prima pătrundere a trupului într-al ei; cânta în fiecare fibră a ființei lui, când ea se potrivea cu mișcările lui hotărâte; și explodă într-un crescendo, când ea îi strigă „Te iubesc”, înfigându-și unghiile în ceafa lui, cu trupul zguduit de val după val, de extaz.

Contractat, disperat să se elibereze, Royce își smulse buzele dintr-ale ei și se ridică în brațe, așteptând să-i înceteze freamătul, uitându-se în jos, la chipul ei frumos, încetoșat. Și atunci, pentru că nu se mai putea stăpâni, înainta în ea pentru ultima oară, gâfâindu-i numele. Trupul îi tresaltă convulsiv, o dată și încă o dată și încă o dată, în timp ce revărsa viață în ea, ținându-i coapsele lipite de ale lui, gura, lipită de a lui.

Întins pe spate, cu soția lui cuibărită lângă el, așteptă să-i înceteze bătăile tumultoase ale inimii, plimbându-și mâna pe pielea ei catifelată uluit de explozia din trupul lui. În toți anii lui de întâlniri erotice fără țel și de toride distracții, nimic nu se apropiase măcar vreodată de extazul cutremurător pe care tocmai îl experimentase.

Lângă el, Jenny își înălță capul, uitându-se în ochii lui. În adâncimea lor albastră, somnolentă, văzu aceeași mirare și confuzie pe care le resimțea și el.

— La ce te gândești? întrebă zâmbind tandru spre fața ei întoarsă.

Un zâmbet de răspuns îi atinse buzele, în timp ce degetele ei se plimbau peste pieptul înăsprit de păr.

Doar două gânduri îi trecuseră lui Jenny prin minte și decât să accepte ideea că tânjea să-l audă spunându-i că și el o iubea, i-l mărturisii pe al doilea.

— Mă gândeam, șopti ea cu o voce îngroșată... că dacă m-aș fi simțit așa... la Hardin... nu cred că aș fi plecat cu William.

— Dacă ar fi fost așa, contracara Royce, cu zâmbetul lărgindu-i-se într-o grimasă perfidă, aș fi venit după tine.

Fără să-și dea seama că îi putea trezi atât de repede dorința, Jenny își plimbă degetele pe suprafețele plate ale abdomenului lui Royce.

— De ce nu ai făcut-o?

— La vremea aceea eram sub arest, răspunse el sec, prinzându-i mâna plimbăreață într-a lui, fixându-i-o sub palma lui, ca să evite să rățăcească mai jos. Eram sub arest pentru că am refuzat să te predau lui Graverley, adăugă, eliberându-i mâna.

I se tăie răsuflarea când mâna ei alunecă mai jos, spre coapsă.

— Jenny, o preveni el gutural, dar era prea târziu, dorința se revărsa deja în el, făcându-l rigid. Râzând reținut la expresia ei uluită, o prinse de coapse și o ridică deasupra lui, așezând-o delicat dar ferm, deasupra tijei lui umflate.

— Acordă-ți cât timp dorești, micuțo, glumi el gutural, sunt total la dispoziția ta. Totuși râsul îi amuți când soția lui se aplecă, încălecându-l și acoperindu-i dulce gura, cu a ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Jenny zâmbea stând la fereastra solarului, privind în curtea castelului, cu inima plină de amintirile nopții trecute. Era deja la mijlocul dimineții, judecând după unghiul soarelui iar ea se sculase de mai puțin de o oră – mai târziu decât se sculase vreodată în viața ei.

Royce făcuse dragoste cu ea lung și agale, de dimineață, de data asta cu o gentilețe minunată, reținută, care și acum îi întetea pulsul lui Jenny. Nu îi spusese că o iubea, dar ea era sigură de asta. De ce altfel se legase atât de mult de ea? Sau de ce avea atâta grijă față de ea, când era în patul lui?

Era atât de pierdută în gânduri, încât Jenny nu observă când intră Agnes în cameră. Cu zâmbetul încă în ochi, Jenny se întoarse spre fata care îi întindea o altă rochie refăcută pentru ea, de data aceasta dintr-un cașmir crem, moale. În ciuda expresiei severe a servitoarei, Jenny era cât se poate de hotărâtă să treacă peste bariere și să se împrietenească totuși cu servitorii ei. Dacă era ea în stare să îmblânzească un lup, sigur că nu putea fi mai greu să-i îmblânzească servitorii.

Gândindu-se la ceva ce să-i spună fetei, primi rochia și apoi observă cada din alcov.

— Cada asta este suficient de încăpătoare pentru patru sau cinci persoane. Acasă, fie facem baie în lac, fie într-o cădită din lemn în care încăpea atâta apă cât să te acopere până la brâu.

— Aici este Anglia, doamna mea, îi răspunse Agnes, în timp ce lua rochia pe care o purtase Jenny cu o seară înainte. Jenny îi aruncă o privire uluită, nesigură dacă tonul ei trădase sau nu o anumită superioritate.

— Toate casele mari din Anglia au căzi enorme ca asta și cămine adevărate și... Jenny ridică brațul și făcu un gest cuprinzător care includea camera luxoasă cu draperiile ei din catifea și covorașele groase împrăștiate pe pardoseală... și lucruri ca toate astea...?

— Nu, doamna mea. Dar aici sunteți la Claymore și Sir Albert – șeful valeților și valet la fostul stăpân – a primit poruncă să țină Claymore ca pe un castel potrivit pentru un rege. Argintăria este lustruită în fiecare săptămână și nu se permite pătrunderea prafului în tapițerii și nici să fie văzut pe pardoseli. Și dacă se strică ceva, este aruncat și înlocuit.

— Cere multă muncă să ții totul în perfectă stare și ordine, remarcă Jenny.

— Da, dar noul stăpân i-a spus lui Sir Albert ce are de făcut și Sir Albert, un om dur, mândru așa cum este el, o să facă ce i s-a spus – indiferent ce simte în sinea lui, pentru că i se spune ce anume să facă.

Această ultimă remarcă uimitoare era atât de plină de amărăciune și de resentimente, încât lui Jenny nu-i venea să creadă că auzise corect. Se încruntă, în timp ce se întorcea complet, ca să se uite la fată.

— Agnes, ce vrei să spui cu asta?

Agnes înțelese clar că spusese prea multe, pentru că se albi la față și încremeni, uitându-se la Jenny cu ochi înfricoșați.

— Nu am vrut să spun nimic, doamna mea. Nimic! Cu toții suntem mândri să îl avem acasă pe noul nostru stăpân și dacă toți dușmanii vor veni aici și vor veni cu siguranță, este o mândrie pentru noi să renunțăm la recoltă și la bărbați și la copii, pentru bătăliile lui. O mândrie, repetă ea cu o voce joasă, disperată, în care se mai simțea încă resentimentul mânios.

Suntem oameni buni, loiali și nu-i purtăm pică stăpânului pentru ce a făcut. Și sper că nici el, nouă.

— Agnes, spuse Jenny cu blândețe, nu trebuie să te temi de mine. Nu o să-ți trădez încrederea. Ce ai vrut să spui prin „ce a făcut?”

Biata femeie tremura atât de tare, încât când Royce deschise ușa și și vârî capul înăuntru ca să-i amintească lui Jenny să coboare pentru gustarea de la miezul zilei, îi scăpă din mână rochia de catifea. Smulgând-o de jos, se repezi afară din cameră. Dar când trase să deschidă ușa grea din stejar, se uită înapoi spre Royce și de data aceasta Jenny văzu clar că își făcea din nou semnul crucii.

Cu rochia de cașmir uitată în mână, Jenny se uita la ușa care se închidea, încruntându-se gânditoare.

Sala cea mare trăda puține semne ale petrecerii de cu o seară înainte; mesele pe căpriori, care umpluseră încăperea, fuseseră demontate și îndepărtate. De fapt, singurele rămășițe ale petrecerii erau cei vreo doisprezece cavaleri care dormeau încă pe băncile puse de-a lungul pereților, sforăiturile lor ridicându-se și coborând sonor. În ciuda eforturilor de a crea impresia unei eficiente îndârjite, Jenny observă cu simpatie că mișcărilor servitorilor erau leneșe și că destui erau cei care nu reușeau să se ferească de loviturile vreunui cavaler furios, care nu vroia să-i fie tulburat somnul.

Royce își ridică privirea spre Jennifer care se apropia de masă și se ridică în picioare cu grația aceea degajată, de pisică, pe care i-o admirase dintotdeauna.

— Bună dimineața, îi spuse el cu o voce joasă, intimă, sper că ai dormit bine, da?

— Foarte bine, spuse Jenny cu o voce care era ca o șoaptă stânjenită, dar ochii îi străluceau când se așeză la masă, lângă el.

— Bună dimineața, draga mea ciripi mătușa Elinor fericită, ridicându-și privirea de la vânatul de pe platoul cu gustări reci din fața ei, din care își tăia grațios o felie. Arăți bine dispusă în dimineața asta.

— Bună dimineața, mătușă Elinor, spuse Jenny aruncându-i un zâmbet încurajator; apoi își plimbă derutată privirea în susul și în josul mesei, spre bărbații tăcuți care se aflau acolo: Sir Ștefan, Sir

Godfrey, Sir Lionel, Sir Eustace, Arik și părintele Gregory. Conștientă de tăcerea ciudată și de privirile coborâte ale bărbaților, spuse cu un zâmbet ezitant:

— Bună dimineața la toată lumea.

Cinci chipuri bărbătești se ridicară încet spre ea – fețe palide, trase, ale căror expresii arătau o suferință evidentă produsă de mahmureală.

— Bună dimineața, doamna mea, răspunseră aceștia în cor, politicoși, dar trei dintre ei se chirciră și alți doi își ascunseră ochii în mâini. Doar Arik părea normal în dimineața asta, ceea ce însemna că nu avea nici un fel de expresie și că nu vorbea nimic, cu nimeni. Ignorându-l complet, Jenny se uită la părintele Gregory, care nu părea să fie într-o stare mai bună decât ceilalți, apoi la Royce.

— Ce a pățit toată lumea asta? întrebă ea.

Royce își luă o bucată de pâine albă și carne rece și ceilalți bărbați îi urmară fără chef exemplul.

— Plătesc prețul orgiei de aseară, cu băutura și târf... cu băutura, se corectă Royce, zâmbind.

Surprinsă, Jenny se uită la călugărul Gregory, care ducea tocmai la gură o stacană cu bere.

— Și tu, părinte Gregory? spuse ea și bietul om se îneacă.

— Eu sunt vinovat doar pentru prima, doamna mea, izbucni el cu năduf, dar pledez complet nevinovat pentru a doua.

Jenny, căreia îi scăpase cuvântul pe care și-l înghițise Royce, îi aruncă părintelui o privire încurcată, dar mătușa Elinor interveni repede:

— Eu am anticipat o maladie ca asta, draga mea și azi dimineață devreme am coborât la bucătărie să pregătesc un revigorant ca lumea, doar ca să constat că nu se afla acolo decât ceva șofran!

Cuvântul bucătărie îi atrase pe loc atenția lui Royce și pentru prima oară păru să o studieze cu interes pe mătușa Elinor.

— Crezi că bucătăriei mele îi mai lipsesc și alte lucruri – lucruri care ar putea face toate astea – și făcu un gest spre bucățile aproape fără gust rămase pe masă – mai plăcute cerului gurii?

— Cum, absolut, înălțimea Voastră, îi răspunse ea pe loc. Am fost de-a dreptul șocată să găsesc o bucătărie atât de îngrozitor de neaprovizionată. Există rozmarin și cimbru, dar nu tu rădăcini sau ghimbir, nu tu scorțișoară, oregano sau usturoi, dacă tot veni vorba. Și nu am văzut o nucă acolo, exceptând o singură castană uscată! Nucile sunt niște componente minunate pentru sosurile. Delicate și pentru deserturi delicioase...

La menționarea „sosurilor delicate și a deserturilor delicioase”, mătușa Elinor deveni brusc centrul atenției masculine, în totalitate. Doar Arik rămase dezinteresat, preferând cu ostentație aripa rece de gâscă pe care tocmai o mânca, sosurilor delicate și a deserturilor delicioase.

— Continuă, o invită Royce, întors fascinat spre ea, cu privirea lui scrutătoare. Ce fel de bucate ai pregăti – presupunând că ai avea ingredientele necesare, firește?

— Da, să mă gândesc, spuse ea încruntându-se ușor. Au trecut decenii de la vremea când prezidam bucătăriile în propriul meu castel drăguț, dar – ah, da – aveam plăcinte cu carne, cu o crustă atât de delicată și de plăcută, că ți se topea în gură; și... ia ca exemplu găina pe care o mănânci acum, îi spuse ea lui Sir Godfrey, încălzindu-se la noul ei statut de expert culinar. În loc să fie prăjită într-o țepușă și servită uscată și dură ca o țesătură, așa cum este asta, putea fi fiartă în jumătate supă, jumătate vin, cu usturoi, nucșoară, fenicul și ardei iute, apoi așezată pe o tavă, pentru ca sucurile ei să facă pâinea și mai gustoasă.

Și sunt atâtea lucruri pe care le poți face din fructe ca merele, perele și gutuile, dar pentru asta aș avea nevoie de miere și de migdale și de curmale pentru glazuri și de scorțișoară, desigur, dar

așa cum am spus, nu prea găsești nimic din toate astea în bucătăriile de aici.

Royce o privea intens, uitând de găscă lui rece.

— Ai putea găsi lucrurile de care ai nevoie aici, în Claymore, sau poate la târgul din sat?

— Multe dintre ele da, presupun, răspuse mătușa Elinor cu promptitudine.

Royce spuse atunci, pe tonul cuiva care emite un edict regal:

— În acest caz, bucătăriile sunt de acum în mâinile tale și abia așteptăm, cu toții, bucatele tale excelente. Uitându-se spre Sir Albert Prisham care se apropia de masă, Royce se ridică și îl informă:

— Am dat tocmai bucătăriile în grija lui Lady Elinor.

Fața slabă a majordomului rămase atent inexpressivă în timp ce se înclina politicos, dar mâna de pe bastonul alb se strânse în pumn, când răspuse:

— Așa cum am spus, mâncarea nu are importanță pentru mine.

— Ei bine, ar trebui să fie foarte importantă pentru tine, Sir Albert, îl informă mătușa Elinor autoritară, pentru că ai mâncat numai lucruri greșite. Napii, mâncărurile grase și brânzeturile uscate, sunt lucruri care n-ar trebui mâncate de cei cu gută.

Fața lui Sir Albert deveni dură.

— Eu nu am gută, doamnă.

— O să ai! prezise mătușa Elinor veselă, în timp ce se ridica și ea, grăbită să înceapă să caute prin grădini și păduri ingredientele de care avea nevoie.

Ignorând-o, Sir Albert îi spuse stăpânului său:

— Dacă sunteți gata să începem turul prin domeniu, putem pleca îndată. Și când Royce încuviință din cap, adăugă cu răceală:

— Sunt sigur că nu veți găsi alte lipsuri în administrația mea, în afara celor de la bucătărie.

Royce îi aruncă o privire dură, ciudată, apoi îi zâmbi lui Jennifer și-i depuse un sărut politicos pe obraz, șoptindu-i însă la ureche:

— Îți propun să tragi un pui bun de somn, pentru că am de gând să te țin din nou trează, toată noaptea.

Jenny simți cum i se înfiebântă obrazii, în timp ce Arik se scula, evident cu intenția de a rămâne alături de Royce în timpul inspecției domeniului. Royce îl opri.

— Însoțește-o pe Lady Elinor în expedițiile ei, spuse el, adăugând apoi cu subînțeles:

— Și ai grijă să nu se întâmple nimic neplăcut. Chipul lui Arik îngheță la comanda clară de a escorta o doamnă în vârstă. Începu apoi să se îndrepte spre ieșire, radiind resentimente și demnitate ofensată, în timp ce Lady Elinor țopăia încântată în urma lui.

— O să ne distrăm de minune, băiete, spunea ea plină de entuziasm, deși treaba asta o să ne ia câteva zile, nu doar una, pentru că ne lipsesc groaznic de multe ingrediente pentru poțiunile și unguentele mele, ca și condimentele pentru mâncăruri. Pentru sinusuri este nevoie de usturoi și de nucșoară, măcinată, desigur! Nucșoara previne colicii, știi, ca și scurgerile trupului și diareea – apoi fructul de nucșoară, este foarte bun la răceală și pentru o splină proastă. Și o să mă ocup foarte atent de dieta ta în special, pentru că să știi că nu ești bine. Ai o dispoziție melancolică – am observat asta de la început...

Sir Eustace se uită în jur la ceilalți cavaleri, zâmbind cu înțeles.

— Lionel, strigă el suficient de tare ca să fie auzit de uriașul care se îndepărta, tu ai spune că Arik al nostru arată „melancolic” în clipa asta? Sau poate cuvântul „bosumflat” ar fi mai potrivit?

Sir Lionel se opri din mestecat și-i studie spinarea largă, rigidă a lui Arik cu ochii strălucind de veselie când răspunse, după o profundă gândire:

— Arik este vexat.

Sir Godfrey se lăsă pe spate ca să se uite și el mai atent.

— „Mâhnit”, concluziona el.

— Are „colici”, adăugă Ștefan Westmoreland zâmbind. Bărbații se uitară apoi spre Jennifer, camaraderește, invitând-o să se alăture veseliei lor, dar Jenny fu scutită de nevoia de a-i refuza, pentru că în clipa următoare Arik se întoarce și aruncă o privire întunecată spre camarazii lui, care ar fi putut pulveriza o stâncă și i-ar fi îngrozit ușor pe cei mai mulți oameni. Din nefericire, asupra cavalerilor avu un efect contrar. Aceștia îi întoarseră privirea și apoi izbucniră în hohote de râs, veselia lor izbindu-se de pereți și făcând să răsune lemnăria, urmărindu-l pe Arik afară, pe ușă.

Numai tânărul Gawin care sosise exact în clipa în care Arik ieșea împreună cu Lady Elinor, vorbi în numele lui Arik. Uitându-se la ceilalți în timp ce se așeza la masă, spuse:

— Asta nu este o treabă potrivită pentru un cavaler – să păzească o doamnă în vârstă, în timp ce aceasta culege ierburi și strânge nuci. Asta este o treabă pentru o subretă, nu pentru un cavaler.

Lionel îi dădu băiatului, cu drag, una peste spate.

— Cu gândirea asta o să rămâi pe vecie în disgrația lui Lady Anne, băiete. Dacă ai însoți-o când culege floricele, ai ajunge mai departe cu doamna, decât dacă te cocoșești ca aseară, încercând să o impresionezi cu încruntarea ta de mascul.

Întorcându-se spre Jennifer, Sir Lionel spuse:

— Puștiulică asta preferă privirea ursuză, galanteriei. El crede că așa este mai bărbat, înțelegeți. Și în timp ce el se încruntă posac, Roderick dansează în jurul lui Lady Anne și câștigă inima blonduței. Nu ați vrea să-i deschideți ochii cu punctul de vedere al unei doamne?

Sensibilă la jena tinerească a lui Gawin, Jennifer spuse:

— Nu pot vorbi în numele lui Lady Anne, dar eu una nu văd nimic în persoana lui Sir Roderick, care să poată suci capul unei doamne.

În ochii lui Gawin străluci gratitudinea, înainte de a le întoarce camarazilor săi o privire infatuată, după care atacă mâncarea fără gust.

Jenny își petrecu restul dimineții și o parte a după-amiezii împreună cu Agnes și cusătoresele pe care Sir Albert le recrutase din sat, să o ajute la pregătirea toaletelor. Majordomul era, categoric, eficient, își spuse Jenny scormonind în cuferele care-i fuseseră aduse. Eficient și rece. Nu-l plăcea câtuși de puțin, deși nu își dădea seama de ce. Dacă se gândea la spusele lui Agnes, din dimineața aceasta, toți servitorii de la Claymore aveau un mare respect pentru el. Respect și o oarecare teamă. Frustrată de reacțiile ei ciudate față de toată lumea de aici și de veșnica, greaua tăcere a femeilor din cameră, studie etalarea de materiale bogate, colorate, care inundau patul și drapau fotoliile. Se întindeau acolo asemenea unor pete de nestemate lichide – mătăsurii rubinii cu modele din aur, brocarturi argintii și aurii, catifele de culoarea ametistului, taftale de safir sclipind ca și cum ar fi fost stropite cu diamante și satinuri bogate, strălucitoare, în toată gama spectrului, de la culoarea perlei, la cea a smaraldului și a onixului. Alături de ele se răsărau stoffe englezești de lână, moi, de toate culorile și grosimile imaginabile, de la galbenul cel mai deschis și nuanțele de roșu aprins, la umbre de crem, gri, coajă de stejar și negru. Erau acolo bumbacuri din Italia, cu dungi orizontale și verticale; linouri bogat brodate, pentru rochii și cămăși, linouri aproape transparente pentru cămăși de noapte și desuuri; tremurătoare țesături pentru văluri; și piele de culoarea untului, pentru mănuși și papuci.

Chiar gândindu-se la garderobe complete pentru Royce, pentru ea și pentru mătușa Elinor, Jenny nu-și putea imagina ce ar putea face cu atâtea. Copleșită de magnitudinea sarcinii care-i revenea și din cauza lipsei de imaginație și de cunoștințe legate de modă, Jenny se întoarse puțin amețită spre două cufere enorme cu blănuri. Luând un braț de samur negru, luxuriant, i se adresă tare, lui Agnes:

— Cred că acesta ar putea fi folosit ca să dubleze o pelerină din catifea bleumarin, pentru duce.

— Satinul crem, izbucni Agnes aproape disperată, apoi închise gura și chipul ei își reluă expresia obișnuită, încruntată.

Jenny se întoarse spre ea, surprinsă și ușurată că femeia – despre care aflase că fusese cusătoreasă la fosta castelană – îi oferise în sfârșit, voluntar, un cuvânt. Încercând să-și ascundă lipsa de entuziasm pentru ideea respectivă, Jenny spuse:

— Satinul crem? Serios? Crezi că ducele ar purta așa ceva?

— Pentru dumneavoastră, nu pentru el, spuse Agnes cu o voce sugrumată, ca și cum ar fi fost forțată să vorbească, de o conștiință interioară a modei, care striga împotriva proastei folosiri a samurului.

— Ah, făcu Jenny uluită și încântată de combinația propusă. Arată apoi cu mâna spre blana albă.

— Și asta?

— Hermina este ca să brodați brocartul de culoarea safirului.

— Și pentru duce? insistă Jenny, încântată de acest moment.

— Catifeaua bleumarin, cea neagră și cea maron.

— Nu prea am cunoștințe despre modă, recunosc Jenny zâmbind de plăcere la sugestiile făcute. Când eram mică, nu mă interesa deloc așa ceva, iar mai târziu – în acești ultimi ani – am trăit la mănăstire, unde singura modă era cea a sutanelor pe care le purtam toate. Dar văd că ai un ochi foarte bun pentru combinații și o să-ți accept bucuroasă sugestiile.

Întorcându-se, surprinse o expresie de uluire pe chipul lui Agnes și ceva care era posibil să semene cu un zâmbet, deși Jenny suspecta mai curând că era cauzat de recunoașterea că trăise într-o mănăstire, decât de complimentul referitor la gustul lui Agnes. Celelalte două cusătorese, amândouă femei tinere, oarecare la înfățișare, păreau și ele să fi început să se molipsească, ușor, ușor. Poate că o vedeau acum mai puțin ca pe „un dușman”, dacă trăise în pace, ca o catolică pioasă, în toți acești ani.

Agnes se apropie și începu să strângă materialele, inclusiv linourile și bumbăcăria, care fuseseră deja desemnate pentru anumite scopuri.

— Poți face tu desenul pentru capă și rochie? o întrebă Jenny aplecându-se după brocartul crem. Nu-mi dau prea bine seama cum trebuie croite, dar o să te ajut, firește, la tăiat. Sunt mult mai pricepută la foarfece decât la ac, din păcate.

Un sunet înfundat, ca un chicot înghițit scăpă din piepturile tinerelor femei și Jenny se întoarse surprinsă, ca să o vadă pe cusătoreasa pe care o chema Gertrude, roșie de spaimă.

— Ai râs? întrebă Jenny sperând că da, indiferent de motiv, pentru că tânjea de atâta vreme după orice fel de camaraderie feminină.

Gertrude se înroși și mai tare.

— Ai râs, da? Pentru că am spus că mă pricep mai bine la foarfece?

Buzele femeii tremurară și ochii aproape că îi ieșeau din orbite, în timp ce se chinuia să-și stăpânească veselia. Fără să-și dea seama că se uita la biata femeie, Jenny încercă să-și imagineze ce găsiseră fetele atât de amuzant în îndemânarea ei la foarfece. Amintindu-și, rămase cu gura căscată.

— Ați auzit de asta, da? Despre ce am făcut... cu lucrurile stăpânului vostru?

Ochii bieteii femei se făcură și mai mari și se uită spre prietena ei, își înghiți un chicot, apoi se întoarse înapoi spre Jennifer.

— Deci este adevărat, da, doamnă?

Brusc, isprava disperată i se păru și lui Jenny mai curând comică. Încuviință din cap, veselă.

— A fost un lucru oribil – mult mai rău decât când i-am cusut mânecile cămășilor și când...

— Deci și pe asta ați făcut-o? Și până să apuce Jenny să răspundă, cele două cusătorese începură să scoată chicote de râs și să se împungă una pe cealaltă în coaste, dând din cap aprobator. Chiar și buzele lui Agnes tremurau de veselie.

Când cele două femei tinere plecară, Jenny intră în camera lui Royce, împreună cu Agnes, ca să-i dea mostre de îmbrăcăminte, pentru măsurii. Era ceva ciudat de intim și de emoționant să umble printre pieptarele și pelerinele și cămășile lui.

Royce avea umeri uluitor de largi, își spuse Jenny cu o tresărire de mândrie, în timp ce scotea pentru Agnes o tunică de lână – și surprinzător de puține haine, observă ea, pentru un om atât de bogat. Dar ce avea era de cea mai bună calitate și se vedea pe ele că fuseseră mult purtate – o dovadă tăcută pentru un bărbat care avusese preocupări cu mult mai importante decât hainele.

Multe cămăși erau ușor roase pe la cusături și la două le lipseau nasturii. Cu un zâmbet amuzat, Jenny își spuse că Royce avea într-adevăr nevoie de o nevastă care să fie atentă la astfel de detalii. Nici o mirare că reacționase cu atâta plăcere, în tabără, când se oferise voluntară să-i repare hainele. Simți un junghi ascuțit de vinovăție la gândul că îi distrusese și bruma de haine pe care o avea. Spre deosebire de fete, ea nu mai găsea nimic amuzant în asta și faptul că ele se amuzau, o intriga și o preocupa. I se părea de-a dreptul ciudat, dar de fapt multe, la Claymore, i se păreau ei ciudate.

Acum că fusese dărâmat barajul reticenței, Agnes părea dornică să discute la nesfârșit despre cum să procedeze cu toată îmbrăcămintea și când plecă, efectiv îi zâmbi rușinoasă lui Jenny, dar și acest lucru o preocupă pe Jenny în aceeași măsură în care îi făcuse plăcere. Nereușind să găsească răspunsuri, își aruncă pe umeri o mantie ușoară și ieși ca să afle răspunsuri de la singura persoană cu care simțea că poate vorbi deschis.

Sir Eustace, Sir Godfrey și Sir Lionel se aflau în curtea castelului, stând pe o bancă joasă de piatră, cu fețele asudate, cu săbiile bălângănindu-se în mâinile lor – evident, încercând să-și refacă puterile după o noapte de orgie și o după-amiază dedicată antrenamentului cu săbii.

— L-ați văzut pe părintele Gregory? întrebă Jenny. Sir Eustace credea că l-a văzut stând de vorbă cu căruțașul și Jenny porni în direcția indicată, nesigură care dintre clădirile din piatră din jurul perimetrului vast al castelului adăpostea căruțele. Bucătăria, ușor de identificat datorită structurii elaborate a coșului înalt, se afla imediat lângă castel. Lângă bucătărie se afla magazia, fabrica de bere și o capelă adorabilă. De partea cealaltă a curții interioare se afla fierăria, unde tocmai era potcovit un cal și unde Gawin era ocupat cu lustruirea scutului lui Royce, ignorând stiva de armuri și arme care așteptau să fie reparate de mâini mai puțin exaltate ca ale lui. Adăpostul pentru căruțe se afla imediat lângă și dincolo de acesta se aflau grajdurile, crescătoria de porci și o porumbărie spațioasă, care părea pustie.

— Căutați pe cineva, înălțimea Voastră? Jenny se întoarse în loc surprinsă, la auzul vocii părintelui.

— Da, pe dumneata, răspunse ea râzând de propria-i sperietură. Am vrut să vă întreb anu... anumite lucruri, spuse ea aruncând o privire precaută spre cei vreo sută de oameni din curte, ocupați cu diverse treburi. Dar nu aici.

— Vreți să facem o plimbare în afara zidurilor? sugeră părintele Gregory, înțelegându-i imediat dorința de a vorbi nestingheriți și neauziți.

Când se apropiară de gărzile de la poartă, Jenny avu totuși un șoc.

— Îmi pare rău, doamna mea, spuse paznicul cu o politețe implacabilă, dar ordinele sunt că nu puteți părăsi castelul decât în compania ducelui.

Jenny clipi neîncrezătoare spre el.

— Poftim?

— Nu puteți părăsi...

— Te-am auzit, spuse Jenny controlându-și furia. Vrei să spui că sunt... că sunt prizonieră aici?

Paznicul, un soldat tăbăcit, cu vastă experiență în lupte dar câtuși de puțină cu doamnele nobile, îi aruncă o privire alarmată sergentului de gardă care pași în față, se înclină protocolar și spuse:

— Aceasta este pentru... pentru... siguranța voastră, my lady. Gândindu-se că se referea la faptul că nu ar fi fost în siguranță în sat după cele petrecute ieri, Jenny făcu un gest larg, cu mâna.

— Ah, dar nu aveam de gând să merg mai departe de copacii aceia și...

— Îmi pare rău, poruncile domnului au fost foarte clare.

— Înțeleg, spuse Jenny, dar nu înțelegea câtuși de puțin și nu-i plăcea ideea să se simtă prizonieră. Dădu să se întoarcă, apoi reveni la nefericitul sergent, adresându-i-se cu o voce joasă, amenințătoare:

— Spune-mi ceva... restricția asta se referă la toată lumea care vrea să iasă, sau doar la mine?

Privirea sergentului se întoarse să scruteze orizontul.

— Numai la dumneavoastră, my lady. Și la mătușa dumneavoastră.

Furioasă și umilită, Jenny se întoarse și atunci înțelese că Royce îl trimisese pe Arik cu mătușa Elinor nu ca să o escorteze ci ca să o păzească.

— Știu eu un alt loc, îi sugeră cu blândețe părintele Gregory, luând-o de braț și ghidând-o înapoi, spre curtea vastă.

— Nu-mi vine să cred! Sunt prizonieră aici! șopti Jenny furioasă.

Părintele Gregory făcu un gest larg cu mâna, care cuprindea tot ce se afla în enorma curte interioară a castelului.

— Ah, dar e o închisoare extraordinară. Mai frumoasă decât orice castel pe care l-am văzut vreodată, comentă el cu un zâmbet apreciativ.

— O închisoare este o închisoare! îl informă Jenny neagră la față.

Fără să-i contrazică observația validă, preotul spuse:

— Este posibil ca soțul dumneavoastră să aibă motive, altele decât cele la care vă gândiți, ca să vrea să vă păstreze sub protecția lui

totală. Fără să își dea seama încotro o conducea, Jenny îl urmă spre capelă. Părintele deschise ușa și se dădu la o parte, să-i facă loc.

— Ce motive? întrebă Jenny de îndată ce se aflară în interiorul capelei întunecate, răcoroase.

Părintele Gregory îi arată un jilț din stejar și Jenny se așează.

— Asta nu pot să știu, desigur. Dar înălțimea sa nu îmi pare un om care să facă ceva fără un motiv serios.

Uimită, Jenny se uită la el.

— Îți place de el, da?

— Da, dar mai important este dacă dumneavoastră vă place de el?

Jenny își aruncă mâinile în sus.

— Până acum câteva minute, când am descoperit că nu pot părăsi curtea castelului, aș fi răspuns că da.

Părintele Gregory își încrucișa brațele și mâinile și încheieturile lui fură înghițite de mânecile largi ale sutanei albe.

— Și acum? După ce ați descoperit asta – încă vă mai place de el? o întrebă, ridicându-și o sprânceană blondă.

Jennifer îi aruncă un zâmbet trist și dădu din cap, neajutorată.

— Aș zice că asta spune totul, comentă vesel părintele și se strecură în jilț, alături de ea.

— Și acum spune-mi despre ce vroiai să discutăm, într-un atât de mare secret?

Jenny își mușcă limba, neștiind cum să-i explice.

— Ai observat ceva, orice... în sfârșit... ciudat, la toată lumea de aici? Nu față de mine, ci față de soțul meu?

— Ciudat în ce privință?

Jenny îi povesti cum o văzuse pe fată făcându-și semnul crucii în apropierea lui Royce și cum i se păruse ciudat că nimeni nu ovaționase cu bucurie întoarcerea acasă a stăpânului lor, ieri în sat. Încheie cu povestea amuzamentului fetelor când le confirmase din greșeală zvonul despre cum îi distrusese ea hainele și păturile.

În loc să fie scandalizat de spiritul distructiv al lui Jenny, părintele Gregory o privi, dimpotrivă, cu admirație și amuzament.

— Chiar le-ai... tăiat părurile? Jenny încuviință stânjenită.

— Jennifer, ești o femeie cu mult curaj și presimt că o să ai nevoie de el în viitor, ca să te descurci cu soțul tău.

— Nu a fost câtuși de puțin vorba de curaj, mărturisi ea râzând strâmb. Nu am crezut că voi fi de față ca să-i văd reacția, de vreme ce Brenna și cu mine plănuiserăm să evadăm chiar în dimineața aceea.

— În nici un caz nu ar fi trebuit să le distrugi părurile de care aveau nevoie ca să se încălzească, dar sunt sigur că îți dai seama de asta, adăugă el. Iar acum pot să încerc să-ți răspund la întrebarea ta despre reacția „ciudată” a sătenilor față de noul lor stăpân?

— Da, te rog. Îmi imaginez eu toate astea? Părintele Gregory se ridică brusc, ducându-se spre un grupaj de lumânări din fața unei cruci elaborate și îndreptă încet o lumânare căzută.

— Nu îți imaginezi nimic. Eu mă aflu aici doar de o zi, dar oamenii de aici nu au mai avut preot de mai bine de un an, așa că abia au așteptat să-mi vorbească.

Încruntându-se, preotul se întoarse spre ea.

— Știi că soțul tău a asediat locul acesta, în urmă cu opt ani?

Când Jennifer înclină din cap, părintele păru să respire ușurat.

— Și ai văzut vreodată un asediu? Știi ce se întâmplă atunci?

— Nu.

— Nu este un spectacol frumos de văzut. Există o vorbă: „când doi nobili se ceartă, coliba săracului arde” și este o vorbă adevărată. Nu doar castelul și proprietarul lui suferă ci și toți iobagii și șerbii. Recoltele le sunt jefuite de apărători și de atacanți deopotrivă, copiii le sunt uciși în încăierare și casele le sunt distruse. Nu este neobișnuit pentru un atacator să dea foc câmpurilor din jurul castelului, să distrugă recoltele și grădinile de zarzavat sau chiar să-i omoare pe țărani, ca să evite să fie încorporați de către cei asediați.

Deși nimic din toate acestea nu îi era străin lui... Jenny, nu fusese niciodată la locul unui asediu, în timpul sau imediat după. Acum totuși, stând în micuța, liniștita capelă care se afla pe locul asediat odinioară de Royce, imaginea căpăta pentru ea o neplăcută claritate.

— Nu există îndoială că unele dintre aceste lucruri au fost făcute de soțul tău în timpul asediului castelului Claymore. Sunt conștient că motivele lui au fost impersonale și că a acționat în interesul Coroanei, dar țăranilor le pasă puțin de motivele nobililor când sunt împovărați cu un război în care ei nu au nimic de câștigat dar au totul de pierdut.

Jenny se gândi la clanurile de acasă, care se luptau și se tot luptau între ele, fără să se plângă de consecințe și scutură din cap, uluită.

— Aici este altfel.

— Spre deosebire de membrii clanurilor voastre, mai ales ale celor din nord, țăranimea engleză nu primește nimic din prada de război, îi explică părintele

Gregory, înțelegându-i dilema. Potrivit legii engleze, tot pământul aparține de fapt regelui. Iar regele împarte parcele din acest pământ nobililor favoriți, drept recompensă pentru loialitate sau servicii speciale. Nobilii își aleg locul unde doresc să se așeze și apoi, la rândul lor, alocă țăranului o bucată de pământ, în schimbul căruia fiecare vasal trebuie să muncească două sau trei zile pe pământurile stăpânului sau să lucreze la castel. Firește, mai trebuie să contribuie și cu o măsură de grâne sau produse, din când în când.

În vremuri de război sau de foamete, stăpânul este moral – dar nu legal – obligat să apere interesele șerbilor și iobagilor săi. Uneori chiar îi protejează, dar de obicei, doar dacă asta este în propriul lui beneficiu.

Când părintele Gregory tăcu, Jenny spuse încet:

— Vrei să spui că ei se tem că soțul meu nu îi va proteja? Sau vrei să spui că îl urăsc pentru că a asediat Claymore și a ars câmpurile?

Părintele Gregory spuse trist:

— Nici una, nici alta. Țărănimea reprezintă un tot filosofic. Țăranii se așteaptă, din generație în generație, ca terenurile să le fie incendiate când stăpânul lor se luptă cu unul dintre egalii săi. Dar în cazul soțului tău, este altceva.

— Altceva? în ce sens?

— El și-a construit o viață de lupte și țăranii se tem că toți dușmanii lor vor începe să descindă la Claymore, unul după altul, ca să își ia revanșa. Sau că el îi va invita aici, ca să-și hrănească pasiunea lui pentru război.

— Dar asta este ridicol, spuse Jenny.

— Adevărat, dar va trece timp până vor înțelege.

— Iar eu am crezut că ei ar trebui să fie mândri pentru că este... este un erou pentru Anglia.

— Sunt mândri. Și se simt ușurați și încrezători că, spre deosebire de predecesorul lui, va dori și va fi capabil să îi apere dacă va fi nevoie. Forța, puterea lui, sunt, în această privință, de partea sa. De fapt, ei îl venerază.

— Mai bine zis sunt înspăimântați de el, spuse Jenny nefericită, amintindu-și de felul în care reacționau fetele în prezența lui.

— Și asta și nu fără motiv.

— Din câte pot eu vedea, nu au motiv să fie speriați de el, răspunse Jenny sincer convinsă.

— Ah, dar au. Pune-te în locul lor: noul lor stăpân este un bărbat supranumit Lupul – numele unui animal care atacă și își devorează victimele. Mai mult, legenda – nu faptele, legenda – spune că este brutal cu oricine îi iese în cale. În calitatea lui de stăpân, are dreptul să stabilească ce taxe să le pună și să participe la judecarea disputelor și să emită pedepse pentru cei care au greșit. Și atunci, spuse părintele Gregory, având în vedere reputația de om crud și neiertător, este el omul pe care l-ai vrea să decidă toate astea, pentru tine? Jenny era furioasă.

— Ah, dar el nu este crud și neiertător. Dacă ar fi fost pe jumătate astfel, sora mea și cu mine am fi avut o soartă cu mult mai rea, în mâinile lui.

— Adevărat, consimți părintele zâmbindu-i mândru. Dar acum nu-i mai rămâne soțului tău decât să-și petreacă timpul cu oamenii lui, pentru ca aceștia să ajungă singuri la o concluzie.

— Faci să pară totul foarte simplu, spuse Jenny ridicându-se și îndreptându-și fustele. Și cred că așa și este. Sper ca oamenilor să nu le dureze prea mult să înțeleagă...

Ușa se deschise brusc și amândoi se întoarseră la timp să vadă expresia de ușurare de pe chipul furios al lui Royce.

— Nimeni nu știa unde ești, spuse el apropiindu-se de Jennifer, cizmele răsunând amenințător pe dușumeaua din lemn lustruit, a capelei. Să nu mai dispari niciodată, fără să spui cuiva unde ești.

Părintele Gregory se uită la chipul plin de indignare al lui Jennifer și se scuză politicos. De îndată ce ușa se închise în urma lui, Jenny izbucni:

— Nu am știut că sunt prizonieră aici.

— De ce ai vrut să părăsești castelului? o întrebă Royce, neobosindu-se să se ascundă că nu a înțeles ce vroia ea să spună.

— Pentru că am vrut să discut în particular cu părintele Gregory, fără să ne privească toată lumea, îl informă Jenny furioasă. Iar acum este rândul tău să-mi răspunzi la întrebare. De ce mi se interzice să părăsesc locul ăsta? Asta este casa sau închisoarea mea? Eu nu o să...

— Este casa ta, o întrerupse el și spre totala ei derută, Royce începu să-i zâmbească.

— Ai cei mai albaștri ochi din lumea asta, îi spuse el râzând încetișor, admirativ. Când ești furioasă, capătă culoarea catifelei albastre, umede.

Jenny își dădu ochii peste cap, cu dezgust, pacificată pe moment de răspunsul că aceasta era casa ei.

— Catifea umedă? repetă ea încrețindu-și nasul. Catifea umedă...

Dinții lui albi străluciră într-un zâmbet cuceritor.

— Nu? Ce ar fi trebuit să spun?

Zâmbetul lui era molipsitor și Jenny intră în dispoziția lui veselă.

— Ei bine, ai fi putut spune că au culoarea... Ochii îi căzură pe safirul mare din mijlocul crucifixului.

— ... Culoarea safirelor, propuse ea. Sună mai bine.

— Ah, dar safirele sunt reci, pe când ochii tăi sunt calzi și expresivi. Mă descurc mai bine? chicoti el când Jenny nu mai ridică nici o obiecție privind catifeaua umedă.

— Mult mai bine. Vrei să continui? consimți ea.

— Cu complimentele?

— Desigur.

Royce râse.

— Foarte bine. Genele taie îmi amintesc de o mătură plină de funingine.

Veselia lui Jenny explodează într-un clinchet muzical.

— O mătură! chicoti ea veselă, scuturându-și capul spre el.

— Exact, iar pielea ta este netedă și albă și catifelată. Îmi amintește de...

— De ce? râse ea.

— De un ou. Să continui?

— Ah, te rog, nu, bombăni ea râzând.

— Nu m-am descurcat foarte bine, nu?

— Aș fi zis că până și curtea englezească pretinde un anumit nivel de curtoazie. Nu ai stat chiar deloc la curte?

— Cât mai puțin cu puțință, spuse el încet, dar atenția lui se oprise asupra generoaselor ei buze zâmbitoare și fără să o prevină, o cuprinse în brațe și îi luă flămând gura într-a lui.

Jenny simțea că se scufundă în vârtejul dulce, senzual, al dorinței lui și se smulse cu efort de lângă el. Ochii lui, deja întunecați de pasiune, priveau adânc într-ai ei.

— Nu mi-ai spus de ce, șopti ea tremurând, mi se interzice să părăsesc castelul.

Mâinile lui Royce alunecau încet în sus și în jos, de-a lungul brațelor ei, în timp ce se apleca din nou spre ea.

— Este doar pentru câteva zile, răspunse el sărutând-o după fiecare propoziție, până când voi fi sigur că nu există probleme... venind din afară.

Mulțumită, Jenny cedă incredibilei plăceri de a-l săruta și de a-i simți trupul mare încordându-se de plăcere.

Soarele începuse deja să coboare, când traversară curtea spre sala mare a castelului.

— Mă întreb ce pregătește mătușa Elinor pentru cină, spuse Jenny zâmbindu-i.

Royce îi răspunse cu o privire plină de subînțeles:

— În clipa asta apetitul meu se îndreaptă spre altceva decât mâncarea. Totuși, pentru că veni vorba, mătușa ta este chiar așa de pricepută la bucătărie pe cât afirmă ea?

Jenny îi aruncă o privire ezitantă.

— Ca să-ți spun adevărul, nu-mi amintesc ca cineva din familie să-i fi cântat vreodată ode de apreciere în această privință. Ea a fost întotdeauna lăudată pentru leacurile ei – veneau la ea doftoroaie din toată Scoția pentru unsori și preparate de tot felul. Mătușa Elinor crede că mâncarea adecvată, bine pregătită, înlătură tot felul de boli și că anumite mâncăruri au puteri vindecătoare speciale.

Royce își încreți nasul.

— Mâncarea ca leac? Nu asta aveam eu în minte. O măsură apoi pe Jenny cu privirea, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee.

— Tu ești pricepută în chestiuni de bucătărie?

— Cătuși de puțin. Foarfecele sunt specialitatea mea, spuse ea veselă.

Royce râse cu poftă, dar vederea lui Sir Albert apropiindu-se de ei, cu fața și mai severă ca de obicei puse capăt veseliei lui Jenny. Ochii

reci ai majordomului, trupul lui sfrijit și buzele subțiri îi dădeau un aer de cruzime arogantă care o făcu pe Jenny să se simtă stânjenită. Sir Albert îi spuse lui Royce:

— Înălțimea Voastră, a fost adus aici făptașul incidentului cu aruncatul noroiului. Sir Albert arată cu mâna spre atelierul de fierărie din partea cealaltă a curții, unde doi paznici țineau între ei un băiețel alb la față, înconjurat de o mulțime de șerbi.

— Să mă ocup eu de cazul acesta?

— Nu! strigă Jenny, incapabilă să-și învingă resentimentul față de el.

Cu o privire ușor încețoșată de resentimente, majordomul se întoarse de la Jennifer la Royce.

— Înălțimea Voastră? întrebă el ignorând-o pe Jenny.

— Eu nu am experiență cu procedurile sau măsurile disciplinare, în cazuri civile, îi spuse Royce lui Jennifer, dând vizibil înapoi. Ajunseseră deja în dreptul mulțimii care creștea rapid și Jenny se întoarse spre soțul ei, implorându-l din ochi, cu mintea încă plină de spusele părintelui Gregory.

— Dacă nu vrei să te ocupi tu, o pot face eu, se oferi ea plină de îngrijorare. L-am văzut de atâtea ori pe tatăl meu stând la Judecată și știu cum se procedează.

Royce se întoarse spre majordom.

— Ocupă-te de formalitățile obișnuite. Soția mea va decide asupra pedepsei.

Sir Albert își încleșta atât de tare dinții încât pomeții obrazilor se ascuțiră și mai mult sub piele, dar se înclină, acceptând.

— Cum doriți, înălțimea Voastră.

Mulțimea se dădu în lături ca să le facă loc să treacă și Jenny observă că toți cei care se aflau de partea lui Royce se dădeau în spate mai mult decât necesar, ca să-l lase să treacă – cât mai departe de atingerea lui.

Când ajunseră în mijlocul cercului, Sir Albert pregătise deja locul unde avea să fie împărțită dreptatea. Cu ochii lui de gheață întorși spre băiat, ale cărui brațe întinse erau ținute de doi gardieni vânjoși, Sir Albert spuse:

— Ești vinovat de a o fi atacat cu rele intenții pe stăpâna castelului Claymore, o crimă extrem de gravă, potrivit legilor Angliei – și una pentru care ar fi trebuit să-ți primești pe loc pedeapsa, chiar ieri. Ar fi fost mai ușor pentru tine decât să aștepti până astăzi, să o înfrunți din nou, termină majordomul cu duritate, lăsând-o pe Jenny cu impresia că el tocmai făcuse în așa fel, încât pedeapsa lui Royce să pară un supliciu deliberat.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii băiatului și în fața unui grup de oameni, o femeie despre care Jenny presupuse imediat că era mama băiatului, își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Soțul ei stătea alături, cu ochii lucioși de durere pentru fiul său.

— Negi ce ai făcut, băiete? strigă Sir Albert.

Cu umerii tremurând și plângând încetisor, băiatul își lăsă capul în jos și îl scutură.

— Vorbește!

— N... nu, spuse băiatul ridicându-și umărul ca să-și șteargă umilitoarea umezeală de pe tunică murdară.

— Este mai bine că nu negi, spuse majordomul aproape cu blândețe, pentru că dacă mori mințind, sufletul tău va fi damnat pentru veșnicie.

La cuvântul moarte, mama care plângea se smulse de lângă soțul care o ținea și se repezi la fiul ei, cuprinzându-l în brațe, legănându-i capul la sânul ei.

— Atunci fă o dată asta, ca să terminăm! strigă ea cu voce spartă, uitându-se la gardienii cu săbii. Nu-l mai speriați atâta, hohotea ea legănându-și băiatul în brațe. Nu vedeți că e speriat? Vă rog... nu-l mai speriați așa, se ruga femeia cu vocea aproape o șoptă și plângând în hohote.

— Aduceți preotul, izbucni Sir Albert.

— Nu înțeleg... interveni Royce cu o voce de gheață, care o făcu pe mamă să-și strângă mai tare copilul și să plângă și mai tare... De ce avem nevoie de o liturghie la această oră nepotrivită?

— Nu este o liturghie, este o spovedanie, interveni majordomul, fără să-și dea seama că Royce înțeleșese în mod deliberat greșit motivul lui de a trimite după părintele Gregory. Întorcându-se spre mama băiatului, Sir Albert spuse:

— Am crezut că ereticul tău fiu va dori să primească ultimul sacrament din partea Bisericii.

Femeia încuviință din cap, incapabilă să mai vorbească de atâta plâns.

— Nu! strigă Royce, dar mamă isterică strigă și ea:

— Ba da! Este dreptul lui!... Dreptul lui să primească ultima împărtășanie, înainte de a muri!

— Dacă moare, spuse Royce cu răceală, atunci se va întâmpla asta pentru că îl sufoci cu mâinile dumitale, femeie. Dă-te la o parte și lasă băiatul să respire!

O privire de răvășită speranță traversă chipul femeii, apoi făcu un gest cu mâna, în timp ce se uita la fețele încordate ale mulțimii și își dădu seama că nimeni nu-i împărtășea speranța.

— Milord, ce aveți de gând să-i faceți?

— Nu este decizia mea, răspunse Royce, furios din nou, amintindu-și cum strigaseră oamenii ăștia ieri, la soția lui. Pentru că soția mea a avut de suferit ieri din cauza lui, ea va decide.

În loc să se simtă ușurată, mama își duse mâna la gură, întorcându-și ochii plini de groază spre Jenny, care, nemaiputând suporta să o vadă pe biata femeie torturată de incertitudine, se întoarse spre băiat și îl întrebă repede, nu neprietenos:

— Cum te cheamă?

Băiatul se zgâi la ea cu ochii umflați de plâns, tremurând din tot trupul.

— J... Jake. M... my... Lady.

— Da, spuse Jenny, gândindu-se intens la cum ar fi mânuit tatăl ei cazul acesta. O faptă rea nu putea rămâne nepedepsită, știa asta, pentru că acest lucru ar fi născut alte fapte rele și ar fi făcut ca soțul ei să pară un om slab. Pe de altă parte, nici duritatea nu se punea în discuție, având mai ales în vedere vârstă fragedă a copilului. Încercând să-i ofere copilului o scuză, spuse cu blândețe:

— Uneori, când suntem foarte surescitați de ceva, facem lucruri pe care nu vrem să le facem. Asta s-a întâmplat când ai aruncat cu noroi? Poate că nu ai vrut să mă nimeresti cu el?

Jake înghiți de două ori, mărul lui Adam mișcându-se proeminent în sus și în jos, de-a lungul gâtului lung, slab.

— Eu... Eu... Băiatul se uită la fața aspră a ducelui și alege adevărul.

— ... Eu nimeresc întotdeauna când țintesc ceva, recunosc el nefericit.

— Adevărat? spuse Jenny, trăgând de timp și gândindu-se înnebunită la o soluție.

— Da, doamnă, recunosc el într-o șoaptă speriată. Pot nimeri un iepure între ochi cu o piatră și să-l omor, dacă este destul de aproape să-l văd. Nu greșesc niciodată.

— Adevărat? repetă Jenny, impresionată. Și eu am încercat o dată să nimeresc un iepure de la patruzeci de pași și l-am omorât.

— Zău? întrebă Jake, reciproc impresionat.

— Da... în sfârșit, nu contează asta, spuse ea repede, văzând privirea dojenitoare a lui Royce. Dar pe mine nu ai vrut să mă omori, nu? întrebă ea și cum prostuțul de el nu îi confirmă, adăugă repede:

— Vreau să spun că nu ai vrut ca păcatul morții să-ți păteze pentru totdeauna sufletul?

La asta, băiatul scutură din cap, convingător.

— A fost deci mai mult un gest pornit din surescitarea momentului, nu? insistă ea și spre marea ei ușurare, băiatul confirmă din cap.

— Și firește, erai mândru de îndemânarea ta la aruncat și poate ai vrut chiar să te dai puțin în spectacol, în fața tuturor?

Băiatul ezită, apoi dădu din nou din cap.

— Vedeți?! se adresează Jenny mulțimii tensionate, în așteptare și ridicând glasul, spuse cu convingere:

— Nu a vrut să facă rău cu adevărat, iar intenția este la fel de importantă ca și fapta în sine.

Întorcându-se înapoi spre băiat, îi spuse cu severitate:

— Totuși, trebuie să-ți ispășești într-un fel vina, iar pentru că ești atât de bun la aruncat, cred că ar trebui să-i dai îndemânării tale o folosință mai bună. De aceea, Jake, în următoarele două luni îți vei petrece fiecare dimineață ajutându-i pe bărbați să vâneze. Și dacă nu va fi nevoie de carne proaspătă, o să vii la castel să mă ajuți aici. Cu excepția duminicilor, firește. Iar dacă...

Jenny se opri șocată, când mama băiatului se aruncă la picioarele ei, petrecându-și brațele în jurul lor și spunând, printre hohote:

— Vă mulțumesc, my lady, vă mulțumesc. Sunteți o sfântă. Domnul să vă binecuvânteze, vă mulțumesc

— Nu, nu face asta, o rugă Jenny disperată, când femeia copleșită îi luă tivul rochiei și i-l sărută. Soțul femeii, cu căciula în mână, veni să o ia de acolo, cu ochii strălucind de lacrimi, în timp ce se uita la Jenny.

— Dacă aveți nevoie de fiul vostru să vă ajute la câmp, îi spuse Jenny acestuia, atunci își poate ispăși pedeapsa... după-amiezele.

— Eu... începu bărbatul cu voce gătuită, apoi își dresе glasul, își îndreptă umerii și continuă cu emoționantă demnitate:

— O să vă păstrez în rugăciunile mele pentru tot restul vieții, milady.

Jenny îi răspunse, zâmbind:

— Și pe soțul meu, sper.

Bărbatul păli, dar reuși să-l privească în ochi pe omul aprig care stătea alături de ea și să spună cu sfioasă sinceritate:

— Da, și pe dumneavoastră, milord.

Mulțimea se împrăștie într-o tăcere temătoare, aruncându-i lui Jenny priviri furișe, peste umăr, în timp ce ea se întreba dacă nu cumva două luni erau prea mult. În drumul înapoi spre sala mare a castelului, Royce rămase atât de tăcut încât Jenny îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ai părut surprins când am spus două luni.

— Am fost, recunosc el amuzat. O vreme am crezut că o să-l feliciți pentru excelența lui țintă și că o să-l invitați diseară la cină.

— Crezi că am fost indulgentă? spuse ea cu ușurare, în timp ce Royce deschidea ușa grea de stejar, dându-se într-o parte să o lase să treacă.

— Nu știu. Eu nu am experiență cu țăranii și cu menținerea ordinii. Totuși, Prisham ar fi trebuit să spună altceva, nu să vorbească despre pedeapsa cu moartea. Care nici nu se punea în discuție.

— Nu-mi place de el.

— Nici mie. A fost majordom aici, înainte și l-am păstrat. Cred că e timpul să caut un altul, să-l înlocuiesc.

— Curând, sper? insistă Jenny.

— În clipa asta, spuse el și lui Jenny îi scăpă zâmbetul ștrengăresc din ochii lui, dar am ceva mai important în minte.

— Da? Ce anume?

— Să te duc în pat și apoi la cină – în ordinea asta.

— Scularea, somnoroaso...

Râsul leneș al lui Royce o trezi pe Jenny.

— Este o seară minunată, îi spuse el când Jenny se întoarse pe spate și-i zâmbi languros.

— O noapte făcută pentru dragoste iar acum... să mergem la masă, îi spuse el, ciugulindu-i vârful urechii.

Când Royce și Jenny coborâră, mulți dintre cavaleri terminaseră deja de mâncat și mesele pe căpriori fuseseră demontate și proptite frumos la locul lor, la perete. Doar cavalerii care aveau privilegiul să

mănânce la masa principală, de pe estradă, păreau că doresc să-și prelungească timpul petrecut cu fiecare fel de mâncare.

— Unde este mătușa mea? îi întrebă Jenny, în timp ce Royce se așeza alături de ea, la centrul mesei.

Sir Eustace își îndreaptă capul spre arcada prin care tocmai dispăruse mătușa.

— S-a dus la bucătărie să instruiască bucătarii să pregătească mai multă mâncare pentru mâine. Nu cred, adăugă el zâmbind, că și-a dat seama ce apetit monstruos avem, când mâncarea e gustoasă.

Jenny se uită în jur la platourile de pe masă, majoritatea aproape goale deja și răsufală încet, ușurată.

— Deci... deci e gustoasă?

— Bună pentru zei, exagera cavalerul zâmbind. Întrebă-i pe ceilalți.

— Exceptându-l pe Arik, spuse Sir Godfrey cu o uitătură dezgustată spre uriașul care desprinsese sistematic o găscă întregă de pe carcasa ei iar acum era la ultimele câteva îmbucături.

În clipa aceea, în sală intră mătușa Elinor, cu fața numai zâmbet.

— Bună seara, înălțimea Voastră, i se adresă ea lui Royce. Bună seara, Jennifer, scumpa mea. Rămase apoi în picioare, în capătul mesei, radiindu-și totala ei aprobare către ocupanți, platourile goale și chiar către servitorii care curățau resturile.

— Se pare că toată lumea s-a delectat cu bucatele mele.

— Dacă știam că o să coborî să ne însuflețești masa cu prezența ta, am fi păstrat mai multă mâncare, îi spuse Stephan fratelui său.

Royce îi aruncă o privire ironică.

— Adevărat?

— Nu, spuse Ștefan vesel. Uite, ia o tartă, o să-ți crească buna dispoziție.

— Sunt sigură că a mai rămas ceva gustos în bucătărie, spuse mătușa Elinor împreunându-și mâinile micuțe, în semn de sublimă plăcere pentru primirea făcută eforturilor ei.

— Mă duc după cataplasma mea și văd ce mai găsesc pe acolo. Tartele cresc buna dispoziție, exceptându-l pe Arik.

Aruncându-i o privire amuzată camaradului său, Ștefan spuse:

— Nu există nimic care să facă să-i crească lui Arik buna-dispoziție – nici măcar crengile de pin.

Menționarea crengilor de pin îi făcu pe toți ceilalți să împărtășească o glumă cât se poate de amuzantă, dar când Jenny se uită la Royce, îl văzu la fel de perplex ca și ea. Mătușa Elinor le oferă răspunsul, în timp ce se repezea înapoi cu un servitor care căra platouri cu mâncare fierbinte și un mic bol cu o bucată de pânză alături.

— Ah, da, Arik și cu mine ne-am întors azi cu fel de fel de ramuri. Avea brațele încărcate cu crengi adorabile, nu-i așa? spuse ea veselă.

Se opri să le arunce o privire derutată cavalerilor cuprinși brusc de un acces de râs, apoi luă bolul și pânza de pe tava servitorului și spre groaza lui Jenny, Lady Elinor înainta spre Arik, cu cataplasma ei.

— N-ai avut o zi plăcută astăzi, nu? se tângui ea punând bolul lângă Arik și înmuind cârpa în el. Cine te poate blama pentru asta?

Emanând compasiune și vinovăție, mătușa Elinor se uită la Jenny și spuse cu tristețe:

— Arik și cu mine am întâlnit cel mai diavolesc păianjen din toți câți am avut nefericirea să întâlnesc vreodată!

Expresia lui Arik deveni amenințătoare, în timp ce o urmărea cu coada ochiului înmuind cârpa în bol, dar mătușa Elinor continuă prietenoasă:

— Afurisita, micuță creatură l-a mușcat pe sărmanul Arik, deși acesta nu a făcut absolut nimic ca să o provoace, exceptând faptul că stătea în picioare, sub copacul unde-și avea ea plasa. Deși, adăugă ea întorcându-se spre uriașul posac și dând din deget spre el, ca și cum ar fi fost un băiețel de șase anișori, cred că a fost urât din partea ta să te răzbuni așa cum ai făcut tu.

Oprindu-se să măi înmoaie cârpa în bol, îi spuse cu severitate:

— Pot înțelege de ce ai strivit pânza cu pumnul, dar nu cred că a fost inteligent din partea ta să te superi pe copac și să-l tai cu toporișca! Mătușa Elinor îi aruncă o privire nedumerită lui Sir Gregory, ai cărui umeri se scuturau de răs și apoi lui Sir Eustace, al cărui păr blond îi cădea aproape în blid, în timp ce încerca să-și camufleze râsul. Numai Gawin păru sincer alarmat, când mătușa Elinor spuse:

— Așa, băiatul meu, lasă-mă doar să-ți tamponez fața cu câr...

— NU! Pumnul cărnos al lui Arik se izbi de masa grea de stejar, făcând să danseze platourile. Retrăgându-se de la masă, ieși afară din sală, cu trupul contractat de furie.

Șocată, mătușa Elinor îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre ceilalți de la masă și spuse:

— Sunt sigură că n-ar fi așa de irascibil dacă ar mânca potrivit sugestiilor mele. Asta i-ar rezolva problema mațelor – problema digestiei, amendă ea repede, de dragul comesenilor. Ceea ce cred că i-am explicat foarte clar, astăzi.

După cină, Royce se ambala într-o discuție cu cavalerii săi, cu subiecte de interes strict bărbătesc – subiecte care se întindeau de la câți oameni mai erau necesari ca să-l ajute pe armurierul castelului în sarcina suplimentară de a repara coifurile și zalele luptătorilor întorși cu Royce, până la marea catapultă de pe parapet, care era sau nu prevăzută cu o cantitate suficientă de pietre.

Jenny asculta cu atenție, îndrăgind autoritatea calmă cu care vorbea Royce și în general savurând neașteptata plăcere de a face parte dintr-o familie a ei. Se gândea cât de cald îi era și cât de bine, când Royce puse capăt discuției despre catapulte și se întoarse spre ea cu un zâmbet de scuze.

— Vrei să ne plimbăm pe afară? Este o seară plăcută de octombrie – mult prea plăcută ca să o petrecem discutând lucruri care par foarte plictisitoare pentru tine.

— Nu m-am plictisit, spuse Jenny încet, zâmbindu-i fără să știe.

— Cine ar fi crezut, glumi el răgușit, că aceeași femeie care a încercat odinioară să-mi scrie inițialele pe obraz cu propriul meu cuțit, poate fi o soție atât de plăcută? Fără să mai aștepte un răspuns, Royce se întoarse spre cavaleri, în timp ce o ajuta politicos pe Jennifer să se ridice de la masă. După ce le aminti de adunarea din curtea castelului din dimineața următoare, după micul-dejun, pentru exersarea la aruncatul suliței, Royce o conduse pe Jennifer afară din sală.

După plecarea lor, Sir Eustace se întoarse spre ceilalți și spuse zâmbind:

— Ați știut vreodată, înainte, că Royce e mort după plimbările sub clar de lună?

— Nu, dacă nu anticipa vreo vizită nocturnă din partea inamicului, râse Sir Lionel.

Sir Godfrey, cel mai în vârstă din grup, nu zâmbi.

— Așteaptă una, de când am sosit aici.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

— Unde mergem? întrebă Jenny.

— Acolo sus, să admirăm priveliștea, spuse Royce arătând spre treptele abrupte care duceau pe drumul de pe zid, o cale largă din piatră, lipită de zidul castelului, care se întindea de-a lungul celor douăsprezece turnuri, facilitându-le oștenilor de pază să patruleze întreg perimetrul castelului.

Încercând să ignore gărzile, Jenny se uită afară, deasupra văii luminate de lună, în timp ce briza îi învolbura părul de pe umeri.

— Ce frumos e sus aici, spuse ea încet, întorcându-se spre Royce. Claymore e frumos. După un minut, spuse:

— Pare invulnerabil. Nu-mi pot imagina cum ai reușit să-l cucerești. Zidurile astea sunt atât de înalte și piatra este atât de netedă. Cum ai reușit să escaladezi până aici?

Royce își ridică sprâncenele peste ochii lui cenușii, amuzați.

— Nu le-am escaladat. Am săpat tuneluri sub ele, le-am asigurat cu bârne și apoi am dat foc în tunele. Când s-au prăbușit bârnele, s-a prăbușit și zidul.

Jenny rămase cu gura căscată de șoc, apoi își aminti ceva:

— Am auzit că ai făcut așa la castelul Glenkenny. Pare ceva extrem de periculos.

— Este.

— Atunci de ce ai făcut așa?

Dându-i la o parte o buclă răzlețită, Royce spuse degajat:

— Pentru că nu pot să zbor, care ar fi fost singura altă posibilitate de a intra în curtea asta.

— Asta înseamnă că și altcineva ar putea pătrunde aici în același fel, observă ea gânditoare.

— Ar putea încerca, spuse el zâmbind, dar ar fi o prostie. Chiar sub noi, la câțiva metri de ziduri, am construit o serie de tuneluri, unele care s-ar prăbuși peste invadatori dacă ar încerca ce am făcut eu. Când am reconstruit locul ăsta, continuă Royce petrecându-și un braț peste talia ei și strângând-o mai aproape, am încercat să-l reprojectez astfel încât nici măcar eu să nu-l mai pot cuceri. Acum opt ani, zidurile astea nu erau din piatră atât de fină, ca acum. Royce arătă spre turnurile care se înălțau mult deasupra zidurilor, la intervale egale.

— Iar turnurile astea erau toate pătrate. Acum sunt rotunde.

— De ce? întrebă Jenny intrigată. Royce o sărută fierbinte pe frunte.

— Pentru că turnurile rotunde nu au colțuri simpatice pentru oameni, să se poată cățara pe ele. Mai ales cele pătrate, așa cum aveți voi la Merrick, sunt cel mai ușor de escaladat, așa cum bine știi... Jenny deschise gura să-l certe pentru că pomenise despre așa ceva, dar se trezi din nou sărutată.

— Dacă dușmanul nu se poate cățara pe ziduri sau săpa tuneluri sub ele, îi șopti el la ureche, sărutând-o din nou, singurul lucru pe care-l mai poate face este să încerce să pună foc. De aceea, șopti Royce trăgând-o mai aproape de el, toate clădirile din curtea castelului au acoperișul din țiglă, nu din stuf.

Rămasă fără suflu din cauza sărutărilor, Jenny se dădu ușor pe spate, în brațele lui.

— Ești foarte meticolos, my lord, glumi ea cu subînțeles.

Royce zâmbi larg.

— Ce îmi aparține, intenționez să păstrez. Cuvintele îi amintiră de lucruri ale ei, pe care nu fusese în stare să le păstreze – lucruri care ar fi trebuit să aparțină copiilor lor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Royce, văzând cum se întristează.

Jenny ridică ușor din umeri și spuse:

— Mă gândeam doar că este firesc să vrei să ai copii și...

Ridicându-i fața în sus, spre el, Royce spuse liniștit:

— Eu vreau copiii tăi. Jenny așteptă, rugându-se ca el să spună „te iubesc”, dar cum el nu o făcu, încercă să-și spună că ceea ce tocmai a spus era aproape la fel de bine ca „te iubesc”.

— Am avut multe lucruri – bijuterii și altele – continuă ea, lucruri care au aparținut mamei mele și care, prin drepturile mele, ar fi trebuit să aparțină copiilor noștri. Mă îndoiesc că tata o să mi le mai dea, acum. Știi, nu am fost o fată fără dotă, dacă ai citit cumva contractul de căsătorie.

— Doamnă, spuse el, n-aș zice că acum nu aveți dotă.

Simțindu-se cu adevărat diminuată acum, când își dădu brusc seama că intrase în căsnicia ei doar cu hainele murdare de pe ea, se întoarse în brațele lui, cu fața spre vale.

— Eu nu am nimic. Am venit la tine cu mai puțin decât cel mai de jos șerb, nici măcar cu o singură oaie, ca zestre.

— Fără oi, conveni el sec. Singura ta posesie este cel mai frumos mic domeniu din toată Anglia, care se cheamă Grand Oak, datorită stejarilor uriași care îi străjuiesc porțile. Royce îi văzu uimirea din ochi și adăugă cu un zâmbet poznaș:

— Henric ți l-a oferit, ca dar pentru mireasă. Va fi casa ta de zestre.

— Ce... ce drăguț... din partea lui, spuse Jenny, venindu-i foarte greu să vorbească astfel despre regele englez.

Royce îi aruncă o privire piezișă, sardonică.

— L-a luat de la mine.

— Ah, exclamă Jenny, perplexă. De ce?

— A fost o amendă dată mie pentru acțiuni referitoare la o anumită tânăra scoțiană, capturată de la o mănăstire.

— Eu nu sunt chiar atât de sigură că ne aflăm pe pământurile abației.

— Potrivit stareței, vă aflați.

— Adevărat? întrebă ea dar Royce nu o auzi. Brusc, începu să se uite intens în vale, cu trupul încordat, atent.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jenny, scrutând în direcția privirii lui, incapabilă să vadă un singur lucru măcar, în afara celor obișnuite.

— Cred, spuse Royce stăpân pe el, în timp ce se uita în depărtare, la o pată de lumină aproape invizibilă, mult dincolo de sat, că seara noastră plăcută este pe cale să fie întreruptă. Avem oaspeți. Alte șase mici luminițe săltau în raza lui vizuală, apoi alte douăsprezece și apoi de două ori mai multe.

— Cel puțin o sută, poate mai mulți. Călări.

— Oaspeți... începu Jenny, dar vocea îi fu acoperită când un străjer aflat departe, la dreapta ei, ridică trâmbița și suflă în ea puternic, să-ți spargă timpanele. Alți douăzeci și cinci de străjeri, care staționau la intervale de-a lungul platformei circulabile, se întoarseră în direcția lui și o clipă mai târziu, după ce-i confirmară ce văzuse el, își ridicară propriile trâmbițe și brusc, pașnica noapte fu despicată de amenințătoarele sunete scoase de trâmbițași.

Îneebunită, Jenny se întoarse spre Royce.

— Ce s-a întâmplat? Sunt dușmani?

— Eu aș zice că este un contingent de la Merrick. Sir Godfrey și Sir Ștefan se repezeau acum în sus, pe treptele zidului, cu mâinile pe săbiile lungi și Jenny începu să tremure toată. Săbii. Măcel.

Royce începu să îi dea ordine căpitanului și când se întoarse înapoi spre Jenny, ea se uita înspre luminile pâlpâitoare, cu mâna apăsată pe gură.

— Jennifer, spuse el încet, dar. Ochii pe care îi ridică spre el erau sălbatici de groază și Royce înțelese că trebuia să o scoată imediat din locul acesta, unde ea era, evident, convinsă că se pregătea o mare bătălie.

În curte și pe zidul castelului fuseseră aprinse sute de torțe și întreaga scenă era deja luminată ca ziua, de o lumină stranie,

galbenă, în timp ce Royce o lua de braț și o conducea în jos pe scări și în marea sală.

Închizând ușa dormitorului său, se întoarse spre ea iar Jenny îl privi amorțită de îngrijorare.

— Nu ar trebui să fii afară... acolo... cu oamenii tăi?

— Nu. Oamenii mei au trecut de mii de ori prin asta. Punându-și mâinile pe umerii ei încordați, îi spuse cu o voce calmă, fermă:

— Jennifer, ascultă-mă. Oamenii mei au ordin să nu atace fără să primească direct de la mine comanda. Jenny se înfiora, ca și cum cuvântul „atac” fusese tot ce auzise ea și Royce o scutură ușor.

— Ascultă-mă, îi comandă el cu asprime. Am postat oameni în pădurile din apropierea drumului, în câteva minute o să știu exact cât de mare este grupul care se apropie. Nu cred că este o armată, asta doar în cazul în care tatăl tău este mai nebun decât îl cred eu. Mai mult, nu a avut timp să organizeze o chemare-sub-arme a scoțienilor tăi cu capete încinse și să formeze o armată completă, bine echipată. Eu cred că nu este decât un grup de la Merrick, plus Lordul Hastings, Lordul Dugal și tatăl tău. Având în vedere situația jenantă în care l-am pus când te-am răpit de la Merrick, este clar că vrea să vină cu mare tărahoi aici și să ridice pretenții pentru ofensă adusă unei persoane inocente. Mai mult, își va salva puțin fața dacă va reuși să intre în Claymore, chiar dacă pentru asta trebuie să vină cu steagul armistițiului și cu un englez de la Camera Stelelor, care să-l bage înăuntru.

— Și dacă este un grup pașnic, ce ai de gând să faci? strigă ea frenetic.

— O să cobor podul suspendat și o să-i invit înăuntru, spuse el simplu.

Degetele ei mușcară în mușchii brațelor lui.

— Te rog... nu le face rău...

— Jennifer... spuse el încordat, dar Jenny își petrecu brațele pe după el, lipindu-se de el.

— Nu le face rău! striga ea isteric. Mi-ai dat cuvântul tău! Fac tot ce-o să-mi ceri... totul... dar nu le face rău.

Exasperat, Royce o îndepărtă de el și o apucă de bărbie.

— Jennifer, singura care va fi rănită în noaptea asta va fi mândria mea. Mă chinuie peste măsură gândul că o să trebuiască să ridic porțile, să cobor podul și să-l las pe tatăl tău să intre în sala mea.

— De mândria lui nu ți-a păsat, argumentă Jenny sălbatic, când ai escaladat turnul de la Merrick și m-ai răpit de acolo. Cum crezi că se simte el, din cauza asta? Mândria ta este atât de mare încât nu o poți pune de-o parte, doar pentru câteva ceasuri, de data *asta*?

— Nu.

Acel singur cuvânt, rostit cu atâta convingere liniștită, o smulse în sfârșit pe Jenny din panica ei irațională. Inspirând prelung, adânc, liniștindu-și respirația, își lipi fruntea de pieptul lui și spuse:

— Știu că nu îi vei face rău familiei mele. Mi-ai dat cuvântul tău.

— Da, spuse el liniștitor, strângând-o în brațe pentru o sărutare scurtă. Întorcându-se spre ușă, se opri cu mâna pe mâner.

— Stai aici înăuntru, până când o să trimit după tine, îi porunci el implacabil. Am trimis după preot, să depună mărturie că suntem bine și cu adevărat căsătoriți, dar îmi imaginez că emisarii regilor noștri vor dori să te vadă, ca să se convingă că ești în siguranță și nevătămată.

— Foarte bine, consimți ea și adăugă repede: tata o să fie într-o stare cumplită, dar William este blând și rareori se pierde cu firea. Aș vrea să-l văd înainte de plecarea lor – ca să vorbesc cu el și să-i trimit un mesaj Brennei. O să-i dai voie să urce? Royce înclină ușor din cap.

— Dacă o să mi se pară înțelept, da.

Voci bărbătești se înălțau în tunete mânioase, jos în sală, ajungând până în camera ei, unde Jenny făcea pași, aștepta, asculta, se ruga. Vocea tatălui ei, tunând și fulgerând, era acompaniată de vocile mânioase ale fraților ei, cât și de cea a Lordului Hastings și a Lordului

Dugal. Vocea adâncă a lui Royce, aspră și autoritară, se înalță deasupra larmei, după care se făcu liniște... o liniște ciudată, prevestitoare.

Știind că dacă ieșea din camera ei și se ducea la galerie, putea vedea ce se întâmpla, Jenny se duse la ușă și puse mâna pe clanță, dar se opri, ezitantă. Royce îi dăduse cuvântul că nu îi va face rău familiei ei și tot ce-i ceruse el în schimb, era să rămână unde era. I se păru greșit să nu-i onoreze dorința.

Smulgându-și mâna de pe clanță, Jenny se întoarse cu spatele la ea, apoi ezită din nou. Putea totuși să-i onoreze dorința dar și să audă mai bine, deschizând doar ușa puțin, fără să iasă din cameră, întoarse clanța precaută, deschizând ușa doar doi centimetri...

— Părintele Gregory a certificat căsătoria celor doi, spunea Lordul Hastings, emisarul englez de la Curtea Regelui Henric. Se pare că Claymore a respectat scrisoarea de agreement, chiar dacă nu exact în spiritul ei, în timp ce tu, Lord Merrick, complotând să-ți ascunzi fata departe de soțul ei de drept, ai încălcat înțelegera, atât în spirit cât și în fapt.

Emisarul Scoției mormăi ceva liniștitor și conciliator, dar tatăl lui Jennifer începu să strige, furios:

— Porc de englez ce ești! Fata mea a ales să meargă la mănăstire, ea m-a rugat să o trimit acolo. Era pregătită pentru încheierea căsătoriei, dar era dreptul ei sfânt să-l aleagă pe Dumnezeu ca stăpân al ei, dacă dorea asta. Nici un rege nu-i poate nega dreptul de a-și alege singură o viață de sihăstrie și de devoțiune față de Dumnezeu și tu știi asta! Adu-o aici, strigă el. O să vă spună că a fost alegerea ei!

Cuvintele lui îi sfâșiară lui Jenny sufletul ca o sabie dințată. Era clar că avusese cu adevărat de gând să o închidă într-o mănăstire pentru tot restul vieții ei, fără măcar să-i spună ceva; era dispus să-i sacrifice viața ca să se răzbune pe dușmanul lui. În sufletul lui avea mai multă ură pentru un dușman decât avea dragoste pentru ea.

— Aduceți-o aici! O să vă spună că vorbesc adevărul! tuna tatăl ei. Am cerut să fie adusă aici! Barbarul obiectează pentru că știe că soția lui îl disprețuiește și că o să confirme ce am spus eu.

Vocea adâncă a lui Royce era plină de atâta calmă convingere, încât inima lui Jenny se umplu de tandrețe amestecată cu durerea trădării tatălui ei.

— Jennifer mi-a spus adevărul și adevărul este că niciodată nu a colaborat cu tine, în acest complot. Dacă o iubești câtuși de puțin, nu o forța să coboare aici ca să-ți spună în față că ești un mincinos.

— El este mincinosul! urlă Malcolm. Jennifer o să dovedească asta!

— Regret că trebuie să-i provoc această nefericire soției tale, interveni Lordul Hastings, dar amândoi, Lordul Dugal și cu mine suntem de acord că singurul mod de a rezolva chestiunea aceasta este să auzim ce spune chiar ea. Nu, înălțimea Voastră, adăugă el imediat, Lordul Dugal și cu mine o vom escorta pe doamna aici – pentru ca... să evităm obiecțiunea de coerciție, de ambele părți. Vă rog să aveți amabilitatea să ne îndreptați spre camera ei...

Jenny închise ușa și se lăsă pe ea, punându-și obrazul pe banda de fier, simțindu-se ca și cum ar fi fost sfâșiată de vie.

Sala era încărcată de tensiune și ostilitate când apărură, pășind între cele două escorte. Soldați de la Merrick, Claymore și din partea regelui Henric și a Regelui Jarries erau aliniați de-a lungul pereților. Tatăl lui Jennifer și frații ei stăteau aproape de cămin, vizavi de Royce și toți se uitau la ea.

— Înălțimea Voastră... începu Lordul Hastings întorcându-se spre Jennifer, dar tatăl ei îl întrerupse nerăbdător.

— Draga mea copilă, spune-le idioților ăstora că a fost dorința ta să te retragi la mănăstire, mai curând decât să înduri viața alături de... de bastardul ăsta. Spune-le că m-ai rugat, m-ai implorat să te las să faci asta, că ai știut...

— Nu am știut nimic, strigă Jennifer, nemaiputând suporta simulata onestitate și dragoste de pe chipul lui.

— Nimic!

Jenny îl văzu pe Royce venind spre ea, văzu susținerea liniștită din ochii lui cenușii, dar tatăl ei nu terminase încă.

— Încetează! tună el, înaintând spre Jennifer, pe față cu un amestec de furie și neîncredere. Cum adică, nu ai știut nimic? În seara în care ți-am spus că urma să te căsătorești cu bestia, m-ai implorat să te las să te întorci la mănăstirea Belkirk.

Jenny păli când această uitată rugăminte a ei, făcută într-un moment de teroare și refuzată ca imposibilă de tatăl ei, îi striga acum în minte... Mă întorc la mănăstire, sau la mătușa Elinor, sau oriunde spui tu...

— Am... am spus asta, se bâlbâi ea, cu privirea pe chipul lui Royce, privindu-l cum se întărește, într-o mască a furiei.

— Asta era! Asta confirmă totul! strigă tatăl ei. Jenny îl simți pe Lordul Hastings luând-o de mână, dar ea se smulse.

— Nu, te rog, ascultă-mă, strigă ea cu ochii pe pulsul care bătea în obrazul lui Royce și la violența arzătoare din ochii lui. Ascultă-mă, îl imploră ea. I-am spus asta, tatălui meu. Am uitat că am spus-o, pentru că... își întoarse brusc capul spre tatăl ei... Pentru că tu nici n-ai vrut să auzi asta. Dar eu niciodată, niciodată nu am fost de acord cu nici un plan, mai întâi să mă mărit cu el și apoi să fug la o mănăstire. Spune-i, strigă ea, spune-i că nu am fost niciodată de acord.

— Jennifer, spuse tatăl ei privind-o cu amărăciune și dispreț, ai fost de acord în clipa în care m-ai implorat să te las să te întorci la Belkirk. Eu am ales doar o mănăstire mai sigură, mai îndepărtată. Niciodată nu a existat în mintea mea vreo îndoială că mai întâi va trebui să te supui poruncii regelui nostru și să te măriți cu porcul. Și tu ai știut asta. Pentru asta am respins, la început, propunerea ta.

Jenny trecu de la fața acuzatoare a tatălui ei la fața de granit a lui Royce și avu un sentiment de panicată zădărniciie, care depășea orice

simțise vreodată. Întorcându-se, își ridică fustele și începu să se îndrepte încet spre estradă, ca într-un coșmar.

În spatele ei, Lordul Hastings își drese gâtul și îi spuse tatălui ei și lui Royce:

— Se pare că a fost un caz de totală neînțelegere, între toate părțile. Claymore, dacă ai fi atât de amabil să ne oferi adăpost peste noapte, în casa de la intrare, vom pleca mâine dimineață.

Picioare încălțate în cizme tropăiau pe pardoseală, în timp ce toată lumea ieșea din sală. Jenny urcase aproape treptele când urletele cumplite ale tatălui ei îi înghețară sângele în vine:

— Ticălosule! Tu l-ai omorât! O să te... Bubuitul inimii lui Jenny astupă orice alt zgomot, când se întoarse și începu să alerge în jos pe scări. Trecând prin dreptul mesei, văzu oamenii aplecându-se peste ceva aproape de ușă și Royce, tatăl ei și Malcolm erau ținuți la distanță, cu sabia.

Și atunci, bărbații înghesuiți lângă ușă se ridicară încet și se dădură înapoi...

William zăcea pe jos, cu un pumnal înfipt în piept, într-o baltă de sânge care se întindea în jurul lui. Strigătul lui Jenny sfâșie aerul, în timp ce alerga spre silueta întinsă pe jos.

— William!

Aruncându-se pe jos, lângă el, gemându-i numele, îi căută sălbatic pulsul, dar nu găsi nimic și mâinile ei începură să alerge peste brațele și obrazul lui.

— William, ah, te rog... striga ea spart, implorându-l să nu moară. William, te rog, nul William... Ochii lui Jenny se întoarseră spre pumnalul cu silueta lupului încrustată pe mâner.

— Arestați-l pe ticălos! striga tatăl ei, încercând să se smulgă din mâinile oamenilor regelui și să ajungă la Royce.

Lordul Hastings spuse răspicat:

— Pumnalul fiului tău este pe pardoseală. El trebuie să-l fi scos. Deci nimeni nu va fi arestat. Dați-i drumul lui Claymore, strigă apoi spre oamenii lui.

Royce veni lângă ea.

— Jenny... începu el, dar Jenny se întoarse pe călcâie asemenea unui derviș și când începu să se ridice, ținea în mână pumnalul lui William.

— L-ai omorât! sâsâi ea, cu ochii plini de durere și lacrimi și furie, în timp ce se îndrepta încet, în picioare.

De data aceasta Royce nu îi mai subestima abilitatea sau intenția. Cu ochii spre ea, urmărea clipa în care îl va ataca.

— Aruncă pumnalul, spuse el liniștit.

Jenny îl ridică și mai sus, ținti spre inima lui și strigă:

— Mi-ai omorât fratele.. Pumnalul străluci în aer și Royce o prinse de încheietură ca într-o menghină, răsucind și eliberând pumnalul, trimițându-l învârtindu-se la podea dar și atunci trebui să se lupte ca să o potolească.

Sălbăticită de durere, Jenny se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept, când acesta o trase strâns la pieptul lui.

— Diavolule! striga ea isteric, în timp ce oamenii îl scoteau afară pe fratele ei. Diavolule, diavolule, diavolule.

— Ascultă-mă! îi porunci Royce încordat, apucând-o de încheieturi. Ochii înălțați spre el străluceau de ură și erau împânziți de lacrimile pe care nu și le putea stăpâni. Eu i-am spus să stea mai în spate dacă vroia să vorbească cu tine. Royce îi dădu drumul la mâini, în timp ce termina, aspru: când am dat să mă întorc, ca să îl conduc sus, și-a coborât mâna la pumnal.

Jennifer îl lovi cu palma peste obraz, cu toată forța ei.

— Mincinosule! urlă ea, cu pieptul ridicându-i-se. Ai vrut să te răzbuni pentru că ai crezut că am conspirat cu tatăl meu! Am văzut asta pe chipul tău. Ai vrut răzbunare și ai omorât prima persoană aflată în drumul tău!

— Repet, el și-a scos pumnalul! Dar în loc să o calmeze, asta o înfuriere și mai tare – și pe bună dreptate.

— Și eu am scos pumnalul la tine, strigă ea furioasă, dar l-ai înlăturat ca pe jucăria unui copil! William era pe jumătate cât tine, dar pe al lui nu i l-ai smuls din mână, pe el l-ai omorât.

— Jennifer...

— Ești un animal! șopti ea, privind-l ca și cum ar fi fost o arătare obscenă..

Cu fața albă de vinovăție și remușcări, Royce încercă încă o dată să o convingă.

— Îți jur, îți dau cuvântul meu...

— Cuvântul tău! sâsâi ea cu dispreț. Ultima oară când ți-ai dat cuvântul, ai jurat că nu îi vei face nici un rău familiei mele!

Cea de a doua palmă îl izbi peste obraz cu suficientă forță ca să-i trimită capul într-o parte.

Royce o lăasă să plece și când auzi trântindu-se ușa camerei ei, se duse spre foc. Proptindu-se cu cizma pe un buștean, își vârî degetele mari de la mâini sub curea și începu să se uite la flăcări, în timp ce îndoielile privind intenția fratelui ei de a-l înjunghia începură să-i frământa conștiința.

Se întâmplase totul atât de repede; William era foarte aproape în spatele lui, aproape de ușă, privind-i plecând pe oaspeții neinvitați. Cu coada ochiului, văzuse strălucind un pumnal care era scos din teacă și reacția lui fusese instinctivă. Dacă ar fi avut timp să se gândească – sau dacă William nu ar fi fost atât de al naibii de aproape, în spatele lui – ar fi reacționat cu mai puțin instinct și mai multă precauție.

Totuși, privind acum în urmă, își aminti perfect că-l măsurase pe tânăr înainte de a-l invita să rămână cu Jenny și că îl considerase neagresiv.

Ridicând mâna, Royce își apăsă cu degetul mare și arătător puntea nasului și închise ochii, dar nu reuși să închidă afară adevărul: fie

instinctele lui inițiale, care-i spusese că William nu era o amenințare pentru el, fuseseră greșite, fie măcelărise tocmai un tânăr care-și scosese pumnalul doar ca o precauție, în cazul în care Royce i-ar fi întins o capcană.

Îndoiala lui Royce erupse într-un sentiment de vinovăție aproape insuportabil. De la treisprezece ani începuse să aprecieze oamenii și pericolul pe care-l reprezentau pentru el și nu se înșelase niciodată. În seara aceasta îl considerase pe William ca fiind inofensiv.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

În săptămâna care urmă, Royce se găsi confruntat cu primul zid pe care nu reușea să-l străpungă – zidul de gheață pe care și-l construisese Jennifer ca să se izoleze de el.

În urmă cu două seri se dusesese la ea, crezând că dacă ar face dragoste cu ea, poate că ar înmuia-o. Dar nu a funcționat. Jennifer nu s-a luptat cu el, și-a întors doar fața într-o parte și a închis ochii. Când a părăsit patul, se simțea ca un animal, așa cum îl numise ea. Aseară, furios și frustrat, încercase să discute cu ea despre William, căutând scandal – crezând că fierbințeala mâniei va reuși acolo unde nu reușise patul. Dar Jennifer depășise cu mult nevoia de ceartă; într-o tăcere distantă, intrase în camera ei, încuind ușa.

Acum, stând la cină alături de ea, o privea dar nu putea găsi nimic să-i spună ei, sau oricui altcuiva. Nu că ar fi avut nevoia să vorbească; cavalerii săi erau atât de conștienți de tăcerea dintre el și Jennifer, încât încercau să o acopere cu forțată lor jovialitate. De fapt, singurele persoane de la masă care păreau să nu conștientizeze atmosfera erau Lady Elinor și Arik.

— Văd că v-a plăcut la toți tocana mea de vânat, spuse Lady Elinor, zâmbind larg spre platourile goale, părând să nu fi observat că Jennifer și Royce mâncaseră foarte puțin. Totuși, când se uită la Arik care devorase tocmai o altă găscă, zâmbetul îi dispăru.

— Cu excepția ta, băiete dragă, îi spuse ea oftând. Tu ești ultima persoană care ar trebui să mănânce găscă! Asta nu face decât să-ți complice problema, știi asta, doar ți-am mai spus-o. Am făcut tocănița asta de vânat special pentru tine, dar tu nici nu te-ai atins de ea.

— Nu te supăra pentru asta, my lady, spuse Sir Godfrey, împingându-și blidul într-o parte și bătându-se pe stomacul plat. Noi am mâncat-o și a fost delicioasă.

— Delicioasă, proclamă Sir Eustace, cu entuziasm.

— Superbă, consimți din tot sufletul Ștefan Westmoreland, aruncându-i fratelui său o privire plină de îngrijorare.

Numai Arik rămase tăcut, pentru că Arik era întotdeauna tăcut.

Totuși, când Lady Elinor părăsi masa, Sir Gregory se întoarse furios spre Arik.

— Puteai cel puțin să o fi gustat. A făcut-o special pentru tine.

Arik lăsă jos, foarte încet, piciorul de găscă și își întoarse capul uriaș spre Godfrey, cu ochii lui albaștri atât de reci, încât, fără să-și dea seama, Jenny inspiră adânc, prelung, așteptând cine știe ce explozie fizică.

Observându-i temerea, Sir Godfrey îi spuse:

— Lady Jennifer, nu-i da atenție.

După cină, Royce ieși din sală și își petrecu un ceas stând de vorbă cu sergentul de gardă. Când se întoarse, Jennifer stătea lângă foc, printre cavaleri, cu profilul întors spre el. Discuția era, evident, despre obsesia lui Gawin pentru Lady Anne și Royce răsuflă ușurat când observă zâmbetul vag de pe buzele lui Jennifer. Era prima oară în șapte zile, când zâmbea. Ca să nu-i strice dispoziția, Royce se sprijini cu umărul de arcada din piatră și-i făcu semn unui servitor să-i aducă o stacană cu bere.

— Dacă aș fi și eu cavaler, îi explica Gawin lui Jennifer aplecându-se ușor în față, cu chipul încordat trădând aleanul pentru Lady Anne, l-aș provoca pe Roderick la competiția de dueluri cavaleriești, din sat!

— Excelent, glumi Sir Godfrey, atunci Lady Anne o să poată plânge peste cadavrul tău, după ce o să termine Roderick cu tine.

— Roderick nu este mai puternic ca mine! spuse Gawin mândru.

— La ce competiție te referi? întrebă Jennifer, încercând să-l sustragă o clipă de la dușmănia față de Sir Roderick.

— Este o competiție care are loc anual aici în sat, după strânsul recoltei. Vin cavaleri de hăt, departe – mă rog, cale de cinci zile de drum, ca să participe.

— Ah, înțeleg, spuse Jenny, care auzise deja multe discuții aprinse despre competiție, de la servitori.

— Și veți participa cu toții?

— Noi da, răspunse Ștefan Westmoreland, apoi, anticipându-i întrebarea nerostită, adăugă:

— Royce nu participă. El le consideră fără rost. Pulsul lui Jenny se înteeți la auzul numelui lui

Royce. Chiar și acum, după tot ce se întâmplase, doar la vederea chipului lui aspru, i se strângea inima. Noaptea trecută zăcuse trează până în zori, luptând cu pornirea de a se duce la el, să-l roage să o ajute să-și aline durerea din suflet. Ce prostie, să-i ceri să-ți aline durerea tocmai celui care ți-a provocat-o. Și totuși, în timpul mesei, când mâneca lui i-a atins brațul, îi venise să se întoarcă în brațele lui și să plângă.

— Poate că Lady Jennifer sau Lady Elinor, spuse Eustace scoțând-o pe Jennifer din reverie, ți-ar putea sugera ceva mai puțin periculos pentru viața ta, ca să-i câștigi inima lui Lady Anne – altceva decât să te lupți cu Roderick? Ridicând din sprâncene, Eustace se întoarse spre Jennifer.

— Să mă gândesc, spuse Jenny, ușurată că avea ceva la care să se concentreze, să nu se mai gândească la moartea fratelui ei și la trădarea vicioasă a soțului ei.

— Mătușă Elinor, ai tu vreo idee?

Mătușa Elinor lăsă jos broderia la care lucra, își înclină capul într-o parte și se oferă, dornică să ajute:

— Știu! Pe vremea mea exista obiceiul așteptatului îndelungat,. Care pe mine mă impresiona foarte mult, ca domnișoară.

— Adevărat, doamnă? Și ce-ar trebui să fac? întrebă Gawin.

— Păi, încep eu Elinor zâmbind amintirilor, să te duci călare până la poarta castelului lui Lady Anne și să strigi către toți cei dinăuntru că ea este cea mai frumoasă fată din toată țara.

— Și la ce bun? întrebă Gawin, perplex.

— După care îi provoci pe toți cavalerii din castel care nu-ți împărtășesc părerea, să iasă afară și să se lupte cu tine. Firește, câțiva dintre ei vor trebui să-ți accepte provocarea – ca să-și salveze obrazul față de doamnele lor. Și, termină ea încântată, cavalerii pe care-i vei învinge, vor trebui să se ducă la Lady Anne, să îngenuncheze în fața ei și să-i spună: mă înclin în fața grației și frumuseții voastre!

— Ah, mătușă Elinor, chicoti Jenny, chiar făceau asta pe vremea ta?

— Absolut! Bine, dar a fost un obicei până de curând.

Ștefan Westmoreland interveni, galant:

— Iar eu nu am nici o îndoială că mulți cavaleri au fost învinși de bravii tăi curtezani, my lady și trimiși să se încline în fața ta.

— Ce frumos discurs! spuse mătușa Elinor aprobator. Îți mulțumesc. Iar asta dovedește, i se adresează ea lui Gawin, că purtarea cavalească nu dispăre niciodată!

— Pe mine însă nu o să mă ajute, oftă Gawin. Până când nu voi fi făcut cavaler, nu pot provoca nici un cavaler. Roderick o să-mi râdă în față dacă aș îndrăzni asta și cine l-ar putea blama?

— Poate reușești să-i câștigi inima cu ceva mai plăcut decât o luptă, interveni Jenny, amabilă.

Royce ascultă mai atent, sperând să afle o cheie cu care să-i încălzească el, ei, inima.

— Cum ar fi, my lady? întrebă Gawin.

— Păi, există muzica și cântecele...

Royce strânse din ochi la gândul că va trebui să-i cânte lui Jenny. Vocea lui adâncă, baritonală, va aduce cu siguranță toți câinii de la o distanță de câteva mile să schelălăie la călcâiele lui.

— Ai învățat să cânti la lăută sau la vreun alt instrument, când ai fost paj, da? îl întrebă Jenny pe Gawin.

— Nu, my lady, mărturisi el.

— Serios? spuse Jenny surprinsă. Am crezut că stăpânirea unui instrument face parte din pregătirea unui paj.

— Eu am fost trimis paj la Royce, nu la castelul unui lord însurat și la o doamnă. Iar Royce spune că lăuta este la fel de inutilă în luptă ca plăselele fără spadă – doar dacă nu o învârt deasupra capului ca să o lansez asupra dușmanului meu.

Eustace îi aruncă o privire amenințătoare, ca să nu-l mai condamne pe Royce în ochii lui Jennifer, dar Gawin era prea preocupat de Lady Anne ca să observe.

— Ce altceva aș putea face ca să o cuceresc?

— Gata, știi, spuse Jennifer. O poezie! Poți merge la ea – și să-i reciți o poezie – una care-ți place ție în mod deosebit.

Royce se încruntă, încercând să-și amintească vreo poezie, dar singura care-i veni în minte suna cam așa:

A fost odată o fătucă Mary

Tocmai bună de hârjonit sub tei...

Lui Gawin i se lungi fața și spuse:

— Nu cred că știi vreo poezie Da! Mi-a spus Royce una, odată. Suna cam așa: „A fost odată o fătucă...”

— Gawin! izbucni Royce fără să vrea și chipul lui Jennifer îngheță la auzul vocii lui. Mai potolit, Royce spuse:

— Asta nu e... genul de rimă la care se gândea Lady Jennifer.

— Bine și atunci ce să fac? întrebă Gawin. Sperând că idolul său va găsi un mod mai bărbătesc de impresionat o doamnă, îl întrebă pe Royce:

— Tu ce ai făcut prima oară, ca să impresionezi o doamnă – sau erai deja cavaler și i-ai putut arăta îndemânarea ta într-o competiție?

Fără speranța de a o mai putea privi în secret pe Jennifer, Royce se apropie de grup și se rezemă de cămin, alături de ea.

— Încă nu eram cavaler, răspunse el ironic, luând stacana cu bere pe care i-o întindea servitorul.

Jennifer surprinse privirea amuzată schimbată între Ștefan și Royce și fu scutită de Gawin să trebuiască să se gândească la detalii, pentru că băiatul insistă:

— Câți ani aveai?

— Opt, dacă-mi aduc bine aminte.

— Și ce ai făcut ca să o impresionezi?

— Păi... am înscenat o întrecere cu Ștefan și Godfrey, ca să o pot vrăji pe fată cu o îndemânare de care eram foarte mândru la vremea aceea.

— Ce fel de întrecere? întrebă Lady Elinor, foarte interesată.

— Un concurs de scuipat, replică Royce succint, urmărind profilul lui Jennifer, întrebându-se dacă va zâmbi la nebuniile copilăriei lui.

— Și ai câștigat? râse Eustace.

— Absolut, declară Royce sec. Puteam scuipa mai departe decât orice puști din toată Anglia, din toate vremurile. În plus, adăugă el, fusesem prevăzător să-i mituiesc pe Ștefan și pe Godfrey.

— Eu cred că o să mă retrag acum, spuse Jennifer politicoasă și se ridică.

Royce decise brusc să le anunțe tuturor vestea acum, decât să păstreze secretul față de Jennifer, pentru că tot era deschis subiectul.

— Jennifer, spuse el cu aceeași rezervată curtoazie, competițiile anuale de dueluri cavaleriești care au loc aici, au fost transformate anul acesta într-o competiție completă, incluzând și un turnir. În spiritul noului armistițiu dintre cele două țări, Henric și James au decis să fie invitați și scoțienii să participe.

Spre deosebire de dueluri, care erau o competiție de îndemânare între cavaleri, un turnir era o înscenare de luptă, în care cele două părți se lansau fiecare din partea opusă a terenului, cu armele pregătite – care erau totuși limitate ca varietate și dimensiuni. Chiar dacă între combatanți nu exista o ură virulentă, turnirurile erau atât

de periculoase încât deja cu patru sute de ani în urmă, papii reușiseră să le desființeze vreme de aproape două sute de ani.

— Azi a sosit un emisar de la regele Henric, confirmând schimbările, spuse Royce. Cum Jennifer continua să-l privească cu o politicoasă lipsă de interes, Royce adăugă:

— Decizia a fost luată de regii noștri în momentul semnării armistițiului. Dar Jennifer păru să nu înțeleagă importanța spuselor lui decât în clipa în care Royce adăugă:

— Și voi participa și eu.

Înțelegând, Jenny îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi se întoarse cu spatele și părăsi sala. Royce o privi îndepărtându-se și, într-o disperată frustrare, se ridică și o urmă, prinzând-o chiar în clipa în care deschidea ușa dormitorului ei.

Royce îi ținu ușa deschisă să intre, o urmă și o închise în spatele lui. În fața cavalerilor săi păstrase tăcerea, dar acum, în intimitate, Jennifer se întoarse spre el cu o amărăciune mai mare chiar decât cea din seara uciderii lui William.

— Presupun că vor participa la această mică serată și cavalerii din sudul Scoției?

— Da, spuse el încordat.

— Și nu va mai fi o întrecere? Acum este un turnir? Și, firește, de aceea o să participi și tu?

— O să particip pentru că eu l-am comandat! Furia se scurse de pe chipul ei, lăsându-l la fel de alb și de fără speranță ca un pergament. Jennifer ridică din umeri.

— Mai am un frate – nu-l iubesc atât de mult cum l-am iubit pe William, dar el măcar o să-ți ofere mai mult sport, înainte de a-l omorî. Este mai aproape de mărimea ta. Bărbia îi tremura și ochii îi străluceau în lacrimi.

Și apoi mai este și tatăl meu – este mai bătrân ca tine, dar este un cavaler priceput. Moartea lui o să te amuze. Sper, spuse ea cu voce spartă, că o să găsești în inima ta – dacă este posibil, se corectă ea,

sugerând clar că nu credea că el avea inimă, puterea să nu-mi ucizi sora. Ea este tot ce mi-a mai rămas.

Știind că nu vroia să o atingă, Royce nu se putu totuși opri să nu o tragă în brațele lui. Când ea se întări dar nu se luptă, îi prinse capul în mâini, apăsându-i-l la pieptul lui, simțindu-i în mână părul asemenea unui satin șifonat. Spuse, răgușit:

— Jenny, te rog, te rog nu face asta. Nu suferi așa. Plânge, pentru numele lui Dumnezeu. Țipă la mine, nu te uita la mine ca la un asasin.

Și atunci, Royce înțelese.

Înțelese exact de ce o iubea și când anume se întâmplase acest lucru: mintea lui se duse înapoi la luminiș, când un înger îmbrăcat în paj își ridicase privirile spre el, cu ochi albaștri strălucitori și îi spusese încetisor: „Lucrurile care se spun despre tine, lucrurile pe care se zice că le-ai făcut – nu sunt adevărate. Eu nu cred asta.”

Acum ea credea totul despre el și pe bună dreptate. Și știind, îl durea de o mie de ori mai mult decât orice rană primise el vreodată.

Șopti, mângâindu-i părul strălucitor:

— Dacă plângi, o să te simți mai bine. Dar știa instinctiv că ceea ce-i sugera era imposibil. Trecuse prin prea multe și-și reținuse prea mult lacrimile, încât Royce se îndoia că exista ceva ce o putea forța să le dea drumul. Nu a plâns când i-a povestit despre prietena ei moartă, Becky și nu a plâns la moartea lui William.

O fetiță de paisprezece ani cu suficient curaj să-și înfrunte fratele înarmat pe câmpul de onoare, nu ar plânge pentru soțul ei, pe care-l ura. Nu, când nu plânsese pentru prietena ei și nici măcar pentru fratele ei.

— Știu că nu o să crezi asta, îi șopti el cu durere, dar eu o să-mi țin cuvântul. Nu o să-i fac rău familiei tale, nici vreunui alt membru al clanului tău, în timpul turnirului. Jur.

— Te rog, dă-mi drumul, spuse ea cu voce sufocată.

Dar Royce nu se putu abține și brațele i se strânseseră mai tare în jurul ei.

— Jenny, șopti el iar Jenny ar fi vrut să moară pentru că și acum iubea cum suna numele ei pe buzele lui.

— Să nu-mi mai spui niciodată așa, îl rugă ea, cu voce răgușită. Royce inspiră adânc, dureros.

— Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că te iubesc? Jenny se smulse din strânsoarea lui, dar pe chipul ei nu era mânie.

— Pe cine încerci să ajuți? Royce își lăsă brațele să-i cadă.

— Ai dreptate, spuse el.

Două zile mai târziu, Jenny ieșea din capelă, după ce stătuse de vorbă cu părintele Gregory care acceptase să rămână la Claymore până când va fi repartizat aici un preot permanent.

Cavalerii lui Royce se antrenau, așa cum făceau în fiecare dimineață, ca să fie tot timpul pregătiți să lupte. Lucrau ceasuri întregi cu caii lor, sărind cu ei – peste șanțuri și saci cu nisip, sărind în șa fără să se atingă de scară. Restul timpului afară și-l petreceau antrenându-se la stâlpul cu țintă – un stâlp înfipt în pământ, cu o bară transversală atât de bine echilibrată, încât putea fi făcută să se învârtească doar dintr-o ușoară mișcare a mâinii. De o parte a barei transversale atârna o armură de cavaler, cu un scut. La celălalt capăt al barei, un sac foarte greu, cu nisip. Unul după altul, iară și iară, fiecare cavaler își întorcea calul spre capătul cel mai îndepărtat al curții și, în plin galop, de fiecare dată din alt unghi, ataca „cavalerul” de pe bara transversală. În cazul în care „cavalerul” nu era nimerit exact în piept, bara se învârtea și călărețul se alegea cu o serioasă lovitură din partea sacului cu nisip – care nu-și rata niciodată ținta.

Nu exista cavaler care să nu rateze din când în când, în funcție de unghi și de obstacolele ridicate în fața stâlpului. Toți cavalerii, exceptându-l pe soțul ei, remarcă Jenny. Spre deosebire de ceilalți cavaleri, Royce petrecea mai puțin timp la stâlp și mai mult lucrând

cu Zeus, așa cum făcea în clipa asta. Îl urmări cu coada ochiului pe Royce, în colțul cel mai îndepărtat al curții castelului, cu mușchii umerilor goi lucind în soare, în timp ce-și antrena calul de luptă peste obstacole tot mai înalte, apoi galopa cu el fără obstacole, când exersa mersul în opturi strânse.

Până acum, Jenny ignorase aceste antrenamente zilnice, dar cu turnirul care se profila la orizont, ceea ce fusese până atunci doar un simplu antrenament, devenea acum îndemânare diavolească, pe care oamenii lui Royce o perfecționau împotriva oponentilor lor. Era atât de absorbită în urmărirea pe furiș a soțului ei, încât nu-l auzi pe Godfrey apropiindu-se de ea, comentând, urmărind direcția privirilor ei:

— Zeus nu a ajuns încă la perfecțiunea tatălui său. Îi mai trebuie un an întreg de antrenamente.

Jenny tresări la primele cuvinte, dar apoi spuse:

— Este... mie mi se pare magnific.

— Da, este. Dar urmărește genunchiul lui Royce – ai văzut cum a trebuit să și-l miște în față, pentru ca Zeus să știe că trebuie să se întoarcă? Thor ar fi făcut mișcarea, cu o apăsare nu mai mare ca asta... întinzând mâna, Godfrey apăsă foarte ușor, cu degetul mare, brațul lui Jenny. Jenny se simți cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăție, gândindu-se la splendidul animal de a cărui moarte se făcea vinovată; iar următoarele cuvinte ale lui Godfrey nu îi ușurară sentimentul de vinovăție.

— Într-o bătălie, faptul că trebuie să-ți conduci calul atât de ferm cum va trebui s-o facă Royce la turnir, te poate costa viața.

Eustace și Gawin, care tocmai descălecaseră. Veneau acum spre ei și Gawin – care auzise remarca lui Godfrey, se grăbi să ia asupra lui ofensa lui Royce.

— My lady, nu trebuie să vă faceți griji, Royce este cel mai bun cavalier în viață – o să vedeți asta la turnir.

Văzându-și oamenii urmărindu-l de pe margine, Royce îl antrena pe Zeus într-o altă tură, apoi veni în trap, spre ei. Cum Jenny era mascată de Godfrey și de Gawin, nu o văzu decât când opri în dreptul grupului și Gawin izbucni:

— Lăsați-o pe Lady Jennifer să vă privească exersând la bara cu țintă!

După ce aruncă o privire întrebătoare spre expresia politicoasă, neimplicată a soției sale, Royce declină propunerea.

— Sunt sigur că Lady Jennifer s-a săturat deja privindu-ne la antrenamente.

— Dar, spuse Godfrey cu un zâmbet cu subînțeles, pariez că pe tine nu te-a văzut niciodată ratând. Haide, dă-i drumul, arată-ne cum se face.

Mai mult în silă, Royce îl întoarse pe Zeus într-un cerc strâns, apoi îl trimise în zbor, spre o oprire bruscă.

— O să rateze intenționat? întrebă Jenny chircindu-se fără voie la cumplitul zgomot înfundat al sacului cu nisip, de câte ori izbea un cavaler care ratase ținta.

— Uite, spuse Gawin mândru, nu mai există cavaler care să poată face asta...

În clipa aceea, lancea lui Royce nimeri cu o lovitură puternică în umărul „cavalerului”, nu în scut, iar sacul cu nisip se roti cu viteza fulgerului – și rată, când Royce se lăsă mult în jos, într-o parte a coamei în vânt a calului său. Jennifer abia reuși să-și reprime aplauzele, într-o uluită surpriză.

Se uită mai întâi la Eustace, apoi la Godfrey, cerând mirată o explicație.

— Astea sunt reflexele lui, spuse Gawin mândru. Deși este atât de mare, Royce se poate mișca într-o clipită.

Jenny auzi în minte vocea zâmbitoare a lui Royce, amintindu-i de una dintre cele mai fericite nopți din viața ei, privește orice luptător

evitând o lance și o să vezi pași de dans și un joc de picioare care o să te uluiască.

Gawin plesni demonstrativ din degete.

— Așa este el de iute, cu pumnalul, cu spada sau cu ghioaga.

De data aceasta, Jenny își aminti de pumnalul din pieptul lui William și cealaltă amintire, dulce-amară, îi zbură din minte. Spuse, fără emoție:

— A fost o figură reușită, la stâlp. Totuși, nu are cum să-i servească în luptă, pentru că niciodată nu se poate apleca așa, pe coasta calului, îmbrăcat în armură.

— Ah, dar poate! cârâi Gawin, încântat. Apoi îi căzu fața, când Lady Jennifer se retrase, politicoasă.

Godfrey spuse furios:

— Gawin, lipsa ta de percepție mă sperie. Du-te și lustruiește-i lui Royce armura și ține-ți gura închisă! apoi se întoarse spre Eustace și adăugă, dezgustat:

— Nu știi cum poate Gawin să fie atât de limpede la minte în luptă și atât de opac când e vorba de orice altceva?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

— Câți credeți că se află acolo, my lady? întrebă Agnes stând în picioare alături de Jenny, pe zid. Agnes lucrase atât de mult în ultimele zile, încât Jenny insistase să o însoțească afară, să ia puțin aer.

Jenny se uită la spectacolul incredibil, care era rezultatul poruncii regelui Henric ca Lupul să participe la ceea ce odinioară fusese o „competiție locală”.

Nobili, cavaleri și spectatori din Anglia, Scoția, Franța și Țara Galilor veniseră aici cu miile iar valea și dealurile înconjurătoare erau acum complet acoperite cu corturi viu colorate și cu pavilioane ridicate de fiecare nou venit, pentru confortul său. Arăta, își spuse Jenny, ca o mare de culori presărată cu steaguri și cu steme.

Jenny răspunse, zâmbind gânditoare:

— Cred că șase sau șapte mii. Poate mai mulți. Iar Jenny știa de ce veniseră ei: se aflau aici în speranța de a-și dovedi priceperea, împotriva legendarului Lup al lui Henric.

— Privește, încă un grup, spuse Jenny arătând spre est, unde călăreți și pedestri înaintau viermuind în susul pantei. Începuseră să sosească de aproape o săptămână, în grupuri de o sută sau mai mulți și Jenny se familiarizase deja cu rutina gospodăriilor englezești, pe cai. Mai întâi își făcea apariția un grup mic, incluzând un gornist care sufla în instrumentul lui, anunțând celor din apropiere sosirea ilustrului său stăpân. Treaba acestui prim grup era să vină călare la Claymore și să anunțe iminenta sosire a stăpânului – ceea ce nu mai conta acum, pentru că fiecare încăpere din Claymore, de la cele șazeci din casele de la intrare, până la cea mai mică incintă de deasupra mării săli a castelului era deja plină cu oaspeți nobili. Castelul era atât de aglomerat încât toți însoțitorii și servitorii

nobililor fuseseră obligați să rămână în afara porților, unde se adăposteau plăcut, în pavilioanele familiilor respective.

După gorniști și cercetași sosea un alt grup, mai mare, incluzându-l pe lordul și pe doamna lui, călare pe cai pompos drapați. Apoi veneau cohortele de servitori și căruțe încărcate cu corturile și cu tot ce avea nevoie nobila gospodărie: fețe de masă, platouri, bijuterii, cratițe, tigăi, paturi și chiar tapiserii.

Toate acestea deveniseră un spectacol obișnuit pentru Jenny, în ultimele zile. Familiile nobile, obișnuite să călătorească până la o sută de mile între castele, considerau o nimica toată să vină până aici, să asiste la ceea ce părea a fi cel mai mare turnir din viața lor.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva – niciunul dintre noi, spuse Agnes.

— Sătenii fac ce i-am rugat?

— Da, mylady și vă vom fi recunoscători pe vecie, pentru asta. Într-o singură săptămână am strâns mai mulți bani decât într-o viață și nimeni nu a încercat să ne înșele ca de fiecare dată, la competiții.

Jenny zâmbi, îndepărtându-și părul de pe spate, permițând brizei de sfârșit de octombrie să-i răcorească ceafa. Odată cu sosirea primelor douăsprezece familii, a început și jecmânirea sărmanilor iobagi, cărora li se cereau animale, contra a câtorva monede nenorocite.

Jenny a aflat ce se întâmpla și acum fiecare colibă din vale și toate animalele etalau steaguri și steme cu însemnul capului de lup – pe care le obținuse Jenny de la gardieni, cavaleri, armurieri și ori de unde din altă parte reușise să le găsească. Prezența acestor însemne indica faptul că obiectele respective fie aparțineau Lupului, fie se aflau sub protecția acestuia. Împărțindu-le steagurile și stemele sutelor de iobagi și șerbi strânși în curtea castelului, Jenny le explica:

— Soțul meu nu va permite ca oamenii lui să fie tratați mârșav, de către nimeni. Puteți vinde tot ce doriți, dar, îi sfătui ea zâmbind, dacă

aș fi în locul vostru și aș avea ceva ce ar vrea toți să cumpere, aș avea grijă să vând celui care îmi oferă mai mult – nu primului venit care-mi oferă te miri ce.

Acum, Jenny reveni la spusele lui Agnes.

— Când se va termina totul, o să văd unde pot găsi războaie de țesut noi și gherghefuri, așa cum le-am spus femeilor din sat. Dacă își bagă banii câștigați acum în gherghefurile acelea, atunci profitul din acele gherghefuri vă va aduce alte profituri. Gândește-te, de vreme ce competițiile astea se țin anual, cu toții trebuie să vă plănuieți să aveți mai multe animale și toate celelalte produse, pe care să le vindeți la anul. O să discut lucrul acesta cu ducele și cu vechilii noștri și dacă vreți, o să vă ajut pe toți să vă faceți un plan cum trebuie.

Agnes se uita la ea cu ochii umezi.

— Mylady, ați fost o binecuvântare trimisă de Dumnezeu aici. Cu toții ne gândim la asta și ne pare atât de rău pentru primirea pe care v-am făcut-o la sosirea voastră aici. Toată lumea știe că sunt servitoarea voastră personală și mă roagă în fiecare zi să vă spun cât vă suntem de recunoscători.

— Mulțumesc, spuse Jenny simplu. Cu un zâmbet ștrengăresc, adăugă:

— Este cinstit din partea mea, totuși, să vă spun că ideile mele legate de profiturile pe care le puteți scoate din aceste competiții și gherghefuri și toate celelalte sunt cele ale unui scoțian – știi, noi scoțienii suntem foarte cumpătați.

— Acum sunteți englezoaică, dacă-mi permiteți să vorbesc așa. V-ați măritat cu un englez, ceea ce vă face să fiți de-a noastră.

— Sunt scoțiană, spuse Jenny încet. Nimic nu poate schimba asta și nici nu vreau.

— Da, dar mâine, la concurs, spuse Agnes cu nervoasă determinare, noi toți, din sat și din Claymore, sperăm să stați de partea noastră.

Jenny le permisesese tuturor șerbilor din castel să asiste la competiția de a doua zi, care era cea mai importantă, dar și la cea din ziua următoare și atmosfera din castel era însuflețită de surescitarea tuturor celor care trăiau sau munceau aici.

Jenny fu scutită de nevoia de a răspunde întrebării mascate a lui Agnes referitoare la locul unde intenționa să stea în timpul competiției, de sosirea unui grup de călăreți care erau gata să o escorteze afară din curtea castelului. Îi spusese lui Royce că vroia să viziteze pavilionul Merrick, care se afla în partea de vest a văii și el fusese de acord pentru că nu avea altă variantă, Jenny știa asta – dar numai cu condiția să fie escortată de oamenii lui. Jenny văzu în curte „escorta” pe care o considerase Royce obligatorie: toți cei cincisprezece cavaleri din garda lui personală, inclusiv Arik, Ștefan, Godfrey, Eustace și Lionel erau deja călări și înarmați.

Văzută de aproape, valea plină cu corturi viu colorate și cu pavilioane în dungi era și mai plină de viață decât i se păruse lui Jenny de sus de pe zid. Oriunde era puțin spațiu, bărbații se antrenau și în fața fiecărui cort se afla postat câte un cavaler, cu lancea purtând stindardul respectiv, înfiptă în pământ. Și peste tot era culoare: corturi cu dungi late, roșii și galbene și albastre; flamuri și scuturi, blazoane cu șoimi roșii, lei aurii și bare verzi – unele erau aproape complet acoperite cu atâtea simboluri, încât nu se putu abține să nu zâmbească, privindu-le.

Prin deschiderile corturilor mai mari, întrezări tapiserii minunate și fețe de masă albe ca neaua, întinse peste mesele unde cavalerii sau chiar întreaga familie se serveau din tăvi de argint și beau din cupe încrustate cu pietre prețioase. Unele familii stăteau pe perne umflate, îmbrăcate în mătăsuri; alții stăteau pe scaune la fel de elegante ca cele din marea sală de la Claymore.

Din când în când unul sau altul dintre cavalerii lui Royce era salutat de prieteni dar, deși escorta ei nu se oprise deloc, le trebuiră aproape o oră ca să străbată valea, în sus spre panta vestică. Exact ca

în viața obișnuită, scoțienii nu se amestecaseră cu englezii atât de urâți de ei pentru că, în timp ce valea era domeniu englez, dealurile dinspre nord aparțineau Scoției. Iar partea vestică era o provincie a Franței. Cum cei din clanul ei au fost printre ultimii care au ajuns la Claymore, corturile lor fuseseră ridicate în partea din spate a pantei nordice, mult deasupra celorlalte. Sau poate, își spuse Jenny, tatăl ei preferase locul acela pentru că îl plasa oarecum mai aproape de nivelul înălțimii pe care se ridica impunătorul castel Claymore.

Jenny se uită în jur la „taberele dușmane”, care acum se aflau în timp de pace. Secole de animozitate întreținută erau acum lăsate deoparte, în timp ce toate părțile respectau străvechea tradiție care îi garanta fiecărui cavaler trecere liberă și pregătirea în pace pentru turnir. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ștefan îi spuse:

— Asta este probabil pentru prima oară, de câteva decenii, că cele trei țări au ocupat același teritoriu fără să se lupte între ele.

— Și eu mă gândeam exact la același lucru, recunosc Jenny, uimită de remarcă. Deși Ștefan o trata invariabil cu aceeași curtoazie, Jenny simțea la el o dezaprobare tot mai mare, de când se înstrăinase de fratele lui. Ștefan considera probabil comportamentul ei lipsit de motivație. Poate – dacă el nu i-ar fi amintit atât de dureros de Royce de câte ori se uita la el – ar fi încercat să stabilească cu el aceeași relație afectuoasă pe care o avea cu Godfrey, Eustace și Lionel. Aceștia trei umpleau prudent golul mare dintre Royce și ea, dar era evident, din comportamentul lor, că o înțelegeau. Era evident și faptul că ei erau convingși că răceala dintre Royce și ea era tragică, dar nu ireparabilă. Dar lui Jenny nu îi trecea prin cap că fratele lui Royce, mult mai mult decât prietenii lui, era poate mai conștient de cât de acut resimțea Royce această înstrăinare și cât de profund își regreta faptele.

Motivul pentru comportamentul mai cald a lui Ștefan, astăzi, nu era un secret pentru Jenny: tatăl ei trimisese vorbă privind sosirea lor,

ieri, iar Brenna introdusese și ea un mesaj al ei – un mesaj pe care Jenny i-l dăduse, fără să-l citească, lui Stefan.

Jenny trimisese înapoi un mesager, prin care își anunța tatăl că va veni azi în vizită la el. Vroia să își ceară scuze pentru reacția ei exagerată și nerațională, privind trimiterea ei la mănăstire. Dar mai ales, venea să-și ceară iertare pentru rolul pe care-l avusese, fără să vrea, în moartea lui William. Ea fusese aceea care îl rugase pe Royce să-i spună lui William să rămână în urmă. Și fără îndoială, ieșirea ei privind trimiterea la mănăstire fusese cea care îl întristase pe William și îl înfuriase pe Royce.

Nu se aștepta ca tatăl ei sau restul clanului să o ierte, dar simțea nevoia să încerce să se explice. De fapt, se aștepta mai curând să fie tratată ca o paria, dar în timp ce se apropia de corturile Merrick, văzu într-o clipă că nu avea să fie așa. Tatăl ei apărură în deschiderea cortului și înainte că Stefan Westmoreland să apuce să descalece ca să o ajute, Lordul Merrick se și întindea spre talia lui Jenny, să o coboare chiar el de pe cal. Din celelalte corturi apărură și alți membri ai clanului și dintr-o dată, Jenny se văzu cuprinsă în îmbrățișări, iar Garrick Carmichael și Hollis Fergusson o băteau încetișor pe mâini. Chiar și Malcolm își puse brațul pe umărul ei.

— Jenny, izbucni Brenna când ajunse în sfârșit la sora ei. Ce mult mi-ai lipsit, adăugă ea strângând-o tare în brațe.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse Jenny, cu vocea răgușită de emoție pentru căldura primirii.

— Intră, draga mea, insistă tatăl ei și spre surprinderea ei, el a fost acela care și-a cerut scuze pentru că a înțeles greșit dorința ei de a prefera să intre la mănăstire, decât să stea cu soțul ei. Dar în loc să o facă să se simtă mai bine, acest lucru o făcu să se simtă mai vinovată.

— Asta a fost al lui William, spuse tatăl ei, înmânându-i pumnalul ornamentat. Știu că te-a iubit mai mult decât pe oricare dintre noi, Jennifer și că ar vrea să-l păstrezi tu. Ar vrea să-l ai cu tine mâine, la turnir, în onoarea lui.

— Da, așa o să fac, spuse Jenny cu ochii în lacrimi.

Îi povesti apoi cum a trebuit William să fie așezat spre veșnică odihnă într-un mormânt obișnuit, în pământ nesfințit; îi vorbi apoi despre rugăciunile ridicate pentru curajosul viitor lord Merrick, care fusese ucis înainte de vreme. Când tatăl ei termină, Jenny simți ca și cum William murise a doua oară – atât de proaspăt îi era totul în minte.

Când sosi timpul să plece, tatăl ei îi arătă un cuțar din colțul cortului.

— Acestea sunt lucrurile mamei tale, draga mea, îi spuse el, în timp ce tatăl lui Becky și Malcolm cărau cuțarul afară.

— Știam că ai vrea să fie la tine, mai ales de când trebuie să ai de a face cu ucigașul fratelui tău. Lucrurile acestea te vor alina și îți vor aminti că ești și că vei fi mereu contesa de Rockbourn. Mi-am luat libertatea, adăugă ei chiar înainte de plecarea lui Jenny, ca mâine, la turnir, să purtăm și însemnele tale, însemnele Rockbourn, pe pavilionul nostru.

M-am gândit că le vei dori acolo, deasupra ta, în timp ce ne vei privi învingându-l pe asasinul iubitului tău frate William.

Jenny era atât de confuză de suferință și de vinovăție încât abia reușea să mai vorbească și când ieșiră afară din cortul tatălui ei, în lumina începutului de asfințit, descoperi că toți cei pe care nu reușise să-i vadă la sosire, o așteptau acum să o salute. Era ca și cum venise tot satul din apropierea castelului Merrick, împreună cu toți bărbații pe care-i știa.

— Ne e dor de tine, fetițo, spuse armurierul.

— Mâine te vom face să fii mândră de noi, îi spuse un văr îndepărtat căruia nici măcar nu-i plăcuse de ea, înainte. Exact așa cum tu ne faci să fim mândri că suntem scoțieni.

Cu voce tare, ca să fie auzit de toată lumea, tatăl ei spuse:

— Regele James m-a rugat să-ți transmit salutările lui și povața de a nu uita niciodată dealurile și munții patriei tale.

— Să le uit? Cum aş putea, oare? îi răspunse Jenny cu vocea sugrumată.

Tatăl ei o îmbrăţişa lung şi tandru, un gest atât de străin firii lui, încât Jenny simţi cum se frânge şi cum îi vine să nu mai vrea să se întoarcă vreodată la Claymore.

— Sper, adăugă tatăl ei conducând-o spre cal, că mătuşa Elinor are grijă cum trebuie, de toţi?

— Să aibă grijă de toţi? repetă Jenny uluită.

— Ăă... se corectă tatăl ei repede şi evaziv, că se ocupă de poţiunile şi de lecurile ei, acolo? Ca să se asigure că eşti bine.

Jenny încuviinţă absentă din cap, strângând în mână pumnalul lui Malcolm, gândindu-se vag la nenumăratele drumuri ale mătuşii Elinor în pădure, pentru ierburile ei. Era gata să urce pe cal, când privirea disperată a Brennei îi aminti în sfârşit de mesajul cu grijă exprimat, pe care i-l trimisese ea aseară.

— Tată, spuse ea întorcându-se spre acesta, fără să trebuiască să-şi simuleze dorinţa, crezi că Brenna ar putea să vină cu mine să ne petrecem împreună seara la Claymore? Vom veni mâine împreună la turnir.

Pentru o clipă, chipul tatălui ei se înăspri, dar apoi un zâmbet vag îi apăru în colţurile buzelor şi încuviinţă din cap. Totuşi, dând glas unui gând, spuse:

— Îi poţi garanta siguranţa? Jenny încuviinţă dând din cap.

Vreme de câteva minute după plecarea Brennei şi a lui Jenny, însoţite de escorta lor înarmată, contele de Merrick rămase afară, în faţa cortului, privindu-le împreună cu Malcolm.

— Crezi că a avut efect? spuse Malcolm cu privirea de gheaţă, dispreţuitoare, îndreptată spre spatele lui Jenny care se îndepărta.

Lordul Merrick încuviinţă din cap şi răspunse simplu:

— I s-a amintit care este datoria ei şi datoria ei va învinge orice plăcere o are pentru asasin. Va sta în pavilionul nostru şi va aplauda

pentru noi, în timp ce ne vom lupta cu englezii, sub ochii soțului ei și a oamenilor lui.

Malcolm întrebă viclean, fără să facă vreun efort să-și ascundă resentimentele față de sora lui vitregă:

— Dar va aplauda oare când îl vom ucide pe câmpul de luptă? Mă îndoiesc. În seara când am fost noi la Claymore, efectiv s-a repezit la el, implorându-l să o ierte că te-a rugat să o trimiți la mănăstire.

Lordul Merrick se întoarse în loc, cu ochi ca de gheață.

— În vinele ei curge sângele meu. Mă iubește. Se va supune voinței mele – a făcut-o deja, cu toate că nu își dă seama de asta.

Curtea interioară era luminată de lumina portocalie a torțelor și înțesată de oaspeți zâmbitori și șerbi fascinați, care-l priveau pe Royce conferind titlul de cavaler scutierului lui Godfrey. Pentru plăcerea celor șase sute de invitați și trei sute de vasali și șerbi de serviciu, se decisese ca această parte a ceremoniei să aibă loc în curtea castelului și nu în capelă.

Jenny stătea tăcută într-unul din rândurile din față, cu un zâmbet timid pe buze, în timp ce grijile ei erau o vreme acoperite de ceremonie și de pompa care însoțea ritualul. Scutierul, un tânăr mușchiulos pe care îl chema Bardrick, stătea îngenunchiat în fața lui Royce, îmbrăcat în simbolica tunică albă, lungă, cu mantaua și gluga roșie și pelerina neagră. Postise de douăzeci și patru de ore și își petrecuse noaptea în capelă, rugându-se și meditând. La răsăritul soarelui se confesase părintelui Gregory, asistase la liturghie și își luase sfânta împărtășanie.

Acum, ceilalți cavaleri și câteva doamne invitate, participau la ceremonialul „înarmării” lui, aducând fiecare pe rând câte o piesă din noua și strălucitoare armură și depunând-o alături, la picioarele lui Royce. Când a fost depusă și ultima piesă a armurii, Royce se uită la Jenny. Ea ținea pintenii auriți, care reprezentau cel mai important simbol al noțiunii de cavaler, deoarece numai cavalerii aveau dreptul legal să-i poarte.

Ridicându-și fusta lungă din catifea verde, Jenny păși în față și îi lăsă jos, la picioarele lui Royce. În timp ce se aplecă, se uită la pintenii aurii de la tocurile cizmelor din piele ale lui Royce, înalte până la genunchi și se întrebă dacă investirea lui, pe câmpul de bătaie de la Bosworth fusese la fel de fastuoasă.

Godfrey îi zâmbi în timp ce înainta purtând ultima și cea mai importantă piesă a echipamentului: o sabie așezată pe brațele lui. Când sabia fu așezată lângă Bardrick, Royce se aplecă și îi puse trei întrebări cu glas scăzut, serios, pe care Jenny nu le putu auzi clar. Iar ce îi răspunse Bardrick îl mulțumi vizibil pe Royce, care aprobă înclinându-și capul. Urmă apoi ceremonia tradițională de investire și fără să își dea seama, Jenny își ținu respirația în timp ce Royce ridică mâna într-un arc larg și-l palmui pe Bardrick pe obraz, cu o lovitură răsunătoare.

Părintele Gregory pronunță repede binecuvântarea bisericii asupra noului cavaler și aerul fu încărcat de ovații, în timp ce „Sir” Bardrick se ridica și îi era adus calul. În spiritul tradiției, Bardrick se urcă în plină goană pe cal, fără să atingă scara șeii, apoi făcu un tur călare, prin fața mulțimii înghesuie în curte, aruncându-le monezi șerbilor.

Lady Katherine Melbrook, o brunetă drăguță, doar cu puțin mai mare ca Jenny, se apropie de ea, zâmbind în timp ce-l privea pe cavalerul care sălta pe cal, în acompaniamentul menestrelilor. În ultima săptămână Jenny se surprinse constatând că îi plăceau câțiva dintre englezi – și a fost și mai surprinsă să constate că și aceștia păreau să o accepte.

Era o schimbare atât de dramatică față de seara căsătoriei, încât nu putea să nu fie puțin bănuitoare. Katherine Melbrook era totuși singura excepție, pentru că fusese deschisă și prietenoasă chiar din prima zi, când o anunțase, râzând:

— Bârfele șerbilor spun că ești ceva între un înger și o sfântă. Ni s-a spus că ai smuls o tresă de pe propriul tău majordom pentru că l-a

bătut pe unul dintre șerbii tăi, acum două zile. Și că un puști obraznic, priceput la aruncat, a fost tratat mai mult decât milos.

Așa a început prietenia lor și Katherine venea adesea la Jenny, ajutând-o și îndrumând servitorii, când Jenny și mătușa Elinor erau ocupate în altă parte.

Acum îi distrase lui Jenny atenția de la Sir Bardrick, spunându-i în glumă:

— Ești conștientă de faptul că soțul tău te privește chiar și acum cu o privire despre care până și neromanticul meu soț zice că este tandră?

Fără să vrea, Jenny se uită în direcția spre care privea Katherine Melbrook. Royce era înconjurat de un grup de oaspeți, printre care și Lordul Melbrook, dar părea absorbit în conversație.

— S-a uitat în altă parte în secunda în care te-ai întors spre el, chicoti Katherine. Totuși, în cursul serii, când Lordul Broughton se ținea după fusta ta, nu s-a întors în altă parte. Părea feroce de gelos. Cine ar fi ghicit, continuă ea veselă, că fiorosul nostru Lup va ajunge să fie îmblânzit ca un pisoiaș, la două luni după nuntă.

— El nu este un pisoiaș, spuse Jenny, luând-o gura pe dinainte cu atâta impetuozitate încât Katherine rămase cu gura căscată.

— Eu... te rog să mă ierți, Jenny, cred că ești într-o stare cumplită. Noi toți înțelegem asta, sincer.

Ochii lui Jenny se măriră alarmați, la gândul că sentimentele ei intime pentru Royce deveniseră oarecum publice. În ciuda înstrăinării dintre ei, conveniseră, cu mai bine de o săptămână înainte, când începuseră să sosească oaspeți neașteptați, pentru turnir, să-și țină secrete diferendele dintre ei.

— Toți înțeleg? Ce anume? întrebă Jenny cu prudență.

— Cum, cât de dificil o să fie mâine pentru tine – să stai în galeria soțului tău și să-i oferi lui favorurile tale, sub ochii alor tăi.

— Nu am de gând să fac nici una, nici alta, spuse Jenny cu calmă fermitate.

Reacția lui Katherine însă nu fu câtuși de puțin calmă.

— Jennifer, doar nu te gândești să stai în partea cealaltă – cu scoțienii.

— Eu sunt scoțiană, spuse Jenny, dar stomacul i se strângea în noduri.

— Acum ești o Westmoreland – chiar Dumnezeu spune că femeia trebuie să stea lângă soțul ei! Înainte ca Jenny să poată răspunde, Katherine o luă de umeri și îi spuse cu disperare:

— Nu știi ce provoci dacă le ții parte, public, oponenților lui! Jenny, asta este Anglia și soțul tău e... e o legendă! O să-l faci de *râs*. Toată lumea care a început să te placă, te va disprețui pentru asta, ridiculizându-l pe soțul tău că nu a fost în stare să-și cucerească nevasta. Te rog, te implor – nu face asta!

— Eu... eu trebuie acum să-i amintesc soțului meu ceva, răspunse Jenny disperată. Am programat seara aceasta pentru vasali, înainte de a ști cât de mulți oaspeți vom avea, care urmează să vină la Claymore să jure credință.

În spatele lui Jenny, doi șerbi se uitau după ea ca și cum i-ar fi pălmuit și alergară repede la meșterul fierar care stătea împreună cu vreo două duzini de grăjdari.

— Înălțimea Sa, izbucni unul din șerbi, îngrijorat și neîncrezător, stă cu scoțienii, mâine. Stă împotriva noastră!

— Minți! explodează un grăjdar tânăr căruia chiar Jenny îi îngrijise și-i pansase mâna arsă. Nu ar face niciodată asta. Este de-a noastră.

— My lord, spuse Jenny când ajunsese la Royce și acesta se întoarse imediat spre ea, întrerupându-l pe Lord Melbrook în mijlocul frazei. Iar Jenny nu era în stare să-și alunge din minte cuvintele lui Katherine despre felul în care se uita la ea soțul ei. Constată ușor amețită că era ceva în ochii lui, când se uita la ea...

— Ai spus...

— Ce am spus? o întreabă el calm.

— Ai spus că în mod normal, toată lumea se retrage devreme, în seara dinaintea competiției, explică Jenny revenindu-și și lipindu-și pe față acea expresie politico impersonală pe care încercase să o adopte de la moartea lui William. Și dacă vrei ca toată lumea să facă astfel, atunci ar fi înțelept să termini cu jurămintele de loialitate până nu se face prea târziu.

— Nu te simți bine? o întrebă Royce studiindu-i chipul.

— Nu, miști Jenny. Sunt doar obosită. Ceremonia jurării credinței se desfășura în marea sală a castelului, unde se adunaseră vasalii lui Royce. Aproape o oră întreagă a stat Jenny în picioare, împreună cu Brenna, Katherine, Sir Ștefan și alți câțiva, privind cum fiecare vasal se apropia pe rând de acesta. Potrivit străvechiului obicei, fiecare îngenunchiară în fața lui, își punea mâinile într-ale lui Royce, își înclina umil capul și îi jura credință. Era un act de supunere, adesea ilustrat în picturi reprezentând nobili semeți cu supușii lor, recunoscut instantaneu prin simpla postură. Jenny, care văzuse scena la Merrick, considera întotdeauna ceremonia inutil de umilitoare pentru vasal. La fel i se părea poate și lui Katherine Melbrook care remarcă încet:

— Trebuie să fie foarte înjositoare pentru vasal.

— Așa se și vrea să fie, spuse Lordul Melbrook, evident neîmpărtășind neplăcerea soției sale. Dar și eu, la rândul meu, mi-am asumat exact aceeași poziție în fața regelui Henric, deci nu este un gest chiar atât de degradant, cum îl considerați dumneavoastră, doamnele. Totuși, continuă el după ce se mai gândi puțin, poate că sentimentul este altul, când ești un nobil care îngenunchiază în fața regelui.

După ultimul cavaler care îngenunchie și jură credință, Jenny se scuză și se retrase neobservată în sus pe scări. Când Royce bătu la ușă și intră, Agnes tocmai terminase să o ajute să se îmbrace în cămașa de noapte din batist moale, brodată cu trandafiri din mătase roz.

— Mă duc la Lady Elinor să văd dacă are nevoie de mine, spuse Agnes, apoi se retrase repede, pe lângă Royce.

Dându-și seama de transparența cămășii de noapte, Jenny apucă un halat din catifea argintie și-l puse repede pe ea. În loc să râdă de gestul ei – sau să o tachineze – cum ar fi făcut pe vremea când erau fericiți împreună, Jenny observă că fața lui frumoasă rămăsese perfect inexpressivă.

— Vroiam să discut cu tine câteva lucruri, începu Royce calm, când Jennifer termină de înnodat cordonul. Mai întâi, despre stemele pe care le-ai dat sătenilor...

— Dacă ești supărat din cauza asta, nu te condamn, spuse Jenny cu sinceritate. Ar fi trebuit să mă consult mai întâi cu tine sau cu Sir Albert. Mai ales că le-am dat în numele tău. Dar nu erai disponibil atunci și... și mie nu-mi place de Sir Albert.

— Jennifer, sunt departe de a fi supărat, spuse Royce politicos. Iar după turnir o să-l înlocuiesc pe Sir Prisham. De fapt, am venit să-ți mulțumesc că ai remarcat problema și că ai găsit o soluție inteligentă. Dar cel mai mult am vrut să-ți mulțumesc pentru faptul că nu ai lăsat ca ura ta față de mine să fie observată de șerbii mei.

La auzul cuvântului ură, lui Jenny i se strânse stomacul, în timp ce Royce continuă:

— De fapt, ai reușit contrariul. Royce se uită spre ușa pe care ieșise Agnes și adăugă ironic:

— Nimeni nu-și mai face semnul crucii când trece pe lângă mine. Nici măcar fata ta.

Jenny, care nu știa că și el observase acest lucru, înainte, își înclină capul, neștiind ce să spună.

Royce ezită, apoi spuse cu o expresie sardonică:

— Tatăl tău, fratele tău și alți trei Merrik m-au provocat pe rând la luptă, mâine.

Conștientizarea senzuală a prezenței lui Royce, care o marcaseră pe Jenny din clipa în care îi atrăsese Katherine atenția asupra tandreței lui, fu demolată de următoarele lui cuvinte:

— Am acceptat.

— Era firesc, spuse Jenny cu amărăciune nemască.

— Nu am avut alegere, spuse el încordat. Regele meu mi-a ordonat clar să nu declin nici o provocare din partea familiei tale.

— O să ai o zi foarte ocupată, remarcă ea, aruncându-i o privire înghețată. Se știe că Scoția și Franța și-au ales primii lor cei mai buni cavaleri și că urmează să te confrunți cu ei, mâine. Câte partide ai acceptat?

— Unsprezece, spuse el simplu, în afara turnirului.

— Unsprezece, repetă Jenny cu vocea slabă din cauza frustrării provocate de nesfârșita lui trădare.

— Numărul obișnuit este de trei. Să înțeleg că față de ceilalți, tu ai nevoie de patru ori mai multă violență, ca să te simți curajos și puternic?

Royce păli.

— Am acceptat doar acele confruntări pe care mi s-a ordonat să le accept. Am declinat peste alte două sute.

Lui Jenny îi veniră pe buze o duzină de replici sarcastice, dar nu avea chef să le pronunțe. Uităndu-se la el, avea senzația că moare, înăuntrul ei. Royce se întoarse să plece, dar Jenny, dând cu ochii de pumnalul lui William, pe bufetul de la perete, simți dintr-o dată, cu disperare, nevoia de a apăra acțiunile fratelui ei. Spuse, când soțul ei puse mâna pe clanță:

— M-am gândit mult și cred că William a pus mâna pe pumnal nu pentru că a vrut să-l folosească, ci pentru că își făcea griji pentru siguranța lui, singur cu tine, în sală. Sau poate că se temea pentru siguranța mea. Se vedea clar că erai foarte furios pe mine. Dar nu ar fi încercat niciodată să te atace – niciodată, pe la spate.

Nu era o acuzație, era doar exprimarea unei constatări și cu toate că Royce nu se întoarse spre ea, îi văzu umerii devenind rigizi, ca și cum ar fi vrut să se întărească împotriva durerii, în timp ce spuse:

— Și eu am ajuns la aceeași concluzie în noaptea în care s-a întâmplat, spuse Royce, aproape ușurat că o declarase cu voce tare. Am văzut, cu coada ochiului, un pumnal tras din teacă și am reacționat instinctiv. A fost un reflex. Îmi pare rău, Jennifer.

Femeia cu care se căsătorise nu îi acceptase nici cuvântul, nici dragostea, dar, în mod ciudat, îi acceptă scuzele.

— Mulțumesc, spuse ea cu durere în glas, pentru faptul că nu încerci să mă convingi că a fost un asasin. Asta face totul mult mai ușor pentru noi... pentru tine și pentru mine, ca să...

Vocea lui Jenny trenă, în timp ce încerca să se gândească la ce îi aștepta pe ei doi, dar nu se putu gândi decât la ce împărțiseră odată... și au pierdut.

— Pentru tine și pentru mine ca să... să ne tratăm cu amabilitate unul pe celălalt, termină ea jalnic.

Royce inspiră adânc și se întoarse cu fața spre ea.

— Și asta este tot ce vrei de la mine, de acum înainte? Amabilitate?

Jenny dădu din cap, pentru că nu putea vorbi. Și pentru că era aproape sigură că în ochii lui citea suferință – o suferință care o depășea chiar pe a ei.

— Asta este tot ce vreau, reuși ea să spună, în final.

La baza gâtului lui Royce lucră un mușchi, ca și cum ar fi încercat să spună ceva, dar el dădu doar scurt din cap. Și plecă.

În clipa în care ușa se închise în spatele lui, Jenny se apucă de stâlpul patului, dând drumul unui șuvoi de lacrimi fierbinți. Umerii i se scuturau violent, în hohote pe care nu și le mai putea controla: îi sfâșiau pieptul și Jenny își înfășură mâinile în jurul stâlpului, dar genunchii nu o mai puteau susține.

CAPITOLUL DOUĂZECI CINCI

Galerii acoperite cu ploguri și prevăzute cu scaune așezate pe nivele ascendente se aliniau pe toate cele patru laturi ale enormului câmp de onoare pentru turniruri și erau deja înțesate cu doamne și domni în veșminte minunate, la vremea când sosiră Jenny, Brenna, mătușa Elinor și Arik. Deasupra fiecărei galerii fluturau steaguri, etalând blazoanele tuturor ocupanților. Când Jenny se uită după propriul ei stindard, își dădu imediat seama că Lady Katherine avusese dreptate: galeriile concetățenilor ei nu se amestecau cu celelalte ci erau plasate în fața celor ale englezilor – rămași chiar și acum închiși în opoziție.

— Uite, draga mea... uite acolo blazonul tău, spuse mătușa Elinor, arătând spre galeria din partea cealaltă a terenului. Flutură chiar acolo, în spatele steagului tatălui tău.

Intervenii Arik, aproape sperându-le pe cele trei femei cu vocea lui bubuitoare:

— Voi stați acolo, porunci el arătând spre galeria deasupra căreia fâlfâiau însemnele Claymore.

Jenny, care știa că acesta era ordinul uriașului, nu al lui Royce – pe care oricum nu l-ar fi ascultat – scutură din cap.

— Eu voi sta sub propriile mele însemne, Arik. Războaiele cu voi ne-au golit deja galeria de mulți care ar fi trebuit să fie acolo. Galeria Claymore este burdușită.

Dar nu era. Nu chiar. În centrul ei se afla un fotoliu mare, ca un tron, intenționat neocupat. Știa că fusese prevăzut pentru ea. Când trecu pe lângă el i se strânse stomacul și în clipa aceea toți cei șase sute de oaspeți de la Claymore și aproape toți șerbii și sătenii din raza vizuală pârură să-și întoarcă privirile spre ea, urmărind-o, mai întâi șocați, apoi dezamăgiți, apoi, unii, disprețuitori. Galeria clanului

Merrick, fluturând șoimul și semiluna, se afla între cea a clanului MacPherson și a clanului Duggan. Ca să adauge la nefericirea tot mai mare a lui Jenny, în clipa în care clanurile din partea cealaltă a terenului o văzură îndreptându-se în direcția lor, izbucniră ropote asurzitoare de salut, care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropia. Jenny privea în fața ei fără să vadă nimic și se forța să se gândească numai la William.

Își ocupă locul în primul rând, cu mătușa Elinor și Brenna și de îndată ce se așează, rudele ei, inclusiv tatăl lui Becky, începură să o bată pe umăr și să o felicite. Oameni pe care-i știa – și mulți pe care nu-i știa – din galeriile înconjurătoare, se aliniază în fața ei, fie să reînnoiască cunoștința, fie să se prezinte. Odinioară, nu tânjise decât să fie acceptată de oamenii ei; astăzi, era adorată și prețuită ca o eroină națională, de mai bine de o mie de scoțieni.

Și tot ce a trebuit să facă pentru a obține acest lucru nu a fost decât să își umilească și să-și trădeze în public, soțul.

Înțelegând acest lucru, simți cum i se strânge stomacul și i se umezesc mâinile. Se afla aici de mai puțin de zece minute și Jenny se gândea deja că nu va rezista mai mult de câteva alte minute, fără să i se facă fizic rău.

Și asta, înainte ca publicul care se înghesuise în jurul ei să se îndepărteze în sfârșit și Jenny să își dea seama că era punctul de atracție al aproape tuturor ochilor din partea ocupată de englezi. Oriunde se uita, englezii fie se zgâiau la ea, fie le atrăgeau altora atenția asupra ei.

— Uită-te, spuse mătușă Elinor încântată, arătând din cap spre englezii furioși care priveau spre ele, toți privesc la coifurile minunate pe care le purtăm cu toate! Exact cum m-am așteptat – toate ne-am lăsat purtate de spiritul acestei zile și ne-am pus pe cap chestiile astea care erau la modă pe vremea tinereții noastre.

Jenny se forță să-și ridice capul, aruncându-și privirea oarbă peste marea de corturi colorate, de steaguri care fluturau și de văluri

fâlfâitoare din partea cealaltă a terenului. Erau coifuri ascuțite, cu văluri atârând până la pământ; coifuri duble, care se înălțau de o parte și de alta a capului ca niște aripi uriașe, coifuri în formă de inimă, cu voaluri, coifuri ca niște coarne cu draperii și chiar coifuri care arătau ca două bucăți pătrate de voal, întinse pe bețe lungi, înfipite în părul doamnelor. Jenny se uita la ele fără să le vadă, la fel cum era doar vag conștientă de ce îi spunea Elinor:

— Și draga mea, când te uiți în jur, ține-ți capul drept, pentru că tu ai ales – deși este o alegere greșită, după părerea mea – iar acum trebuie să încerci să mergi mai departe.

Jenny își întoarse brusc capul spre ea.

— Ce vrei să spui, mătușă Elinor?

— Ceea ce aș fi vrut să-ți spun înainte, dacă m-ai fi întrebat: locul tău este lângă soțul tău. Totuși, locul meu este lângă tine. Așa că iată-mă aici. Iar de partea cealaltă a ta este draga de Brenna, care, bănuiesc eu, se gândește intens cum să facă să rămână în urmă, să se vadă cu fratele soțului tău. Acum era rândul Brennei să se întoarcă și să se uite la mătușă Elinor, dar Jenny era prea afundată în propria ei vinovăție și incertitudine, ca să înregistreze alarma din ochii Brennei.

— Mătușă Elinor, tu nu mă înțelegi. L-am iubit mult pe William.

— Și el te-a iubit, spuse Brenna cu dragoste și Jenny se simți puțin mai bine, până când Brenna adăugă:

— Spre deosebire de tata, el te-a iubit mai mult decât și-a disprețuit „dușmanul”.

Jenny închise ochii.

— Vă rog, le șopti ea la amândouă, nu-mi faceți asta. Eu... Eu știu ce este corect...

Dar fu scutită să spună mai multe, de sunetul brusc al trâmbițelor, în timp ce trompetiștii intrau pe teren, urmași de heraldi, care așteptară până când se făcu oarecare liniște și începură apoi să proclame regulamentul.

Turnirul avea să fie precedat de trei dueluri între cavaleri, strigau heraldii, cele trei întreceri urmând să aibă loc între șase cavaleri considerați cei mai buni. Jenny își ținu respirația, apoi îi dădu încet drumul: primii doi combatanți erau un cavaler francez și unul scoțian; cel de al doilea era între Royce și un francez, Dumont; iar al treilea, era între Royce și Ian MacPherson – fiul fostului „logodnic” al lui Jenny.

Mulțimea parcă înnebunise; în loc să trebuiască să aștepte toată ziua sau poate chiar două zile ca să-l vadă pe Lup, aveau să-l vadă de două ori într-o jumătate de oră.

Regulile păreau pentru început cât se poate de firești: primul cavaler care acumula trei puncte era considerat învingător; punctele se acordau cavalerului care își lovea suficient de tare oponentul, ca să-i frângă sulița. Jenny își spuse că era nevoie cel puțin de cinci pase pentru fiecare cavaler ca să acumuleze puncte, având în vedere că nu era floare la ureche să-ți pui lancea în poziția cea mai bună, să țintești pe un cal în galop și să-ți ataci oponentul exact în locul care să facă sulița să vibreze – mai ales de când suprafața lucioasă a armurii era gândită astfel încât să provoace alunecarea lancei. Trei puncte și meciul erau acordate automat cavalerului care efectiv își dădăra oponentul de pe cal.

Următoarele două anunțuri făcuseră mulțimea să urle aprobator și pe Jenny să se chircească: luptele aveau să se desfășoare în stilul german, nu francez – ceea ce însemna că se vor folosi lăncile masive, obișnuite și nu cele din lemn de plop – iar capetele ucigătoare ale lăncilor nu aveau să fie îmbrăcate cu capișoane boante.

Mugetele de entuziasm ale mulțimii erau atât de puternice, încât dură mult până când heraldul reuși să încheie, anunțând că turnirul va avea loc imediat după cele trei dueluri și că restul duelurilor vor avea loc în următoarele două zile. Totuși, adăugă el, datorită renumelui cavalerilor care așteptau, duelurile care vor urma turnirului vor fi organizate în funcție de importanța cavalerilor.

Din nou mulțimea urlă entuziasmată. În loc să trebuiască să privească lupte între cavaleri obscuri, cu alții și mai puțin cunoscuți, își vor putea privi mai întâi preferații.

În afara ringului, conetabilii terminaseră de verificat legăturile șeilor, să se asigure că nici un cavaler nu se va folosi de chingi de piele ca să se mențină în șa. Mulțumit, conetabilul șef dădu semnalul, heraldii ieșiră tropăind de pe teren și timpanele, buhaiele și trompetele începură să răsunе, anunțând ceremonialul paradei tuturor cavalerilor.

Nici Jenny nu rămase indiferentă la spectacolul amețitor care urmă: cavalerii defilă în șiruri de câte șase, în armură completă, călare pe cai falnici, împodobiți cu căpestre din argint scânteietor și clopoței, cu paruri colorate și harnașamente din catifele și mătăsuri strălucitoare, pe care erau etalate însemnele cavalerului. Armurile lustruite sclipeau în soare atât de puternic, încât Jenny se pomeni mijindu-și ochii în timp ce prin fața ei defilau zale și scuturi purtând blazoane reprezentând animale nobile ca lei, tigri, șoimi și urși, până la dragoni și inorogi bizari; altele purtau însemne în dungi și pătrate, jumătăți de lună și stele; iar altele, flori.

Paletele de culori orbitoare, deopotrivă cu neîncetatele urlete ale mulțimii, o încântară atât de mult pe mătușa Elinor încât începu să aplaude un cavaler englez care călărea prin fața ei cu un blazon cât se poate de special, reprezentând trei lei frenetici, doi trandafiri, un șoim și o lună nouă, verde.

Oricând altădată, Jenny ar fi spus că acesta era cel mai înnebunitor spectacol pe care-l văzuse vreodată. Tatăl și fratele ei trecură prin dreptul lor, împreună cu ceea ce aprecie ea să fi fost în jur de patru sute de cavaleri. Totuși soțul ei nu apăru și prima pereche de cavaleri intră pe teren în strigătul general, dezamăgit, „Lupul!” „Lupul!”.

Înainte de confruntare, fiecare cavaler se apropia de galeria unde se afla soția sau doamna inimii lui. Coborând vârful lancierii, aștepta ceremonialul acordării unui favor – eșarfa ei, o panglică, vâlul sau

chiar o mânecă, pe care doamna o lega mândră de capătul lancierii. După care, cavalerii călăreau spre direcții opuse, își potriveau coifurile, își verificau vizierele, își apreciau greutatea lancierii și în sfârșit așteptau să sune goarna. La prima notă, vârau pintenii în cai și-i trimiteau zburând înainte. Lancea francezului lovi scutul oponentului său ușor excentric, scoțianul se clătină în șa și își reveni. Au mai fost necesare încă alte cinci pase, până când francezul să încaseze în sfârșit o lovitură care să-l trimită la pământ, într-o grămadă de picioare și brațe îmbrăcate în oțel strălucitor și în acompaniamentul ovațiilor asurzitoare.

Jenny abia dacă remarcă finalul, deși cavalerul căzut se afla practic la picioarele ei. Uitându-se la mâinile încleștate în poală, aștepta, pândind chemarea trompetelor.

Când în sfârșit o auzi, mulțimea înnebuni și în pofida faptului că nu vroia să se uite, își ridică totuși capul. Înaintând falnic spre teren, cu calul drapat într-un harnașament roșu superb, era francezul pe care îl remarcase în timpul paradei, în parte că era uriaș, dar, și în parte, pentru faptul că epoleții care îi protejau umerii erau enormi, niște plăcuțe plisate care se desfăceau ca într-un evantai, amintindu-i de aripile unui liliac. Cavalerul își întoarse calul spre una din galerii, pentru ceremonialul favorului, timp în care zgomotul mulțimii începu să se estompeze.

Un freamăt de groază o făcu pe Jenny să-și întoarcă repede privirea, dar chiar fără să se uite, știi că Royce își făcea în sfârșit intrarea în teren – pentru că mulțimea deveni dintr-o dată straniu de tăcută. Atât de tăcută, încât sunetele periodice ale trompetelor se înălțau spre cer ca un dangăt de moarte. Neputându-se abține, își înălță capul și se întoarse; ceea ce văzu îi făcu să stea inima în loc: în contrast cu veselia și coloritul și strălucirea din jur, soțul ei era înveșmântat complet în negru. Calul lui negru era drapat în negru, având o parură tot neagră iar pe scut, Royce nu-și etalase blazonul armelor ci un cap de lup rânjit.

Chiar și lui Jenny, care îl cunoștea, i se păru terifiant, când Royce începu să traverseze terenul. Îl urmări privind spre galeria lui și îi simți greșeala de moment când văzu o femeie stând în fotoliul central al galeriei, care ar fi trebuit să fie Jenny. Dar în loc să călărească spre aceasta, sau spre oricare dintre cele pe puțin o mie de femei din jur, care-și agitau înnebunite vălurile și panglicile spre el, Royce îl trimise pe Zeus în zbor în direcția opusă.

Inima lui Jenny bătu să-i sară din piept când își dădu seama că Royce se îndrepta spre ea. Mulțimea văzu și ea și deveni din nou tăcută, în așteptare. În timp ce toată lumea din galeria Merrick începu să strige înjurături la adresa lui, Royce se opri brusc la o lungime de lance în fața lui Jenny. Dar în loc să îndrepte lancea spre ea, pentru favorul pe care știa că nu îl va primi, făcu ceva mult mai cutremurător, ceva ce nu mai văzuse făcându-se vreodată: stătu acolo, cu Zeus neliniștit sub el și se uită la ea, apoi, fără un cuvânt, își îndoi sabia, trimițându-i capătul spre pământ.

Era un salut! strigă inima ei. O saluta și Jenny cunoscând un moment de panică și durere care depășea orice, chiar și moartea lui William. Se ridică pe jumătate din scaun, nesigură ce vroia să facă și clipa trecu. Răsucindu-l pe Zeus în loc, Royce îl trimise în galop spre capătul părții lui de teren, trecând prin dreptul francezului care își potrivea viziera pe coif, fixând-o mai bine pe nas și flexându-și brațele ca și cum ar fi testat greutatea lancei.

Royce își întoarse calul cu fața spre oponentul lui, își coborî viziera, își aranja lancea... și rămase nemișcat. Perfect nemișcat – violență, răceală, lipsă de emoții, toate șterse pentru o clipă, în așteptare...

La prima notă a trompetei, Royce se aplecă mult, intră cu pintenii în Zeus și îl trimise în zbor direct spre oponent. Lancea lui izbi cu atâta forță scutul francezului, încât scutul zbură într-o parte și cavalerul se rostogoli spre spate, aterizând pe piciorul drept, legat, astfel încât nu mai exista nici o șansă să nu și-l fractureze. Royce

galopă în partea opusă a terenului și așteptă, cu fața spre intrare. Din nou nemișcat.

Jenny îl mai văzuse înainte pe Ian MacPherson în dueluri cavalești și îl considera magnific, Ian intră pe teren arătând la fel de letal ca și Royce, în culorile verde și galben ale clanului MacPherson, cu calul într-un trap mărunț.

Cu coada ochiului, Jenny văzu că Royce nu-și lua ochii de la Ian MacPherson și ceva în uitătura lui o convinse că Royce îl aprecia pe viitorul șef al clanului MacPherson și că nu subestima amenințarea pe care o reprezenta Ian. Jenny avu revelația că Royce și Ian erau singurii cavaleri în armură germană, liniile puternic unghiulare ale acesteia scoțând în evidență trupul omului. De fapt singurele ornamente de pe armura lui Royce erau două plăci mici, concave, din alamă, de dimensiunea unui pumn. Câte una pe fiecare umăr.

Jane își ridică privirea piezișă spre chipul lui Royce și simți aproape forța neîntreruptă a privirii lui, sfredelindu-l pe Ian. Era atât de absorbită, încât nici nu-și dădu seama când Ian MacPherson se opri în fața ei, întinzând spre ea vârful lancierii.

— Jenny! Tatăl lui Becky o apucă de umăr, atrăgându-i atenția asupra lui Ian. Jenny își ridică privirile și scoase un geamăt de panică, paralizată de uluire, dar mătușa Elinor scoase un strigăt de exagerată încântare:

— Ian MacPherson! croncăni ea smulgându-și vălul. Ai fost întotdeauna cel mai galant bărbat. Și aplecându-se ușor într-o parte, își înnodă vălul de lancea cavalerului care se încrunta la ea.

Când Ian își ocupă locul, în partea opusă lui Royce, Jenny observă imediat subtila diferență din ținuta lui Royce: era la fel de nemișcat ca înainte – dar acum se apleca ușor spre față, adus, amenințător – dornic să se dezlanțuie asupra nebunului care a îndrăznit să-i ceară un favor soției lui. Trompeta sună, caii de luptă se lansară, avântându-se, repezindu-se în față; lănciile se ridicară în poziție, cu vârfurile strălucind ucigător – și exact în clipa în care Royce era gata

să atace, Ian MacPherson scoase un strigăt de luptă înfiorător și lovi. O luncie explodează pe un scut și o clipă mai târziu Ian și magnificul lui cal sur cădeau împreună la pământ, izbindu-se, apoi rostogolindu-se într-un nor de praf.

Urlete de spart timpanele țâșniră din mulțime, dar Royce nu rămase să savureze momentul. Cu rece indiferență față de valorosul lui adversar căzut la pământ, al cărui paj îl ajuta să se ridice, Royce îl răsuci pe Zeus în loc și îl trimise în galop afară din teren.

Urmă turnirul, ceea ce Jenny detesta cel mai mult, pentru că și acasă turnirurile aproape că nu erau altceva decât adevărate lupte între două grupuri de forțe opozante, care se năpusteau una spre cealaltă, din părțile opuse ale terenului. Singurul lucru care le împiedica să se transforme într-un adevărat masacru erau câteva reguli, dar în timp ce heraldul termină de anunțat regulile acestui turnir, groaza lui Jenny se multiplică de zece ori. Ca de obicei, era interzisă intrarea în teren cu arme cu vârfuri ascuțite. Era interzisă lovirea unui om care era întors cu spatele, sau a unui cal. Era de asemenea interzisă atacarea unui cavaler care și-a scos o vreme coiful, să răsufle – totuși, fiecărui cavaler nu i se admiteau decât două astfel de perioade, exceptând cazul în care îi obosea calul. Partea câștigătoare era aceea care avea cei mai mulți luptători încă în șa, sau nerăniți.

Alte reguli nu existau, nu existau funii sau garduri care să despartă forțele, odată angajate. Nimic. Jenny își ținu respirația, știind că mai urma să fie anunțată o singură decizie și când se întâmplă acest lucru, i se prăbuși inima: astăzi, striga heraldul, având în vedere priceperea și valoarea cavalerilor, erau permise și paloșele și lănciile, cu condiția să fie boante.

Două cavalcade de câte o sută de cavaleri fiecare – una condusă de Royce, cealaltă de Dumont – veneau spre teren din părți opuse, urmate de paji cărând lănciile și paloșele.

Jenny începu să tremure din tot trupul când se uită la cavalerii conduși de Dumont: era și tatăl ei acolo, ca și Malcolm și MacPherson și alte douăsprezece clanuri cărora le recunoscuseră blazoanele. Terenul era împărțit între englezi, de o parte și francezi și scoțieni, de cealaltă parte. Exact ca în viață, acești bărbați erau împărțiți, pe terenul competiției, la fel cum erau dispuși pe terenul de luptă. Dar nu trebuia să fie așa, striga inima ei; în turnir luptai pentru gloria personală și pentru spectacol, nu pentru triumful unuia sau altuia dintre dușmani. Turnirurile care se purtau între dușmani – și au existat câteva – fuseseră adevărate băi de sânge! Jenny încercă să-și liniștească presimțirile, dar fără succes; instinctul ei striga deja că avea să se petreacă ceva de nedescris.

Trompetele scoaseră trei sunete puternice de atenționare și Jennifer începu să se roage în neștire pentru siguranța tuturor celor pe care-i știa. Funia care despărțea temporar terenul în două, se încorda; cel de al patrulea sunet de trompetă despică aerul și funia fu azvârlită în lături. Două sute de cai tropăiau duduind, pământul tremura sub copitele lor, în timp ce erau ridicate paloșe și lăncii – și apoi se întâmplă: douăzeci dintre cavalerii clanului ei, conduși de tatăl și de fratele ei, se desprinseră de ceilalți și se îndreptară spre Royce, agitând în aer paloșele răzbunării.

Țipătul lui Jenny fu înecat de urletele de dezaprobare ale englezilor, în timp ce scoțienii se apropiau de Royce asemenea Cavalerilor Apocalipsei. În clipele care urmară, Jenny fu mărturie celui mai impresionant spectacol de măiestrie în mânăuirea spadei și de forță, pe care l-a văzut ea vreodată: Royce se lupta ca un posedat, cu reflexele atât de rapide, cu o întoarcere atât de puternică, încât mătură de pe cai șase oameni, până când în sfârșit fu doborât de pe calul său. Dar coșmarul se înrăutăți și mai mult; fără să-și dea seama că se ridicase în picioare, ca toți ceilalți spectatori, încerca să vadă prin grămada de oameni și metal, cu urechile explodându-i de atâta

zăngănit, de izbit și de sunetul săbiilor pe oțel. Cavalerii lui Royce văzuseră ce se întâmplase și începuseră să taie o potecă spre el și atunci – din punctul de observație al lui Jenny – păru că întregul aspect al bătăliei se schimbase. Royce se ridică din grămada de oameni ca un demon al răzbunării, ținând paloșul cu amândouă mâinile în timp ce-l ridica deasupra capului, lansându-l cu toată forța lui... asupra tatălui ei.

Jenny nu văzu mișcarea încheieturilor lui Royce, care aduseseră sabia asupra unui alt scoțian în locul tatălui ei, pentru că își acoperise fața și țipa în mâini. Și a văzut sângele care se scurgea pe sub armura lui Royce, din găurile sălbatice pe care i le făcuse fratele ei când își înfipsese pumnalul dosit, în punctul vulnerabil de la gât, între coif și pieptarul armurii; nu a văzut când l-au înjunghiat în coapsă, prin armura ușoară și nici când, ascuns vederii, l-au lovit în spinare și în umeri și în cap.

Când și-a descoperit fața, nu a văzut decât că tatăl ei era încă în picioare, printr-o minune, iar Royce îl ataca pe MacPherson și pe alți doi, ca un nebun înrăit, cu sânge rece, învârtindu-și paloșul și hăcuind...

Jenny se năpusti din scaun, gata să cadă peste Brenna care-și închisese strâns ochii.

— Jenny! nu cred c-ar trebui să... începu mătușa Elinor, dar Jenny nu o asculta; bila i se urcase în gât, într-un val amar. Pe jumătate orbită de lacrimi, alergă la calul ei și smulse frâiele din mâinile șerbului uluit...

— Priviți, my lady! strigă acesta entuziasmat, ajutând-o să se urce în șa, arătând spre Royce. Ați mai văzut asemenea curaj, în viața voastră? Jenny își mai ridică o dată privirea și văzu paloșul lui Royce explodând pe umărul unui scoțian. Îi văzu pe tatăl ei, pe fratele ei, pe tatăl lui Becky și o duzină de alți scoțieni care se ridicau de pe pământul deja mustind de sânge.

Văzu moartea iminentă.

Imaginea o înnebunea, stând la fereastra deschisă a camerei ei, cu fața palidă lipită de ramă, cu brațele cuprinzându-și mijlocul, încercând într-un fel să țină în ea toată durerea și groaza. Trecuse o oră de când plecase de acolo și duelurile sportive erau deja în plină desfășurare. Royce îi spusese că acceptase unsprezece întâlنiri, dintre care în două luptase înainte de turnir. Bazându-se pe anunțul heraldului, potrivit căruia duelurile care vor urma după turnir vor începe cu cei mai buni luptători, Jenny nu se îndoia că toate întâlnirile lui Royce aveau să urmeze imediat după turnir. Cât de impresionant va fi pentru Regele Henric să demonstreze o dată pentru totdeauna că și epuizat de efort, faimosul lui campion putea înfrânge orice scoțian suficient de nebun să îl provoace.

Numărase deja cinci întâlniri – putea face asta după strigătele batjocoritoare care se ridicau din mulțime, de fiecare dată când un înfrânt părăsea terenul. După alte patru meciuri, Royce va ieși din teren; până atunci, cineva îi va aduce, cu siguranță, vestea despre câți dintre oamenii ei au fost măcelăriți de el. Nu se gândea, ștergându-și o lacrimă de pe obraz, că Royce ar fi putut păți ceva; el era invincibil. Văzuse asta în timpul duelurilor lui de la început. Și... Dumnezeu să o ierte... fusese mândră. Chiar și când se confrunta cu Ian MacPherson, fusese mândră...

Cu inima și gândul răvășite de duplicitatea ei loialitate, stătea acolo, incapabilă să vadă terenul dar capabilă să audă ce se întâmplă. După prelungitele, urâtele urlete ale mulțimii – care deveneau tot mai puternice spre sfârșitul fiecărei confruntări – Jenny își spunea că spectatorii nu găseau cine știe ce satisfacție în spectacolul oferit de perdant. Evident că scoțienii ei nu meritau nici câteva aplauze de politețe...

Sări în sus când ușa se deschise brusc și se trânti de perete.

— Ia-ți pelerina, izbucni Ștefan Westmoreland amenințător. Te întorci cu mine înapoi pe teren, chiar dac-ar fi să te târăsc până acolo!

— Nu mă întorc acolo, se opuse Jenny, întorcându-se înapoi spre fereastră. Nu pot aplauda când soțul mei îmi ciopârțește familia sau...

Ștefan o apucă de umeri și o întoarse spre el, cu vocea ca șfichiul biciului.

— Să-ți spun eu ce se întâmplă acolo! Fratele meu moare acolo, pe teren! A jurat că nu va ridica mâna împotriva a lor tăi și în clipa în care ei au înțeles asta, în timpul turnirului, prețioasele tale neamuri l-au masacrat! Ștefan continuă, printre dinți, scuturând-o:

— L-au sfâșiat în bucăți, în timpul turnirului! Iar acum, se luptă în duel... Auzi lumea batjocorind? Pe el îl batjocorește. Este atât de grav rănit, încât nu cred că știe când a fost doborât de pe cal. A crezut că îi va putea manevra în timpul duelurilor, dar nu poate și a mai fost provocat de încă paisprezece scoțieni.

Jenny se holba la el, cu pulsul alergându-i nebunește, dar trupul parcă prinsese rădăcini în pardoseală, ca și cum ar fi alergat într-un coșmar.

— Jennifer! Royce îi lasă să îlucidă. Mâinile lui Ștefan îi strângeau dureros brațele, dar vocea lui era spartă de îngrijorare.

— Este acolo pe teren, murind pentru tine. Ți-a omorât fratele și acum plătește... Se întrerupse când Jennifer se smulse din mâinile lui și începu să alerge...

Garrick Carmichael scuipe pe jos, lângă Royce, în timp ce părea victorios terenul, dar Royce nu înregistra asemenea insulte subtile. Se ridică în genunchi, clătinându-se, vag conștient că urletele mulțimii căpătau încet proporții asurzitoare. Balansându-se pe picioare, își smulse coiful; încercă să-l mute în mâna stângă, dar brațul lui atârna inutil de-a lungul trupului și coiful căzu la pământ. Gawin alerga spre el... nu, nu era Gawin... era cineva într-o pelerină albastră și Royce își miji ochii, încercând să vadă ca prin ceață, întrebându-se dacă nu era cumva următorul lui oponent.

Prin perdeaua de sudoare și sânge și durere care îi înțețoșa privirea, Royce crezu o clipă că vedea silueta unei femei alergând – alergând spre el, cu părul descoperit dat spre spate, strălucind în soare, roșu și auriu. Jennifer! Strânse din nou din ochi, neîncrezător, holbându-se, în timp ce strigătele tunătoare ale mulțimii se înălțau mai mult, mai mult.

Royce gemu în sinea lui, încercând să se ridice în picioare, împingându-se în brațul nerupt. Jennifer se întorsese – acum, să fie martoră la înfrângerea lui. Sau la moartea lui. Chiar și așa, nu vroia ca ea să-l vadă murind, târându-se pe jos și cu ultima fărâmă de putere, reuși să se ridice pe picioarele nesigure. Odată sus, își șterse ochii cu dosul palmei, vederea i se limpezi și înțelese că nu își imagina. Jennifer se apropia de el și o tăcere ireală se așternu peste mulțime.

Jenny își înghiți un strigăt când se apropie suficient ca să-i vadă brațul bălângănindu-i-se rupt, de-a lungul trupului. Se opri în fața lui și urletul tatălui ei o făcu să se întoarcă spre lancea căzută la picioarele lui Royce.

— Folosește-o. Folosește lancea, Jennifer! tuna tatăl ei.

Atunci Royce înțelese de ce venise ea: venise ca să termine treaba începută de rudele ei; să-i facă și lui ce-i făcuse el fratelui ei. Rămase nemișcat, privind-o, observând lacrimile care se prelingeau în jos, pe chipul ei frumos, în timp ce se apleca încetișor. Dar în loc să ia lancea sau să-și scoată pumnalul, îi luă mâna în mâinile ei și își apăsă buzele pe ea. Prin ceața durerii și a confuziei, Royce înțelese în sfârșit că ea îngenunchia în fața lui și un geamăt i se smulse din piept:

— Iubita mea... spuse el cu voce spartă, întărindu-și mâna, încercând să o facă să se ridice în picioare... Nu face asta...

Dar soția lui nu îl ascultă. În fața a șapte mii de spectatori, Jennifer Merrick Westmoreland, contesă de Rockbourn, îngenunchia în fața soțului ei, într-un gest public de umilă supunere, cu chipul apăsător de mâna lui, cu umerii zguduți de. Hohote violente de plâns. Când în sfârșit se ridică, puțini erau spectatorii care să nu fi văzut gestul ei.

Ridicându-se, se dădu înapoi, își înălță spre el fața brăzdată de lacrimi și își îndreptă umerii.

Mândria explodează din nou în pieptul zdrobit al lui Royce – pentru că, printr-o minune, ea reușea să stea atât de mândră – și de sfidătoare – ca și cum tocmai ar fi îngenunchiat în fața unui rege.

Gawin, care fusese imobilizat de mâna lui Ștefan încleștată pe umărul lui, se repezi înainte, în clipa în care mâna îl eliberă. Royce își petrecu brațul pe după umărul lui și ieși șchiopătând din teren.

Ieșea în acompaniamentul ovațiilor mulțimii, care erau aproape la fel de sonore ca atunci când îi doborâse de pe cal pe Dumont și pe MacPherson.

În cortul lui, Royce deschise ochii încet, împotrivindu-se, întărindu-se pentru valul de durere insuportabilă care avea să-i revină odată cu recăpătarea cunoștinței. Dar nu simți nici o durere.

Putea spune, după zgomotul de afară, că jocurile încă nu se terminaseră și se întreba amețit unde era Gawin, când își dădu seama că cineva îi ținea mâna dreaptă. Întorcându-și capul se uită în direcția respectivă și o clipă își spuse că visa: Jennifer se apleca deasupra lui, învăluită într-o aureolă orbitor de strălucitoare, în soarele care se revărsa înăuntru, în spatele ei, prin deschizătura cortului. Zâmbea în jos spre el cu atâta tandrețe în ochii ei frumoși, încât se cutremură privind-i. Ca de undeva de departe, o auzi spunându-i:

— Bună-dimineața, dragostea mea.

Înțelese brusc motivul pentru care o vedea înconjurată de lumina tremurătoare, motivul lipsei de durere și al tandreței incredibile cu care îi vorbea și îl privea. Spuse tare, cu o voce impersonală, lipsită de orice emoție:

— Am murit.

Dar viziunea care se apleca asupra lui își scutură capul și se așeză cu grijă pe pat, alături de el. Întinzând mâna, îi îndepărtă de pe frunte

o şuviță de păr ondulat și zâmbi, dar genele ei dese erau ude de lacrimi.

— Dacă ai fi murit, atunci presupun că eu ar fi trebuit să mă întorc pe teren și să-l înfrâng pe fratele meu vitreg, glumi ea cu o voce îndurerată.

Degetele ei erau reci pe fruntea lui și Royce simțea ceva categoric uman în felul în care se apăsa cu coapsa de șoldul lui. Poate că nu era o viziune angelică, totuși; poate că el nu murise, hotărî Royce.

— Cum ai face asta? întrebă Royce – era un test, să vadă dacă metodele ei erau spirituale sau mortale.

— Ei bine... spuse viziunea, aplecându-se ușor asupra lui și mângâindu-i buzele cu buzele ei...ultima oară când am făcut-o... mi-am ridicat viziera... și am făcut așa... Royce gemu când limba ei îi pătrunse ușor în gură. Nu murise. Precis că îngerii nu sărutau așa. Mâna lui liberă se ridică pe după umărul ei, trăgând-o în jos, dar exact în clipa în care vroia să o sărute, prin minte îi trecu un alt gând și se încruntă.

— Dacă nu am murit, de ce nu simt nici o durere?

— Mătușa Elinor, șopti ea, a făcut o poțiune specială pe care te-am forțat să o bei.

Ultimele pânze de păianjen se ridicară de pe mintea lui și cu un oftat de ușurare o trase în jos, sărutând-o, simțind că plutește când ea își desfăcu buzele și îi întoarse sărutul, din tot sufletul ei. Când îi dădu în sfârșit drumul, tânjea să-i spună cuvinte care meritau să fie rostite într-un loc mai bun decât aici, în cortul care se zguduia de răcnetele mulțimii.

După un minut, Royce o întrebă calm:

— Cât de rău am fost rănit?

Jenny își mușcă puțin limba, cu ochii umbriți de durere pentru rănilor suferite de el din cauza ei.

— Atât de rău? glumi el răgușit.

— Da, șopti ea. Ai mâna stângă fracturată, plus două degete. Rănile de la gât și de la claviculă, despre care Ștefan și Gawin spun că sunt opera lui Malcolm sunt lungi și adânci, dar nu mai sângerează. Tăietura de pe picior este monstruoasă. Dar noi am oprit toată sângerarea. Capul tău a încasat o lovitură cumplită – evident, când ai rămas fără coif – și neîndoios, spuse ea plină de dorința răzbunării, când ai fost atacat de către altcineva dintre rudele mele asatine. În afară de toate astea, ești plin de vânătași, peste tot.

Royce își ridică sprâncenele, amuzat.

— Nu sună prea rău.

Jenny dădu să zâmbească la această revoltătoare concluzie, dar Royce spuse cu o voce plină de înțelesuri:

— Și ce o să urmeze acum?

Jenny știa ce întreba el și aprecie rapid gravitatea unor noi răni pe care le-ar putea căpăta dacă s-ar mai întoarce pentru încă un duel, apoi se gândi la cumplitul rău pe care l-ar avea de suferit mândria lui, dacă nu ar face-o.

— Depinde de tine, răspunse ea peste o clipă, incapabilă să-și rețină animozitatea pentru tatăl și fratele ei, când adăugă: totuși, acolo, pe „câmpul de onoare” pe care familia mea l-a dezonorat astăzi, se află un cavaler, Malcolm Merrick, care ți-a lansat o provocare publică, acum o oră.

Royce o mângâie pe obraz cu dosul degetelor și o întreabă tandru:

— Să presupun, din remarcă ta, că de fapt crezi că sunt atât de bun încât să-l bat cu scutul prins de umăr peste un braț fracturat?

Jenny își lăsă capul pe o parte:

— Poți?

Un zâmbet galeș îi flutură în colțul gurii și buzele lui senzuale formară un singur cuvânt:

— Absolut.

Afară din cort, lângă Arik, Jenny îl privea pe Royce aplecându-se să-și ia lancia de la Gawin. Royce se uită la ea, ezită o fracțiune de secundă – o pauză care părea plină de semnificație – apoi îl întoarse pe Zeus în direcția ringului. Atunci înțelese Jenny ce sperase el de la ea dar nu îi ceruse și îl strigă să o aștepte.

Se repezi în cortul lui Royce și înfașcă foarfecele cu care tăiasse fâșii de pânză, să-i lege rănile. Alergând înapoi spre calul de luptă negru, care devenise nerăbdător, lovind pământul cu copitele din față, se opri și se uită în sus, la soțul ei zâmbitor. Apoi se aplecă și tăie o fâșie din tivul fustei ei de mătase albastră, se întinse și o legă în jurul capătului lancierii lui Royce.

Arik veni lângă ea și împreună îl urmăriră îndreptându-se călare spre câmpul de luptă, în timp ce mulțimea își urla încântarea. Ochii lui Jenny se îndreptară spre stindardul albastru-deschis care flutura în vârful lancierii lui Royce și în ciuda iubirii puternice pentru el, simți un nod dureros de lacrimi umflându-i-se în gât. Foarfecă din mâna ei atârna ca un simbol greu a ceea ce tocmai făcuse: în clipa în care legase stindardul de lancia lui Royce, tăiasse toate legăturile cu țara ei.

Înghiți sonor, apoi sări speriată când mâna lui Arik se lăsă dintr-o dată pe creștetul ei. La fel de grea ca un ciocan, rămase o clipă acolo, apoi alunecă încet de-a lungul obrazului, trăgându-i fața lângă el. Era o îmbrățișare.

— Nu-ți face griji că-l trezim, draga mea, spuse mătușa Elinor, cu absolută convingere. O să doarmă neîntors, ceasuri întregi.

O pereche de ochi cenușii se deschisera brusc, cercetară camera, apoi se întoarseră cu leneșă admirație spre frumusețea curajoasă, cu părul de aur, care stătea în ușă, ascultând-o pe mătușa ei.

— Chiar și fără licoarea pe care i-am dat-o, continua mătușa Elinor, în timp ce se îndrepta spre flacoanele și pudrele de pe un cufăr, orice bărbat care s-ar întoarce, rănit, ca să mai participe la încă cinci confruntări, ar dormi toată noaptea. Deși, adăugă ea zâmbind larg, nu i-a trebuit prea mult să-i pună pe fugă. Cât poate să îndure

omul ăsta. Și ce măiestrie. Niciodată nu am mai văzut pe cineva ca el, adăugă Elinor cu un zâmbet admirativ.

Jenny însă era mai preocupată acum de starea lui Royce decât de faptele lui de vitejie, când revenise în competiție.

— O să-l doară cumplit, când o să se trezească. Aș vrea să-i mai dai din poțiunea pe care i-ai dat-o azi-dimineață, înainte de a reveni pe teren.

— Da, ar fi plăcut, dar nu recomandabil. În plus, după cicatricile de pe trupul lui, știu că este obișnuit cu durerea. Și așa cum ți-am spus, nu este înțelept să ia mai mult de o doză. Are unele efecte nedorite, îmi pare rău că trebuie să-ți spun.

— Ce fel de efecte? întrebă Jenny, sperând totuși că l-ar putea ajuta.

— În primul rând, l-ar face incapabil să se manifeste în pat, cel puțin o săptămână.

— Mătușa Elinor, spuse Jenny cu fermitate, mai mult decât dornică să-și sacrifice plăcerea proprie de a face dragoste cu el, pe altarul stării lui de bine, dacă doar pentru atâta trebuie să-mi fac griji, atunci te rog, mai pregătește-i o porție.

Mătușa Elinor ezită, apoi încuviință cu greu, luând borcanul cu pudră albă de pe cufăr. Jenny spuse ciudat:

— Păcat că nu mai poți adăuga ceva la chestia asta, care să-l mențină calm când o să-i spun că Brenna este aici și că ea și Ștefan vor să se căsătorească. Cât și-a dorit el o viață pașnică, și cât de hărțuit a început să fie din clipa în care a pus ochii pe mine, chicoti Jenny.

— Sunt convinsă că ai dreptate, îi răspunse mătușa Elinor, fără să o ajute prea mult. Dar Sir Godfrey mi-a mărturisit că înălțimea Sa nici nu a râs vreodată mai mult decât de când este cu tine, deci nu putem decât spera că îi place suficient de mult să râdă, încât să compenseze o viață tumultuoasă.

Jenny spuse, cu ochi întunecați de durere, în timp ce se uita la pergamentul de pe masă, pe care-l primise de la tatăl ei:

— Cel puțin nu va trebui să trăiască așteptând mereu să fie atacat de tata, ca să ne elibereze pe Brenna și pe mine. Tata ne-a dezmoștenit pe amândouă.

Mătușa Elinor se uită cu compasiune la Jenny și spuse, filosofic:

— A fost întotdeauna un om capabil de mai multă ură decât de dragoste, draga mea, doar că tu nu ai văzut niciodată asta. Dacă mă întrebi pe mine, singurul om pe care-l iubește mai mult decât orice altceva, este chiar el. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi încercat niciodată să te mărite, mai întâi cu bătrânul Balder, apoi cu MacPherson. Nu l-a interesat niciodată persoana ta decât în măsura în care-i puteai servi interesele egoiste. Brenna îl vede așa cum este, pentru că nu este tatăl ei adevărat, deci nu este orbită de dragoste.

Jenny șopti, tremurat:

— Mi-a dezmoștenit și copiii – pe care îi voi avea vreodată... închipuie-ți cât de mult trebuie să mă urască, încât să se lepede de proprii lui nepoți.

— Dacă tot vorbim de asta, nu ceea ce ai făcut tu astăzi l-a înrăit împotriva copiilor tăi. Niciodată nu i-a dorit, dacă erau concepuți de duce.

— Nu... nu pot crede asta, spuse Jenny, neputându-se opri să nu se tortureze cu sentimentul de vină. Ar fi fost și copiii mei.

— Nu și pentru el, spuse mătușa Elinor. Ridicând în lumină o sticlură, se uită la cantitatea de pudră pe care o conținea, apoi mai adăugă puțină.

— Pudra asta, dacă este administrată câteva săptămâni în cantități mici, poate face un bărbat total impotent. Acesta este motivul pentru care tatăl tău a vrut să te însoțesc la Claymore. A vrut să fie sigur că, nu o să îți faci niciun copil. Ceea ce, i-am subliniat eu, însemna că și tu vei rămâne fără copii, dar nu i-a păsat de asta.

Lui Jenny îi tremură respirația, mai întâi de oroare față de acțiunile tatălui ei, apoi la gândul că mătușa Elinor i-ar fi putut urma instrucțiunile.

— Tu... tu nu ai pus nimic din chestia asta în mâncarea sau în băutura soțului meu, nu?

Inconștientă de tensiunea furioasă a privirii care se îndrepta din pat spre ea, mătușa Elinor își acordă timp amestecând cu lingurița combinația de pudră și vin.

— Dumnezeuule Mare, nu și nici n-aș fi făcut-o. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc, adăugă ea ducând cu grijă amestecul spre pat, că atunci când tatăl tău a decis până la urmă să nu mă mai trimită la Clymore, trebuie să fi avut deja altceva mai bun în minte. Acum du-te la tine și încearcă să dormi puțin, îi ordonă ea severă, nedându-și seama că tocmai adăugase încă ceva la suferința lui Jenny, convingând-o că tatăl ei intenționase într-adevăr să o închidă într-o mănăstire pentru tot restul vieții ei.

Mătușa Elinor așteaptă până când Jenny intră la ea în cameră. Mulțumită că nepoata ei o să aibă în sfârșit puțin parte de somn, se întoarce spre duce și tresări, ducând mâna la gât, speriată, văzând privirea ucigătoare cu care se uita ducele la paharul din mâna ei.

— Prefer durerea, doamnă, spuse el scurt. Scoate pudra asta din camera mea. De pe tot domeniul meu, se corectă, implacabil.

Revenindu-și din scurta ei sperietură, Lady Elinor zâmbi încet, aprobator.

— Este exact ce m-am așteptat să spui, dragul meu băiat, șopti ea mândră. Se întoarce apoi să plece, dar reveni înapoi, de data aceasta cu sprâncenele ei albe adunate într-o linie severă.

— Sper, îl preveni ea, că în seara asta o să ai grijă de cusăturile pe care ți le-am făcut – în timp ce te vei asigura că poțiunea nu și-a făcut încă efectul asupra ta.

Îngreunat de mâna stângă și de degetele legate, lui Royce îi trebuiră câteva minute bune ca să se lupte să intre în halatul gri de

cașmir și să-și lege în jurul brâului cordonul negru. Deschise ușa spre Jenny încet, așteptându-se să o găsească fie în pat, dormind – fie mai curând stând în întuneric, încercând să se împace cu tot ce i se întâmplase în ziua aceea.

Rămas în ușă, constată că Jenny nu făcea nici una, nici alta. Lumânările de seu erau aprinse în sfeșnicele lor de pe pereți și ea stătea senină la fereastră, cu fața ușor ridicată în sus, părând să se uite la valea iluminată de torțe, cu mâinile împreunate la spate. Cu profilul ei delicat sculptat și cu părul roșu-auriu revărsat pe umeri, arăta, își spuse Royce, ca o statuie magnifică pe care o văzuse el în Italia, reprezentând o zeiță romană privind în sus, spre ceruri. Uitându-se la ea, se simți umilit de curajul și de sufletul ei. Într-o singură zi își sfidase familia și patria și îngenunchiase înaintea lui, în fața a șapte mii de oameni; fusese dezmoștenită și dezamăgită – și totuși mai putea încă sta la fereastră și să se uite afară, la lume, cu un mic zâmbet pe buze.

Royce ezită, dintr-o dată nesigur cum să se apropie de ea. Astăzi, când în sfârșit părăsise câmpul de onoare, aproape că leșinase și până acum nu putuse sta de vorbă cu ea. Gândindu-se la tot ce sacrificase pentru el, „mulțumesc” era mult prea puțin. Îi veni în minte „te iubesc”, dar nu părea chiar potrivit să dea drumul, dintr-o dată acestor cuvinte. Și dacă, cine știe, ea nu se gândea totuși că astăzi își pierduse familia și țara, nu vroia să spună ceva care să-i reamintească de asta.

Decise să lase dispoziția ei să aleagă pentru el și se apropie de ea, împrăștiind o umbră pe peretele din dreptul ferestrei.

Încercând să-și ascundă îngrijorarea, Jennifer spuse:

— Nu cred că m-ar ajuta cu ceva dacă aș insista să te întorci înapoi în pat?

Royce se sprijini cu umărul bun de perete și-și înfrână nevoia urgentă de a se întoarce înapoi în pat – cu condiția să vină și ea, cu el. Spuse în schimb:

— Absolut deloc. La ce te gândeai adineauri, când te uitai pe fereastră?

Spre surprinderea lui, întrebarea o tulbură.

— Nu... nu mă gândeam.

— Atunci ce făceai acolo? întrebă Royce, curios. Un zâmbet trist îi încețoșa o clipă ochii și se uită pieziș la el, înainte de a se întoarce cu spatele la fereastră.

— Vor... vorbeam cu Dumnezeu. Este un obicei al meu, recunosc eu.

Uimit și ușor amuzat, Royce spuse:

— Adevărat? Și ce avea Dumnezeu să-ți spună?

— Cred... cred că a spus... „Cu plăcere.”

— Pentru ce? o tachina Royce.

— Pentru tine.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Royce și o trase brutal la pieptul lui, strivind-o de el.

— Jenny, șopti el gutural, afundându-și fața în părul ei înmiresmat. Jenny, te iubesc.

Jenny se contopi cu el, modelându-și trupul de contururile rigide ale trupului său, oferindu-și gura în sus, sărutului său devorator, puternic, apoi îi cuprinse fața în mâini. Lăsându-se puțin pe brațul lui, cu ochii ei albaștri, umezi, privind adânc într-ai lui, soția lui îi răspunse cu voce tremurată:

— Înălțimea Voastră, eu cred că vă iubesc mai mult.

Sătul și teribil de mulțumit, Royce stătea întins în întuneric, cu Jenny ghemuită lângă el, cu capul pe umărul lui. Își plimba mâna lenș de-a lungul curbei taliei ei, în timp ce se uita la focul din partea cealaltă a încăperii, amintindu-și cum arăta ea astăzi în timp ce alerga spre el de-a lungul terenului, cu părul fluturând în vânt. O văzu îngenunchind în fața lui și apoi o văzu ridicându-se, cu capul mândru

în sus, uitându-se la el cu dragoste și cu lacrimi scânteind fără rușine, în ochi.

Ce ciudat, se gândea Royce, că după ce ieșise victorios din mai bine de o sută de bătălii adevărate, cel mai mare moment de triumf pe care-l trăise vreodată s-a pogorât asupra lui pe un câmp de bătălie înscenat, unde stătea singur, doborât de pe cal și înfrânt.

În această dimineață, viața lui fusese la fel de neagră precum noaptea. În seara aceasta, ținea fericirea în brațe. Cineva sau ceva – soarta sau destinul sau Dumnezeuul lui Jenny – își aruncase privirile în jos, asupra lui, în această dimineață și îi văzuse chinul. Și, cine știe din ce motiv, Jenny i-a fost dăruită înapoi.

Închizând ochii, Royce o sărută ușor, pe frunte. Mulțumesc, spuse el în gând. Și ar fi putut jura că în inima lui auzise o voce răspunzându-i, cu plăcere.

EPILOG

1 ianuarie 1499

— Ce ciudată senzație să vezi sala asta așa de pustie, glumi Ștefan uitându-se la cei vreo douăzeci și cinci de oameni, din care cincisprezece reprezentau garda personală a lui Royce, care tocmai terminaseră de mâncat cina somptuoasă.

— Unde sunt urșii dansatori în seara asta, draga mea? glumi Royce petrecându-și brațul pe după speteaza scaunului lui Jenny și zâmbindu-i. În ciuda glumelor lui cu urșii, Royce nu se bucurase încă niciodată de un Crăciun, ca de acesta.

— S-ar părea că am înghițit eu unul, spuse Jenny râzând și punându-și mâna pe burtă.

În ciuda sarcinii avansate, Jenny insistase ca la Claymore, toți locuitorii să celebreze cele paisprezece zile ale Crăciunului, până la Epifanie, conform tradiției, adică având casa deschisă! Drept rezultat, în ultimele opt zile petrecerile s-au ținut lanț și orice călător sosea la porțile castelului era automat bine venit în sânul familiei. Aseară, castelul fusese scena unei petreceri colosale, organizate în mod special pentru plăcerea șerbilor lui Royce și a iobagilor, ca și a tuturor sătenilor. A fost muzică și au fost cântece de Crăciun cântate de menestrelii tocmiți special, urși dansatori, jongleri și chiar o scenetă despre Nașterea Domnului.

Jenny îi umpluse viața cu râs și cu dragoste și în orice clipă putea să-i nască primul lor copil. Mulțumirea lui Royce nu cunoștea margini – într-atât, încât nici măcar bufoneriile lui Gawin nu-l mai enervau în seara asta. În spiritul deciziei lui Jenny de a celebra Crăciunul respectând aidoma tradiția, lui Gawin i se distribuise rolul Lordului de Purtare-Rea – ceea ce însemna că vreme de trei zile prezida la masa de pe estradă, unde rolul lui îi permitea să-și imite

stăpânul, să emită comenzi revoltătoare și în general reușea să facă și să spună lucruri pentru care, în altă situație, Royce l-ar fi izgonit din Claymore.

Acum, Gawin stătea întins pe spate în scaunul lui Royce, în centrul mesei, cu brațul întins pe speteaza scaunului mătușii Elinor, într-o comică imitație a felului în care stătea Royce, lângă Jennifer. Imitând tonul sacadat al lui Royce când se aștepta la o supunere instantanee, Gawin spuse:

— Înălțimea Voastră, există la masa aceasta câțiva care abia așteaptă dezlegarea unei enigme.

Royce își ridică o sprânceană spre el și așteaptă resemnat întrebarea.

— Este o realitate sau o minciună aceea că vi se spune Lupul pentru că ați ucis o asemenea bestie la vârsta de opt ani și i-ați mâncat ochii, la cină?

Jenny începu să râdă irezistibil și Royce îi aruncă o privire prefăcut ofensată.

— Doamnă, spuse el, râdeți pentru că vă îndoiiți că am fost suficient de puternic să ucid un animal la o vârstă atât de fragedă?

— Nu, my lord, chicoti Jenny, aruncând o privire conspirativă spre Godfrey, Eustace și Lionel, dar pentru un bărbat care preferă să sară peste o masă decât să mănânce una prost pregătită, nu vă pot vedea mâncând ochii cuiva!

— Ai dreptate, zâmbi el.

— Domnule, interveni Gawin, vă rog, aștept un răspuns. Nu contează ce parte a bestiei ați mâncat-o. Ce contează este vârsta dumneavoastră când ați ucis-o. Legenda vă plasează undeva între patru și paisprezece ani.

— Adevărat? îl întreabă Royce ironic. Intervenii Jenny, privindu-l întrebătoare:

— Eu am crezut că povestea era adevărată. Mă refer la partea cu uciderea bestiei, când erai copil.

— Henric mi-a acordat titulatura de Lup pe câmpul de luptă de la Bosworth.

— Pentru că ați ucis unul acolo! decretă Gawin.

— Pentru că, îl corectă Royce, erau prea multe lupte și prea puțină hrană ca să-mi păstreze carnea pe oase. La sfârșitul bătăliei, Henric s-a uitat la carcasa mea sfrijită și la părul meu negru și a spus că îi aminteam de un lup înfometat.

— Eu nu cred... începu Gawin, dar Royce îl întrerupse cu o privire reprimată, care spunea clar că se săturase de imitațiile lui, în seara aceea.

Jenny, care își ascunsese cu grijă durerile care o asaltau, se uită la mătușa Elinor și îi făcu un semn imperceptibil cu capul. Lăsându-se spre Royce, îi spuse încetișor:

— Eu cred că o să mă odihnesc puțin. Nu te ridică. Royce îi strânse ușor mâna și dădu din cap.

Când Jenny se ridică, se ridică și mătușa Elinor, care însă se opri în dreptul lui Arik, cu mâna pe speteaza scaunului acestuia.

— Băiatul meu, încă nu ți-ai deschis cadoul, îi spuse ea.

Toată lumea făcuse astăzi schimb de cadouri, dar Arik nu apăruse decât la vremea cinei.

Arik ezită, cu mâna pe obiectul mic, înfășurat în mătase, de lângă tava lui. Arătând sublim de stânjenit ca centru al atenției tuturor, îl despături stângaci, se uită la lanțul gros de argint cu un obiect mic, rotund, care atârna de el, apoi îl acoperi cu mâna. Dădu scurt, neobișnuit, din cap, exprimându-și „profunda grațitudine”, dar mătușa Elinor nu dezarma. Când Arik dădu să se ridice de la masă, mătușa Elinor îi spuse zâmbind:

— Înăuntru sunt flori uscate de viță de vie.

Arik își încruntă sprâncenele groase și vocea lui bubui, deși vorbise pe cel mai scăzut ton:

— De ce?

Aplecându-se la urechea lui, îi șopti autoritar:

— Pentru că șerpii se tem de florile de viță de vie. E dovedit.

Elinor se întoarse să o acompanieze pe Jenny, așa că nu văzu lucrul ciudat care se petrecu cu fața lui Arik, dar aproape toți ceilalți de la masă observară și se uitau la el fascinați. O clipă, chipul lui Arik păru să se întindă puternic, apoi începu să crape. În dreptul ochilor și a pungilor de sub aceștia, se formară crevase. Linia dreaptă a buzelor lui severe fâlfâi, la început la un colț, apoi la celălalt, apoi apărură dinții...

— Dumnezeule Mare! izbucni Godfrey, înghiontindu-l pe Lionel și chiar pe Brenna, în entuziasmul lui. O să zâmbească! Ștefan, privește! Arik al nostru.

Godfrey se întrerupse când Royce, care o urmărise pe Jennifer crezând că aceasta intenționase să se așeze lângă foc, se ridică brusc de pe scaun, încă ținând în mână stacana cu bere și se repezi la picioarele scării care ducea în sus, spre galerie.

— Jennifer, unde pleci? întrebă el tare, cu o voce alarmată.

O clipă mai târziu, mătușa Elinor se uita în jos, de la galerie, spunându-i veselă:

— Se pregătește să dea naștere copilului vostru, înălțimea Voastră.

Șerbii din sală se întoarseră să schimbe priviri zâmbitoare și unul dintre aceștia se năpusti afară să împărtășească vestea personalului de acolo.

Când Royce dădu să urce treptele, mătușa Elinor îl preveni pe tonurile cele mai îndrăznețe:

— Să nu cumva să urci. Nu sunt lipsită de experiență în chestiunile astea, iar tu nu o să faci decât să-mi stai în drum. Apoi mătușa Elinor adăugă în trecere, nescăpându-i paloarea bruscă de pe chipul lui Royce:

— Faptul că mama lui Jenny a murit la naștere nu este un motiv de îngrijorare.

Stacana lui Royce se sparse de pardoseala de piatră.

Peste două zile, șerbii, iobagii, vasalii și cavalerii îngenunchiați în curtea interioară nu mai zâmbeau în fericita anticipare a sosirii moștenitorului castelului Claymore. Ei stăteau de veghe, cu mâinile împreunate în rugă. Copilul nu sosise și veștile care se filtrau până aici, dinspre șerbii din marea sală, erau din ce în ce mai proaste. Nici gestul ducelui, care rareori punea piciorul în capelă, dar acum se afla de patru ore aici, tulburat și îngrozit – nu era privit ca un semn bun.

Chipurile se ridicară cu speranță când ușile sălii se deschiseră brusc, apoi înghețară de groază când Lady Elinor o porni în goană spre capelă. O clipă mai târziu, ducele țâșni pe ușă, dar cu toate că nimeni nu putea spune după chipul lui răvășit care erau veștile, nu se puteau aștepta la ceva bun.

— Jenny, șopti Royce aplecându-se asupra ei, cu mâinile de o parte și de alta a pernei.

Ochii ei albaștri se deschiseră zâmbindu-i somnoroși, în timp ce-i șoptea:

— Ai un fiu.

Royce îngھیți sonor, îndepărtându-i de pe obraji buclele încâlcite.

— Mulțumesc, draga mea, spuse el neajutorat, cu vocea încă spartă după cele două zile de groază prin care trecuse. Se aplecă și îi acoperi gura cu a lui, sărutul lui tandru-aspru arătându-i dragostea și profunda ușurare că ea era bine.

— L-ai văzut? întrebă ea când Royce își luă în sfârșit buzele de pe ale ei.

Ridicându-se, Royce se duse spre leagănul din lemn, unde se afla fiul lui nou-născut. Aplecându-se, atinse cu un deget mânăța minusculă, apoi se uită în sus la Jenny, cu sprâncenele încruntate de alarmă:

— Pare... mic.

Jenny chicoti, gândindu-se la paloșul greu, cu un rubin încrustat în mâner, pe care Royce poruncise să i se facă, de îndată ce aflase că ea aștepta un copil.

— Puțin cam micuț acum ca să se joace cu paloșul, glumi ea.

În ochii lui Royce se citea amuzamentul.

— Niciodată nu o să fie în stare să-l ridice pe cel la care lucrează Arik.

Zâmbetul lui Jane deveni o încruntare derutată când își întoarse capul spre fereastră și descoperi că, deși era aproape întuneric, sute de torțe luminau curtea interioară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea amintindu-și de torțele aprinse, din prima seară când venise tatăl ei la Claymore.

Royce își părăsi fiul cu părere de rău și traversă spre patul ei.

— Oamenii continuă să se roage, spus el ușor derutat. Am trimis-o pe mătușa ta jos să le spună că totul este bine. Probabil că nu a ajuns, încă. Dar având în vedere cum am alergat aici, de la capelă, când a venit adineauri după mine, probabil că nu o cred.

Zâmbind, Jenny își ridică brațele spre el și Royce înțelese.

— Nu vreau să răcești, o preveni el, dar se apleca deja, ridicând-o din pat, învelind-o bine în blănuri. O clipă mai târziu o ducea în brațe, afară pe parapet.

În curtea de dedesubt, meșterul fierar arătă spre parapet și strigă. Cei care se rugau, în lacrimi, se ridicară încet în picioare, cu fețele zâmbitoare întoarse spre Jenny și dintr-o dată aerul fu spintecat de ovații asurzitoare.

Ridicându-și brațul într-o mișcare liniștitoare de salut, Jennifer Merrick Westmoreland se uita în jos, la oameni și nu văzu nici o privire răuvoitoare. Oamenii ovaționară și mai tare când Royce o ridică mai sus și mai aproape de el și era limpede pentru oricine că ducesa de Claymore era mult iubită de toți cei pe care îi iubea.

Jenny plângea și le zâmbea. În fond, nu în fiecare zi o femeie primește în dar regatul viselor ei.

SFÂRȘIT